

"Bağımlılık yapan ve elinizden bırakamayacağınız, son on yılın en sevdiğim kitabı."
— New York Times Çoksatan Yazarı Rachel Van Dyken

*Bazı anlaşmalar
belki de hiç yapılmamalıydı...*

RUHUM ONDA KALDI!

GENEVA LEE

NEW YORK TIMES & ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

Cate Holloway,

New Orleans'ın yazılı olmayan kuralını çok iyi biliyordu:
Güçlü Gage suç ailesinden her koşulda uzak dur.

Elbette bu, kardeşi onların kaosa sürüklenmeden önceydi.

Şimdi ise Cate'in başka şansı yoktu; New Orleans'ın karanlık ve ürkütücü prensiyle yüzleşmek ve kardeşinin hayatı için yalvarmak zorundaydı.

Fakat *Lachlan Gage* hem ölümcül hem de baş döndürücüydü ve ilgilendiği tek bedel Cate'in ruhuydu. Çünkü Lachlan sadece acımasız bir suçlu değildi.

O bir feydi.

Ve Cate'i kendine bağlamak için kendi gizli nedenleri vardı.

Kandırılmış ve çaresiz kalan Cate, insanlığı ile nefes kesici *Öte Diyar* arasında parçalanıyordu. Gölgeler ve sırlarla dolu bu dünyada tüm fey sarayı üyeleri ona karşı planlar kurarken, esaretinin ardındaki prensin niyetleri de gitgide daha gizemli hâle geliyordu.

Ve eğer bu uğursuz anlaşmayı otuz gün içinde bozamazsa, anlaşılmaz ama sinir bozucu derecede çekici fey prensine ve onun ölümcül dünyasına sonsuza dek bağlı kalacaktı.

YEĞİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesus yayinlan
/ephesus yayinlan

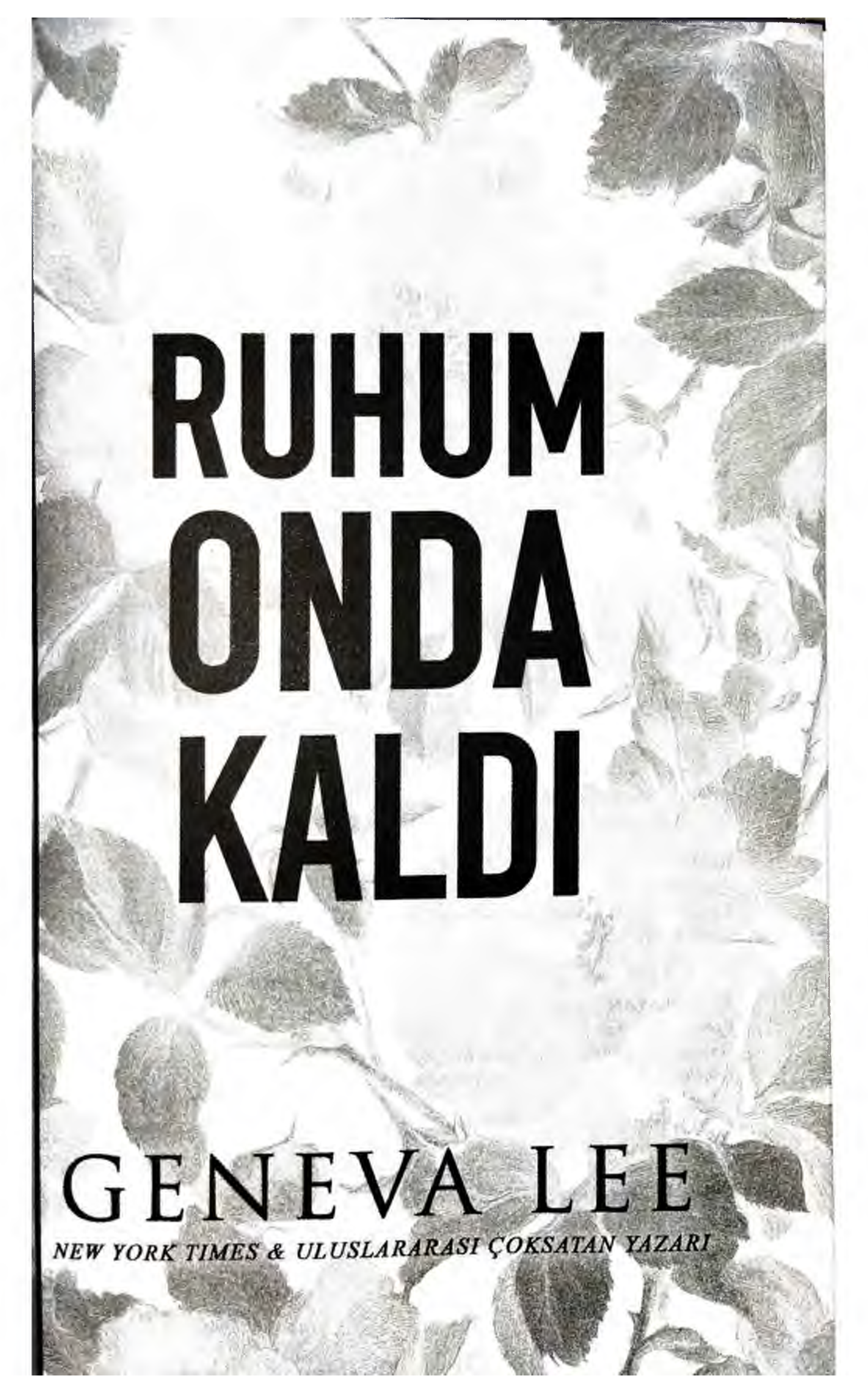
EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786255 701084

RUHUM ONDA KALDI

GENEVA LEE

NEW YORK TIMES & ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

RUHUM ONDA KALDI - I

Orijinal Adı: *Filthy Rich Fae*

Yazar: Geneva Lee

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Çevirmen: Gülce Arman

Editör: Zeynep Işıklar

Düzeltili: Elif Tesbihçi Acıyan

Kapak Uygulama: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2025

ISBN: 978-625-5701-08-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, GENEVA LEE

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.

Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Yetişkin okurlar içindir.

Elmayı alacak olan okurlarıma...

*Düzenleme
Ny.özlem*

BÖLÜM BİR

Ölüm her zamanki gibi işimizin bir parçasıydı ve bu gece işler... İyi gidiyor mu demeliydim? Hayır, iyi değildi. Daha çok amansızdı. Gage Memorial'ın acil servisi gibi bir yerde aslında zaman kavramı yoktu. Belki de ölümün buraya bu kadar sık uğramasının nedeni buydu.

Burası, çamaşır suyu ve yüz yirmi santimlik ultraviyole ampullerle aşırı şekilde sterilize edilmiş, sade, neredeyse hiç penceresi olmayan bir yatak ve makine labirentiydi. Ancak vardiyamın onuncu saatinde, içgüdüsel olarak yönümü buldum ve yeni bir çizelge almak için hemşire istasyonunda durdum.

Başhemşire Haley bana bir çizelge uzattı. Benden yalnızca birkaç yaş büyüktü fakat o yılların her birini gözlerini çevreleyen halkalarda taşıyordu. Afrika örgülerini omzunun üzerinden attı ve ben evrakları gözden geçirirken bana göz ucuyla baktı. “Pediatri için kan alınacak ve serum takılacak,” diye beni bilgilendirdi. “Çok şanslısın.”

Ona dil çıkardım. Önemli olsa da sıkıcı bir işti. Daha heyecan verici bir şey istediğimden değildi ama vardiyamın bu ilerleyen dakikalarında geçen saatleri hissetmeye başlamıştım. Bir çocuğu iğneyle uğraştırmak adrenalin pompalamaya devam etmemi sağlamayacaktı. “Bunu bir de beş dakika sonraki çocuğa söyle.”

Sırıtmaya çalıştı, bunun yerine dudakları bir çizgi şeklini aldı. “Az önce aşağıya bir doz aşımı vakası daha gönderdim. Bu hafta üçüncü oldu.”

“Trinity mi?” diye sordum.

“Başka ne olabilir ki? Yoncanın herkesi öldürmediği eski günleri özlüyorum,” dedi iç çekerek. “Kahretsin, birazını kendim kullanabilmeyi de özlüyorum.”

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Böyle boktan şeylerle uğraşmamam gerektiğini zor yollardan öğrenmiştim. Şimdi, sadece kardeşim Channing gibi çocukların hayatlarına mal olabilecek bir hata yapmalarından endişeleniyordum.

“Zaman değişti,” diye hatırlattım.

New Orleans’ın en sevilen sokak uyuşturucusu yonca, bir zamanlar Bourbon Caddesi’nde içilen tekilalar kadar zararsızdı ve bağımlılık riski olmadan her geceyi hayatınızın en güzel gesine dönüştürme özelliği sayesinde çok sevildiği söylenebilirdi. Ancak New Orleans’ı yöneten suç örgütü ya bundan yeterince para kazanamıyordu ya da açgözlülük ediyor olmalıydı çünkü daha fazlasını istiyordu. Bu yüzden formülü değiştirmişlerdi. Son altı ay içinde, şehrin tamamındaki aşırı doz vakalarının neredeyse yarısından yonca sorumluydu. Yeni formüle “Trinity” adını vermiştik çünkü biri dört yapraklı yoncanın verdiği hissi arayıp da onun yerine *üçlü* alırsa şansı tükeniyordu.

“Yardım amacıyla daha fazla yatak almak için fon sağlanacağını duydum,” dedi Haley.

Sanki bu sorunu çözecekmiş gibi. En kötüsü de kimsenin bu konuda bir şey yapamıyor olmasıydı; uyuşturucu satan suçlular bu hastane de dâhil olmak üzere şehirdeki her kurumu finanse ediyordu.

“Bu da bir şeydir,” diye ekledi yüzümdeki ifadeyi görünce.

Kendimi tutamadım. “Ya da belki birilerinin bunu satan canavarı hapse atması gerekiyordur.”

“Şşt. Faturaları kimin ödediğini unutma.”

“Sessiz kalmaları için bir hastaneye para ödemek günahlarını affettirmez.”

Haley’nin yüzü yumuşadı ve yine daha büyük iyilikler için zor kararlar alınması gerektiğiyle ilgili her zamanki konuşmasını yapmaya başlayacağını düşündüm.

Ama tam o sırada mavi önlüklülerin girişe doğru koşuşturmasıyla kıyamet koptu.

Biri benimle göz göze gelerek, “Birinci bölgeden tam travma vakası geliyor, iki erkek; ateşli silah yaralanması, biri sol omuzdan, biri kafa içinden; tahmini kan kaybı bilinmiyor,” diye bağırdı.

“Bunu laboratuvara götürün,” diye talimat verdim gerçek silah yaralanması göreceği için fazla heyecanlı görünen bir stajyere.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama sorumlu hemşire sert bir şekilde, “Hemen,” diyerek onu konuşturmadı.

“Bourbon Caddesi mi?” diye bağırdım çağırıyor alan hemşireye.

Başını iki yana salladı. “Waverly.”

Bu tek kelime bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Eğer silahlı saldırı Waverly Caddesi’nde meydana geldiyse, gelecek olanlar bir sarhoş kavgasına karışan turistler değildi. Turistler, Fransız Mahallesi’nin işlek, efsanevi sokaklarında, içki ve kahve içerek takılırlardı. Waverly, daha güneyde, konutların bulunduğu Warehouse Bölgesi’nin yanına sıkışmıştı. Waverly’nin barları ve gece kulüpleri daha çetin bir müşteri kitlesine hizmet veriyordu ve eğer iki kurban yoldaysa, bunu daha fazlasının takip etme olasılığı çok yüksekti. Suça bulaştığım günlerde bile o mahalleden uzak durmuştum. Şimdi bile tanıdığım hiç kimse oraya gitmezdi. Ama New Orleans’ın yerlileri için Waverly’den bile daha fazla korku uyandıran tek bir aile vardı.

Gage ailesi.

Belki de sebebi Waverly'den uzak durulabildiği içindi ki, genellikle durulurdu da ama burada sıkışıp kalan bizler için Gagerler şehrin kendisi anlamına geliyordu. Sadece isimlerinin şu anda içinde bulunduğum travma merkezi de dâhil olmak üzere Big Easy'nin dört bir yanına dağılmış bir düzine işletmenin üzerinde yazılı olmasından dolayı değil, aynı zamanda isimlerinin şehrin damarlarından geçip iliklerine kadar işlemiş olmasından kaynaklanıyordu. Dış dünya bizi French Quarter ve Garden District, *voodoo*, caz ve yemeklerimizle tanıyordu. Turistler hoş karşılanırdı, hatta korunurdu. Ama burada yaşayan bizler şehrin gerçek karanlığını biliyorduk. Karanlığın bizi izlediğini hissediyorduk. Ve bu karanlığın kalbi Lachlan Gage'di.

Hiç tanımadığım, hatta görmediğim bir adamdı. Ve şimdi onun pisliklerinden birini daha temizleyecektim.

Haley'nin ettiği küfür beni kendime getirdi.

Çocuğun dosyasını bıraktım ve sedyenin başında duran ilk yardım ekibinden bazı bilgiler alarak kargaşaya doğru koştum. Adamın başının altındaki beyaz çarşaf kanla kaplanmıştı, teni balmumu gibi solgundu ve sık, kesik nefesler alıp veriyordu. Bu kadar kan ve koyu renkli saçlarının yağlı, yapışmış görüntüsü kötüye işaretli. Sedyeye doğru ilerlerken gözlerim kulağının ucuna takıldı... Ve durdum. Nesi vardı bunun?

Başhekim Dr. Garcia, ters giydiği laboratuvar önlüğü yüzünden zedelenen otoriter tavrıyla yoluma çıkınca gözlerimi kırıştırdım. "Bunu benim ekibim halledecek."

Tartışmak için ağzımı açtım. Adamın tuhaf anatomisine bir kez daha bakmak amacıyla başımı ona doğru uzatmaya çalıştım ama elini kaldırdı.

"Cate, neden biraz mola vermiyorsun?" dedi ve bana dikkatlice bir bakış atarak uzaklaştı.

Mola mı? Kimsenin mola vermesine yetecek kadar personeлимiz yoktu.

Neler olu-

Kapılar ikinci kez açıldığında kanım dondu. Haley zaten oradaydı, talimatlar yağdırıyordu ama dünyam durmadan bir saniye önce benimle göz göze geldi.

Kardeşimin içeri taşınan bedenine bakarken düşüncelerimi toplamam biraz zaman aldı çünkü düşüncelerim tam da o sedyenin üzerindeydi. Channing titreyen bedenini örten çarşaf kadar solgundu. Acı içindeki yüzüne bir oksijen maskesi takılmıştı.

Sağlık görevlilerinin ağzından çıkan her kelime dikkatle kontrol ettiğim panik duygumun içine işlerken bile yanına gitmek için harekete geçemedim.

“Durumu stabil.”

“...Omzundan bir Gage special ile vurulmuş. Dost ateşi.”

“Parçalar subklavyen¹ ve aksiller² arterleri ıskalamış.” Ve son olarak, *“Şanslı,”* sözcüğünü duydum.

Şanslıydı...

Hissettiğim panik yerini önce rahatlamaya ve sonra daha karanlık bir duyguya bıraktı. Diğer adamlarla kıyaslandığında şanslı olabilirdi ama bu şansı tükenmek üzereydi çünkü onu öldürecektim. Kendi ellerimle. Stetoskopla mı, yoksa başka bir şeyle mi bunu yapacağıma henüz karar vermemiştim.

Başı sadece belada değildi, aynı zamanda Gagelerle ilişkisi vardı.

Omzuna saplanmış özel yapım bir Gage mermisinin parçaları bunun kanıtıydı. Ve eğer dost ateşiyse, bu sadece onlara karışmadığı, onlar için çalıştığı anlamına geliyordu.

Kusacaktım.

¹ Subklavyen arter, atardamarı kalpten çıkan ana damar olan aorttan ayrılıp kola giden damardır. (E.N.)

² Aksiller arter, subklavyen arterin devamıdır ve kolun atar damarı olan brakiyal arter olarak devam eder. (E.N.)

Haley yanıma geldi. “Cate, o iyi,” dedi nazikçe. “Bırak, onlar...”

“O bende,” diye sözünü kestim.

Haley ağzını açtı ama sonra kapattı. Şimdi tamamen diğer yaralıya odaklanmış olan Garcia’ya baktı. “Onunla birlikte içeri giremezsin,” diye uyardı.

Bunu zaten biliyordum ve hızlıca başımı sallayarak onayladım. İçeri girmeyecektim ama mecbur kalmadıkça da onun yanından kesinlikle ayrılmayacaktım. Haley bir süre bana baktı, ardından geri çekilip Garcia’yla konuşmaya başladı.

Channing’in sedyesinin yanında koşarak omzundaki kanlı gazlı bezi inceledim. Gage ve adamlarının tercih ettiği demir merminin sonucuydu bu. Acımasız ve insanlık dışı bir tercihti çünkü bu mermiler ateşlendiklerinde parçalara ayrılıyorlardı. Channing’e sadece birkaç santim yukarıdan isabet etseydi... Gözlerimde bir sıcaklık hissettim ve sakinleşmek için titrek bir nefes aldım. Bu benim işteki ilk gecem değildi, hatta Channing buraya ilk kez yaralı olarak gelmiyordu.

Ama ilk kez işin içinde Gage ailesi vardı.

Channing maskesini yüzünden iterek güçlkle nefes aldı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Altın rengi irisleri benim kahverengi gözlerimle hafif bir tezat oluşturuyordu. Sadece dış görünüşümüzden bile kan bağımız olmadığı anlaşıyordu. O açık tenliyken, ben hastanede geçirdiğim uzun saatlere rağmen bronzdum. Kirli sarı saçları biraz uzamıştı ama sağ kaşındaki yara izini kapatmaya yetmiyordu. Tüm eşyalarını yırtık pırtık bir yastık kılıfının içine tıktırıp büyükanneme geldiği gün kaşındaki dikişleri hâlâ aldırmamıştı. Son zamanlarda Channing’in birkaç yara izi daha olmuştu ama bu...

Bana odaklanmaya çalışırken gözbebekleri büyüdü. “Selam kardeşim.”

Gözlerimi kıldım. “Benimle dalga geçme.”

“Hadi ama... Kanamam var. Biraz anlayış göster.” Çarpık sırtışı öfkemin keskin kenarını yumuşatmaya yetmedi.

Büyükannemiz öldüğünde, onun anısını canlı tutmak, biririmizi kollamak ve Gage ailesinden uzak durmak için bir anlaşma yapmıştık. Çoğu kişi gibi biz de şehrin en eski, en zengin ve en acımasız ailesiyle karşılaşan insanların korkunç hikâyeleriyle büyümüştük. Bu hikâyelerin hiçbirinin mutlu sonları olmamıştı. Gage Memorial’da çalışmaya başladığımdan beri bunların yeterince örneğine tanık olmuştum. Channing de bunu *biliyordu*.

“Onu nereye koyalım?” diye sordu acil tıp teknisyeni. Gözleri endişeyle yanındaki partnerine kaydı...

“Hapishaneye,” diye tersledim. Belki bu ona ihtiyaç duyduğu açıkça belli olan dersi verirdi.

“İki numaralı oda,” dedi Haley, acil servisin kuzey tarafını işaret ederek.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama onu VIP misafirlerimiz için ayrılmış özel odalara götürürlerken bunu belli etmedim. Gage isminin binanın yan tarafında yer almasının asıl nedeni, ekibinin en iyi müşterilerimiz olmasıydı. Hastaneye sadece para değil, aynı zamanda son teknoloji ekipmanlar da bağışladıkları anlamına geliyordu. Böylece adamları kanlar içinde, hırpalanmış ve dövülmüş olarak geldiklerinde özel muamele görüyorlardı.

Ve bu gece, kardeşim bir VIP’ydi.

Sağlık görevlileri kardeşimi değerlendirecek bir uzman doktorun gelmesini beklemek üzere bizi yalnız bırakır bırakmaz, “Ne oldu?” diye sordum.

Sırıtmaya çalışsa da başaramadı. “Vurulдум.” Bu çok da açıklayıcı değildi. Ona ters ters baktım. “Birine biraz borcum vardı.”

“Gage’e mi?” diye tahmin yürüttüm.

Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını çevirdi. Bu yeterli bir cevaptı. “Borcumu ödeyemedim. Artık bir önemi yok.”

“Seni vurması yeterli oldu mu?”

“Beni o vurmadı. Bazı adamlarla uğraşıyorduk. Kaçtılar.”

Yutkundum. “Uğraşmak derken?”

Channing gözlerini kaçırdı. “Gage’e borcumu ödemeliyim.”

İçimi buz gibi bir korku kapladı. Borcunu ödemek mi? Genelde iş yerinde gösterdiğim sakinliği içimde bulamadım. Hiçbir şey, Channing’in buraya daha önceki gelişleri bile beni bu sözleri duymaya hazırlamamıştı. “Aklından ne geçiyordu?”

“Bu şehirde, Gage ailesiyle bağlantısı olmayan bir iş bulmayı *sen* dene bakalım,” diye tersledi.

Damarlarımdaki kanın donduğunu hissettim. Gagelere bulaşmak, onlara *borçlu* olmak kötü bir şeydi ama onlar için çalışmak ölüm fermanıydı. Hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. “Bulmak için ne kadar uğraştın?”

“Anladım. Ben bir beceriksizim.” Ses tonunda teslimiyet duygusu hâkimdi.

Gözlerimi kapatarak onun hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sadece on dokuz yaşındaydı, benden beş yaş küçüktü ve benim başım da bir zamanlar onun kadar sık belaya girip çıkıyordu. Ama onun da benim gibi zor şartlarda ve travmatik olaylarla büyümesini istemiyordum. “Sen beceriksiz değilsin. Sadece başarıya ulaşmakta zorlanıyorsun.”

Gülmek bizim gibi insanların bu dünyada ihtiyaç duyduğu bir hayatta kalma becerisiydi. Bunu sağlamak genellikle Channing’in işiydi ama bu gece küçük bir tebessüm bile etmemişti. Çenesinde bir kas seğirdi ve doğrulmaya çalıştı. Yüzünde acı ifadesi belirince elimi kaldırarak onu durdurdum.

“Yapma,” diye uyardım.

Homurdanarak gözlerimin içine baktı. “Bu şehirde herkes onların kölesi, Cate. Sen bile onların lanet olası hastanesinde çalışıyorsun.”

“Bu aynı şey değil.” Bunu kabul edemezdim. Ben insanlara yardım ediyordum. Gage ailesinin verdiği zararı telafi ediyordum. Gözlerimi kardeşime diktim. “Onlardan uzaklaşman gerek.”

Duygusuz bir kahkaha attı. “Bu kadar basit mi sanıyorsun? Sadece tek bir çıkış yolu var ama ne yazık ki ben hayatta kalacağım gibi görünüyor.”

Buz gibi bir korku kalbimi öylesine sardı ki parçalanabileceğini düşündüm. “Channing...”

Ameliyat ekibinin gelmesiyle sözüm yarıda kesildi. Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken odanın kapısından çekilerek geri adım attım.

Haley yanıma gelerek beni acilde öncelik sırasındaymışım gibi inceledi. “Onunla ilgilenecekler,” dedi bir kolunu omzuma dolayarak.

Bunu biliyordum. Burada güvendeydi ama ya dışarıda?

“Gagelerle ilişkisi var.” Bunu söylemem gerekiyordu. Bunu duymam gerekiyordu.

“Biliyorum.” Bir an tereddüt etti. “Yapabileceğin bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Yapabileceğin hiçbir şey yok, cümlesini alnına dövme yaptırmalıydı. O zaman bunu sürekli tekrar etme zahmetinden kurtulurdu ki Channing söz konusu olduğunda bunu çok sık yapıyordu. Ama bu kez durum farklıydı. Bu kez geri dönüşü yoktu.

“Neden bu gecelik paydos etmiyorsun?” diye önerdi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı iki yana salladım. Gitmek daha kötü olurdu. İsteyken düşüncelerim çok uzun süre başıboş dolaşamazdı. Burada, tam önümde duran şeye odaklanmam gerekiyordu. “Şu kan alma işlemini yapmam gerekiyor.”

“Emin misin?” Başımınla onayladığımda dudaklarını büzdü ama tartışamayacak kadar az personelimiz vardı.

Acil servisin diğer tarafına doğru ilerlerken uyuştuğumu hissettim. Ameliyathaneden uzaklaştığım her adımda kalbim yavaşlamak yerine daha da hızlanıyordu. Çocuğun dosyasını toparlayıp işime dönerken kalp atışlarımı görmezden geldim.

Yapabileceğim tek şey buydu. Başka seçeneğim yoktu ve zaten seçim yapma konusunda çok iyi olduğum söylenemezdi. Yaptığım işte başarılı olmamın birçok nedeninden biri de buydu. Acil tıpta tereddütte yer yoktu. Hayatlar tehlikedeydi.

Channing’in hayatı gibi.

Muayene odasına girdiğimde bu düşüncüyü kafamdan attım. Henüz dört yaşında olan küçük kız yatağın üzerinde annesinin kollarında kıvrılmış, gözlerini köşedeki televizyona dikmişti. Annesi başını kaldırarak rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. Bir süredir bekliyorlardı. Normalde bu konuda kötü hissedebilirdim ama bu gece onların güvenli kozasını kıskanmıştım.

“Beklettiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi anne ama sesi yorgun geliyordu. Bu gece ortalık karışmadan önce ben de böyle hissediyordum.

Arkamdan gelen çizgi filmin neşeli sesleri, çarpan kalbimle tamamen çelişiyordu. Yeni bir çift eldiven takarken birkaç rutin soru sordum.

Ben yatağın yanındaki tabureye otururken küçük kız annesinin kollarına gömüldü.

“Bunlar ne için?” diye mırıldandı, elimdeki tüpleri şüpheyile inceleyerek. O minik koluna turnikeyi bağlamak için eğildiğimde gözleri kocaman oldu ve geri çekildi.

“Acıtacak! Ne o?”

Muhtemelen. İğneler, hayatın birçok yanı gibi acıttırdı. Küçük kardeşinizin vurulduğunu öğrenmek gibi. Onun yürüyen bir ceset olduğunu öğrenmek gibi. Çünkü Lachlan Gage’e

borçlu olmak bir ölüm cezasıydı. Kendimi gülümsemeye zorladım. “Sana yaptığım her şeyi anlatacağım, tamam mı?”

Kurumuş alt dudağı titredi. *Dehidrasyon şüphesi*, diye hatırlattım kendime. Kurtarabileceğim bir hayat. Tam burada, karşımda duruyordu. Koridorun sonundakinin aksine...

Büyükannem gittiğine göre o artık benim sorumluluğumdaydı.

“Bu biraz acıtacak ama seni daha iyi hissettirecek, tamam mı?” dedim küçük kıza kauçuk turnikeyi uzatarak.

Sonunda başını salladığında, yavaşça uzanıp küçük kolunun etrafına sardım, lastiği gömleğinin kolunun üzerinde tutmaya dikkat ettim, böylece daha az sıkışacaktı. Bir ucu diğerinin altından geçirip çektim. Kızın çenesi titredi ama bu sefer kolunu geri çekmedi.

Yaptığım her şeyi açıklamak için zaman harcadım, küçük kızın güvenini adım adım kazandım ve sonunda işimiz bitti. Kan alındı ve serumlar takıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi annesi usulca. Omuzları çökmüştü.

“Zor kısmı bitti,” diye söz verdim.

Küçük kız annesine sokulmuştu ve kalbim bir parça kırıldı. Bu geçecekti. Yarın bunu hatırlamayacaktı bile. Evine dönecekti. Güvende olacaktı. Ama Channing ve benim gibi çocuklar için hiçbir zaman bir ev olmamıştı. Hâlâ da yoktu. Channing bir aileye, bir yuvaya sahip olduğum en yakın varlıktı. Ve yarın, bir hastane yatağında iyileşiyor olacaktı ve kesinlikle *güvende* olmayacaktı.

Topladığım numuneleri bırakırken Haley geldi. Yüzü asıktı. “Tüm parçaları çıkardılar. Sadece yatak boşalmasını bekliyoruz,” diyene kadar kalbim neredeyse duracaktı.

“Onunla konuşabilir miyim?” O sorumlu hemşireydi ve ben de nöbetçiydim. Bana başka bir odaya gitmemi ya da geceyi evde geçirmemi söylemesini bekledim ama neyse ki bunu yapmadı.

“Kendinde değil,” diye uyardı. “Garcia ona morfin verdi.”

“İyi,” dedim asık suratla. “Belki bir kez olsun dürüst davranır.” Bunun nasıl olduğunu itiraf etmesini sağlamak ona yardım edebilmemin tek yoluydu. Eldivenlerimi çıkardım, top hâline getirdim ve yakındaki çöp kutusuna attım. VIP odalarına doğru yavaşça yürümeye başlamadan önce içime ciğerlerimin yandığını hissedene kadar hava çektim.

Lachlan Gage’e borcu vardı. Eğer mesele borçsa, bunu çözebilirdik. Channing’in para yüzünden hayatını kaybetmesine izin veremezdim ve Gage ailesi için çalışmanın anlamı da buydu. Fazla param yoktu. Hiç birikimim yoktu, gerçekten... Ama değerli olabilecek bir şeyim vardı. Yeterli olduğundan emin değildim. Channing bana açılana kadar bunu bilemeyecektim.

Ayılma odasına yaklaştığımda bir güvenlik görevlisi bana başıyla selam verdi ve içeri girmeden önce ağzım kuruduğu için kendimi yutkunmaya zorladım.

Yanına geldiğimde Channing oksijen maskesinin altından bana cılız bir şekilde gülümsedi.

“Borcun ne kadar?” diye sorarken sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı. El yordamıyla yüzündeki maskeyi buldu ve ko-nuşmak için kaldırdı. “Artık çok geç.”

Çünkü zaten bu işe fazlasıyla batmıştı, omzundaki yara da bunu kanıtlıyordu.

“Bırak da bunu ben düşüneyim.” Yüzüğümün iç kısmını ovaladım. Channing’in gözleri hareketimi takip ederken kısıldı. “Cate...”

Ne düşündüğümü tahmin eder gibi başını iki yana salladı.

Bu annemin yüzüğüydü. Çok özeldi. Ailemin ben iki yaşındayken geçirdiği kazadan sonra bana kalan tek şeydi. Yüzük o hayatımdan kalan tek parçaydı. Koruyucu aileden koruyucu aileye geçerken, son taşınmamda bana verilen çöp torbasının dibinde güvenle saklanmıştı. Büyükkannem beni yanına aldığı gece onu fark edene kadar takmaya hiç cesaret edememiştim. Eşyalarımı

yerleştirmem için beni cesaretlendirmiş, hatta bana bir şifonyer bile vermişti. Bu, o güne kadar sahip olduğum ilk şifonyer olmuştu. Hayatımın hem en kötü hem de en güzel günüydü. Yüzüğü görmüş ve onu takmamı, asla çıkarmamamı söylemişti. Onu görmeye neden dayanamadığımı anlatmaya çalışmıştım. Neden gittiğim her evde sakladığımı, kaybolmasından ya da çalınmasından nasıl korktuğumu... Gerçekte kim olduğuma dair tek parçanın da benden alınmasından korktuğumu...

Ve sonra hayatımı değiştiren o sözleri söylemişti. *“Burada güvendesin. Yüzüğü bunu hatırlamak için tak. Hayatta kalmayı başardığın için tak.”*

Ona değer biçirmeye hiç cesaret edememiştim. Ortasındaki zümrüdün gerçek olup olmadığını ya da değerinin ne kadar olduğunu bilmek istemiyordum. Bunu bilmek, özellikle de buzdolabımdaki tek yiyeceğin turşu suyu olduğu zamanlarda, tam da şu anda düşündüğüm şeyi yapmayı çok cazip hâle getirebilirdi. Yüzük bana o anlarda her şeye dayanabileceğimi hatırlatıyordu. Büyükanнемin dediği gibi yüzüğü hiç çıkarmadım ama Channing için...

“Parayı bulabilirim. Ne kadar?” diye tekrarladım.

Zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesildi.

“Lachlan Gage’e bulaşamazsın.”

Kollarımı kavuşturarak başımı iki yana salladım. “Sen ona bulaştın, benim başka ne seçeneğim var ki?”

“Cate, hayır. Anlamıyorsun.” Başını kaldırdığında yüzünde panik ifadesi vardı. Ağzı birkaç kez açılıp kapandı ve sonunda saçma sapan bir şey söyledi. “Gage insanların düşündüğü gibi biri değil.”

“Ahlakından daha fazla silahı ve parası olan zengin bir pislik değil mi yani?” dedim alaycı bir tavırla ama o cevap vermedi. Sadece başını yeniden yatağa koydu ve boş gözlerle duvara baktı. Tavrındaki değişiklik bir soru daha sormaya cesaret etmem için yeterliydi. “Nasıl biri o zaman?”

Mantıklı konuşmuyordu. Çenesi gerildi, gözleri donuklaştı. Morfinin etkisindeydi. Dili daha fazla çözölmeyecekti.

Channing'i kaybedemezdim. Bunu reddediyordum. Hayatta kalacaktık. Bunun için yüzüğümden vazgeçerdim. Bunu sağlamak için her şeyimi verirdim.

Kararlı bir tavırla omuzlarımı dikleştirdim. "Peki. Söyleme. Ama öldürölmene izin vermeyeceğim."

"Cate!" Doğrölmaya çalıştı ama hissettiğı acı tekrar yatağı yığılmasına neden oldu. Ben odadan çıkarken bana bir kez daha seslendi.

Haley'nin eğilmiş, Channing'i getiren acil yardım görevlilerinden biriyle derin bir sohbete dalmış olduğı hemşire istasyonuna doğru yürüdüm. Tezgâhın üzerinde plastik bir torbanın içinde bir silah duruyordu. Yaklaştığımda etiketinde Channing'in adının yazılı olduğunu gördüm. Bu bir delildi. Polisin eline geçeceği yoktu tabii.

Bu da Gage Memorial ve özel Acil Servis'in zengin hayırseverleri için yaptığı birçok kolaylıktan sadece biriydi. Hayır. Kardeşim, Gage ailesi için çalışıyordu, bu da gidip kendini tekrar öldürtmeye çalışacak kadar iyileştiğinde silahın ona geri verileceğı anlamına geliyordu. Bir şeyler yapmalıydım.

"Bir yatak bulduk..." Haley yüzümü görünce geriledi.

"Çatışma nerede oldu?" diye sordum sağlık görevlisine.

Tedirgin bir şekilde Haley ile göz göze geldi. "Waverly'de."

"*Tam olarak?*" Lachlan Gage'i ya da ailesinin geri kalanını nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yataklarımızda ya da morgda yatan endişe verici sayıdaki işbirlikçilerine rağmen hiçbir Gage burada tedavi edilmemişti. Herhangi birinin izini sürmek zor bir işti. Muhtemelen Gage'le konuşmak şöyle dursun, kendisini göreceğ kadar bile yaklaşamazdım. Herkesin bildiğı gibi özel biriydi. Fotoğraf çektiirmezdi. Gageler gazetelerin ve diğer her şeyin sahibiyken bu mümkün değildi. Ama her şeyin internette olduğı bu çağda bile onlarla ilgili bir şey bulmak olanaksızdı.

Aile işleri hakkında konuşan insanlar genelde ortadan kaybolurdu.

Bu yüzden kimse konuşmazdı.

“Waverly ve St. Charles kavşağında, Avalon Oteli’nin önünde.” Durakladı, gözlerinde bir savaş vardı. “Oraya gitmek istemezsin. Avalon’un sahibi Gage’dir.”

Gage’in bu şehirde sahip olmadığı ne vardı ki?

Görevli elini kaldırdı. “Bak, bu güvenli değil. Sen-”

“Teşekkürler,” diyerek onu susturdum.

Tezgâhın üzerinden uzanarak telefonu aldım ve bir numara tuşladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Haley usulca.

Sorusunu duymazdan geldim. Bu işe karıştıgımda onun da bulaşmasını istemiyordum. Diğer hattan biri telefonu açtığında tekrar sordu. “Ben Gage Memorial’dan Cate Holloway. Buraya bir memur göndermenizi istiyorum.”

Haley küfretti. Telefonu kapatmasını bekledim ama yapmadı. “Umarım ne yaptığını biliyordur,” dedi aramayı sonlandırdığımda. “Garcia öğrendiğinde...”

“Garcia neyi öğrendiğinde?” diye sordu o anda arkamızdan gelen bariton sesiyle.

Hayley’ye başımı eğerek gitmesini işaret ettim. Bunun cezasını ben çekecektim. Arkamı dönerek onunla yüzleştirdim. “Kardeşimi bir silahlı çatışmaya karıştırdığı ve ruhsatsız silah bulundurduğu için ihbar ettim.” Channing’in Gage ailesine olan borcunun ne kadar büyük olduğunu, onların suçlamaları düşürecek kadar umursayıp umursamayacaklarını ya da polisin suçlamaları kendiliğinden düşürüp düşürmeyeceğini bilmiyordum. Ama şimdilik Channing korunacaktı, en azından yapmam gerekeni yapmama yetecek kadar uzun bir süreliğine. Borcunu ödemenin bir yolunu bulacaktım. Bedeli ne olursa olsun bunu yapacaktım. Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Bu yönetmeliğe aykırı.”

“Bu binanın yan tarafında kimin adının yazdığı ya da ekibinizin o canavarlarla nasıl bir anlaşma yaptığı umurumda değil,” diye tısladım. “Elini kana bulamak senin için sorun olmayabilir ama ben kardeşimin bu işin içine çekilmesine izin vermeyeceğim.”

Konuşmasını bekledim, geçen her saniye yüzü daha da kızarıyordu. “Sanırım birkaç gün izin almanız gerekiyor, Bayan Holloway. Son dönemde yaşadığınız travma, sağlıklı düşünme yeteneğinizi etkiliyor.”

Bunu bekliyordum. Aslında bunu umuyordum. “Vardiyamı tamamlayacağım.”

“Hayır,” dedi sertçe. “*Şimdi!*”

Bu daha da iyi olmuştu.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM İKİ

Waverly Bulvarı beklediğim gibi değildi. St. Charles ile kesiştiği yerin güneydoğu köşesinde durdum ve hayatım boyunca kaçındığım otele, Avalon'a baktım. Sağlık görevlisinin Channing'in vurulduğunu söylediği yer burasıydı. Şehrin bu kısmını hep kasvetli, köhne ve *tehlikeli* olarak hayal etmiştim. Öyleydi de... Ta ki bu kavşağa gelene kadar.

Burada, şehrin egzoz ve yağ kokusu, otelin dışındaki büyük boy saksılara dikilmiş tatlı zeytin çalılarının çiçekli turunç kokusuna dönüşmüştü.

Otelin sırlı, beyaz seramik cephesi mürekkep karası gecede parlak bir mücevher gibi parlıyordu. Kemerli giriş küçük taşlarla süslenmişti. Büyük taş merdiveni altın bir halı kaplıyordu ve her iki yanında yaldızlı gravürlerle süslenmiş yarım düzine pencere parıldıyordu. Çatışmanın izlerini, halüsinasyon görmediğime dair bir işaret olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım ama sokak ürkütücü bir şekilde sessizdi. Sessizlik tenimi ürperiyor, beni Avalon'un altın rengi ışıklarının güvenliğine doğru itiyordu. Ama beni kapıya doğru yönlendiren asıl şey, midemde hâlâ cehennemde ağzını açmış bekleyen bir çukur kadar yakıcı olduğunu hissettiğim öfkeydi.

Kardeşim hastane yatağında yaralı bir şekilde yatıyordu ve burası hâlâ Ritz gibi görünmeye cüret ediyordu.

En üst basamağa çıkmıştım, girişten sadece birkaç adım öte-
deydim ki döner kapı hareket etti ve uzun boylu, siyah saçlı,
köşeli çenesinde kirli sakalları olan bir adam gecenin karanlığına
doğru adım attı. Gözlerini doğrudan bana dikti.

Göğsüm korkuyla sıkıştı ve donup kaldım. *Kahretsin!* En
azından yakalanmadan önce içeri girebilmeyi umuyordum.

Adam tamamen siyah giyinmiş, ceketini işaret parmağıyla
omzuna asmıştı. Hiçbir şey söylemedi; sadece parlak kırmızı bir
elmayı koluna sildi ve omurgamdan aşağıya kadar ürpermeme
neden olan bir dikkatle beni inceledi.

Elmadan bir ısırik aldığında beyaz dişlerinin parladığını
gördüm. Meyvenin çatırdayan sesi, tehlikeli bir bölgede olmanın
yarattığı etkiyle içime bir korku saldı.

Ya da belki sorun adamın kendisiydi çünkü bakışlarımı onun
kısık gözlerinden, ağzından, bana doğru hafifçe eğilme şeklinden
alamıyordum. Otel müşterisi miydi? Bulunduğum yere bakılırsa
bu muhtemelen fazla iyimser bir düşünceydi. Kalbim göğsümde
bir kelebek gibi çırpınıyor, bana uçurumun kenarındaymışım
gibi hissettiren bir şey bekliyordum... Bir şey.

Bir şey söyle...

Ama konuşamıyor, hareket edemiyordum. Olduğum yerde
kalakalmıştım.

Yakışıklı yabancı da sanki bekliyormuş gibi başını eğdiğinde,
onu sert gösteren çene hattını, belirgin elmacık kemiklerini ve
dolgun, biçimli dudaklarını daha iyi görebildim. Yumuşak yeşim
taşını andıran yeşil gözleriyle vücudumu süzdü. Bakışlarıyla gör-
düklerini hâlâ değerlendiriyor gibi olsa da o kadar samimiydi
ki, sanki üzerimdeki beyaz tulumumu ve spor ayakkabılarımı
yavaşça üzerimden sıyrıyormuşum gibi hissettirdi.

Adam beni incelerken yutkundum ve ayaklarımın üzerinde
huzursuzca kıpırdandım. En azından önlüğümü çıkarmıştım.
Ama gündelik kıyafetlerimle beş yıldızlı olduğu açıkça ortada
olan bu otele ait olmadığım çok açıktı.

Bana doğru bir adım attığında, kıvrılmış manşetlerinin altında uzanan dövmeleri fark ettim. Gömleğinin altında gizlenen kaslı gövdesini ele veren geniş omuzları ise bambaşka bir nedenle dikkatimi çekti: Üzerlerindeki askılar... Kollarının altında, kılıflarında duran iki tabancayı gördüğümde boğazım düğümlendi.

Bir koruma. Midem yerinden oynadı. Bir korumanın karşısına çıkmıştım, hem de *silahlı* bir korumanın.

“Peki, *siz* kim oluyorsunuz?” Sesi derin ve yumuşaktı, sanki basit bir sorudan ziyade günahkâr bir davet sunuyormuş gibiydi.

Yalan söyleyip söylememeye karar vermeye çalışırken ona öylece baktım. Bu adamın her yerinden *tehlike* akıyordu.

Koyu renk kaşını kaldırarak dikkatimi tekrar o meraklı ve şüpheli gözlere çekti.

“Cate.” Sanki öylece sormamış da ona söylememi emretmiş gibi ismim ağzımdan çıkıverdi. “Cate Holloway.”

Neden bu adama tam adımı söylüyordum ki? Silahlıydı ve ben de Gage bölgesindeydim. Mezar taşıma ne yazacağını biliyor olmalıydı.

“Kayıp mı oldun, Cate Holloway?” İsmimi söylerken dişlerini birbirine vurunca kendimi alt dudağımı ısırırken buldum. Tehlike ve şehvet saçmak onun doğasında mı vardı, yoksa savunma mekanizmamı mı kırmaya çalışıyordu? Çenemi kaldırarak doğrudan onun parlayan gözlerine baktım.

“Lachlan Gage’i arıyorum.”

“Öyle mi?” Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi ince bir çizgi hâlini aldı. “Konu neydi?”

Yutkundum. “Kişisel bir mesele.”

“Kişisel mi?” Gözleri ilgiyle parladı.

“Evet. Yani, seni ilgilendirmez.”

“O hâlde...” Elmadan imalı bir ısırik daha aldı. “*Olmaz.*”

İçimdeki öfke alevlendi ve beni geçici olarak hissettiğim huzursuzluktan kurtardı. “Lachlan’ı görene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Omuz silkti. “O zaman bana onunla neden konuşmak istediğini söyle.”

Kusursuz beyaz dişlerine kadar silahlanmış olmasaydı bile içeri zorla giremezdim. Derin bir nefes alarak, “Kardeşim,” dedim. “Onunla kardeşim hakkında konuşmam gerek.”

“Bu gece mi?” Eliyle etrafı işaret ederken başka bir dövme daha ortaya çıkardı; bu dövme ön kolundan parmak eklemlerine kadar uzanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Semboller ve bilmediğim bir dilde kelimeler vardı. “Pek mesai saati sayılmaz. Randevu al.”

Lachlan Gage’in randevu verdiğiinden şüpheliydim.

Sabırsız görünmeye çalışarak kollarımı kavuşturdum. “Bu acil bir durum.”

“Acil mi?” diye tekrarladı şaşkın bir sesle.

Kardeşim hastane yatağında yatarken bu pislik tamamen sıradan bir geceymiş gibi davranıyordu. Çatışma sırasında burada mıydı? İnsanların yaralanmış olması umurunda mıydı? Bunu biliyor olmalıydı. Öfkemin göğsümde alevlendiğini hissettim. “Bu yüzden buradayım. Bir anlaşmaya varmamız ölüm kalım meselesi.”

“Anlıyorum.” Boynunu esnetirken bir an düşündü. Sonra biraz daha yaklaştı ve nefesimin kesildiğini hissettim. Beni tutacak mıydı? Tekrar sokağa mı atacaktı? Yoksa beni içeri mi sürükleyecekti?

Düşüncelerimi duymuş gibi sırttıktan sonra elmayı yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Bu adam benimle uğraştığının *gayet* farkındaydı. Kapıya doğru döndü.

“Beni takip et ve sakın uzaklaşma.”

Fikrini değiştirmeden ya da ben cesaretimi kaybetmeden önce hemen peşinden koştum. Bu, kardeşimi kurtarmak için tek şansım olabilirdi. Kapı dönmeye başladığında durup beni bekledi. Kalbim tekledi ama beynim bu centilmence harekete güvenmemem gerektiğini biliyordu. Gage için çalışıyordu. O bir centilmen değildi.

Döner kapıda arkama geçtiğinde ona bakmaya cesaret edemedim ama bu dar alanda, onun kaslı kollarının altındaki silahların, etrafına yayılan sedir ağacı ve baharat kokusunun fazlasıyla farkındaydım. Tökezleyerek kapıdan çıktım, o da gömleğinin kıvırdığı kollarını teker teker açtı ve kol düğmelerini yeniden takarak arkamdan yürüdü. Böyle adamlar gerçekte yoktu. Dünyanın sahibiymiş gibi yürüyen türden adamlar. Sanki gerçekten de hayal gücümün bir ürünü olabilirmiş gibi göz ucuyla ona bakmaya devam ettim.

Ceketini giymek için durakladı. “Önden buyurun.”

Çabucak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp giriş salonuna adım attım ve durdum.

Oteli dışarıdan görmek beni içerişinin ne kadar büyük olduğu gerçeğine hazırlamamıştı. Önümüzde yansımamı görebileceğim kadar parlak, beyaz mermer bir zemin uzanıyordu. Sütunlar en az dokuz belki on metre yüksekliğinde olduğunu tahmin ettiğim bir tavanı taşıyordu ve devasa girişin ortasında kıvrıla kıvrıla üst kata çıkan bir merdiven vardı. Konuklar etrafta dolaşıyor, pirinç asansörlere geçiyor ya da koridorlarda gözden kayboluyorlardı. Baktığım her yerde elmaslar ve inciler parıldıyordu. Zengin konukların ötesinde, yaldızlı çerçeveler içinde asılı duran güzel tablolar göze çarpıyordu. Her şey zarif ve zamanın ötesindeydi, hayal ettiğim yasadışı faaliyetler için kullanılan adi bir ortamdan çok uzaktı.

“Burası bir saray gibi,” diye fısıldadım.

Yaptığım yorumdan keyif aldığını belli eden bir ses çıkardı fakat bir şey söylemedi.

Beyaz ceketli bir garson bize doğru yaklaşarak eldivenli eliyle gümüş bir tabak uzattı. “Kanepe?”

Midem guruldayarak bana bütün geceyi bir şey yiyemeyecek kadar yoğun geçirdiğimi hatırlatsa da buradaki hiçbir şeye güvenmiyordum, yemeklere bile. Ben başımı iki yana sallayamadan refakatçim garsonu kovaladı. Sonra bana döndü. Gözlerimin içine bakarak beni uyardı. “Burada hiçbir şey yeme ya da içme.”

Şaka yapmadığını fark etmeden önce neredeyse gülecektim.

“Neden?” Bir elimi belime koyup çenemi kaldırdım. “Süslü partinize ait olmadığım için mi?”

“Sadece... Yapma. Bu taraftan,” diye mırıldandı asansörü işaret ederek. “Yakınımda dur.”

“Kaçıp gitmeyeceğim.”

“Aklın olsaydı kaçırdın,” dedi ve gözleri bir anlığına parladı. “Ama kan bağıımız olan kişiler için aptalca şeyler yaparız, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “O benim üvey kardeşim.”

İşte yine ona çok fazla bilgi vermiştim. Bu adamın olayı neydi?

“Üvey kardeşin mi?”

“O benim ailem.” Bu sefer başka bir şey söylemedim. Çaresiz yetim Cate Holloway ve onun baş belası üvey kardeşi hakkında istediğini düşünmesine izin verdim.

“Anlıyorum,” diye tekrarladı sanki benimle ilgili zihinsel notlar alıyormuş gibi. Aşağı düğmesine bastı. “O zaman onun için güçlü bir savunma yapmanı umarım.”

Asansörün kapıları açılırken nefesimi tuttum ve bir yandan başka bir kapalı alana daha benimle birlikte girmemesini umdum.

Ama girdi.

Gözlerimi asansör paneline dikmiş, otelin en alt katına inerken yanan ışıkları izliyor, çarpan kalbimin giderek daha

fazla farkına varıyordum. Bunu gerçekten yapacaktım. Lachlan Gage'le burun buruna gelecek ve kardeşimi kurtaracaktım.

Ya da denerken ölecektim.

Kapılar açıldı ama o dışarı çıkmadı. Onun yerine, kapanmalarını engellemek için bir kolunu eşiğe doğru uzattı.

Açık kapılara, dövmele ön koluna, taktığı altın yüzüğe ve ortasındaki simsiyah taşa baktım ve kendime olan güvenimin kırıldığını hissettim. Bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmemiştim. Tamamen adrenalin ve hırsla ilerliyordum.

"Az önce başardın," diye mırıldandı. "Önümüzdeki bir saat boyunca sadece istekleri kabul edecek."

"İstek mi?" Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu bu adam?

"Ekinoks yüzünden burada değil misin?" diye yavaşça sordu ve ardından, "Mabon?" dedi.

Artık tamamen bilmece gibi konuşuyordu. "Buradayım çünkü kardeşim birkaç saat önce sizin süslü otelinizin önünde aldığı kurşun yarasıyla hastaneye kaldırıldı."

Tamamen hareketsiz kaldı.

"Ve siz çoktan kan izlerini temizlemişsiniz."

Çenesinde bir kas seyirdi. "Bu üzücü bir durumdu ama bir yanlış anlaşılmaydı."

"Öyle mi?" Öfkem yeniden canlandı ve kor sönmeden önce ona tutundum. "Bundan şüpheliyim. Ama endişelendiğinizden emin olduğum için söyleyeyim, getirilen diğer adam morgda."

"Talihsizlik." Açık kapılardan dışarı baktı. "Sana bir tavsiye vereyim mi? Kardeşinin hayatı karşılığında ne teklif edeceğini iyi düşün. Benim türüm merhametle anlaşılmaz."

Onun... Türü mü? Yani *suçlular*. Yutkunarak asansörden çıktım. "Peki ya neyle anlaşır?"

Bana son bir kez baktı ve cevap vermeden önce dudağı hafifçe kıvrılarak, "Arzu," dedi.

Bu kelime dudaklarında tehlikeli bir anlam uyandırıyor. Ama kulağa ne kadar baştan çıkarıcı gelse de benim beni uyarırcasına ürperdi. Bununla ne demek istediğini sormama gerek yoktu, o da açıklama zahmetine girmede. Asansörden çıktı. Bir an için tereddüt ettim. Geri dönüp lobiye giden düğmeye basabilirdim. Kaçabilirdim. Buradan. Ondan. O tek bir kelimenin ima ettiği her şeyden.

Ama daha önce de cehennemden geçmiştim. Pratikte bir tur rehberi olabilirdim. Ellerimi iki yanımda sıkarak onu cehennemin derinliklerine doğru takip ettim.

Neon aplikler siyah duvarları aydınlatıyor, etrafı çevreleyen silahlı korumaları göz alıcı bir ışıkla aydınlatıyordu. Adam bir elini kaldırdı ve bir an için oda parıldıyor gibi göründü; muhtemelen yanan birçok purodan tüten ve havayı tatlı, ağır bir kokuya boğan dumandan kaynaklanıyordu. Oda, masaların ve barların etrafına dolmuş bedenlerin yarattığı sarhoş edici bir enerjiyle dolup taşıyordu. Bardaklar şingirdiyor ve kartlar hışırdıyordu. Tavandan sarkan kafeslerin içinde, inci dizilerden başka bir şey giymemiş olan dansçılar tüm bunların arka planında çalan alçak, şehvetli bir müzik eşliğinde dans ediyorlardı ama kimse farkında değilmiş gibiydi.

Kalabalığın içinde yolumuza devam ederken ona yakın duruyordum. Gözler üzerimizdeydi, hatta birkaç kişi konuşmak için ağzını açsa da onun sert ifadesi karşısında sustular. Her adım nabzımı ve düşüncelerimi daha da hızlandırıyor. Böyle yaşayan bir adam için yüzüğümün fazla bir değeri olamazdı. Başka hiçbir şeyim yoktu. Boktan arabamı isteyeceğinden şüpheliydim ve maaşımla kiramı zar zor ödeyebiliyordum. Bozuk klimamı tamir ettirmeye bile gücüm yetmiyordu. Ama belki de koruma haklıydı ve Gage paranın peşinde değildi. Bunlar varken neden paraya ihtiyacı olacaktı ki?

Ama arzu?

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım.

Odanın arka tarafındaki ağır meşe kapıya doğru yürüdük. Biz yaklaşıırken, yine tamamen siyah giyinmiş iki adam yerlerinde doğruldu. Kısa boylu olan kızıl saçlıydı; uzun boylu olanın gümüş renkli saçlarının bir tarafı neredeyse tıraşlı, diğer tarafı ise uzundu. Bana eşlik eden adamla hemen hemen aynı boydaydı, aynı derecede etkileyici bir yapısı, daha da fazla dövmesi ve saçıyla uyumlu bir dudak *piercing*'i vardı.

“Nereye kaybolduğunu merak ediyordum.” Dudak *piercing*'i olan adam bir elini saçlarında gezdirirken gözleri bana kaydı. Kaşlarını kaldırdı ama bir şey sormadı.

“Burada ne yapıyorsun, Shaw?” diye sordu refakatçim kızıl saçlı adama.

“Seninle aynı şeyi,” dedi Shaw ona sırtarak. “Bu...”

Sözünü keserek, “Defol git buradan,” derken refakatçim gülümsemedi bile. “Bu gece buradan uzak durman gerekiyordu.”

Shaw omuzlarını dikleştirdi, yüzü bir karşılık vermek istercesine buruştu ama konuşmadan uzaklaştı. O gittiğinde, gümüş rengi saçları olan muhafız ellerini havaya kaldırdı.

Refakatçim ona da bağırdı. “Roark, sana onu bu gece uzak tutmanı söylemiştim.”

Roark omuz silkti. “O artık çocuk değil.”

Bundan memnun olmuşa benzemiyordu ama başını kapalı kapıya doğru eğdi. “İçerdeler mi?”

Roark cevap vermeden önce bana bir kez daha baktı. “Evet. Müşteri geldi.”

Sonunda başıyla beni gösterdi. “Çantasını kontrol et.”

Çantamı sıkıca kavradım. “Hayatta olmaz.”

Bana baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu. “İstersen seni tekrar yukarı çıkarabilirim.” Başını çantama doğru eğmeden önce birbirimize baktık.

Çantamı uzattım ve Roark çantamı karıştırırken ona ters ters baktım. “Hiçbir şey yok,” diyerek çantayı bana geri verdi. “O...”

“Görüşme talep etti. Reddedemedim.” Sanki beni buraya getirmesi için onu kandırmışım gibi bu durumdan rahatsız olmuş görünüyordu.

“Şu an iyi bir zaman değil,” diye uyardı Roark onu.

Ama refakatçim dirseğimi kavrayarak beni kapıya doğru yönlendirdi. “Kulağa mükemmel bir zamanmış gibi geliyor.”

Artık geri dönüş yoktu.

BÖLÜM ÜÇ

Titreşen tek bir tepe lambasının altında bir adam yere yığılmış iki büküm yatıyordu. Başında koyu renk giysili iki adam duruyordu ve görünüşlerine bakılırsa daha çok korumayı andırıyorlardı.

Odanın ortasında devasa bir yönetici masası vardı ve yalnızca bir köşesine yerleştirilmiş bir kâse elma dışında tamamen boştu. Okullardaki sınıfların ürkütücü bir versiyonunu andırıyordu.

Ama olduğum yerde kalmama neden olan şey masanın diğer tarafında toplanmış olan adamlardı.

Birbirinden vahşi güzellikteki bu adamların her biri, sanki gerçek doğalarını güzel kıyafetlerin ardına saklayabileceklermiş gibi takım elbise giymişlerdi. Hepsi de beklediğimden gençti. Tek bir tanesi bile otuzunun üzerinde görünmüyordu. Channing gibi çocukları kendi işlerine bulaştırmakta hiç zorlanmamaları bu yüzden şaşırtıcı değildi.

Biz içeri girerken grubun ortasında duran adam bizi süzdü. Acımasız bir yakışıklılığı vardı, tabii takındığı alaycı tavır dışında. Güçlü görünüyordu. Yabani. Görmeye geldiğim kişi bu muydu? Masanın arkasına oturmasını bekledim, üzerime saldırmasını bekledim.

Ama o yanımdaki adama baktı. “Zamanı gelmişti, Lach.”

Ne demek istediğini anlamam kısıcık bir anımı aldı. Bunun ne demek olduğunu anladığımda ise gözlerim büyüdü.

Yanımdaki adam bir koruma değildi. İtaatkâr bir uşak da değildi.

“Sen...” *Lach*. O Lachlan Gage'di.

Buz gibi bir korkuyla sarmalanmış dehşetin içime işlediğini hissettim. Kaçık. Acımasız. Merhametsiz. Ona böyle diyorlardı. Onu körü körüne takip etmiştim ve şimdi beni tuzağa düşürmüştü.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Gerçekten bilmiyordun, değil mi?” Konuşamadım. Sadece baktım.

Ne istediğimi biliyordu. Neden burada olduğumu biliyordu. Ama daha yakına eğilerek fısıldadı. “Birazdan seninle ilgileneceğim.” Göz kırptı. Doğrulup odayı geçti ve masanın koltuğuna sanki bir tahtmış gibi yerleşti. “Bu da ne demek oluyor?”

Adamlardan biri yaklaşıp kulağına fısıldadı. Gage dinlerken gözleri odadaki diğer adamlara kaydı, yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Adam uzaklaştığında Gage arkasına yaslandı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

“Kurallarımı çiğnediğinde ne olacağını biliyor musun?” diye sordu yerdeki adama şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle.

Adam cevap olarak inledi ve ellerini kavuşturarak dizlerinin üzerine çöktü. “Lütfen. Bir yanlış anlaşılma oldu.”

“Martin, bunun doğru olmadığını biliyorsun.” Gage başını iki yana salladı ve yanında duran adama başıyla işaret etti. “Yasaları çiğnedin.”

“Lütfen. Bunu bir daha asla yapmayacağım,” dedi Martin taktik değiştirerek. “Eğer bana...”

“Sanırım yapmayacaksın çünkü bir suç daha işlersen *Av* için işaretleneceksin.”

Martin yere çöktü, yüzü bu garip tehdit karşısında dehşetle buruştu.

Gage elini, ilk başta o olduğunu düşündüğüm diğer adama doğru kaldırdı. “Onun kaderine sen karar vermek ister misin, MacAlister? Sen misafirsin.”

MacAlister öne çıktı, takım elbisesinin ceketindeki görünmez bir lekeyi sildi. Loş ışıktaki, tanık kürsüsüne yaklaşan bir avukata benziyordu. Kaşlarını çatarak Martin’e baktı. Martin çılgılık attı ki bu biraz abartılı bir tepki gibi görünüyordu. MacAlister ne yapacaktı ki? Onu ifade vermeye mi zorlayacaktı? Çapraz sorguya mı çekecekti?

“Sağ mı, sol mu?” diye sorduğunda kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bir tercih yapmalısın.”

“*Lütfen*. Her şeyi yaparım.”

MacAlister kıkırdadı ve sanki bu aralarında bir espriymiş gibi başını iki yana salladı.

Midem kasıldı. Bu adamı gözümün önünde öldürecekler miydi?

Korumalardan biri Martin’i ayağa kaldırarak ileri doğru itti. Masanın üzerine doğru bastırdığında, adamın yakarışları çaresiz hıçkırıklara dönüştü.

“Seç,” dedi MacAlister. “Yoksa senin yerine ben seçerim.”

Martin titremeye başladı. “*Lütfen*. Yapmayın. Ailem...”

“Ailen de benimle aynı fikirde olurdu,” diye hırladı Gage.

“Sanırım bir tercihi yok.” MacAlister cebinden bir şey çıkardı ve bir anlığına çeliğin parladığını gördüğümde boğazımdan yukarı yükselen safrayı hissettim.

“Ha...” diye bağırmaya yeltendim ama Gage bana sert bir bakış atınca isyanım boğazımda düğümlendi. Başını belli belirsiz bir hareketle iki yana salladı.

İçimdeki her içgüdü bunu durdurmam için haykırsa da bir elimle ağzımı kapattım.

MacAlister, Martin’in elini masaya sabitledi ve bıçağı eline yaklaştırdı. Gözlerimi sıkıca kapatıp hareket etmemeye çalıştım.

Ama sesleri duymazdan gelemiyordum. Martin yalvardı, ardından çığlık attı. Kan ve kemiğin ıslak parçalanma sesi. Ve sonra... Sessizlik.

Kendimi gözlerimi açmaya ve bakmaya zorladım. Masanın üzerinde biriken kan, Martin'in bilinçsiz bedeninin yattığı zemine damlıyordu. Bu sefer kendimi durduramadım. Düşünmeden hareket ettim. Yere, onun yanına çöktüm ve çantamın askısını hızla çözdüm. Kanamayı yavaşlatmak için Martin'in bileğine askıyı bir turnike gibi sararken hepsinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"İlginç," dedi MacAlister gülerek. "Sırada o mu var?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Lanet olası canavar."

Adamlar mırıldanmaya başladı ama Gage elini kaldırdı. "Mesele halledildi. Götürün onu," diye emretti, sanki onlara çöpü atmalarını söylüyormuş gibi. Sonra odağı değişti ve doğrudan bana yöneldi.

"Peki ya o?" diye üsteledi MacAlister.

"O benim." Uzun, hararetli bir an boyunca gözlerime, sonra da onlara baktı. "Gece daha yeni başlıyor. Tadını çıkarın. *Başka bir yerde.*"

İtiraz etmeden herkes odadan çıkmaya başladı.

Biri Martin'i almak için eğildiğinde, "Dikkatli ol," diye bağırdım. Gage'e baktım. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

"Yapılacak," dedi ve adamına başıyla işaret etti.

Kapı arkamızdan kapanırken konuşmak konusunda kendime neredeyse hiç güvenmiyordum. Cesur olmaya kararlı bir şekilde ayağa kalkıp kendimi toparladım. Ama masasına yaklaştığımda burnuma kan kokusu doldu.

Gage sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Eğer ölmesini isteseydim, ölmüş olurdu," dedi.

Bu hem bir gerçek hem de bir uyarıydı. Tek bir emir yetecekti ve buradan taşınacak bir sonraki ceset ben olacaktım.

Uyarıyı duymazdan geldim. “Onu sakatladın!”

“Ona dokunmadım.”

“O pisliğin onu yaralamasına izin verdin.”

“MacAlister.” İsmi söylerken dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Eziyet etmekten hoşlanır ama gelenekler onun devreye girmesine izin vermemi emrediyordu. Açıklaması zor.”

“Anlaması imkânsız.” Başımı iki yana salladım. “Onu durdurabilirdin.”

“Belki ama o adamın işlediği suçu bilseydin bıçağa kendin uzanırdın. Ancak buraya benim adetlerimi eleştirmeye gelmedin herhâlde. Bir anlaşma yapmaya geldin.” Önündeki kana tamamen kayıtsız kalarak sandalyesine geri oturdu. “Dinleyelim bakalım.”

“Neden burada olduğumu zaten biliyorsun,” dedim dişlerimi sıkarak. “Kardeşim için.”

Başını iki yana salladı. “Ama şimdi teklifini düşünecek zamanın oldu.”

“Channing’in sana borcu var. Para, sanırım?” Derin bir nefes aldım. “Onu ödemeye geldim.”

“Seni Channing mi gönderdi?” diye sordu biraz şaşırarak.

“Hayır.” Ona soğuk bir şekilde gülümsedim. “Sana söylediğim gibi şu anda hastanede ve ondan sonra da hapse girecek. Bu yüzden benimle çalışman onunla çalışmaktan daha kolay olabilir.”

Gage kaşlarını kaldırdı. “Hastane polisi aramaz. Eğer oradan biri...”

“Polisi *ben* aradım,” diye sözünü kestim. “Ve bunu yaptığım için beni açığa aldılar. Eminim sen onları aradığında kovulacağım.”

“Doktor musun?”

“Hemşireyim.” Omuzlarımı dikleştirdim.

Beni daha yakından inceledi. “Az önceki tıbbi gösterinden bunu tahmin etmeliydim. Ne yazık ki kardeşin kendi kaderini çizdi. Hiçbir şey yapamam.”

“Ne?” Kelime içimden patlar gibi çıktı. Az önce bu adamın birine, başka bir adamın elini kesmesini emredişini izlemiştim. Bu bahaneye bir an bile inanmadım. Bu da başka bir çarpık oyundu.

“Channing emirlere uymalıydı,” diye devam etti.

Pervasızca bir şey beni ele geçirdi. Bir adım öne fırladım ve masasının üzerindeki kanı işaret ettim.

“Böyle emirler mi?” Sesim titriyordu ama artık umursamıyordum.

“Kuralları çiğnedi.” Bir an için neredeyse özür diler gibi göründü ama buna güvenmemem gerektiğini biliyordum. “Channing yiyecek çaldı. Bunu inkâr etmedi. Ama etse de fark etmezdi. O suçlu ve benim yapabileceğim bir şey yok.”

Ağzım açık kaldı. “Yiyecek,” diye tekrarladım. Tanık olduklarıma rağmen buna... Birinin bu kadar ufak bir şey yüzünden böylesine zalim olabileceğine inanmayı reddediyordum. “*Yiyecek* çaldı ve sen bu yüzden onu öldüreceksin, öyle mi?”

“Öldürmek mi?” Gage başını kaldırıp bana bakarken ses tonu keyif aldığını gösteriyordu. “Channing’i öldürmek gibi bir planım yok. Sana böyle mi söyledi?”

Tam olarak öyle sayılmazdı. “İyi ama vuruldu.”

“Bir yanlış anlaşılma nedeniyle vuruldu.”

“Bunun beni iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Ona başka ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bedelini ödeyecek. Bize ne borçlu olduğunu biliyor.”

“Neymiş o?”

“Hayatını ama ölerek değil...”

Sonuca gelmesi için yüzüne baktım. Bir türlü gelmeyince ağzım açık kaldı. “Ciddi olamazsın. Sana *hayatını* borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben ciddiyim.” Sandalyesini geriye iterek kalktı ve o yadsınamayacak uzunluktaki boyuyla bir kez daha karşımdaydı. “Gitmelisin.”

Bedenimin her zerresi geri çekilmem için haykırıyordu ama ben kımıldamadım. Düşündüğünün aksine zayıf biri değildim. Bu adamların Martin’e yaptıkları karşısında dehşete düşmek zayıflık değildi. İnsani bir şeydi. Bu canavarların aksine benim duygularım vardı. Ayrıca Gage’in ofisine gelen *bendim*. Onun karşısına dikilen *bendim*. Bu canavardan daha kötülerinin elinden kurtulmuştum. Ben güçlü biriydim ve beni korkutamazdı.

Başını eğdi, meydan okumam karşısında gözleri ilgiyle parladı. “Başka bir şey var mı?”

En derin korkumu dile getirmek için kendimi zorlayarak yutkundum. “Lütfen,” dedim usulca. “Sahip olduğum tek şey o.”

“O zaman sahip oldukların konusunda daha dikkatli olmanı tavsiye ederim, Cate.” Masasının üzerindeki kâsedan bir elma alıp havaya fırlattı ve yakaladı. “Tekrar deneyelim, olur mu? Kardeşinin hayatı için ne teklif ederdin?”

Yüzüğe dokunduğumda ellerim titredi. Ondan asla vazgeçmeyeceğime yemin etmişim ama bunu yapacaktım. Channing için. Elimi uzattım. “Yüzüğüm var.”

Gözleri parladı, bakışları belli belirsiz bir şaşkınlıkla yüzüğe kaydı. Elimi tuttu, başparmağıyla tenimi okşadı ve zümrüt yüzüğün üzerinde duraksadı. Bir an yüzüğü inceledi, gözlerini kıstı, gözlerinin ardında okunamayan bir şeyler geziniyordu. İçimde bir umut yeşerdi ama, “Değersiz bir şey,” dediğinde soldu.

“Benim için değerli.”

“O zaman bir hayat karşılığında ucuz ıvır zıvırlar teklif ederek beni gücendirmeden önce bunu saklamayı öneririm.

Ayrıca, dediğim gibi, Channing'in bana para borcu yok." Masaya doğru eğilerek dövmeli ellerini ahşabın üzerine koydu. "Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylemiştin, o hâlde öyle davran. Kardeşinin bugün bana olan borcundan kurtulması için karşılığında ne verirdin?"

"Her şeyi." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "*Her şeyi* verirdim."

"Ruhunu bile mi?" diye sordu usulca.

"Saçmalama..." diye söze başladım ama sözümü kesti.

"Kardeşinin hayatı için kendininkini feda eder miydin? Ruhunu verir miydin?" diye üsteledi.

"Evet." Bunu hiç düşünmeden yapardım.

"Peki, bundan emin misin?"

Avuçlarımı masaya vurarak yüzümü onunkiyle aynı hizaya getirdim. "Onu *senden* kurtarmak için her şeyi yaparım."

"O hâlde..." Elmayı bana fırlattı. Zar zor yakaladım. "Bir şeyler ye. Karnın o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, muhtemelen üst kattan duyabilirler."

Elmaya baktım. Bunca zahmete rağmen elime geçen tek şey aptal bir elmaydı. "Sen ciddi misin ya?"

"Sana yardım etmek için gösterilen her çabaya direnir misin?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım. "Hani burada hiçbir şey yiyip içmemeliydin?"

"Artık bunu aştık, sence de öyle değil mi?"

Bu soru cevap saçmalığıyla işim bitmişti, bu acımasız dünyayla işim bitmişti. Lachlan Gage'den alabileceğim tek şey aptal bir elmaysa, ben de alırdım.

Elmayı bir hışımla ısırdım ve ona ters ters baktım ama o sadece kollarını göğsünde kavuşturmuş, kurt gibi gülümsüyordu. Sanki arkamdan izleniyormuşum gibi garip bir his enseme diken diken etti. Omzumun üzerinden baktım ama arkamda kimse

yoktu. Elmayı çiğnedikçe ürperti hissi de arttı. Ensemini ovalamak için elimi uzattım ama o his gitmedi. Onun yerine bir kanca gibi enseme saplanarak nefesimi kesti. Boğulacak gibi olunca elmayı düşürdüm.

“Bana Lach demeni tercih ettiğimi söylemeliyim.” Yere düşen elmayı aldı, kısa bir süre inceledi ve o günahkâr ağzına götürerek o kusursuz beyaz dişlerini az önce ısırduğım yere sapladı.

Kalbim neredeyse ağzımdan çıkacaktı. Manzara hem erotik hem de sinir bozucuydu. Bir adım geriledim ve oda dönmeye başladığında masanın kenarına tutundum. “Ben gidiyorum.”

“Hayır, gitmiyorsun,” dedi. Yutkunurken boğazının hareketini, çenesindeki hafif gölgenin gerilip gevşemesini, diliyle alt dudağında kalan meyve suyunu yalayışını izledim. “Anlaşmamızın şartlarını konuşmamız gerekiyor.”

“Anlaşma falan yok.” Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, git-tikçe daha hızlı ve daha güçlü atıyordu, ta ki onu her yerimde hissedene kadar. Kendimi dengede tutmaya çalıştım ama arkamı dönmek istediğimde yapamadım. Ayaklarım çimentoyla kaplanmış gibiydi. Ensemdeki karıncalanma geri döndü ve sanki görünmez bir kanca beni yakalamış gibi giderek arttı ve acıya dönüştü. Nefesim, hızlanan kalbimle birlikte sığlaştı. “Neler oluyor? Bana ne yaptın?”

“Bir anlaşma yaptın.” Örümcek ağına yakalanmış bir kelebek gibi çırpınışımlı izlerken gözlerinde bir karanlık parlıyordu. “Onun ruhuna karşılık senin ruhun. Ve artık *benimsin*.”

Sonra parmaklarını şıklattı.

BÖLÜM DÖRT

Etrafımda renklerden oluşan bir ağ örülürken panik yapacak zamanım olmadı. Işıldayan gökkuşağı şeritlerinin kenarları altın renginde parlıyordu. Çığlık atmaya çalıştım, hareket etmeye çalıştım, herhangi bir şey yapmaya çalıştım ama yapamadım. Midem boşluğa düşüyormuş gibi oldu, dünya etrafımda dönerken yumuşak bir şekilde düşebilmek için kollarımı açtım ve şeritler bir kez daha birbirine dolandığında artık Gage'in masasının önünde durmuyordum. Bir bahçedeydim.

Burası bakımlı ve düzenli bir bahçe ya da Avalon'un cilalı koridorları gibi değildi. Daha çok Cennet Bahçesi'ne adım atmış gibiydim. Boyum kadar büyük, eğreltiotu benzeri yaprakları olan bitkiler, devasa söğüt ağaçlarının diplerinde yabani kümeler hâlinde büyümüştü. Dalları tepeden sarkıyor, güneş ışığı aralardan geçip yumuşacık bir çim örtüsünün üzerine benek benek düşüyordu. Elim kadar büyük egzotik kıvılcık çiçeklerle kaplı sarmaşıklar ağaçların gövdelerine dolanıyordu. Hava nemliydi ama boğucu değildi ve rüzgâr çiçeklerin o bitkisel kokusunu taşıyordu. Derin bir nefes aldığımda kokuları ciğerlerime doldu. Bir şey beni yaşadığım şok hâlimden çıkardı. Bu sefer bacaklarım hareket etti ve tökezledim.

Daha doğrusu neredeyse kırımın üstüne düşüyordum.

Güçlü bir kol beni yakaladı ve başımı kaldırdığımda Gage'in beni incelediğini gördüm. Baş dönmem geçip ayaklarım yeniden yere sağlam basana kadar ona tutundum.

Kendime geldiğimde sorularına cevap almak için ağzımı açtım ama o gözlerimin önünde dönüşmeye başladığında bir kez daha şoka girerek sustum.

Şimdi daha da güzeldi, o kadar güzeldi ki ona bakmak neredeyse fiziksel bir acı veriyordu. Yeni dövmelemler belirmiş ancak tenine yerleşmeden tekrar kaybolmuşlardı. Omuzları daha da genişlemişti, pamuklu gömleği onları zar zor sarıyordu ve boyunun birkaç santim daha uzun olduğuna yemin edebilirdim. Ama buna imkân yoktu, değil mi? Ben ona dik dik bakarken yeşil gözleri yırtıcı bir keyifle parlıyordu. Ve kulakları gözlerimin önünde uzayarak, zarif bir şekilde sivrildi.

Bu son değişimle birlikte, aramıza olabildiğince mesafe koyma ihtiyacı duyarak onun elinden kurtuldum. “Nesin sen?” Nefes nefese kalmıştım, gözlerim etrafta geziniyor ama onu asla gözümün önünden ayırmıyordum. “Neredeyim ben?”

“Öte Dünya’dasın.”

“Öte? Dünya?” diye tekrarladım tutuk bir şekilde. Sanki kelimeleri bölerek söylemek daha mantıklı olmalarına yardımcı olacakmış gibi. Ama öyle olmadı.

“Benim dünyam,” diye açıkladı. “Ama sanırım artık burası senin de dünyan.”

Onun... Dünyası mı? Hayır. Halüsinasyon görüyordum, öyle olmalıydı, değil mi? Çünkü bu yaşananlar gerçek olamazdı. Böyle şeyler *olmazdı*.

Boğazıma dolan korkuyu yutkunarak bastırdım ve kaslı vücudunu, sivri kulaklarını inceledim. Neydi o? Halüsinasyon görmediğimi kanıtlayabilecek olsa bile uzanıp kulaklarına dokunma dürtüsüne direndim. Ona dokunmanın hiçbir yararı olmazdı. Onun ne olduğu ya da nerede olduğumuz umurumda değildi. Tek bir şey umurumdaydı. Ellerimi belime koydum ve sesimin hissetmediğim kadar cesur çıkması için kendimi zorladım. “Beni geri götür.”

“Korkarım bu imkânsız.”

“İmkân yarat,” diye direttim.

“Bir anlaşma yaptın, yoksa hemen unuttun mu?”

Gage’in yeşim yeşili gözlerinde hınzırca bir mutluluk titreyordu. Fareyle oynayan bir kediymi. Her an saldırabilirdi.

Bu düşünce içimde beyaz bir ateş hattı oluşturdu. Daha fazla sihir ya da bu her ne tür bir aldatmacaysa. İçimde oluşan sıcaklığı kontrol altına alarak onu faydalı bir şeye, öfkeye dönüştürmeye karar verdim. Bu öfkeyi ilerlemeye devam etmek ve bu durumdan kurtulmaya odaklanmak için kullanabilirdim. “Ben öyle bir şey yapmam...”

“Sana kardeşinin hayatı için ne verebileceğini sordum,” diye hatırlattı. “Sen de kendininkini vermeyi kabul ettin.”

Evet. Etmiştim. Ama tam olarak neyi kastettiğini ya da kimle uğraştığımı bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyordum.

“Tamam ama ben bunu asla kabul etmedim. Kim ruhları *gerçekten* teminat olarak toplar ki?”

Elini sallayarak savuşturdu. “Sana üç kez sordum,” dedi sanki bu gerçek tek başına kaderimi mühürlemiş gibi. “Hayatını kardeşininkiyle takas ettin.” Durdu ve ölümcül bir sessizlikle bana baktı. “Seçiminden pişman mısın?”

Evet. Ama aynı zamanda hayır çünkü Channing’i kurtarmıştım. Titremesini engellemek, içimdeki ateşi söndürebilecek gözyaşlarımı tutabilmek için dudağımı ısırardım. Bir şey bana, bu adama -ya da her neyse ona- karşı zayıflık göstermememi söylüyordu.

“Öyle olduğunu görebiliyorum.” Biçimli dudakları ince bir çizgiye dönüştü ama sonra omuz silkti, şişkin kasları gömleğinin kollarını geriyordu. “Ne yazık ki bir feyle yaptığın anlaşmayı bozmak senin için neredeyse imkânsız.”

Düşüncelerim *neredeyse* sözcüğünde takıldı. Gerisini sindirmem bir dakika kadar sürdü.

“F-fe-feyle mi?” diye kekeledim. Kollarımı bedenime sararak başparmağımı yüzüğümde gezdirdim. Kendimi bırakamazdım. Şimdi olmazdı. *Burada* olmazdı. “Kanatlı küçük sevimli bahçe perileri gibi mi? Sen bu musun?”

Üst dudağını kıvrarak keskin dişlerini gösterdi ve boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. İçime bir korku dolarken Gage’in burun delikleri açıldı. Sanki kendimi fiziksel anlamda tek parça olarak tutabilecekmişim gibi kollarımı sıktım.

“Bazılarımızın kanatları var. Bazılarımızın yok,” dedi sert ve keskin kelimelerle. Ona hangi kategoriye girdiğini sormaya cesaret edemedim. Eğer birden kanatlanırsa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. “Çok azımız sevimli... Ya da küçük. Ve öyle olanlar bile ölümcül olabilir. Sadece insanlar bizi küçük ya da sevimli zannederler ve bunu yapanlar da genellikle ölürlər.”

Onun devasa bedenini bir kez daha süzdüm. *Fey*. O bir feydi. Kelimeyi zihnimde tekrar tekrar evirip çevirdim ama hâlâ sindiremiyordum.

“Burada bu gerçeği unutmamak en iyisidir.”

Başım tekrar dönmeye başladı. “Burada mı?” diye haykırdım. “Öte Dünya’yı mı kastediyorsun?”

“Öte Dünya’da bunu hatırlamak her zaman akıllıca olur ama özellikle de Yeraltı Sarayı’nda buna *dikkat etmek* akıllıcadır.”

“Yeraltı *sarayı* mı var? Uyduruyorsun.”

Gage, bir kaşını kaldırdığında gerçekten de beni boğmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonra arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Belki de yapmasını beklediğim son şey bu olduğu için peşinden koştum. Ya da en azından denedim. Bir adım atmıştım ki ayakkabım çamura saplandı. O kadar yüksek sesle küfrettim ki Gage durdu ve dönüp ayağımı çamura saplanan ayakkabıdan çıkarışımı izledi. Ayakkabıyı kurtarma zahmetine girmedim. Bir hapisane hücresinde ayakkabıya ihtiyacım olacağından şüpheliydim. Bunun yerine ona doğru yürümeden önce eğilip diğerini de çıkardım ve yere attım.

“Sorun yaşıyorsan seni taşıyabilirim,” diye önerdi, alçak sesi hain bedenimin kasılmasına neden oldu. Bu da onun başka bir *fey* sihri olmalıydı; hormonlarımı hedef alarak savaş ya da kaç tepkimi alt üst ediyordu.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim,” diye homurdandım.

Çıplak ayaklarıma baktı. “Anlaşıldı.”

Yürümeye devam etti ama bu sefer ona ayak uydurdum. Tenime değen çimenler serin ve nemliydi, neredeyse beni rahatlatacak kadar hoş bir his veriyordu ama etrafımı saran dünyayı şüpheyile inceledim. Alçak bir söğüt dalı yolumuzun üzerine doğru sarkmıştı ve eğilmeme fırsat kalmadan Gage dövmeli eliyle dalı kaldırdı. İşte o zaman, beni nereye götürdüğüne dair ilk gerçek manzarayı göstermiş oldu.

Avalon’dan etkilenmişim ama önümde uzanan şeyle kıyaslanamazdı. Her yöne, özellikle de yukarıya doğru uzanan siyah taşlardan inşa edilmiş bir saraydı bu. Sarayın ortasından sivri bir kule, sanki cenneti uzak tutmak istiyormuş, sanki ikisi birbirine dokunmaya dayanamıyormuş gibi gökyüzüne doğru fırlatılmış mızrak gibi yükseliyordu.

Kısa duvarlar ve kemerler bir ek yapıdan diğerine doğru devam ediyordu. Yerleşke hiç bitmeyen bir labirent gibi göz alabildiğine uzanıyordu. Sivri kemerli pencereler yeşil ışıkla parlıyor, renkli camlar zümrütten bir tarlayı andırıyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve bu manzara beni tam kalbimden vurdu. Gözlerim Gage’e, o zarif ve insanlık dışı kulaklarına, etrafında bir aura gibi parıldayan güce doğru kaydı. O bu garip dünyaya aitti. Havayı dolduran aynı karanlık enerjiye aitti.

Ben bakmaya devam ederken, “Burası Yeraltı Saray’ı,” dedi. “Yeni evin.”

Sözleri beni daldığım yerden çıkardı ve hızla ona döndüm. “Burada yaşamayacağım!”

“Senin standartlarına uygun değil mi?” Bana doğru bir adım attı. Hareketi hem zarif hem de ölümcüldü. “Bir *sorun* mu var?” diye üsteledi.

“Yapamam,” dedim kendimi zorlayarak. “Öte Dünya’da kalamam. Sorumluluklarım var. Bir işim ve bana güvenen insanlar var.” Boynumun arkasındaki karıncalanma geri döndü, daha da derine indi, ta ki ovalamak için elimi kaldırıra kadar.

“Sanırım kovulmanın eşiğindeydin ve kardeşin de hapse girmek üzereydi. Şu anda çok da yolunda giden bir şey varmış gibi görünmüyor,” diye söylendi Gage iyice yaklaşarak. Dövme-leri teninde dikkat dağıtıcı bir şekilde dönüyor ve hareket ediyordu. “Dürüst ol, Cate. Üvey kardeşin yüzünden buradasın. Sen bir yetimsin. Ailen yok. Tehlikeli olduğunu bildiğin bir şeyi yapmak için tek başına geldin, bu da bana çok az arkadaşın olduğunu söylüyor, tabii o da varsa. Burada olduğunu kimse bilmiyor. Sana ne istersem yapabilirim. Bunu hatırlasan iyi edersin.”

Sözleri beni suyun altına iten bir el gibi üzerime çökerek ne kadar savunmasız olduğumu kanıtlamak için beni orada tuttu. Beni kurtarabilir ya da boğabilirdi.

“Channing’i de unutmayalım,” diye ekledi.

“Onu bu işe karıştırma.” Kelimelerin tadı yenilgi gibi acı ve yabancıydı.

“Burada kaldığın sürece onu rahat bırakacağım,” derken başını sallayarak onayladı. “Anlaşmanın şartlarını daha sonra tartışabiliriz.”

Ona sertçe baktım ama o sadece gülerek ön girişe doğru yürüdü. Kemerli kapıyı iterek açıp içeri girerken beni beklemedi. Ben de onu takip ettim, altı metre yüksekliğindeki kapı çerçevesine ve az önce normal bir girişmiş gibi açtığı devasa meşe kapıya bakmak için durdum. Kapıya uzanıp iterek kapatmaya çalıştım. Yerinden kımıldamadı. Tuğladan bir duvarı yerinden oynatmaya çalışmaktan başka hiçbir farkı yoktu. Vazgeçerek içeriye doğru yöneldiğimde nefesim kesildi.

Bir peri masalının içine girmiştım. Giriş, iki kat yüksekliğinde geniş bir antreye açılıyordu. Altın damarlar siyah mermer zemini ikiye bölüyordu ve kalın milleri olan geniş bir merdiven ikinci kata doğru kıvrılıyordu. Ortada, her birinin ucunda küçük bir ışık küresi olan binlerce sarkıttan oluşan altın bir avize asılıydı. Sol tarafta bir çeşit oturma odası vardı; içinde yürüyebileceğim kadar büyük, yanmayan bir şöminenin önüne eşit aralıklarla siyah deri koltuklar dizilmişti.

Daha fazla incelememe fırsat kalmadan Gage sabırsızca öksürünce ona döndüm. “Bir sorun mu var?”

“Bu gece Ekinoks.”

Ona boş boş baktım. Bu saçmalığı ikinci kez gündeme getiriyordu. “Yunanca konuşmuş olsan anca bu kadar anlayabilirdim.”

Bana ters ters baktı. “Bu sonbahar ekinoksu ve biz ev sahipliği yapıyoruz, bu yüzden MacAlister gibi pislikleri ağırlamaktan ayrı bir zevk alıyorum. Onu şehrimde başıboş bırakmamayı tercih ederim.”

“Seni tutmayayım. Bana sadece evin yolunu göster.”

Burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Sana beni nerede bekleyebileceğini göstereyim.”

Kollarımı kavuşturdum. “Seninle hiçbir yere gelmiyorum.”

“Bunun için zamanım yok,” diye mırıldandı. “Eğer burada dikilip beklemek istiyorsan...”

“Daha önce hiç kaçırılmadım,” diye sözünü kestim. “Rahatsızlık verdiysem özür dilerim.”

Ağzı seğirdi. “Kaçırılmak mı? Ne kadar çirkin bir kelime.”

“Duruma uygun,” diye karşılık verdim. “Nerede bekleyeyim *lordum*? Zindanda mı?” Ama sesimdeki öfkeye rağmen damarlarımda buz gibi bir korku dolaşıyordu.

Bu kez dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bizim zindanımız yok.” Bana doğru yürüdü. “Eğer seni zincire vurmaya

karar verirsem, seni bağlamak için çok daha ilginç yöntemlerim var.”

Bunun bir tehdit mi, yoksa bir vaat mi olduğundan emin olamayarak bakışlarının ağırlığı altında bembeyaz kesildim. Cesaretimin kalan parçalarını da toplayarak çenemi kaldırdım. “Bir köpek gibi oturup seni beklememi umuyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Bir çıkış yolu bulana kadar kalacaktım ama korktuğumu görmesine izin vermeyecektim. Korku göstermek zayıflık göstermekten daha tehlikeliydi. Korku istismar edilebilirdi. Bunu da kötü bir tecrübe ile öğrenmiştim.

“Bu kadar zayıf bir yaratık için,” dedi gözleri ağzımı inceleyen koyulaşıyor, gölgeler etrafımızda dolaşıyordu. “Ne kadar sivri bir dil.”

“Korkudan sinmiş olmam gerektiğini unutmuşum.” Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdığını görünce gülümsedim. “Dizlerimin üzerine çöküp merhametiniz için yalvarmamı ister misiniz?”

“Buna gerek kalmayacak. Yine de dizlerinin üzerine çökmek istiyorsan...” Bir elini davet edercesine yere doğru uzattı.

“Sen bir domuzsun!”

“Daha kötü şekillerde de çağırıldım, prenses.” Omuz silkti. “Etrafı keşfetmekte özgürsün. Döndüğümde seni bulurum.”

Gerçekten nerede olduğum ya da nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yokken beni bu tuhaf yerde bırakıp gidecek miydi?

“Ya kaybolursam?” Sözlerimin titrek bir sesle çıkmasından hiç hoşlanmamıştım.

“Kaybolmayacaksın,” dedi o günahkâr, doğaüstü güzellikteki gülümsemesini belli belirsiz sergileyerek.

“Ya kaçarsam?”

Bu sözlerim karşısında gözünü bile kırpmadı. “Kaçmayacaksın.”

“Öylece...”

Parmaklarını şıklattı ve ortadan kayboldu.

“Pislik!” Hakaretimi az önce durduğu boşluğa yöneltmişim.

Kaçamaz mıydım? Bunu görecektik. Kapıya doğru ilerledim, iki adım atmıştım ki korkunç bir *gümbürtüyle* kapandı. Kapıya doğru koştum, tokmağı çekiştirdim ama az önce olduğu gibi yerinden oynamıyordu. Yumruğumu meşe ağacından yapılmış kapıya olabildiğince sert bir şekilde indirdim ve neredeyse elimi kırıyordum.

Koluma ani bir acı saplanınca zonklayan elimi göğsüme bastırdım. Kapı bir seçenek değildi ama başka bir çıkış yolu olmaydı.

Panik yapmak için doğru zaman değildi. Hayır, panik yapılacak zaman muhtemelen on beş dakika önce, beni feylerin yeraltı dünyasına kaçırdığı andı. Tüm bunlar, çaresizlik, merak ve onun aptal sırtışının baş döndürücü birleşimiyle gözlerimin kör olduğu ve gardımı bir anlığına düşürdüğüm için olmuştu. Hangisinin daha tehlikeli olduğundan emin değildim. İçinde bulunduğum durum mu, yoksa o gülümseme mi?

BÖLÜM BEŞ

Ödönene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmediğim için hiç vakit kaybetmedim. Bitişikteki oturma odasına daldım, kapının yanındaki masadan bir şamdan aldım ve yeşil camlı pencereye fırlattım. Doğrudan geri sekti ve ağızımdan bir dizi küfür döküldü.

Tam o sırada havada hafif bir uğultu duydum ama arkamı döndüğümde yalnız olduğumu fark ettim. Tedirginliğim beni odadan çıkarıp evin derinliklerine götürürken ürperdim.

Adımlarım, her biri bir öncekinden daha soğuk ve daha gösterişli olan boş, mağara gibi odalarda yankılanıyordu. Siyah taştan yapılmış, yirmi kişilik bir masanın bulunduğu yemek odasına girdim. Masanın ortasına gümüş şamdanlar yerleştirilmişti ve etrafları sarmaşıklar ve çiçek açmış krem rengi şakayıklarla dolu kristal kâselerle çevriliydi. Şakayıkların pudramsı kokuları havayı dolduruyor, yumuşaklıkları etraflarındaki acımasız, parıltılı güzelliklerle tezat oluşturunuyordu. Odanın uzak ucunun birleştiği koridora doğru ilerlemeye başlamıştım ki masaya bir adım daha yaklaşır yaklaşmaz etrafımda bir aura parladı ve birdenbire tombul çilekler, kadife gibi şeftaliler ve parlak elmalarla dolu altın tabaklar belirdi. Hiçbirine dokunmaya cesaret edemedim. Feylerden yiyecek alma konusunda dersimi almıştım. Aceleyle ilerlerken, odanın içinde yeniden yumuşak bir inilti duydum ve donakaldım.

“Orada biri mi var?” diye seslendim. Aldığım cevap sessizlik oldu ve nedense bu sessizlik beni takip ediyor gibi görünen o ürkütücü, görünmez kahkahadan daha rahatsız ediciydi.

Büyük odalar ve geniş koridorlar boyunca ilerlemeye devam ettim, herhangi bir çıkış yolu aradım ama bulamadım. Ve eğer ön kapı kilitliyse... Burada sıkışıp kalmıştım.

Gage’in beni bir zindana koymasına gerek yoktu çünkü burası bir hapishaneydi.

Ve o bir feydi. Ama okuduğum kitaplardaki gibi değildi. O feyler silah taşımazdı. New Orleans gibi şehirlerde yaşamazlardı. Ama insanları kendi dünyalarına kaçırıp orada hapsederlerdi.

Ne yapmıştım ben?

“Channing’i kurtardın,” dedim boş koridora doğru yine de bu gerçek bu kararlılığımı çok arttırmadı.

Gage ve onun gerçekte ne olduğu konusunda bana doğruyu söylemediği için üvey kardeşime kızmak istiyordum ama söyleseydi bile ona inanır mıydım? Kendime bile zar zor inanıyordum. Ama hâlâ zonklayan elim bunun bir kâbus olmadığıнын kanıtıydı ve bir yanım yere çöküp ağlamak istese de bunun bana bir faydası olmazdı. Daha önce de korkunç pozisyonlara girmiş ve onlardan kurtulmuştum. Canavarların dünyasına aşinaydım. Beni korkutmasına izin vermeyecektim.

Tam balkona çıkıp evi çevreleyen yabani bahçeye atlayarak şansımı denemeyi düşünüyordum ki bir ses duydum. Önceden duyduğum içi boş, acı dolu bir inilti değil, zaten yıpranmış olan hislerimi tırmalayan ve hızla dönüp Gage’in beni izlediğini görmeme neden olan alçak, neşeli bir kıkırdamaydı. Kravatı, düğmesiz yakasının etrafında gevşekçe sarkıyordu, bu da dönüp duran, yer değiştiren dövmelerini daha çok görmemi sağlıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi genişledi ve bu görüntü beni âdeta sıvıya çevirdi.

Hayır. *Eritti.*

Bu içimde yanan bir öfkeydi, karanlık ve doğaüstü bir si-
hirdi. Bunun Lachlan Gage'le, onun kendini beğenmiş sırtışıyla
ve aptal, kusursuz yüzüyle hiçbir ilgisi yoktu.

“Bunu yapmanı önermem. Burada dışarıda olduğundan çok
daha güvendesin.” Geri dönmüştü. Sürekli duyduğum o cisimsiz
kahkahadan daha az tehlikeli olduğundan emin değildim ama
en azından onu görebiliyordum. “Parti bitti mi?” diye sordum
içimden gelen en soğuk ses tonuyla.

“Maalesef, hayır. Ama işleri Roark hallediyor.” Sanki benimle
ne yapacağına dair ipuçları arıyormuş gibi beni süzdü. “Seni bu-
rada tek başına bırakıp kaba davranmak istemedim.”

Kaşlarımı çattım. “Benim için endişeleniyormuş gibi yapma.
Bir tutsak olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Sen bir tutsak değilsin, Cate.” Bu düşünce karşısında eğ-
lenmiş gibi görünme cüretini gösterebiliyordu.

“Ben. Buradan. Gidemiyorum.” Basit kavramları anlamakta
belli ki zorlanıyordu, bu yüzden her kelimeyi tane tane söyle-
miştim. “Tutsak olmanın tanımı budur.”

Gage duvara yaslanmış, hava durumunu tartışıyor muydunuz
gibi kol düğmelerinden biriyle oynuyordu. Bir dövme boynuna
dolanıp yakasının altında kayboldu. “Konuşulması gereken ko-
nular var. Yapılması gereken bazı düzenlemeler var. Anlaşma-
mızın şartlarında söz sahibi olmak isteyeceğini düşünmüştüm.
Çok... Dik kafalı görünüyorsun.”

“Seninle anlaşma yapmadım. Beni kandırdın.”

Biçimli dudakları neredeyse nefesimi kesecek bir gülümse-
meyle kıvrıldı. Onu nasıl insan sanmıştım ki? Kimse böyle görü-
nemezdi. O kadar güzeldi ki beni dehşete düşürüyordu.

“Feyler hakkında öğrenmen gereken çok şey var.”

Her şeyi diyebiliriz ama dikkatimi dağıtmasına izin verecek
değildim. “Yani, beni kandırdığını kabul ediyorsun?”

“Ben öyle bir şey demedim.” Bir elini simsiyah saçlarında gezdirdi. “Seni kandırmadım, Cate. Sen kendini bana sundun.”

Onunla kavga ederek hiçbir yere varamayacağımı fark ettim. Channing’in ruhunu neden benimkiyle takas ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de çok çok çok derinlerde bir yerde, o soğuk güzelliğinin altında bir parça nezaket yatıyordu. Bu anlaşmadan kurtulmanın bir çıkış yolunu bulana kadar elimde olan tek şey bu düşünceydi.

“Çaresizdim.” Bu kelime dudaklarımdan bir teslimiyet edasıyla çıktı.

Gage geniş omuzlarından birini silkti. “Biliyorum.”

İçimi yakan soru kendimi durduramadan ağzımdan çıkıverdi. “Neden?”

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı, ardından, “Neden olmasın?” diye sordu.

Daha fazlasını bekledim, Gage’in neden bana yardım etme zahmetine girdiğine dair bir açıklama bekledim. Eğer yaptığı şey buysa tabii. Emin olamazdım. Gerçek hayatıma geri dönüş yolu olmayan Öte Dünya’da kapana kısılmışken nasıl emin olabilirdim?

“Şimdi anlaşmamızı konuşmaya hazır mısınız?” diye sordu bir an sonra. “Yoksa serbest bırakılma talebine devam etmeyi mi planlıyorsun?”

“Fark edecek mi?”

“Hayır.”

“Bu anlaşma Channing’in senden, *bu durumdan* kurtulduğu anlamına geliyor.” Kollarımı uzatarak etrafımızı çevreleyen garip dünyayı işaret ettim. “Bir daha asla onun peşine düşmeyeceğine yemin edersen şartları tartışabiliriz.”

“Anlaşmaya şart eklemek için biraz geç kaldın,” dedi esrarengiz ve keyifli bir havayla. “Ama tamam. Sen kararlaştırdığımız

şartlara uyduğun sürece onun peşine düşmeyeceğime yemin ederim. Bu seni tatmin eder mi?”

Bu anlaşmanın bana düşen kısmıydı. Gage’e ait olmak, ruhumu ona vermek... Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. “O olacağına ben olurum.”

Gözlerinde tehlikeli bir şey parıldadı ama gözlerini kırptığında bir şimşek hızıyla kayboldu. Duvardan uzaklaştı ve başka bir şey söylemeden koridorda ilerlemeye başladı. Onu takip etmeden önce bir süre arkasından bakakaldım. Gage benden bir kafa kadar uzundu ve iki kat daha hızlı yürüyordu, bu yüzden ona yetişmek için koşar adım yürümem gerekti. Çıplak ayaklarım koyu renkli mermer zemine tokat gibi çarptıkça Gage yavaşladı ama durmadı.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye seslendim arkasından.

“Oyalanmayı bırakırsan öğrenirsin.”

“Bir fey kadar hızlı olmadığım için kusura bakma.”

En sonunda durdu ve kurnaz gülümsemesini görebileceğim kadar döndü. “Daha önceki teklifim hâlâ geçerli. Seni taşıyabilirim.”

Bakışları karşısında kalp atışlarımdaki tehlikeli yükselişi görmezden gelerek ona ters ters baktım. *Ölümcül*, diye hatırlattım kendime. “Bacaklarım gayet iyi çalışıyor.”

“Tartışılır.” Adımlarını yavaşlatarak benimle yan yana yürümeye başladı. “Sana yatak odanı göstereceğim.”

“Yatak odası mı?” diye tekrarladım yutkunarak.

Bana bakmak için eğildi. Gerçek dünyada da bu kadar güzel kokuyor muydu, yoksa bu da fey saçmalıklarından biri miydi?

“Uyuduğun yere denir,” dedi.

“Daha önce kimse sana bir pislik olduğunu söyledi mi?”

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Birçok kez. Hatta bazılarının yaşamasına bile izin verdim.”

Midem âdeta iki defa düğümlendi ama hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sözleri karşısında çekindiğimi ve sinirlerimi bozduğunu belli ederek onu bir an bile tatmin etmeyi reddediyordum. Her ne kadar silaha ihtiyaç duyduğundan emin olamasam da taktığı kılıfı görmüştüm. Beni başka bir dünyaya götürecek kadar güçlü, tuhaf bir sihre sahipti. Silah ya da sihir, yine de burada onun merhametine kalmıştım.

“Beni şimdi öldürmenin çok da iyi bir getirisi olmaz.” Bir kahkaha attı ve iç içe geçmiş sarmaşıklar ve derisine işlenmiş o garip sembollerin aynısından kullanılarak incelikle oyulmuş kemerli çift kapıyı işaret etti.

“Odan,” dedi. Yerimden kıpırdamayınca sabırsızca içini çekti, kapıları iterek açtı ve içeri girdi. Koridora sıcak bir ışık yayılarak korkumu onu takip edebilmeme yetecek kadar hafifletti.

Karşımdaki odayı görünce dudaklarımdan hafif bir nefes kaçtı. Burası bir zindan değil... Bir tapınaktı.

Duvarlar sıcak, toprak tonlarında bir yeşile boyanmıştı ve kocaman, dolgun bir halı mermer zemini yumuşatıyordu. Duvarlarda birkaç adım aralıklarla yanmakta olan gerçek mumların bulunduğu altın rengi duvar şamdanları asılmıştı ve bu da parıldayan ışığı açıklıyordu. Tavanın baş döndürücü bir yüksekliği vardı ve kıvrımlı kirişler kapının üzerindeki sarmaşıklar gibi birbirine geçiyordu. Odanın diğer tarafında, sarmaşıklarla kaplı ve üst kısımları kavisli, bir dizi cam kapı taş bir balkona açılıyordu. Ve kapıların yanında... Bir yatak vardı.

Kocaman bir yatak.

İnsanlar için tasarlanmamış bir yatak.

Devasa yatağın üzerindeki sayvanlar bir taç şeklinde kıvrılıyordu. Ortadan her bir kenara kadar uzanan tül perdelerin her biri ipek iplerle tutturulmuştu. Lüks, kadife nevresimler ve zümrüt renginden koyu yeşile kadar değişen tonlarda düzinelerce yastık sanatsal bir özenle yatağın üzerine serpiştirilmişti. Odanın karşısındaki taş şöminede hoş bir ateş çıtırdıyordu.

Ellerimi iki yanımda sıkarak yatağa baktım. Çok güzeldi. Bütün bu yer dehşet ve heyecan verecek kadar güzeldi. Tıpkı Gage'in kendisi gibi. Tıpkı bir kâbusun içinde olduğunuzu fark ettiğiniz ama tam olarak uyanamadığınız o an gibi.

Eğer bu yerde hayatta kalacaksam, eğer ona rağmen hayatta kalacaksam, tedbiri elden bırakamayacağımı biliyordum.

“Banyo bu tarafta.” Kemerli kapıya doğru bir adım attı.

“Bekle!” dedim derin bir nefes alıp kendimi güçlü olmaya zorlayarak. “Şu işi bir an önce bitirelim.”

Gage durdu. Beni incelerken kaşları birbirine yaklaştı. “Neyi bitirelim?”

“Birlikte olma işini,” dedim çabucak.

Gözlerini kırptırdı. “Anlamadım?”

“Ben aptal değilim.” Hızla çarpan kalbimi zapt etmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Bu anlaşmayı yapmanın tek bir nedeni var. Hangi şartları isteyeceğini biliyorum. *Arzuyla* iş yaptığını söylemiştin.”

“Öyle mi?” Parmak eklemlerini çıtlattı ve parmaklarındaki dövme bu ses karşısında kayboldu.

“Konuşmamız gereken konu bu.” Boğazım düğümlendi ama kendimi konuşmaya zorlayarak yatağı işaret ettim. “Madem buradayız, şu işi bir an önce bitirelim. Lütfen.”

Kımıldamadı. Artık gözlerinde hiçbir şey parlamıyordu. Yüz hatları kaskatı kesilmişti. Sonunda yavaş bir ritimle, “Benimle yatmak istiyor musun?” diye sordu.

“Bir önemi var mı?”

“Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum.” Bir an sessiz kaldıktan sonra homurdanarak beni incelemeye devam etti. “Sanırım bu üzerinde anlaşabileceğimiz bir şart. Seks anlaşmamızın bir parçası değil. Alınma ama benim tipim değilsin.”

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığılma dürtüme karşı koydum. Tam olarak rahatladığımdan değildi. Duygularımı

bastırduğım da yeni bir duygunun yanaklarımı yaktığını fark ettim. “Sanmıştım ki... Bu yatak odası...”

“Bana bağlısın,” dedi ciddiyetle. “Ve sana olan ilgimin başka bir nedeni var, bu yüzden seni temin ederim ki seks beklentim yok.” Sırıttı. “Ayrıca, bir kadını yatağa atmak için kandırmaya ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?”

İçimde derin bir aşağılanmışlık duygusu uyandı. Gerçek anlamda alev alacak ve onun önünde cayır cayır yanacaktım. Yüzümü ellerimin arasına gömüp saklanmamak için müthiş bir çaba sarf etmem gerekti.

“Seni odana getirmemin daha mantıklı bir nedeni var,” diyerek konuşmaya devam etti. “Mabon kutlamamız birazdan sarayda devam edecek. Katılmak... İstemediğini varsayıyorum.”

Bakışlarını çıplak ayaklarıma çevirişini izledim ve kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. “İstemiyorum. Peki, ne yapmam gerekiyor? Burada herkesin gitmesini mi bekleyeyim?”

“Nasıl istersen. Birkaç gün içinde hepsi gitmiş olur.”

Ağzım açık kalmıştı. “*Gün mü?* Yapamam. Geri dönmemliyim...”

“O çok önemli insan hayatına,” diye tamamladı benim yerime.

“Evet, önemli.” Hiç düşünmeden ona doğru ilerledim ve parmağımı göğsüne batıracak kadar yaklaştım. “Benim bir işim var.”

“Artık bir işe ihtiyacın yok,” dedi kayıtsızca. “Ve daha önce de belirttiğimiz gibi hiçbir yere gitmeyeceksin.”

Panik duygusunun kalbimi sıkıştırdığını hissettim. Burada öylece kalamazdım. Anlaşma olsun ya da olmasın, beni sonsuza kadar burada tutamazdı. “Lütfen gitmeme izin ver,” diye fısıldadım çaresizliğimin bir kısmının açığa çıkmasına izin vererek. Belki de onu fethetmenin anahtarı buydu.

Kısa bir süre duraksadı ve sanki bu isteğimi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Hayır.”

“Pislik,” dedim tükürür gibi.

Gülümsedi. Bu seferki, az önceki kibirli sırıtışlarından farklıydı; tüm yüzünü aydınlatan ve bana ondan nefret ettiğimi bir anlığına unutturan göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi. “Tebrikler, prenses. Bana iki kez pislik diyen ve hayatta kalan ilk kişisin.”

“Bana prenses demeyi kes!”

“Bana emir vermeyi bırak!”

İkimiz de gözlerimizi kaçırmak istemediğimiz için birbirimize ters ters baktık. “Bu konuşmayı sabah bitiririz.” Sesi yorgun geliyordu. Güzel. Belki onu yıpratabilirim. Belki benden o kadar bıkartı ki beni eve postalarlı.

Eğer bırakmazsa... Gözlerim kollarının altındaki tabancalara takıldı. Onları taşımasının bir nedeni olmalıydı. Belki sihir bile silahlar karşısında aciz kalıyordu.

“Bana bakıyorsun,” dedi suçlar gibi.

Bakışlarımı aniden gözlerine çevirdim. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Biraz şekerleme? Tabii pencerelere daha fazla şey fırlatmak istemiyorsan? Hepsi korumalı.” Ağzım bir karış açık kaldı. Nereden biliyordu ki? Koridorlardaki o korkunç iniltileri düşününce ürperdim. “Sana kalmış. Gerçekten umurumda değil.”

“*Pislik.*” Üç parmağımı havaya kaldırdım ve boğazımda oluşan düğüme rağmen gülümsedim.

“Büyüleyici,” diye mırıldanırken çoktan kapıya doğru dönmüştü. Kapı kapanmadan önce gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

BÖLÜM ALTI

Gecayı uykuya direnerek geçirdim çünkü gözlerimi kapatıgımda olabileceklerden korkuyordum. Ama buraya gelmeden önce tam bir vardiya çalışmıştım ve ondan önce neredeyse hiç uyumamıştım. Uykunun cazibesi karşı konulamayacak hâle geldiğinde, ağır kadife bir koltuğu kapının önüne sürükledim, kapıyı kilitledim ve koltuğa yığıldım. Sanki bir dakika geçmiş gibi hissettiren bir sürenin ardından kapının sertçe çalınmasıyla irkilerek uyandım ve bir an için nerede olduğumu unuttum.

Kapıya öylece baktım, uyku ile uyanıklık arasındaki rüya göremediğim o esnada kapının çalındığını hayal edip etmediğimi merak ettim. Ama boğuk bir sesin, “Kapıyı kırmamayı tercih ederim. Antikadır,” dediğini duydum.

İçimden bir ses onun kapıyı kırma cüretini göstereceğini söylüyordu, ben de koltuğu iterek kapıdan uzaklaştırdım. Omuzlarımı geriye iterek kapının kilidini açtım.

Gage kapının eşiğinde durdu ama içeri girmedi. Gözleri koltuğa kaydı, kaşları hafifçe kalktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Yatakla ilgili bir sorun mu oldu?”

Yanaklarıma birden ateş bastı. “Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir.”

Burun delikleri açıldı. “Kapını kitlemen yeterli olacaktır.”

“Öyle mi?” Kollarımı kavuşturdum. “Sana neden güveneyim ki?”

“Güvenmemelisin.” Omuz silktilti ve sessiz bir taleple başını yana eğdi.

Homurdanarak kenara çekildim. “Bu son derece dürüstçeydi.”

“Dürüst değil. Basit bir gerçek. Eğer kapın kilitliyse, açılmasını istemediğini varsayarım. Ayrıca,” diye ekledi gözlerinde hınzır bir parıltıyla. “Kilitlere ya da inşa ettiğin kaleye rağmen içeri süzülebilirim.”

“Süzülmek derken?” diye sordum cılız bir sesle.

Sırıtarak parmaklarını şıklattı.

Dünya âdeta altımızdan kaydı ama çılgılık atmama fırsat kalmadan ayaklarımın sağlam zemine bastığını hissettim. Dün keşfetmiş olduğum yemek odasına bakarken midem bulandı. Artık boş değildi. Korumalar kapı girişlerine konuşlanmış, ellerini kavuşturmuş, gözlerini uzaktaki boş bir noktaya dikmişlerdi. Görünürde silah yoktu ama siyah ceketlerinin altında taşıdıklarından şüpheleniyordum. Neredeyse sıkılmış görünmeleri, silahlarını açıkça görmekten daha tehditkâr geliyordu.

Gage, onları görmezden gelerek siyah taştan yapılmış masanın en ucuna doğru yürüdü. Dün gece Avalon’daki gümüş saçlı nöbetçi Roark, telefonundan başını kaldırdı ve bana başıyla sessizce selam verdi. Şu anda Gage kadar iri yarı, belki daha da iri görünüyordu ve o da aynı sivri kulaklara ve garip dövmelere sahipti. Vahşi bir yakışıklılığı vardı. Sanki antik taştan yontulmuş, dünyayı oluşturan temel elementlerden yapılmış gibiydi. Gage, Roark’un karşısındaki sandalyeyi çekti ama oturmadı. Beni beklediğini anlamam kısa bir an sürdü.

Bana yaptığı parmak şıklatma numarasından sonra henüz bacaklarıma tam olarak güvenmiyordum. “Dur tahmin edeyim. Süzüldük mü?”

“Yürümekten daha rahat. Burada bir yerden bir yere parmaklarımızı şıklatarak gidiyoruz.” Elini kaldırdı, ben de bir adım geri

çekilip başka bir yere götürülmeyi bekledim ama o sadece gü-lerek sandalyeyi işaret etti. “Kahvaltı soğuyor.”

Sosis, yumurta ve hamur işleriyle dolu tabaklar belirdiğinde karnım açlıktan guruldadı. Bir insanın yemek yemeden ne kadar süre hayatta kalabileceğini biliyordum. Ama midem bilmiyordu. “Sanırım yürümeyi tercih ederim,” diye homurdandım ama ya-vaşça masaya doğru ilerledim.

“Buna alışacaksın.”

Bu sözlerle ima ettikleri iştahımın bir kısmını kaçırdı. Buna alışacaktım çünkü bu benim yeni hayatım, yeni dünyamdı. Sandalyeye ulaştığımda yemek yeme isteğim tamamen kaybol-muştu.

Gage, kendi tabağını yiyeceklerle doldurdu ve ben aynısını yapmayınca kaşlarını çattı. Bir elini salladı ve aramızda bir kâse çilek belirdi. Kâseyi alıp bana uzattı.

Kıpırdamadım.

“Tamamen güvenli.” Kanıtlamak için büyükçe bir çileği alıp ısırdı.

“Aç değilim.”

Roark karşımda telefonunun üstünden bakıyor ama bir şey söylemiyordu. O da bir şey yemiyordu. Ama gülmemek için kendini zor tuttuğu izlenimine kapıldım.

Gage bir çilek daha aldı. “Planın bu mu yani?”

“Plan mı?” derken sesimin masum çıkması için çabaladım.

“Sanırım anlaşılmamızdan nasıl kurtulacağınızı planlıyorsunuz.” Çileğin sapını tabağına fırlattı. “Aklına gelen en iyi şey açlık grevi ise hayal kırıklığına uğrarım.”

Gerçek şu ki hiçbir şey planlamamıştım. Nerede olduğuma ya da onun dünyasından kendi dünyama nasıl geçeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu da bir kaçış planı yapmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Bir de bu anlaşma meselesi vardı. Bu-radan çıkabilsem bile, beni takip etmesini ne engelleyecekti? Ya

da Channing'in peşinden gitmesini? Kapana kısılmıştım. Şimdilik. Kazandığını düşünmesine izin vermeliydim. Belki gardını düşürür, açık verirdi. Ama yıkılmış gibi davranmak istemedim. "Gerçekten sana söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Çatalımı kaptım ve bir sosise sapladım. Ama bir ısırık bile almadım.

"Yani, bir melek ya da bahçe cini olmadığını iddia ediyorsun," diye yüksek sesle düşündüm.

Roark, kötü bir zamanda yudumladığı kahvesini masaya püskürttü. Etraf battığı için Gage kaşlarını çattı. Ardından elini bir kez salladı ve dökülen kahve kalıntıları yok oldu. "Dün bu yanlış anlamayı ortadan kaldırdığımızı sanıyordum."

"Lanet olası *cinler* mi?" Roark'un sözleri attığı kahkahayla boğuklaştı.

"Hiçbir şeyi ortadan kaldırmadık," dedim çatalımı Gage'e doğru sallayarak. Hâlâ bir lokma bile yememiştim. "Bana fey olduğunu söyledin ki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben sadece masalarda gördüklerimden yola çıkıyorum."

Bıçağı masaya çarptı ve tabağında yarısı tereyağlanmış bir çörek kaldı. "Feyler insanların anlattığı hikâyelerden çok önce vardı. Bizim dünyamız sizinkinden binlerce yıl önce medenileşmişti..."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diyerek sözünü kestim.

"Hayır," dedi ağzını bükerek. "Gerçeği kendi gözleriyle gördüğün hâlde hâlâ şımarık bir çocuk gibi davrandığını düşünürsek, beklemiyorum."

Şımarık bir çocuk mu? Ona büyük bir gülümsemeyle baktım. Hiçbir fikri yoktu. "Sadece senin ne olduğunu, benim nerede olduğumu ve neden bunların hiçbirinden haberim olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Neden?" diye sordu Gage gözlerini kısarak.

“Stockholm sendromunu hızlandırmak için olabilir mi?” diyerek onun sinirli ifadesi karşısında omuz silktim.

Roark eliyle kahkahasını zar zor bastırıyordu ama Gage’in bakışları üzerimde sabit kalmaya devam etti.

“Bir soru,” dedi sonunda.

Bir kaşımı kaldırdım.

“Bizimle ya da dünyamızla ilgili tek bir şey sorabilirsin,” dedi gergin bir sesle. Sanki bir tek soruya cevap vermek kadar basit bir şey yapmıyor da isteksizce bir böbreğini vermeyi teklif ediyor gibiydi.

Ama bu pazarlıkta kısa çöpü ben çekmiştim, bu yüzden başımı iki yana salladım. “İki.”

“İki mi?” diye tekrarladı Gage. “*Pazarlık* mı yapıyorsun?” Nefesinin altından küfretti.

“Bir fey ile bir cin arasındaki fark konusunda kafamın karışık kalmasını mı tercih edersin?” diye sordum alaycı bir tatlılıkla.

Çöreğini alırken yüzünü buruşturdu. “İyi. *İki* olsun.”

“Feyler tam olarak nedir?” diye sordum fikrini değiştirip beni odama geri postalamadan önce.

“Bir tür,” dedi kuru bir sesle.

“Bu gerçek bir cevap değil.”

“*Sihirli* bir tür.” Ben bakmaya devam edince iç çekti. “İnsan olmayı nasıl açıklarsın?”

Kahretsin, beni köşeye sıkıştırmıştı. Çatalımın ucundaki sosleri inceledim. “Yani sen *sihirli* bir türsün ama şu ana kadar gördüğüm kadarıyla tek yaptığın parmak şıklatıp bir yerden bir yere gitmek. Sihrin bu kadar mı?”

“Yapabildiğimiz her şeyi hiçbir zaman öğrenmemek için dua et, prenses.” Yüzüne yayılan yırtıcı gülümseme kalp atışlarımı hızlandırdı, tüm vücudum bu imalı tehdit karşısında gerildi. “İki soru oldu. Şimdi mutlu musun?”

Aslında hiçbir şey açıklamamıştı ama yine de kendimi başımı sallarken buldum. Er ya da geç benimle konuşmaya istekli birini bulacaktım. Şimdilik Roark'a odaklandım ve sosisimi onun telefonuna doğru tuttum. "Bu gerçekten burada çalışıyor mu?"

"Yardım çağırmayı mı umuyorsun?" diye sordu Gage.

Onu duymazdan geldim. "Telefonumun şarjı bitti. Şarj edemedim."

"Elektrik yok ama internette de yok." Roark sandalyesinde arkasına yaslandı ve telefonu boş tabağının yanına bıraktı. Gage'inkinin aksine, onun dövmeleri neredeyse hiç hareket etmiyordu ama onunkine benzer bir yüzük takıyordu. Bu bir tür aile mührü olabilir miydi? Gage'in her çalışanı bir tane takıyor muydu? Channing de takacak mıydı?

Ben takacak mıydım?

Gage tabağıma biraz yumurta ve kızarmış ekmek koyarken, "Bu onu bütün gün telefonuyla oyun oynamaktan alıkoymuyor," dedi.

Onu görmezden gelmeye devam ettim. "Nasıl şarj ediyorsun?"

"Aslında burada..."

"Yeter!" diye sözünü kesti Gage. Roark'un ağzından ne kaçırarak üzere olduğunu merak ettim. İlginç. Belki ondan bilgi almak daha kolay olurdu.

Gage kızgınlığını bana yöneltti. "Telefonundan daha önemli bir derdin yok mu senin? Hayal kırıklığına uğradım."

Sosisimin ucunu ısırdım. Yüzünü buruşturdu. Sakinleşince ona ters ters baktım. "Eğer beni gerçekten kaçırmadıysan, bırak gideyim."

"Gitmek için acelen mi var?" Altın kenarlı bir kadehe uzandı.

"Evet."

"Kardeşinin özgürlüğü karşılığında hayatını teklif ettin," diye hatırlattı bana... Bir kez daha.

Çatalımı sıkıca kavradım. “Asla gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?”

“İnsan hayatına dönmeye niyetli görüldüğüne göre -ki bu arada kulağa oldukça sıkıcı geliyor...”

“Öyle değil,” diye araya girdim. “Mutluluktan, fazlasıyla uzağım.”

“Sen ne dersen de.” O muhteşem yeşil gözlerini devirdi. “Dünkü yakarışın göz önüne alındığında, merhametim için biraz daha minnettar olmanı beklerdim.”

Channing’in benim için ne anlama geldiğini bilmesine asla izin vermemeliydim. Gage bir yabancı olabilirdi ama artık hangi düğmelerime basacağını çok iyi biliyordu.

Roark boğazını temizleyerek masadan kalktı. “İkinizi... Konuşmanız için yalnız bırakayım.”

Gage ona inanmaz gözlerle baktı ama Roark odadan çıkarken sırtıtarak karşılık verdi.

“O ne? Koruman mı?”

“Koruma mı?” diye tekrarladı Gage dudakları seğirerek. “Korumaya ihtiyacım mı var?”

Gözlerim odadaki diğer silahlı korumalara sabitlendi. “Sen söyle.”

“Onlara alışırsın.” Elini salladı. “Ama hayır. Roark benim *penubram*.” Şaşkın ifadem karşısında içini çekti ve eşleşen yüzüğün takılı olduğu elini kaldırdı.

“Bunlar bildiğimiz dostluk bileziklerinin sizdeki versiyonu mu?” diye sordum yavaşça.

Sanki orada yeni bir sabır kaynağı bulacakmış gibi tavana baktı. “Penumbra, gölge anlamına gelir. Tahtın vârisi doğduğunda, aynı gün ve aynı saatte doğan bir çocuk ona yoldaş olarak yetiştirilmek üzere seçilir.”

“Yani ailesi onu öylece...”

“Penumbra olarak alınmak büyük bir onur olarak kabul edilir. Tüm hayatı boyunca burada yaşadı.” Sanki bu son derece normalmiş gibi omuz silkti. Beni bir kez daha köşeye sıkıştırmıştı. Görünüşe göre feylerin kaçırılmayla ilgili bir sorunu yoktu.

Tabağımdaki yiyeceklerle biraz oynadım. “Görünüşe göre başka seçeneği yokmuş.”

“Onun için üzülme. Bir penumbra, hizmet ettiği kişiden sonra gelir. O benim sağ kolum; ona karşı hareket etmek vatana ihanete benzer. Ben yokken, o benim gibi hareket eder. Benim kadar özgürdür.”

Aslında kulağa pek de öyle gelmiyordu ama bu düşünceyi kendime sakladım.

“Güzel olmalı.”

Gage iğneleyici yorumum karşısında yüzünü buruşturdu. Kadehini bırakıp elini cebine attı. “Bu senin için.” Siyah bir kutu uzattı.

Kutuyu tereddüt ederek aldım ve kapağını açtığımda altın bir zincir buldum. Zincirden sarkan, iç içe geçmiş halkalardan oluşan bir kolye ucunun ortasında, yüzüğündeki gibi parıltı veren siyah bir taş vardı. Yakından bakıldığında, ışığı sonsuz derinliklerine çekiyor gibiydi.

“Bu oniks mi?” diye sordum dokunmadan.

“Bu taş bir abismine. Benim dünyama aittir.”

İçime bir korku düştü. Ondan herhangi bir şey kabul etmek tehlikeliydi ama bu... Roark gibi kendisi de bu taşı takıyordu. Bu kolye, bana sahip olduğunu başkalarının görebilmesi için bir çeşit işaret miydi?

“Tehlikeli değil,” dedi vücudumdaki gerginliği fark ederek. “Ve bir amaca hizmet ediyor.”

Ayağa kalkıp sandalyemin arkasına geçti. Zinciri boynuma takmasına izin vermek için uzanıp saçlarımı kaldırırken ellerim

titriyordu. Parmakları enseme değdiğinde tüm bedenim bu ufacık dokunuşun fazlasıyla farkına vardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Klips kapanır kapanmaz saçlarımı bırakarak ondan uzaklaştım.

“Peki, amacı ne?”

“Seni bana bağlıyor,” dedi. “Taşa dokunursan beni çağırabilirsin. Ne düşünürsen düşün, duyacağım.”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu ama yüz ifademi hemen düzelttim. “Bunu neden yapmak isteyeyim ki?”

“Çünkü kendi dünyandayken benimle iletişim kurmak için bir araca ihtiyacın olacak. Eğer sonsuza dek Öte Dünya’da kalıp bana eşlik etmek istemiyorsan tabii.”

İçimde yeşeren umudun yüzüme yansımāsından korktuğum için bu duyguyu bastırdım. Lach’ı ona tüm kartlarımı açmak konusunda dikkatli olmamı gerektirecek kadar tanımıştım. “Yani, Öte Dünya’dan *ayrılabilir* miyim?”

“Senden beklendiği zaman döndüğün sürece.”

Az önce söylediklerinin anlaşmanın şartları olduğunu ve dikkatli davranmam gerektiğini fark ettim. Beni bu pisliğin içine sürükleyen şey düşünmeden, sonuçlarını hesaba katmadan konuşmamdı. “Peki, ne zaman bekleniyorum? Her hafta mı? Ayda bir mi? Yılda bir kez mi?”

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “İnsan ömrü bunun için çok kısa. Bana ruhunu verdin, unuttun mu? Senden her gece burada olmanı bekliyorum.”

“Her gece mi?” Kolyeye dokundum. Eğer bu aşağılık fey onu eğlendirmek için hayatımın her gecesinden vazgeçeceğimi düşünüyorsa, aklını...

“Seni duyabiliyorum,” diye hatırlatırken gözleri şimdi şeytani bir keyifle parlıyordu.

Sanki ısırabilirmiş gibi elimi hızla kolyeden çektim. Bunu unutmamam gerekecekti.

“Benim işime yarayacak başka bir plan düşünemedim. Senin daha iyi bir planın var mı?” Bir öneride bulunmamı bekledi.

Fakat plan yapmak konusunda iyi değildim. Tepki göstermeye gelince... O konuda iyiydim. Uzun vadeli düşünmek, hiçbir zaman gücümün yetmediği bir lüks olmuştu ve o şimdi benden tüm hayatımı etkileyecek bir karar vermemi mi bekliyordu? “Gitmeme izin vermeye ne dersin? Tüm bu korumaların, büyük, boş evin ve önemli fey saçmalıklarının arasında bana ihtiyacın olacak değil ya.”

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve gözlerindeki parıltı kayboldu. “O şartlara rıza göstermiyorum. Bana ruhunu vereceğine söz verdin.”

“Evet, sürekli hatırlatıp duruyorsun,” diye söylendim. Belki bir gün ruhuma neden ihtiyaç duyduğunu anlayabilirdim. Şimdilik, sadece iç geçirdim. “Her gece gelemem. Nöbetim olabilir.” Yutkundum. Tabii kovulmadıysam. “İşime geri döndüğümde yani.”

“Eğer çalışmaya devam etmek istiyorsan...”

“İstiyorum,” diye çıkıştım. “İnsanların bana ihtiyacın var.”

“Channing’in olduğu gibi mi?”

Gözlerimi kıstım. “Sadece Channing değil. Ben Gage Memorial’da çalışıyorum. Birinin sizin pisliklerinizi temizlemesi gerekiyor.”

Söylediklerimi tarttığı uzun bir an boyunca bir şey söylemedi. “Söylediğim gibi, gecelerini alacağım. Müsaitliğin konusunda hastaneyle konuşurum.”

Elbette bunu yapabilirdi. Travma merkezinin üzerinde onun ismi yazılıydı. Ne isterse yapabilirdi. Ama yine de bu konuda ne kadar çok şeyi anlarsam o kadar iyi olacaktı. Az önce bana verdiği kolyeyi işaret ettim. “Yani buraya geri dönmek için bunu mu kullanacağım?”

“Ayrıca seni gün doğumunda kendi dünyana gönderecek. Gece, geri dönmeye hazır olduğunda, sadece düşün, kolyeye

dokun ve hepsi bu kadar.” İtiraz etmemi bekledi ama etmedim. Kullanabileceğim bu kadar güzel kaçamak fırsatı varken yapamazdım. Ama sanki bunu da fark etmiş gibi ekledi. “Seni gün batımından sonra bir saat içinde bekliyorum.”

“Harika,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ya unutursam?”

“Kolye bir nezaket göstergesi.”

“Ya takmak istemezsem?”

“Çıkarırsan anlarım. Bunlardan birini mi tercih ederdin?” Dövmeli kolunu işaret etti ve dövmenin bir kısmı biz baktığımızda kayboldu. Böylesine kalıcı bir şey yapma fikrinden, onun tarafından sonsuza dek işaretlenmekten tiksinti duydum. Aniden kolye iyi bir fikir gibi göründü. “Etmem.”

“O zaman kolyeyi çıkarma,” diye uyardı. “Unutursan her zaman anlaşma bağını kullanabilirim ama bu yol oldukça tatsızdır.”

Anlaşma yaparken hissettiğim karıncalanmayı hatırlayarak enseme dokundum. “Anlaşma bağı mı?”

“*Tasma* gibi bir şey...”

Gözlerimi kıstım. “Ona bir daha tasma deme.”

“Sanırım boyunluk daha iyi, değil mi?” O sırtı geri gelmişti.

“Gittikçe alakasızlaşıyor,” dedim öfkeyle.

“Bir *bağ*,” dedi dikkatle, hâlâ gülümseyerek. “Ne de olsa hayatlarımız artık birbirine bağlı.”

“Yani bu kadar mı? Sonsuza dek her gecem senin mi olacak?”

“Sonsuza dek değil.” Ama ben daha buna sevinemedim, “Ne de olsa sen bir insansın. Ölülerle anlaşma yapılamaz,” diye ekledi.

“En azından dört gözle bekleyeceğim bir şey var.”

“Sana ne kadar eğlenceli olduğunu söyleyen oldu mu, prenses?”

Alaycı bir şirinlikle gülümsedim. “Nadiren.” Durakladım. “Peki ya ölürsen? Ben de vasiyetle başka birine falan mı geçeceğim?”

“Feyler binlerce yıl yaşayabilir. Ben olsam endişelenmezdim.” Kaşlarımı kaldırıncı içini çekti. “Ölüm her iki taraf için de anlaşmayı bozar. Mutlu musun?”

Omuz silktim. Kullanacağım kelime mutluluk olmazdı ama bu faydalı bir bilgiydi. Anlaşma bozulabilirdi. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi. Ve feyler ölebilir ya da öldürülebilirdi. Channing’le birlikte getirilen diğer adamı düşündüm. Sivri kulaklarını görmüştüm ve hayal gördüğümü sanmıştım ama o da bir feydi. Kurşun yarasından kurtulamamıştı. Gage silah taşıyordu; tüm korumaları da öyle. Eğer bu...

“Yani, seni başka bir saraya hediye edebilirim,” diye ekleyerek beni düşüncelerimden kopardı. “Ama hiçbirinin seninle uğraşmayı hak ettiğini sanmıyorum.”

Bu hakaret karşısında irkildim, o kadar sinirlenmişim ki neredeyse neyi ima ettiğini kaçıracaktım. Anladığımdaysa nefes almayı bile unuttum. “Hediye mi?” diye tekrarladım, dehşetimi gizleyemeyerek. “Ben sana ait değilim.”

Omuz silkme sırası ondaydı. “Ruhun bana ait.”

“Beni başkasına verir miydin?” diye sormaya zorladım kendimi.

“Pek olası değil.” Cevabında güven verici hiçbir şey yoktu.

“Ölüm bizi ayırana kadar.” Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturdum. “Bunu neden yaptın?”

Dünden daha konuşkandı. Belki de bir cevap alma şansım olabilirdi.

Ölmeden bu anlaşmadan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ya beni sonsuza dek burada tutmaya karar verirse? Ya benden sıkılırsa? Öte Dünya’da asla güvende olamazdım ama başka ne seçeneğim vardı ki? Yaşadığım sürece Gage’e aittim.

Kaçmanın bir faydası olmazdı. O durdurulamaz sihriyle beni yanına çağırabilirdi. Bundan emindim.

Ve eğer işleri berbat edersem, intikam almak için Channing'in peşine düşebilirdi. Dün gece odadaki o adama ne olduğunu düşündüm. Gage'in şiddet kullanma konusunda bir çekincesi yoktu, oradaki diğer adamların da öyle. Anlaşmayı bozmakla kalmayıp Öte Dünya'dan kaçmanın ve Gage'i Channing'den uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Kendime göre sebeplerim var." Kadehinden bir yudum aldı, omuzları hafifçe kasılmıştı ve parmak eklemleri kadehin etrafında bembeyaz olmuştu.

"Bu akşama gelince." Birden buz kestim ama kendimi bir ısırık daha almaya zorladım. "Bana katılmanı istiyorum. Gece yarısı bir parti var..."

"Hayır," diye sözünü kestim.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Anlamadım?"

"Şartlar gecemi *seninle* geçirmem gerektiğini söylemiyor," diye belirttim.

"Bu bir rica değildi." Sesi alçaktı. *Ölümcüldü.*

Kendi kadehime uzandım, dudaklarıma götürdüm ve tekrar etmek için duraksadım. "Hayır."

Yüksek bir gıcırtyla sandalyesini geriye itti. Ayağa kalkarak avuçlarını masanın üzerine koydu ve bana dik dik baktı. "Ya katılırsın ya da seni sürükleyerek götürürüm."

Kalbim çarpmaya başladı ama o öldürücü gözlerden başka bir yere bakmadım. "Denemen için sana meydan okuyorum." Çenemi kaldırdım. Channing'i korumak için yapmam gerekeni yapmıştım ama bu canavarla vakit geçirmek konusunda da sınırı çezecektim. "Artık eve gitmek istiyorum. Anlaşmamız böyle."

Çenesini sıktı. "Bu gece görüşürüz, prenses."

Ben itiraz edemediğim parmaklarını şıkladı ama beni eve göndermedi. Onun yerine kendimi hâlâ Yeraltı Sarayı'nda, yeni yatak odamın zemininde buldum.

Kolyeyi tuttum. *Beni hemen eve gönder.*

Talep işe yaramayınca gözlerimi kapattım ve eve dönmeyi diledim. Orada da şansım yaver gitmedi. Aptal kolyeye rağmen beni görmezden geldiği açıktı. Onu kızdırmıştım ve bu tehlikeli bir durumdu. Gage'in neler yapabileceğini görmüştüm ve gördüklerim bana bundan sonra ne yapacağım konusunda çok az seçenek bırakıyordu. Bana hem anlaşılmayı nasıl bozacağımı hem de Channing'i nasıl koruyacağımı tam olarak söylemişti.

Lachlan Gage'i öldürmek zorundaydım.

BÖLÜM YEDİ

Gage'in anlaşmamızın şartlarını daha ilk günden hiç sayması, ölümünü planlamamı kolaylaştırmıştı.

Onun zorbalıkla dolu olan işlerinin kaç kişinin hayatına mal olduğunu bilmek de işime yarıyordu. Trinity'nin sokaklara yayılmasından o sorumluydu. Bu uyuşturucu her gün birçok insanın canını alıyordu.

Gage binlerce yıl yaşamayı hak etmiyordu.

Bu da bu gece harekete geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Şu anda burada kim olduğumu bilen tek insanlar ya da daha doğrusu feyler, Gage ve Roark'tı. Her gece buraya gelmek zorunda kalırsam bu durum daha ne kadar sürecekti? Ve eğer bu gece sarayı ziyaret edecek başkaları da varsa, herkesin dikkati dağınık olacaktı, özellikle de bu parti Avalon'daki o duman dolu bara benziyorsa... Ya şimdi olacaktı ya da muhtemelen hiç olmayacaktı.

Dışarı sıvışmadan önce parti başlayana kadar bekleyecektim. Dün buradan ayrılmanın bir yolunu ararken evin çeşitli bölümlerini keşfetmiştim. Kimse beni takip etmemiş ya da izlememişti. Sanırım çok büyük bir tehdit gibi görünmüyordum. Yine de bu gece, ne pahasına olursa olsun diğer yatak odalarını bulmayı planlıyordum. Gage'in yalnız ve korumasız olması gerekiyordu ve kahvaltısını bile silahlı korumalarla

yaptığı düşünülduğünde, bunun için bazı ayarlamalar yapmam gerekecekti.

Parti başladığında, onun özel odasını bulacak ve orada saklanacaktım. Ve o uyurken, gün doğmadan hemen önce silahını kılıfından çıkaracak ve...

O kısmı düşünmemiştim. Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Ve sihir beni eve gönderir göndermez kaçacaktım. Haley benim için Channing'i takip edecekti ve iyileştiğinde onu da New Orleans'tan çıkaracaktım. Planın işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Gage'e güvenemezdim. Beni bir kez kandırmıştı. Aynı hatayı ikinci kez yapamazdım.

Yatak odamdan çıkmaya zahmet etmedim. Tavır yaptığımı düşünmesi daha iyiydi.

Yine de içeride kalmak sabır işiydi çünkü bu mekânla ilgili her şey beni rahatlamaya teşvik ediyordu. Eğer yatak odası gösterişliyse, banyo için söyleyecek sözüm yoktu. Bir tarafta olmazsa olmaz lavabo ve tuvalet vardı ama diğer tarafta daha uzun, zarif pencereler ve onların altında dört sütunla çevrili gömme bir taş küvet bulunuyordu. Balkonun dışına sarılmış olan sarmaşıklar içeriye kadar ulaşarak duvarları kaplamış ve gür dallarını sütunların etrafına dolamıştı. Sanki oda beni bekliyormuş gibi, tepedeki bronz bir aparatta mumlar titriyordu. Ama o küvet...

Hiç kullanmayacağım hâlde tüm bu şeylerin elimin altında olmasının adaletsizliğinden yakınarak başımı lavabonun musluğunun altına soktum ve saçlarımı hızlıca yıkadım. Gardımı düşürmekten daha kötü olan bir şey varsa, o da bunu çıplakken yapmak olurdu. Her yerim olmasa da en azından artık saçlarım temizdi.

Alacakaranlığa kadar yatak odasında volta attım. Gün batımı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, sanki bana başka bir dünyada olduğumu özellikle hatırlatıyordu.

Gökyüzü cam yeşiline dönüşürken, ufukta bir ışık şeridi gece ile gündüzü birbirinden ayırıyor, yıldızlar göz kırptıyordu. Gökyüzünü izlemek için taş balkona çıktım. Sözleşmiş gibi, kahkaha ve sohbet seslerine eşlik eden müzik birden geceye yayıldı. Giderek artan karanlıkta ışıklar parıldıyordu.

Parti başlıyordu.

Korkulukların üzerinden uzanıp konukları görmeye çalıştım ama yabani sarmaşıklar, dans eden ışıklar dışında her şeyi engelliyordu.

Vakit gelmişti.

Ama ben henüz yanına ulaşamadan önce biri kapıya vurdu. İçimde öfke alevlendi. Gerçekten de öylece gelip beni bu partiye zorla götürebileceğini düşünmüştü. Kapıya doğru yürüdüm ve dilimin ucundaki zehirli kelimelerle kapıyı açtım. Ancak kapıda bir kucak dolusu narin, pembe renkli ipek yığının tutan bir fey kadınının durduğunu gördüm. Uzun, siyah saçları buz gibi solgun teniyle uyumsuzdu, çarpıcı yüzündeki tek renk, yanaklarına yerleşmiş soluk bir pembeydi. Bir an için beni süzdükten sonra dudaklarını belirgin bir hoşnutsuzlukla büzdü.

“Islak bir köpek gibi görünüyorsun,” diye mırıldandı yanımdan geçip içeri girerken.

Bir tutam nemli saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve zoraki bir biçimde gülümsedim. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Kısa çöpü ben çektim,” dedi elindeki elbiseyi havaya kaldırarak. “Bu akşam için seni giydirmeye geldim.”

“Ben gitmiyorum. O da bunu biliyor.”

Gözlerini devirdi ve dikkatini elbiseye çevirerek birkaç kıvrışıkla uğraşmaya başladı. “Bütün geceyi burada surat asarak geçirmeyi mi tercih ediyorsun?” diye onaylamaz bir tavırla söylendi. “Peki. Korumana söylerim. Burada takılıp Ekinoks’u kaçırdığı için çok sevinecek.” Korumam mı? Planımın temelleri çökerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Gage'i yalnız ve korumasız bırakmanın yeni bir yolunu bulana kadar tek bir seçenek vardı. Belki de rol yapmalıydım. Umarım partinin karmaşası içinde korumamı atlatabilirdim.

Ona doğru ilerleyerek ellerimi uzattım. "Kendim giyinebilirim."

"Belki," diyerek hafifçe omuz silkti. "Ama o saçları herhangi bir şekle sokmak için sihir gerekecek."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Elbiseyi aldım ve gitmesini bekledim. Gitmeyince başımla kapıyı işaret ettim. "Biraz mahremiyet."

Gözlerini devirdi, azıcık söverek "insanlar" diye mırıldandı ve arkasını döndü.

Görünüşe göre bana ancak bu kadar mahremiyet verecekti. Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra elbiseyi mermer tezgâhın üzerine bıraktım. Fazla bir şey yoktu. Kıyafetlerimi çıkardım ve elbiseyi başımın üzerinden geçirdim. Kumaş sanki bedenimin bir parçasıymış gibi üzerimden narin bir şekilde süzülerek ayaklarıma kadar dalgalandı. Eteğindeki iki uzun yırtmaç bacaklarımin serbestçe hareket etmesine olanak tanıyordu ve uçuk renkli ipeğin üzerinde siyah damarlar dallanıp budaklanıyordu. Aynaya doğru döndüm ve elbise havada süzülen kelebek kanatları gibi hareket etti. Kapı açıldı ve kadın başını içeriye uzattı. Feylerin sınırlar konusunda ciddi sorunları vardı.

"Sana yakıştı," dedi ama iltifat ettiğini sanmıyordum. Bir çift topuklu ayakkabı uzattı. "Bunları giyersen memnun olur."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Gage'in benimle ne kadar az ilgilendiğini, muhtemelen beni intikam olarak düşmanlarından birine vermeyi düşündüğünü bilseydi, böyle söylemezdi. Ayakkabılar yerine saçımı kurulamak için havluya uzandım ama beni durdurdu.

"Boşuna uğraşma. Durumu daha da kötüleştireceksin." Bir adım daha yaklaşarak ellerini kaldırdı.

Kendimi onun dokunuşuna hazırladım ama parmaklarını temas ettirmeden başımın etrafında gezdirdi.

“Bu arada, ben Cate,” dedim garip sessizliği bozmak için. O kendini tanıtmadı.

“Biliyorum. Herkes biliyor, Lach’ın yeni sahibizi.”

Konuyu değiştirmenin uygun olacağına karar verdim. “Partide bir sürü fe... Yani insan olacak mı?”

“Fey? Evet. İnsan? Hayır. Yani, senden başka.” Dudaklarını büktüğünde bu konuda tam olarak ne düşündüğünü anladım.

Başımı sallayarak onaylarken, feylerle dolu bir odada ne kadar dikkat çekeceğimi fark ettiğimde ağzım kurudu. “Ve bu gece Ekinoks. Büyük bir kutlama mı olacak?”

Bu terimi daha önce duymuştum ama benim için pek bir şey ifade etmiyordu.

“Feyler tüm geleneksel bayramları kutlar,” dedi saçımın gevşek bir tutamını toplarken.

“Geleneksel bayramlar mı?” Kaşlarımı çattım.

“Bu gece Mabon. Bir de Samhain, Saturnalia ve Yule var.” Benim boş bakışlarım karşısında derin bir iç çekti. “Mabon sonbahar ekinoksudur. O da bu gece. Siz diğerlerine Cadılar Bayramı, Şükran Günü ve Noel diyorsunuz.”

Ses tonundan bu konuda ne düşündüğünü anlayabiliyordum.

“Neden kutlamada senin olmanı istediği hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi. “Özellikle de diğer saraylar ziyarete gelmişken.”

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Peki, diğer saraylar Ekinoks nedeniyle mi buradalar?”

“Bu bir gelenektir. Fey sarayları, ticareti, siyasi nüfuzlarını, daha da fazla zengin olmak için yeni anlaşmaları ve ittifakları görüşmek üzere bir araya gelir. Günlerce parti yaparlar ve birbirlerini hediyelere boğarlar.”

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Ya Gage beni tehdit ettiği gibi onlardan birine göndermeye karar verirse ve benim bir *hediye* olduğumu iddia ederse? Ondan bir an *önce* kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım, özellikle de herkes kutlamaya odaklanmışken.

Beni incelemeyi bırakarak gözlerimin içine baktı. “Ayrıca bugün anlaşmalarını sebepsiz yere bozan herkesi cezalandıracaklar.”

Elbisemle uğraşıyormuş gibi yaptım ama zihnimde düşünceler uçuşuyordu. Dün Martin’in elini bu yüzden mi kesmişlerdi? Gage’i öldürürken yakalanırsam bana neler yapabileceklerini düşündükçe midem bulanıyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ona borçlu kalamazdım. Başka bir canavara verilme riskini göze alamazdım. Gage’in hayatımı mahvedecek ve Channing’e zarar verecek gücü vardı. Bu plan, anlaşmayı bozmak ve kaçmak için tek şansım olabilirdi.

Ama belki de tüm bunlardan daha önemlisi, Gage’i öldürerek dünyama bir iyilik yapmış olacaktım. Şehirde onun gücünün yol açtığı kanlı bilançoyu görmüştüm. Eğer bu feylerin vereceği cezayla yüzleşmek anlamına geliyorsa, kabul ediyordum.

“Kulağa sıkıcı geliyor.” Yüzüme ilgisiz bir ifade takınmaya çalıştım. “Bir grup adam eteklerindeki taşları döküyor.”

Sanki bu değerlendirmeye katılıyormuş gibi dudakları hafifçe kıvrıldı. “Burada işler böyle yürür. Seni istediği bir şeyle takas ederse şaşırma.”

Dizlerimin bağı çözüldü ve zar zor dik durabildim. *Bu kadın* bile onun beni başka bir saraya gönderebileceğini düşünüyordu.

“Anlaşmalar ve ittifaklar,” diye devam etti. “Cehennem Sarayı’yla bağlarını güçlendirmek istiyor, bu yüzden onların prensini *ikna* etmesi gerekecek.”

Ellerim terden sıırıslıkam olunca onları üzerimdeki güzel elbiseye silme isteğime direndim. Midem bulanıyordu. Öte Dünya'dan çıkmalıydım. Kaybedecek zaman yoktu. Şaşkın görünmemeye çalışarak kendimi gülmeye zorladım. "Peki, Gage? Eğer beni başkasına vermeyi planlasaydı beni bu partiye katılmaya zorlayacağından şüpheliyim."

Durdu ve bir an için beni inceledi, öyle ki bana yaptığı işi değil beni değerdendirdiğini hissettirdi. "Gageler güç ya da statü dışında hiçbir şey için evlenmezler. Bunu unutmalısınız."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Gözlerimi kırptırdım, şoktan çenem düşmeden önce ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Bana *bağlı* olduğu için beni takas etmeyeceğini kastettiğimi sanmıştı. "Ben Gage'le ilgilenmiyorum, o da benimle *ilgilenmiyor*."

Aklımda yeni sorular oluşmasına neden olan hafif bir *hıh* sesi çıkardı ama konuyu değıştirdi. "Onunla anlaşma yapmakla aptallık ettin."

Dişlerimi sıktım. Bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu ama aslında onunla bir anlaşma yapma niyetinde olmadığımı da iddia edecek değildim. Bunu yapma sebebime anlayış göstereceğinden şüpheliydim, özellikle de benden hoşlanmadığı açıkça ortadayken. "Bilemiyorum. Bu küvet gerçekten muhteşem."

Bu sefer gerçekten gülümsedi. "Elinde fırsatın varken tadını çıkar."

Eğer tehdidin ne anlama geldiğini biliyorsam, bu kesinlikle onlardan birine benziyordu. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım ama yağlı kıvrımlarının içimde dolandığını hissettim. Kendimi arkamı dönüp aynaya bakmaya zorladım, soğuk bakışlarıyla karşılaşmaktan başka bir şey yapmayı tercih ederdim. Ama aynaya baktığımda, hayallerimde bile görmediğim bir şeyle karşılaştım.

İncecik elbise kıvrımlarıma yapışmış, kumaşın soluk rengi tenimin sıcak tonunu ortaya çıkarmıştı. Genelde kabarık olan saçlarım bukleler hâlinde toplanmıştı ve perçemler yüzümün etrafında kıvrılıyordu; yanaklarım ve kırmızı dudaklarım ısıldı. Gür ve kıvrık kirpiklerim gözlerimi çevreliyor, normalden daha büyük ve parlak görünmelerini sağlıyordu. Saatlerce uğraşsam kendimi bu hâle getiremezdim ama o bunu dakikalar içinde yapmıştı.

“Nasıl?” dedim nefesimin altından.

“Sihir yapmak gerekeceğini söylemiştim. Sadece hafif bir cazibe sihri.”

“Cazibe sihri mi?”

“Bunu bir örtü gibi düşün. Saklayabilir ya da gizleyebilir ama bu durumda zaten orada olanı vurgulamış oldu.”

“Sihirli bir makyaj gibi mi?” Gage ve diğerlerinin gerçek dünyada insan gibi görünmesini sağlayan şey bu olmalıydı.

“Ama cildin için makyajdan daha iyi. Bir gecede solacak, o yüzden çok geç saatlere kadar dışarıda kalma,” diye uyardı. “İstedğin zaman yapılabilecek basit bir sihir. Sadece istemen gerekiyor.”

Her zaman böyle görünmem beklenmediği için biraz rahatlamıştım. TikTok filtresi gibi görünerek işe gitmeyi hayal bile edemezdim. “Teşekkür ederim,” dedim gerçekten içimden gelerek. Bu gece Gage’e yaklaşmam gerekiyorsa, her türlü avantajdan yararlanmalıydım.

“Herhangi bir hizmetçi sana yardım edebilir. Ben sarayda çok bulunmam. Sadece Ekinoks için buradayım.”

Burada kalmayı planlasaydım hayal kırıklığına uğrayabilirdim. “Refakatçin geldi,” diye haber vererek beni lanetli düşüncelerimden uzaklaştırdı. Nasıl anladığını sormadım. Belki de benimkinden çok farklı olan o fey kulakları benim duyamadığım şeyleri duyuyordu.

Kendimi Gage'e, onun dayanılmaz varlığına katlanmak için hazırladım ama kapıda başka bir kadın bekliyordu. Sinirli yardımcımın aksine, beni gördüğünde bir çığlık attı.

"Kardeşimin bir randevusu olduğunu duyduğumda inanmadım!" Kollarını omuzlarıma doladı ve neredeyse sözleri kadar şok edici bir kucaklamayla boğarcasına bana sarıldı. Gage ailesini sadece isimleriyle tanıyordum. Bu da onun ya Ciara ya da Fiona olduğu anlamına geliyordu. Yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle geri çekildi. Erkek kardeşinin narin bir versiyonuydu, tüm kıvrımları ve yumuşaklığı, şeffaf dantel bir elbiseyle sarmalanmıştı. Saçlarının yarısı çıplak omzunun üzerine dökülecek şekilde tutturulmuştu, birkaç parlak siyah bukle düşerek kalp şeklindeki yüzünü çevreliyordu. Ama Lachlan'a benzeyen gözleri parlak, ışıltılı yeşil bir renkteydi ve kesilmiş zümrütlerin yüzleri gibi gizlediği sırlarla parlıyordu.

"Ciara," dedi yardımcım onaylamaz bir tavırla. "Cazibe sihrini mahvedeceksin."

Ciara özür dileyen bir sırıtışla beni serbest bıraktı ama yardımcıma baktığında gülümsemesi kayboldu.

"Fiona," dedi soğukkanlılıkla. "Neden buradasın?"

Hayır. Olamazdı. Saçım konusunda bana yardım etmesi için gönderilen kişi rastgele bir fey değildi. Onun kız kardeşiydi. Başım dönmeye başladı.

"Ben gönüllü oldum. Hizmetçiler düğünle meşguldü. Eğer Oberon ve onun kibirli saçmalıklarıyla bir dakika daha geçirmek zorunda kalsaydım, onu öldürecektim. Vahşi Av tarafından işaretlenmeden önce yapacak daha yapıcı bir şeyler bulabileceğimi düşündüm. Lach'ın yeni evcil hayvanıyla tanışmak sadece işin bonusu oldu."

Gözlerimi kırıştırdım. Bu, sindiremeyeceğim kadar çok bilgiydi. Hatta bir kısmı başka bir dilde, muhtemelen Gage'in derisine kazınmış olan dilde söylenmiş olsaydı da aynı etkiyi yaratırdı.

Ciara gözlerini kıstı. “Peki, ona hangi yalanları söyledin?”

Fiona güldü. “Ona hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Korku kokuyor. Onunla ilgili sana iyi şanslar.”

“Sen bir hizmetçi değilsin,” dedim suçlarcasına.

Ciara, Fiona’ya ters ters baktı. “Biz Lach’ın kız kardeşleriyiz.”

Bu açıklama onu gözlerimin önünde âdeta dönüştürdü. Giydiği elbise sade olmasına rağmen zarifti... *Pahalıydı*. Daha önce fark etmediğim bileziği şimdi ışıktaki parlıyor, üzerindeki büyük elmasları sergiliyordu. Hâlâ güzel ve soğuk olan Fiona, şimdi muhteşem görünüyordu. Bir şeyler yerine oturdu. “Senin yüzünde cazibe sihri var.”

“En azından çabuk öğreniyor,” dedi kız kardeşine. “Belki normalden daha uzun yaşar.”

Bununla ne demek istediğini sormaya cesaret edemedim. Gerçeği anlayacak kadar zekiye bu yapamazdım. Kendini Öte Dünya’da kapana kısılmış hâlde bulan ilk kadın ben değildim. Bu bilgiyi Gage’i öldürmem için gereken nedenler listeme ekledim.

Ama şimdi iki kız kardeşiyle de tanışmıştım. Bu kaçış planımı karmaşık hâle getiriyordu.

Bunun üzerinde daha fazla duramazdım. Ölümünden daha kötü kaderler de vardı ve Fiona’nın diğer saraydan gelen prens ve onun açlığı hakkında söyledikleri... Kaçamasam bile, onu doyurmayı garantilemektense ölmeyi tercih ederdim.

Ciara, “Gitmelisin,” deyince, Fiona gözlerini devirdi.

Fiona kapıya doğru zarif adımlarla ilerlerken bana kinayeli bir şekilde, “Rica ederim,” dedi.

“Umarım seni korkutmamıştır,” dedi Ciara kolunu benimkine dolayarak. “Biraz cadaloz olabilir ama havlasa da ısırılmaz.”

Sanki beni korkutmasına gerek varmış gibi... Sanki Fiona ne kadar kapana kısıldığımı kanıtlamak için beni güzel bir kelebeğe dönüştürmemiş gibi...

Korkumu belli etmemek için hissettiğim öfkeye odaklandım. “İyiymi. Bilgilendiriciydi.” Ciara’nın kolumu tuttuğu yere aval aval baktım ve onun hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. En azından kız kardeşinden daha arkadaş canlısıydı. İkisi spektrumun zıt uçları gibiydi. “Kardeşin beni partiye bizzat sürüklemeye üşendi mi?”

Koridorda bir koruma olup olmadığına baktım ama sadece gölgeler gördüm. Bana hayal gördüğümü düşündürecek kadar hafif bir inilti yükselince Ciara’ya sokuldum.

Koridorda ilerlemeye başladığımızda, “Bir şeyle ilgileniyor,” dedi neşeli bir sesle.

“Bir şeyle mi yoksa *biriyle* mi?” Ciara hayat dolu biri gibi davranıyor olabilirdi ama o hâlâ bir Gage’di.

“Ünümüz bizden önce gelir.” Derin bir iç çekti ama kolumu bırakmadı. “Dur tahmin edeyim, hayatın boyunca Gagerler hakkında uyarıldın.”

Başımı sallayarak onayladım. Gençken birlikte takıldığım insanlar bile onlardan uzak durmuştu.

“Ve bu seni uzak tuttu, değil mi? Waverly Bulvarı’na gelmedin? Misilleme yapmamızdan ya da daha da kötüsü, bir gün bize ihtiyaç duymaktan korktuğun için ailemizi hiç uluorta eleştirmedin?”

Son kısmı kabul etmek acı verse de bir kez daha başımı salladım.

“Mesele de bu zaten.” Yine içten bir şekilde gülümsedi. “Tüm bunlar cazibe sihrinin bir parçası, bu yüzden kimse çok yakından bakmıyor.”

Ama gerçeği ilk elden görmüştüm. Belki Ciara Gage kendi mükemmel fanusunda yaşıyordu, belki kim ve ne oldukları gerçeğinden kaçabiliyordu ama ben kaçamıyordum. “Yani

şehri yönetmiyor ve çizginin dışına çıkan herkesi öldürmüyorsunuz?”

Bana baktı, dudaklarını büzerek kaşlarını çattı. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Burası varken neden New Orleans’la uğraşıyorsunuz?”

“Feyler belirli bir bölgeye aittir,” diye açıkladı. “Diğer yaratıklardan hoşlanmayız.”

Merakım daha da arttı. “Feyler dışında hangi yaratıklar var?”

“Vampirler...”

“Vampirler mi?” Ona bakakaldım. “Vampirler gerçek mi?”

“Evet, kurtadamlar, tanrılar, su perileri, cadılar, sirenler. Kısacası, bir masal kitabında yaşadıklarına inandığın her şey aslında gerçek.”

Başım döndü. Eğer feyler gerçekse, başka sihirli yaratıklar da olabilirdi, değil mi? Bu farkındalıkla ilgili bir şey kendimi çok küçük hissetmeme neden oldu, sanki dünyadaki yerim zaten önemsizken daha da küçülmüştü.

“Ama neden sadece kendi dünyanızda kalmıyorsunuz?”

Neden benimkini mahvetmeye çalışıyorsunuz?

“Sizin dünyanızla bizimki arasındaki örtüde çatlaklar var. Bazıları bunlara portal, giriş ya da öyle bir şeyler diyor. Herhangi birinin Öte Dünya’ya geçmesini istemediğimiz için her sarayın gücü, örtünün daha ince olduğu, o çatlakların bulunduğu sizin ölümlü şehirlerinizden birine yayılır. Bizim sihirimiz de orada, diğer sihir türlerinden daha güçlüdür.”

“Diğer sihir türleri mi?” diye mırıldandım başımın biraz döndüğünü hissederek. Tedirginliğimi bir kenara ittim ve bilgiye odaklandım. Öğrendiğim her şey kaçmama yardımcı olacaktı. Korkmak işe yaramayacaktı. “Benim dünyamda daha fazla sihir mi var?”

“Elbette var. Her yaratığın sihri farklıdır.” Bunları bilmediğime inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Ona düne kadar feylerin hikâyeler dışında gerçekten var olduğunu bile bilmediğimi hatırlatmaktan kaçındım.

Hâlâ bunu düşünüyordum ki Ciara, üzerinde Gage’in tenine işlenmiş olan o garip, kadim dildeki yazılar bulunan, oyulmuş ve yaldızlanmış iki siyah kapının önünde durdu. “Hazır mısın, yoksa...”

Değildim...

BÖLÜM SEKİZ

Bu bir parti değildi. Büyük bir gösteriydi. Buckingham Sarayı'na aitmiş gibi görünen balo salonuna girerken aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum ancak buranın büyüklüğü ve ihtişamı dışında pek bir benzerliği yoktu.

Yukarıdan sarmaşıklarla süslenmiş avizeler sarkıyor, cam kürelerin içindeki mumlar, leziz meyve tabakları ve büyük, taze çiçeklerin yer aldığı vazolarla dolu ipek örtülü masaların üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Gül yapraklarının ağır kokusu ve başka bir şeye ait tatlı, otsu bir şeyin kokusu, toplanan kalabalığın melodik sohbeti ve ortalıkta görünmeyen müzisyenlerin hafif, cezbedici müziğiyle birlikte ortamı dolduruyordu.

Tüm çabalarıma rağmen kendimi sürekli diğer konuklara bakarken buluyordum. Salonun etrafında dolaşan feyler etrafa ruhani, doğaüstü bir hava saçıyorlardı. Tenleri bir insana ait olamayacak kadar parlaktı, gözleri ışıltılar saçıyordu, hareketleri çok zarif ve doğaüstüydü. Bu da tüylerimin ürpermesine neden oluyor, bedenimin içgüdüsel olarak güzelliklerine ve zarafetlerine rağmen avcılarının arasında olduğumu anlamamı sağlıyordu.

“Yakınımda dur,” diye önerdi Ciara. Etrafımı saran potansiyel tehlikenin farkında olduğum için itiraz etmedim. “Yiyecek bir şey ister misin?”

“Böyle iyiyim.” Ama midem bu yalan karşısında homurdanınca kaşlarını kaldırdı. Pes ettim. “Tabii.” Sonra bir kez daha düşünerek duraksadım. “Yemeğinizden yediğim için cezalandırılmayacağım, değil mi?”

“Hayır.” Alnı sinanıyormuş gibi gerilmişti. “Sen burada kardeşimin misafirisin.”

Daha çok bir tutsak olduğumu iddia etme zahmetine girmedim. Bu tartışmayı zaten birçok kez kaybetmiştim. Ama yemekten bahsedilmesi ne kadar aç olduğumu, açlığın dikkatimi çekmek için içimi kemirdiğini rahatsız edici bir şekilde fark etmemi sağladı. Doğru düzgün kahvaltı bile yapmamıştım. “Yemeklerinizi yemek güvenli mi?”

Sadece güldü ve elimden tutarak beni açık büfe masalarından birine doğru götürdü. Bir sürü göz bizi izlerken onun yakınında kaldım. Etrafımızı saran garip, güzel yaratıkların arasında kaybolmak istemediğim kesindi.

Yemeklerin olduğu yere yaklaştığımızda bana olan ilgileri dağıldı. Bu sabah midem düğümlendiği için karnımı doyuramamıştım ama Ciara’nın varlığında beni neredeyse rahatlatan bir şey vardı. Bir Gage’e güvenmeyi reddediyordum. Ama *acıkmıştım*.

Eğer bu planı gerçekleştirmeyi başarabilirsem ya şafakta yola çıkmış ya da bir hücrede olacaktım çünkü Gage ne derse desin, bu sarayın bir yerinde kesinlikle bir zindan vardı ve bu benim son yemeğim olabilirdi. Altın kenarlı bir tabak aldım.

Ciara benimle yemek arasında durmaması gerektiğini hissetmiş gibi elimi bırakıp kenara çekildi. Hafifçe kıkırdadı ve başını yiyeceklerle doğru eğdi. “Keyfine bak.”

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Bazı tabaklar bildiğim yiyeceklerle doluydu. Kâseler dolusu olgun meyve, tatlı kokularıyla beni çağırıyordu, aromaları daha önce hiç koklamadığım kadar keskindi. Suları damlayan kızarmış etlerle dolu güveçler. Her şekil ve çeşitten ekmek ve peynirler. Ama aralarında

bilmediğim şeyler de vardı. Elma büyüklüğünde, neredeyse yarı saydam kabuğu olan ve etinde mor damarlar bulunan bir meyve. Kesinlikle tavuk olmayan bir şey. Ve tamamen yabancı bir koku yayan bir sos. Hepsinden kaçındım ve tabağımı insanların dünyasından tanıdığım normal yiyeceklerle doldurdum.

Ciara yanımda belirdi, garip meyvelerden birini aldı ve zaten tıka basa dolu olan tabağıma koydu. Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

“Güven bana.”

Başka kimse yemek yemiyordu. Belki de her gece yapılan zengin büfelere alışkınlardı. Belki de Öte Dünya’da yiyecek hiç tükenmiyordu. Belki de açlığı hiç bilmiyorlardı. Uzaklaşırken gözüm tatlı masasına takılınca sızlandım.

Ciara bakışlarımı takip ederek güldü. “Tekrar gelip bir tur daha atabiliriz.”

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. “Yolu göster.”

Bizi büyük balo salonunun dışındaki küçük bir bölmeye götürdü. Tabak alma zahmetine girmemişti. Onun yerine ben yemeğimi yerken beni izledi. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu, sanki... Sihir gibiydi. Her lokma daha fazlasını istememe neden oluyordu ve kendimi o kadar hızlı yerken buldum ki yanımda kimsenin olmamasına sevindim. Lokmalar arasında kendimi yavaşlamaya zorladım. “Neden kimse yemiyor?”

“Yeterince şarap içtiklerinde yiyecekler. Aceleye gerek yok. Parti bütün gece sürecektir.”

Tam da beklediğim gibiydi. Tek yapmam gereken Gage’i yalnız bulmak ve güneş doğana kadar onun kaybolduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş olmalarını ummaktı. Ciara’nın önünde yediğim için kendimi biraz kaba hissettim ve tabağımı işaret ederek, “Sen de ister misin?” diye sordum. Ve kardeşini öldürmeyi planladığım için tabii. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Ciara gerçekten de iyi biriydi.

“Tabağından bir şey almanın güvenli olacağından emin değilim.”

Ona sırtıttım ve eklediği garip fey meyvesinden başka bir şey kalmayana kadar karnımı doyurmaya devam ettim.

Ciara meyveyi alıp bana uzattı. “Zehirli değil.”

Göğsümde çalan uyarı çanlarını hissettim. En son bir fey bana meyve teklif ettiğinde, bir anlaşma sonucu ona bağlanmıştım. Başımı iki yana salladım. “Tıka basa doydum.”

Dudakları kıvrıldı ve onu bana doğru itti. “Buradaki yiyecekler seni asla tıka basa doyurmaz. Besleyicidirler,” diye ekledi şaşkın bakışlarımı görünce. “Ama asla çok fazla yiyemezsin.”

“Burası cennet mi?” diye sordum.

Geldiğimizden beri ilk kez gülümsemesi soldu. “Alakasız bile yok.”

Tuhaf meyveyi biraz tereddüt ederek kabul ettim. Ciara tatlıydı ancak feylerle insanlar arasında başka farklılıklar da olmalıydı. Ama bunu tat alma duyularımla öğrenmek istemiyordum.

İçini çekti. “Sadece dene. Denersen kötü bir şey olmayacağına söz veriyorum.”

Hâlâ tereddüt ediyordum, yine de bu bana idare edebileceğim bir fey anlaşması gibi hissettiriyordu ve merakım giderek isteksizliğimi bastırıyordu. Kendimi cesaretlendirdim ve bir ısırık aldım. Dilimin üzerinde eridi, şurup kıvamındaki tatlılığı bal gibi sızıyordu ama keskin, güçlü bir tadı vardı. İçime bir sıcaklık doldu, yanaklarım kızardı ve ikinci bir ısırık almaktan kendimi alamadım.

“Bu bir kan elması,” dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla. Neredeyse elimden düşürüyordum. “Gerçek kan değil,” diye beni temin etti. “Bu sadece kadim bir feyin, meyvenin görünüşüne dayanarak ona verdiği son derece zekice bir isim.”

İsim her ne kadar iştah açıcı olmasa da haklı olduğunu inkâr edemezdim. “Hiç böyle bir şey tatmadım.”

“Sadece Öte Dünya’da yetişir. Sizin diyarınızda ekilmesi yasak. Zaten yetişeceğinden de emin değilim. Toprağınızda çok az sihir var.”

Ama *sihir* vardı. Buna akıl sır erdirmek imkânsızdı. Bundan sonra kendi dünyama nasıl aynı gözle bakabilirdim ki? Özellikle de diğer yaratıklar hakkında söyledikleri doğruysa.

Ondan daha fazla bilgi alamadan masanın üzerine bir gölge düştü ve başımı kaldırdığımda Gage’in bize baktığını gördüm. Smokin giymişti, kravatı yakasında düğümlenmişti ve kollarının altındaki kılıfların şişkinliği, daha sonra ihtiyacım olacak silahlar ne yazık ki yoktu.

Takım elbise onu neredeyse medeni biriymiş gibi gösteriyordu ama o yırtıcı feyden geriye kalan bir şeyler hâlâ vardı. Yine o korkunç güzelliğe ve beni kendine çeken doğaüstü auraya bir kez daha vurularak ani bir nefes aldım.

Canavar. O mükemmel yüzünün altında ne sakladığını unutmamam gerekiyordu. Bakışlarına karşılık verdim. “Bir mağara adamı için harika bir imaj.” Ama ben ayağa kalkarken alaycı bakışları değişti, yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Artık onayını aldım mı?”

Bakışları tam da buna karar vermek ister gibi üzerimde geziyor, belirli bölgelerde biraz fazla oyalanarak onun kesinlikle bir centilmen olmadığını gösteriyordu.

Hani onun tipi değildim?

Gage kaşını kaldırdı, uzun, dövmeli bir parmağını bana göstererek yavaşça çevirdi. Kaşlarımı çattım ama kendi ayaklarıma takılmamaya çalışarak döndüm. Belki de cazibe sihri yüzeyin ötesine geçmişti çünkü elbisemin etekleri etrafımda kanatlar gibi dalgalanırken yumuşak, *zarif* bir şekilde hareket edebiliyordum. Durup yüzüne baktığımda konuşmadı. Bir süre sonra boğazını hafifçe temizledi ve omuz silkerek, “İdare edersin,” dedi.

Yanaklarıma ateş bastı ama korkup sinmeyecektim. Bunun yerine onu tepeden tırnağa süzdüm, içimi çekerek, “Sanırım ben de seninle görünebilirim,” dedim.

Dudakları seğirdi. “Öyle mi?”

Yüzüme yumuşak bir gülümseme ilişti. “Başka seçeneğim yok sanki.”

Ciara kibarca öksürünce kardeşi dudaklarını bükerek kaşlarını çattı.

“Evet, sevgili kardeşim?” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Eklemeye hakkın olduğunu düşündüğün bir şey var mı?”

Ciara ayağa kalktı ve bana sinirli bir ifadeyle bakarak gözlerini devirdi ama ondan önce yüzünde bir anlık kırgınlık ifadesi gördüm. “Onu öldürmemeye çalış,” diye mırıldandığında neredeyse kahkaha atacaktım. Sonra kardeşine döndü. “Lach, tam bir pislik olabiliyorsun. Ona muhteşem olduğunu söylemelisin.”

Yanıt vermesini beklemeden kalabalığın içinde kayboldu.

Lachlan’a kaşlarımı çatarak baktım. “Herkes kaba mı davranırsın?”

Gözleri karardı. “Sana kendimi açıklamak zorunda değilim.” Kolunu kıvrarak bekledi. “Kız kardeşim bunu atlatabilir. Her zamanki gibi.”

Sesi neredeyse... Kıskanç geliyordu ki bu hiç mantıklı değildi. “Ona karşı daha nazik olmalısın.”

“Nedenmiş o?” diye sordu hâlâ kolunu uzatırken.

“O senin ailen.”

Kaşlarını çattı. “Yani?”

“Herkes bu kadar şanslı olmayabilir.” Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. Gage’in aşırı şişirilmiş egosunun gözlerini kör ettiği açıktı.

Ama cevabım üzerine gözlerinde bir şey parladı. “Gel, hadi. Bir içkiye ihtiyacım var.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Öyleyse git bir tane al.”

O şey ya da bağ her neyse, şiddetlenerek enseme ürpertti. Gage gülümsedi.

“Ne diyordun?”

“Bunu aklından bile geçirme.” Vücudumun geri kalanını ondan olabildiğince uzak tutarak koluna girdim. “Sanırım mağara adamı taklidi yapmana gerek yok. Sen *zaten* mağara adamısın.”

Bu kâbusun bir sonraki bölümüne doğru ilerlerken, “Şahane,” diye mırıldandı.

Kalabalığın içinden geçerken Gage diğerlerine başıyla selam verdi ama hiçbirisiyle konuşmak için duraksamadı. Birçoğu başlarını hafifçe eğerek selam veriyor, gözleriyle bizi takip ediyordu. Dikkat çekmemeye çalışmak da buraya kadardı.

“Tam olarak nesen sen?” diye mırıldandım arkamızdan fısıldaştıklarını yakaladığımda.

“Fey,” dedi sertçe, sanki o da burada olmaktan hoşlanmıyordu.

Bu gerçeği hâlâ sindirmeye çalışıyor olsam da “Bunu biliyorum,” diye yanıt verdim. “Neden sana bakıyorlar?”

“Belki de *sana* bakıyorlardır.” Sesi alçaldı. “Cazibe sihri sana yakışıyor.”

Başımı hızla ona doğru çevirdim. Ciddi olamazdı. Hani *idare ederdim?* “Benimle flört etme.”

“Aklımın ucundan bile geçmez,” dedi yumuşak bir sesle, bizi odanın arka tarafına, herkesten uzağa götürerek. “Buna basitçe iltifat denir. Asabileşmene gerek yok.”

“*Asabileşmek* mi?” Bunu söylemiş olamazdı. “Sanırım koluna girdiğim için onur duymalıyım?”

Bana sert bir bakış atmak için durdu. “Yeraltı Sarayı Prensi’yle birlikte görülmek pek de hakaret sayılmaz.”

Dengemi kaybettim ama o beni hemen tuttu, odada ilerlemeye devam ederken adımlarını bozmadı bile. *Prens mi?*

Kelimeyi çiğner gibi gevelerken tadının nasıl olacağından emin değildim. Planıma olan güvenim sarsıldı. Bir prensi nasıl öldürecektim?

Başka seçeneğim yoktu.

Kendimi toparlayarak kayıtsız bir ifade takınmaya zorladım. “Sanırım bu senin haksız kibrini açıklıyor.”

Bir an için gözlerinde bir karanlık belirdi ama daha yakına eğildi, o kadar ki dudakları neredeyse kulağıma değecekti. Nefesi kulağımın üstünde gezinerek kollarımın diken diken olmasına neden oldu. “Haksız olduğu söylenemez, prenses.”

Yakınlığının içimde yarattığı baş döndürücü etkiyle ondan uzaklaştım ve soğuk gözlerle ona baktım. “Bana öyle demeyi kes.”

“Kraliçeyi mi tercih ederdin?” Sesinde bir kahkaha tonu vardı.

“Bunu aklından bile geçirme,” diye uyardım.

“Sanırım bu, sana ne istersem diyebileceğim anlamına geliyor.” Ona dik dik baktığım için kıkırdadı. “Ayrıca, sana yakışan bundan daha uygun bir sıfat olduğunu sanmıyorum. Bu kadar cesurca emirler verdiğin sürece, hayır. Burada hayatta kalmak için o cesarete ihtiyacın olacak.”

Bu da neredeyse başka bir iltifat sayılırdı ama bunun düşüncelerime sızmasına izin vermeyecektim. Beni hiçbir şekilde etkilemesine izin veremezdim. Çünkü Yeraltı Sarayı’nda hayatta kalmayı en zor kılacak şeyin prensin kendisi olduğundan şüpheleniyordum. Tam da bu yüzden yaşamamalıydı, bu yüzden beni etkilemesine izin veremezdim... Yapamazdım.

“Ama istersen sana başka bir isim verebilirim. Gertrude, olabilir belki?”

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi durduramadan bir kahkaha attım. Şimdiye kadar ters ters bakmış, cilve yapmış ve alay etmişti ama *bu* gerçek bir *espriydi*. “Bana sadece Cate de.”

Başını eğdi ama gözlerinde parlayan muzipliğe bakılırsa bunu yapacağından şüpheliydim.

Keyfi yerinde görüldüğü için bu anı değerlendirdim. “Kolyen işe yaramadı. Bütün gün burada mahsur kaldım.”

Sihrin nasıl çalıştığından emin olmalıydım ki...

Gage bana bakmadı. “İşe yarıyor.”

O anda cinayete teşebbüs etmemek için epey çaba sarf ettim. “Eğer anlaşılmaya sadık kalmayacaksan-”

“Şartlar bugün belirlendi,” diye sözümü kesti. “Dolayısıyla, bugün başlıyor ve kolyeyi gün doğumundan sonra aldığına göre...”

“İnanılmazsın.” Birkaç kişi bize doğru döndü ve Gage beni aceleyle ilerletti.

“Yemin ederim, gün doğarken seni eve gönderecek. Mutlu musun?”

“Mest oldum.”

Göğsünden hafif bir homurtu yükseldi, burun delikleri açıldı, sonra eliyle barı işaret etti. “O içkiye gerçekten ihtiyacım var.”

Benim de vardı.

Bara birkaç adım kala elini belimin alt kısmına koydu. İtiraz etmek için ağzımı açtım ve onu omzumun üzerinden bakarken buldum. Yüzündeki hoşnutsuzluk artarken eli hâlâ sahiplenici bir tavırla yerinde duruyordu. Bu da elinin sıcaklığının ve sabit varlığının, vücudumdaki her sinirin temas ettiği o noktaya doğru nasıl hücum ettiğini daha fazla farkına varmamı sağladı. Kullandığı garip, baştan çıkarıcı sihrin etkisi altında kalarak kaç insanın farkında olmadan kendini feylere bağladığını merak ediyordum.

Bara ulaştığımızda kafam hâlâ bu düşüncelerle meşguldü. Elini çektiği anda zihnim berraklaştı. Onun sihirli fey cazibesinin bir başka kanıtıydı bu. İki parmağını kaldırdı. Aramızda

daha fazla mesafe olması için bir adım geri atarken arkamdaki adama çarptım.

“Dikkat et,” dedi sert bir ses.

Sesindeki derin tınıyı fark ettiğimde kanım dondu ve arkamı döndüğümde dün geceki adamın bana gergin bir ifadeyle baktığını gördüm.

“Terbiyeli ol, MacAlister,” dedi hafif bir Londra aksanıyla arkadaşşı, smokininin kolunu düzeltirken.

MacAlister bana ters ters bakmaya devam etti ama diğer adam başını onay verir gibi salladı. Hem son derece yakışıklı hem de son derece sıkılmış görünüyordu. Beyaz saçları da açık mavi gözleri gibi buz andırıyordu. Gage yanıma geldi, bir şampanya kadehini avucuma tutuşturduktan sonra elini bir kez daha belimin alt kısmına koydu. Ne yapmaya çalıştığını bilmesem de bu sefer dokunuşundan kaçmadım.

“Bain,” dedi Gage diğer adama. “Gelebildiğine sevindim.”

Bain bu selamlamaya burnundan çıkardığı alaycı bir sesle karşılık verdi. “Yalancı. Dünkü eğlenceyi kaçırdığımı duydum.”

Bahsettiği eğlenceyi hatırlayınca yutkundum ama tiksintimi gizlemeyi başaramamış olmalıydım. Arkadaşı bakışlarıma karşılık verdi ve beni tanıyınca dudaklarını büktü.

Çenemi kaldırdım. “Senin eğlence anlayışın bu mu?”

Sözlerim Bain’in ilgisini çekti. Dikkatini Gage’den bana çevirdi ama bakışları altında sinmedim. Ben de ona karşılık verdim.

Gage’in parmaklarının sırtıma sapladığını hissettim.

“Demek öyle?” MacAlister kıkırdadı. “Başına geleni hak etmişti.”

“Bir anlaşmayı bozduğu için mi?” diye sordum.

MacAlister’in gözleri Gage’e kaydı. “Her zaman bu kadar rahat konuşmalarına izin verir misin?”

Bunu söylemiş olamazdı.

“Bana hiçbir şey yapmam için *izin* vermiyor,” diye karşılık verdim öfkeyle. “Ben bir insanım. Evcil hayvan değil.”

Gage yanımda gerildi ama araya girmede.

Ama Bain girdi. “Peki, sizin türünüz tecavüzcülerle nasıl başa çıkıyor?”

Soru kulaklarımda çınladı, altımdaki zemin aniden yerinden oynadı. Gage yaklaştı, güçlü bedeniyle yaşadığım ani değişikliği hissetmiş gibi benimkini destekledi. Tek elini bir uyarı olabileceğini düşüneceğim şekilde benimkinin üzerine koydu. Dikkatimin elinin arkasındaki kıvrımlara, teninin benimkine değdiği yere doğru akan dövmelere odaklandı. Gage boğazını temizledi. “Daha önce de söyledim, bunun gibi pislikler çok daha kötüsünü hak ediyor.” Kelimeler ağzından döküldü. “Cate burada yeni.”

Bain’in hareketli gözlerinde bir şey parladı. “Ah. Bu her şeyi açıklıyor. Yöntemlerimiz sana canavarca geliyor olmalı.”

Yemi sallandırıp ısırمامı beklerken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Onun yerine boğazımı temizledim. “Bilmiyordum.”

Bain başını eğdi. “Peki, şimdi bildiğine göre?”

“Katılıyorum. Daha kötüsünü hak ediyordu,” dedim herkesi, hatta kendimi bile şaşırtarak. Gage bana bakarken yüz ifadesi okunamıyordu.

Feylerin adalet sisteminin erdemlerini daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan Ciara yanıma geldi. “Neden kimse dans etmiyor?” diye sordu, sonra da bana göz kırptı.

İçimden rahat bir nefes aldım, araya girdiği için minnettardım. İstemediğim kadar fazla feyle tanışmakla kalmıyor, aynı zamanda dikkatleri üzerime çekiyordum. Anonim kalmak için bu çok fazlaydı. Ama soluklanmam kısa sürdü.

Gage elini uzattı. “Dans etmemiz emredildi.” Bana uzattığı eline bakakaldım.

Ciara omzuyla beni dürterek, "Git," diye fısıldadı ve zamanlamasıyla ilgili herhangi bir şüphe duyduysam bile yok oldu.

Bain elini Ciara'ya uzatarak, "Biz de size katılacağız," dedi. Bain'in imalı emri karşısında Ciara yutkundu ama gülümsedi ve elini onun avucuna koydu.

Ben de kendimi aynı şeyi yapmaya zorlayarak elimi onun kardeşine uzattım. Gage'in gardını düşürmesini sağlamam gerekiyordu. Dans etmek yardımcı olabilir, diye düşündüm. Ama odadaki tüm gözler her hareketimizi takip ederken ve o beni dans pistine götürürken hiçbir şey hissedemedim.

Beni sıkıca kavrayarak geniş göğsüne doğru çektiğinde kalp atışlarımla hızlanmasını görmezden gelmeye çalıştım. Kolumu beline doladığımda silahının sertliğini hissettim.

Bu gece kılıfı yoktu ama sanki daha çabuk çekmesi gerekebileceğini düşünmüş gibi daha erişilebilir bir yere sıkıştırmıştı. Demek ki kendi misafirlerine güvenmiyordu. Bunun için onu suçlayamazdım.

Dudaklarını birbirine bastırarak, "Dikkatli ol," diye uyardı.

Kolumu yukarı kaldırıp kendimi ele vermediğimi umarak avucumu güçlü omzuna koydum.

Bir açık yakaladığım anda o silah benim olacaktı.

"Düşünüyorsun," dedi suçlarcasına.

"Bu bir suç mu?" diye sordum. Ona bakmaya cesaret edemiyor, gözlerinde ne olduğunu görme riskine giremiyordum. Ama bizi izleyen kişilere bakmak nedense daha da kötüydü. "Sana bakmaktan hiç yorulmuyorlar mı?"

Karanlık kahkahası boynumdan aşağı doğru bir dalga şeklinde ilerleyerek iimin derinliklerine yerleşti. Ona bu kadar yakın olunca kokusu burnuma doldu; sedir ağacının sıcak baharatlarla bezenmiş derin, odunsu aroması... Tıpkı kendisi gibi tehlikeli kokuyordu.

"Onları suçlayabilir misin?" diye mırıldandı.

Burnumdan alaycı bir ses çıktı. Dikkatimi dağıttığı için minnettar olsam bile onun sihrine kapılmamaya kararlıydım. “Ukala pislik.”

“Benimle dans etmekten mutluluk duyacak pek çok kadın var.”

Başımı yukarı kaldırarak ona bir kurt gibi gülümsedim. “Neden onlardan birini bulmuyorsun?”

“Bu kabalık olur. Sen benim misafirimsin.” İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. “Yine benim tutsağım olduğun konusuna girme. Sana bir iyilik yaptım.”

“Sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?” Bu küstahlık karşısında başımı iki yana salladım. İstedığı yöne çekmeyi deneyebilirdi ama ikimiz de beni kandırdığını biliyorduk. Neler olduğunu bilseydim, farklı bir karar verebilir, Channing’e yardım etmek için başka bir yol bulmaya çalışabilirdim. Ya da kardeşimi alıp dünyanın öbür ucuna kaçabilirdim.

“Hayatını güzelleştirecek bir güce sahip olduğumu hatırlarsan iyi edersin...” Gage bir parmağını sırtımdan yukarı doğru gezdirdiğinde vücudumda beklenmedik bir heyecan dalgası belirdi. Sanki bu dokunuşun nasıl bir tepki yarattığını tam olarak biliyormuş gibi gülümsedi. “Ya da hayatının geri kalanı boyunca her gece sefil olursun.”

İçimde ona meydan okuma isteği uyandı ve o güzel yüzden ya da onun zalim manipülasyonundan korkmayı reddettim. “Gördüğüm kadarıyla ben de aynısını yapabilirim.”

Bir anlığına beni inceledikten sonra güldü. Sıcak sesi vücudumdan aşağı süzülerek aşağılarda ve yasak olan bir yerde birikti. Daha yakına eğilip dudağını kulağıma değdirdi. “Arkamı kollamalı mıyım, prenses?” Sözlerinin hedefe ne kadar yakın olduğunu görünce gerildim ama bunu fark etmemiş gibiydi ve ben de cevap vermedim.

Ayaklarım dönmekten ağrıyana kadar danslar birbirini izledi. Normalde dans etmeyi severdim ama bu gecenin normal bir

yanı yoktu. Beni vücuduna bastırırken zaman bile sanki kayıp gidiyor, bir şarkı diğerine karışıyor. Sonunda Gage doğruldu, gözlerini salonda gezdirdikten sonra bana baktı. Sonraki sözleri ise kaderini mühürledi. “Hadi gidelim buradan.”

BÖLÜM DOKUZ

ssız koridorlarda ilerlerken ikimiz de konuşmuyorduk ve taş zemine vuran ayak seslerimiz kalbimin uğursuz ritmini andırıyordu. Yanan aplikler, her adımda uzayan ve hareket eden uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Sanki zihnimin bu durgunluğu doldurmaya ihtiyacı varmış gibi beynim boşluğun içinde dolaşıyordu. Gage'i öldürmek zorundaydım.

Boğazımdan yükselen safrayı yuttum. Ben bir hemşireydim. Hayat kurtarıyordum.

Ama anlaşılmayı bozmanın tek yolu ölümdü ve beni tuzağa düşürmek için kasıtlı olarak yanlış yönlendirmişti. Muhtemelen daha fazla güç elde etmek için beni birine *hediye* edecekti.

Canını almak için tüm sebepler gözümün önündeydi. Ama onunla zaman geçirmek, bu zamanın yarısında dayanılmaz biri olsa bile, beni o canavarın ardında gizlenen adamı biraz olsun görmeye zorlamıştı. İkisinin de sonu olacaktım. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Odama vardığımızda kapıyı açtım ve beni içeri kadar takip etmesini bekledim. Şöminenin üzerindeki saate hızlıca bir göz attığımda saatin sabahın üçünü çoktan geçtiğini gördüm. Güneşin doğmasına sadece birkaç saat vardı. Döndüğümde eşikte duruyordu, koridorun sıcak ışığı bedenini bir siluet gibi gösteriyordu. Neredeyse tuzağıma düşmüştü. Şimdi silahını almak

düşündüğümünden daha kolay olacaktı. Diğer herkes partideydi, kafayı buluyordu.

Onu içeri davet etmek için ağzımı açtım, kararımı vermiştim.

Ama o benden önce konuştu, yüzünün yarısı gölgelerle kaplıydı. “Daha önce. Bain sana Martin’den bahsettiğinde...”

Ağzından çıkan sözleri artan kararlılığımı bozdu. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Özellikle de onunla. Anında hissizleştim. Yatak odasına doğru bir adım geri çekilirken kapıyı kapatmış olmayı diledim.

Gage sanki kendisini peşimden gelmekten alıkoymak istercesine bir elini kapının çerçevesine dayadı. “Ayrıntılara ihtiyacım yok. Sadece... Bana bir isim ver.”

Yalnızca ona baktım, uyuşukluk hissim paniğe dönüşüyordu. Sesimi bulmam bir anımı aldı. “Uzun zaman önceydi.”

Çenesini sıkarken gözlerinde bir öfke parıladı. “Bunun bir önemi yok.” Bir nefes çekti. “Hazır olduğunda o zaman.”

Kendimi başımı sallayarak onaylamaya zorladım. Teklifi yüzünden planımı unutmuştum. Sözleri kafama dank ederken arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Ona bu ismi verirsem neler olacağından hiç şüphem yoktu. Ama bu planlarımı değiştiremezdi. Aksine, bana onun nasıl bir adam olduğunu kanıtlamalıydı. Yapmak zorunda olduğum şeyi kolaylaştırmalıydı.

Öyle olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp arkasından seslendim. “Bekle.” Bana doğru döndü ve ben de yatak odasının kapısını iterek açtım. “İçeri gelmek ister misin?”

Loş salonda bile gözlerinin kısıldığını gördüm. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Yutkundum ve aniden gelen suçluluk duygusunu bastırdım. Bunu yapmak zorundaydım. “Senin tipin olmadığımı sanıyordum.”

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. O düşünürken nefeslerimi saydım, ta ki sonunda bana doğru yürümeye başlayana kadar. En azından fey erkekleri de insanlar kadar tahmin edilebilirdi.

İçimdeki suçlayıcı sesi görmezden gelmeye çalışırken, onun yüzüne bakamadan arkamı döndüm. *Yalancı. Yalancı. Yalancı.*

Bunu yaparsam onun gibi olmaz mıydım? Kendimle yaşayabilir miydim? Şimdiye kadar onun hakkında bildiğim her şeyi düşünerek kendimi ikna etmeye çalıştım. Gage işlediği günahlardan daha fazlası olabilirdi ama bu yaptığı şeyleri silmiyordu. Beni tuzağa düşürdüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Channing'e zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tutacağı anlamına gelmiyordu. Ve onun intikam teklifinden etkilenmemeliydim.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu kısık sesle, sadece birkaç adım arkamda durarak.

Farkındalık, vicdanımın beni itip kakmasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde vücuduma elektrik akımı gibi yayıldı. Onun doğaüstü sihri yine iş başındaydı.

Boğazını temizledi ama sonunda konuştuğunda kelimeleri boğuk geliyordu. "İsim konusunda demek istiyorum. Seni... İnciten adamın..."

Bir şekilde endişeli olduğumu biliyordu. Kalp atışlarımı duyabiliyor muydu? Muhtemelen. Ama neden heyecanlandığımı yanlış anlamıştı. Gözlerimi kapattım ve neyin tehlikede olduğunu hatırladım. Beni Bain ya da MacAlister gibi birine verebilirdi. Kolyeyi alıp beni burada tuzağa düşürebilirdi. Ve hayatta olduğu sürece, dünyada en çok değer verdiğim insana zarar verme ihtimali vardı. Başka seçeneğim yoktu. Bu gerçek kararlılığımı pekiştirdi. "Hayır ama sana sunabileceğim başka bir şey var." Sesimin sabit kalması için gayret ettim. "Senin daha çok istediğin bir şey."

"Öyle mi?" İnce elbisemin içinden sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı.

Onun bedenine teslim olmak, beni erkisi altına alan bu tuhaf, korkunç çekime boyun eğmek çok kolay olurdu. Ama bu ne beni ne de Channing'i kurtarırdı.

Sadece silahı almam gerekiyordu. Ve tetiği çekmem.

"Peki, nedir o?" diye sordu hırçın bir sesle.

"Ben," diye fısıldadım.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Parmağı omzumun üzerinde gezinirken sesindeki gerginliği duydum. Elbiseimin askısında duraksadığında bir an için teklif ettiğim şeyi ciddi ciddi düşündüğünü sandım. Vücudumdaki her sinir o tek dokunuşa odaklanmıştı, onun saf ve acımasız enerjisine emir almışçasına uyum sağlamıştı. Parmağını çektiğinde yokluğunun tetiklediği sızıyla nefesim kesildi.

Ama sonra elleriyle omuzlarımdan kavrayıp beni döndürdü. "Bu anlaşmamızın bir parçası değil," diye hatırlattı bana, gözleri benimkileri yakıp geçerken.

"Çünkü ben senin tipin değilim," diye mırıldandım gözlerimi onun bakışlarının yoğunluğundan kaçırarak.

Hafifçe kıkırdadı ve işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

O çekici ilgisiyle dudaklarımı inceledi ve ne düşündüğünü bildiğim için dudaklarımın aralandığını fark ettim. Bu planımın bir parçasıydı, değil mi? Bakışlarının sıcaklığı altında onu neden içeri davet ettiğimi hatırlayamıyordum, nasıl düşüneceğimi hatırlayamıyordum.

"Ne oyunu oynuyorsun, prenses?" O kadar yaklaştı ki beni öpeceğini sandım. Onun yerine nefesi dudaklarımı okşadı. "Fikrini değiştirmedin. Yoksa nefret ettiğin erkekleri becererek mi tatmin oluyorsun?"

Ondan nefret *ediyordum*. Bu hatırlatma beni kendime getirdi, ne yapmam gerektiğini ve onu neden buraya getirdiğimi anımsadım. Yüzüme tembel bir gülümseme yerleştirip ona doğru ilerledim, vücudumu onunkine yaklaştırdım ve elimi

ceketinin altından geçirdim. Parmaklarım göğsünün sert çıkıntıları boyunca ilerleyerek aşağıya indi.

Ben onu keşfederken Gage beni durdurmadı.

Bunu yapabilirdim! Yapmak zorundaydım. Avucumu vücuduna bastırıp, ellerimi beline dolayarak onu kendime çekerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Gözlerinde gölgelerin oynadığını gördüm, eğilip dudaklarını benimkilere doğru indirirken bir küfür etti. Enfes, bir anlığına orada asılı kaldı ve... Silahını kaptım.

Kollarından sıyrıldığımda donup kaldı.

Silahı göğsüne doğrulttuğumda kaşlarını kaldırdı. Parmak uçlarımda vücudunun nasıl hissettirdiğini ya da gözlerimiz buluştuğunda içimde kıpırdanan karanlığı düşünmemeye çalıştım. Bir saniye öylece baktı ve sonra...

Alkışladı.

Orospu çocuğu!

“İtiraf etmeliyim ki inanmaya başlamıştım.” Bir adım daha yaklaşırken sırtıttı. “Ama seni uyarmalıyım, ben ölümsüzüm.”

“Yaklaşma!” diye emrettim parmağımı tetiğin üzerinde kıvırmak. “Ölümsüzler bile kan kaybeder.”

“Beni gerçekten vurabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu bir adım daha atarak. “Ellerin titriyor.”

Artık sık ve sığ nefes alıyordum, tüm vücudumla ellerimi sabit tutmaya odaklanmıştım. Tek bir şansım olduğunu biliyordum. Yalnızca onu kullanmam gerekiyordu. “Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok,” diye çıktım. “Ve bu mermilerin neler yapabileceğini gördüm. İyi bir nişancı olmama gerek yok. Sadece biraz isabet ettirmem yeterli.” Bu onu duraksattı. Gage bana, beni ilk kez görüyormuş gibi bakınca yutkundum. “Daha önce de canavarlarla karşılaştım.”

Hafif bir hırıltı çıkardı. “Fark ettim.”

Uyarmama rağmen bir adım daha attı. Ve bir adım daha. Ve bir tane daha. Her defasında geri geri gittiğimi fark etmedim bile, ta ki duvara çarpana kadar. Dönecek hiçbir yer yoktu. Silahı ona doğrulttum ama elimden almaya çalışmadı. Bunun yerine namluyu kavrayarak tam kalbinin üzerine bastırdı. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Dövmeleri bir kez olsun hareket etmedi, titreşmedi bile.

“Canavarı öldür, prenses...”

Cesaretimin son kırıntısını ararken göğsüm kabardı.

Ve sonunda buldum.

Parmağım tetiği çekti.

Ve hiçbir şey olmadı.

Gage beni öyle hızlı etkisiz hâle getirip silahı yere fırlattı ki hareketlerini göremedim. Silah uğursuzca takırdayarak ikimizin de ulaşamayacağı bir yere doğru kaydı. Elleriyle bileklerimi kavradı ve iki yanıma sabitledi. “Bu testi geçtin mi...” Burnunun ucu benimkine değince içime bir ürperti yayıldı. “Yoksa kaldın mı karar veremiyorum.”

“Seni öldürebilirdim,” diye nefes aldım gerçeği gözlerimde görmesini sağlayarak.

“Ah, biliyorum.” O kaba kahkahası ateş gibi yanan tenimi tırmaladı. “Hatırlat da sana emniyeti nasıl kapatacağını göstereyim.”

Gözlerim parladı. “Benimle dalga geçme.”

Alçak sesli bir kahkaha daha attı. “Aklımın ucundan bile geçmez. Sana öğretmem için önce bir silah kazanmanlısın ve korkarım bu gerçekleşmeden önce cinayet dürtünü kontrol altına alman gerekecek.”

“Bu bir sorun olabilir.” Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama o beni sıkıca kavramıştı.

“Biraz yardıma ne dersin?” Gerçekten de bana gülüyor muydu o? Anlayamıyordum. O kadar yakındı ki. Gözleri.

Dudakları. Kendisi. “Sanırım yaptığın anlaşmadan kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorsun. Nankörlüğünü görmezden geleceğim.”

Bedenlerimizin temas ettiği her noktanın farkındayken ona dik dik baktım.

“Ve sana anlaşmayı nasıl bozacağını söyleyeceğim,” diye ekledi.

Tamamen hareketsiz kaldım.

“Bunun ilgini çekebileceğini tahmin etmiştim.” Burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Fey anlaşmaları arzular üzerine kuruludur.”

“Seni istemiyorum.” Ama yanaklarım yandı, vücudum yandı, ben *yandım*.

“Belli oluyor,” dedi kuru bir sesle. “Ama benden *bir* şey istedin ve ben de sana verdim çünkü karşılığında benim de istediğim bir şey var.”

Sözleri kafama dank ettiği an midemin sıkıştığını hissettim. “Senin bundan çıkarın ne?”

Benden ne isteyebileceğini hayal bile edemiyordum, onun gibi bir adamı tanımadığı bir kadınla anlaşma yapmaya ne itebilirdi ki?

Onaylamaz bir tavırla dilini şapırdattı. “Sana söylersem hiç eğlenceli olmaz. Anlaşmayı bozmak için bir ay, bir günün var. O zamana kadar bana bu anlaşmadan sadece ne kazanacağımı bildiğini değil, aynı zamanda bunu senden asla alamayacağımı da kanıtlayabilirsen, seni serbest bırakacağım.”

Yutkundum. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Gözlerimi kıstım. “Peki ya Channing?”

Anlaşmalar konusunda dersimi almıştım.

“Onu rahat bırakacağım. Söz veriyorum.” Durdu, gözlerini kısarak bana baktı. “Ve senin inandığının aksine, benim sözüm

asla bozulmaz. O zamana kadar geceleri bana geleceksin *ve* beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçeceksin.”

Bunun isteğe bağlı bir koşul olmadığını biliyordum. Derin bir nefes aldım. “İyi.”

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve beni bırakmadan önce gözleri bir kez daha dudaklarıma kaydı. Hâlâ içimde dolaşan adrenaline duvara yaslandım. Gage eğilerek silahını aldı. Şarjörü çıkardı ve cebinden altın kaplama mermileri çıkardığında ona bakakaldım.

“Bu mermilerin ne işe yaradığını bildiğini söylemiştin. Sanırım onları hastanede görmüşsündür.” Bir tanesini şarjöre yerleştirdikten sonra diğerini havaya kaldırdı. “Kurşunlar demirden, doğru noktaya isabet ederse feyler için öldürücüdür. Bu kurşunlar maksimum etki için ateşlendiğinde parçalanır.” Bana baktı. “Bunlar bizi öldürmek için. Onları altınla kaplıyoruz, böylece onları kontrol edebiliyoruz.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordum sessizce.

“Kiminle oynadığın hakkında hiçbir fikrin yoktu, prenses. Artık biliyorsun.” Yükleme tamamladıktan sonra bana dönüp bakmadan kapıya doğru yürüdü. “Ve artık seni tanıyorum.”

“Ne konuda?” Sesim titriyordu. Onu öldürmek istediğimi bilerek beni tuzağa düşürmüştü.

Bir eli kapı kolundayken durdu. “Sana bunun bir test olduğunu söylemiştim. İyi geceler.”

Gage yatak odamdan hızla çıkarken hâlâ titriyordum ama son sözlerinde bir gülümseme sezdiğime yemin edebilirdim.

BÖLÜM ON

Aniden sıçrayarak uyandım ama kendimi küçük yatak odamda bulunca rahatladım. Giysilerim hâlâ şifonyerin üzerinde, yerleri belli olmayan kitap yığınlarının arasına saçılmış hâldeydi. Belki de hepsi bir rüyaydı...

Parmaklarımla boynumdaki zinciri yokladım. Kolye gayet sert ve gerçekti. “Hayır,” diye inledim.

Rüya değildi. Yeraltı Sarayı’ndaydım. Bir fey prensiyle pazarlık yapmıştım. Ve kalbimin göğsümde çarptığını hissetsem de artık o bana ait değildi. Lachlan Gage’in malıydım. En azından sihirli bir sözleşmeye göre.

Kendimi yatağın sıcak kozasından çıkarmaya zorlayarak dişlerimi sıktım ve giyecek daha sıcak bir şey bulmak için dünkü elbisemi çıkardım. Ev sahibim klimamı tamir edemeyecek kadar adi biri olduğu için bu New Orleans’ta böyle bir sorun yaşamaya alışkın değildim. Çalışan pencere tipi klima ünitesinin tenime üflediği buz gibi havaya bakarken, bunun Gage’in işi olabileceğini düşündüm.

Muhtemelen geçen sonbahardan beri sepette duran dağınık çamaşır yığınının içinde bornozumu bulmak için epeyce eşelemem gerekti. Banyoya girdiğimde yaptığım şeyin kanıtı gözlerimin önünde duruyordu. Verdiği şifreli ve kafa karıştırıcı görevi çözmeye çalışırken uyuyamadığım için gözlerim kurumuş

ve kaşınıyordu. Nasıl uykuya daldığımı ya da kolyenin sihrinin nasıl çalıştığını hatırlamıyordum.

Dişlerimi fırçalarken kolye aynadaki yansımadan benimle âdeta alay ediyor, ışığı yakalıyor ve onu bana veren kibirli, pislik fey gibi bana göz kırpmıyordu. Onu çıkarmak, kanalizasyona atmak istedim ama Gage beni bunu yaparsam anlayacağı konusunda uyardığı için yapmadım. Eğer anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için geri dönmezsem, Channing güvende olmayacaktı.

Ve kardeşime, ona verebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum.

Büyükannem beni yanına alana kadar kendimi ait hissettiğim bir yer bulamamıştım. Ama bu bir gecede olmamıştı. Beni yüzüğümü takmaya ikna ettikten sonra bile ona güvenmemiştim. Bana verdiği şifonyere rağmen, birkaç kişisel eşyayı bir çöp torbasında, her an taşınmaya hazır bir şekilde tutmayı bırakmam aylarımı almıştı. Bir yıl sonra Channing doğduğunda, onun da güvenebileceği biri olmaya karar vermiştim. Büyükannemin evi, kendime hayatım ve geleceğim hakkında düşünmek için izin verdiğim ilk yerdi. Üniversiteye başvurmam için beni cesaretlendirmiş, hatta birkaç yerel okulu gezdirmişti. Hastalandığında da mezuniyetimi görebilecek, Channing'e göz kulak olacağıma söz verdirecek kadar uzun süre dayanmıştı.

Eğer cennet diye bir yer varsa, muhtemelen şimdi orada her şeyi nasıl berbat ettiğimi görüp başını iki yana sallıyordu. Bizi Gage hakkında uyarmıştı ve ben de Channing'in ona bulaşmasına izin vermiştim. *Bu* benim suçumdu. Sanki beni onunla izliyormuş gibi parmağımdaki yüzüğü döndürdüm ve taşı gizledim. Belki de bu muazzam başarısızlığımı görmek için etrafta olması en iyisiydi.

Yine de bir yanımda silah dolu olmadığı ve Gage'i öldüremediğim için rahatlamıştı.

Channing'i hayal kırıklığına uğratmış olabilirdim ama bir katil olsaydım büyükannem ne düşünürdü?

Çantamı ve giysilerimi komodinin üzerinde buldum, sanki buraya sihirli bir kolyeyle gelmemiş, evime bırakılmış ve yatağıma yatırılmıştım. Çünkü çalışan bir klima yeterince ürkütücü değildi ve Gage'in her kelimeme dikkat ettiğinin bir kanıtıydı. Telefonumun şarjı bitmişti çünkü Öte Dünya'da harika yemekler olabilirdi ama elektrik prizi yoktu. Bunun Orta Çağ işkencesi olduğunu düşünürken bir şarj aleti bulmaya gittim. Her gece ortadan kaybolup böyle saçmalıklara nasıl katlanacaktım?

Burada lüks içinde yaşadığımdan değildi tabii.

Evim sadece iki yatak odalıydı; mutfak, yemek odası ve oturma odası olarak kullanılan büyük bir odası olan ufak bir kiralık daireydi. Mutfak dolaplarından, çıplak ayaklarıma zımpara kâğıdı hissi verecek kadar eski olan ucuz, bej halıya kadar içerideki her şey yıpranmış ve eskimişti. Burayı yerel ikinci el mağazalarından aldığım mobilyalarla doldurmuştum. Sehpanın üzerindeki su lekelerinin üzerinde kütüphaneden aldığım kitaplar duruyordu. Sünmüş kısımlarını ve kırışıklıklarını gizlemek için kanepenin ince döşemesinin üzerine bir battaniye örtmüştüm. Her şey işlevsellik üzerineydi. Güzel görünmesi için değil, bir amaca hizmet etmesi için oradaydı.

Uğraşıp hazırladığım tek dekor buzdolabının üzerindeki resim koleksiyonuydu. Onları dergilerden o kadar uzun zaman önce koparmıştım ki kenarları kıvrılmış ve sararmıştı. Paris. Venedik. Londra. Hong Kong. Prag. Hiç gitmediğim ama var olduğunu kendime hatırlatmak istediğim yerlerdi bunlar. New Orleans dışındaki yerler... Oralara en yakın olduğum anlar bir kitabın sayfaları olmuştu.

Sonunda telefonumu şarja taktığımda, hepsi de hastaneden gelen bir düzine cevapsız arama ve mesajla karşılaştım.

Doğrudan Haley'i aradım çünkü eğer açığa alınmamın tam anlamıyla bir feshe dönüştüğünü söylemek için arıyorlarsa, bunu ondan duymayı tercih ederdim. Cevap vermedi ve ben duştan çıktığımda hâlâ geri dönüş yapmamıştı. Channing'in telefonu doğrudan sesli mesaja düştü. Üzerime bir şeyler giydim ve gerçek dünyadan daha fazla kaçamayacağıma karar verdim. Kıçımı sürükleyerek çıktım, Volvo'mun radyosunu açtım, motor uyarı ışığını bininci kez görmezden gelip birkaç blok ötedeki hastaneye gittim.

Bekleme odası çoktan dolmuştu. Çabucak göz gezdirince her zamanki manzarayla karşılaştım: hasta çocukları olan aşırı temkinli ebeveynler, muhtemelen gıda zehirlenmesi geçirdiği için iki büklüm olmuş bir kadın ve kafasında kanlı bez tutan bir adam. Onlara müdahale etmemek için çaba sarf etmem gerekti. Ama cezamın kaldırılması için Garcia'ya yaranmaya çalışmaktan daha kötü bir şey varsa o da bekleme odasında hastaları tedavi ettiğimi öğrenmesi olurdu.

Masaya yaklaşarak yaka kartımı Barb'a gösterdim, o da yüzünü buruşturdu. "Açığa alındığını biliyorum." Gözlüklerinin kalın çerçevesinin üzerinden baktı. "Ama kartını iptal etmeyi unutmuş *olabilirim*. Oraya geri dönmek istediğine emin misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır ama yine de yapacağım."

"İyi şanslar," diye seslendi kartımı okuturken. Kapı uğursuz, yankılı bir *tıkırtıyla* açıldı.

Diğer tarafa geçer geçmez Haley beni gördü ve her adımda sallanan uzun saç örgüleriyle bana doğru koşmaya başladı. Yanıma geldiğinde kolumu tuttu, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Bir şeyle uğraşıyordum." Tam olarak yalan sayılmazdı.

Kaşlarını çattı ve parmaklarını koluma batırarak beni boş bir müdahale odasına sürükledi. "Gageleri görmeye gittin, değil mi?" diye sordu yalnız olmamıza rağmen alçak bir sesle. "Geçen gece ayrıldığında neyin peşinde olduğunu bilmediğimi

mi sanıyorsun? Tanrım, aklımı kaçıırıyordum. Bana düşüncesizce bir şey yapmadığını söyle.”

Düşüncesizliği tanımla. Kelimeleri yuttum. “Uzaklaştırılmaktan daha düşüncesizce mi demek istiyorsun?” Yaka kartımı kotumun arka cebine soktum. “Yoksa kovuldum mu?”

“Hiçbir fikrim yok. Garcia polisle uğraşıyor.” Sanki emniyet güçlerini bu işe kimin karıştırdığını hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi suçlarcasına gözlerini açtı.

“Bir suç işlendi.” Artık gerçeği bildiğim için onları neden aradığımı sorguluyordum ama bunu itiraf edecek değildim.

“Channing pek iş birliği yapmadı. Buraya bir çaylak gönderdiler ve Garcia’ya zorluk çıkararak hepimizin ifadesini almaya çalışıyor. Hatta Channing’in kapısının önüne birini koydu.”

İçimi çektim. “Yani başım büyük belada, öyle mi?”

“Ayın elemanı seçileceğini sanmıyorum.” Başını iki yana sallayarak bir kolunu omzuma doladı. “Belki Garcia’ya Canal’daki o yerden biraz benye³ getirirsin?”

Muhtemelen haklıydı ama kariyerimin geleceği Dr. Garcia’nın ellerinde olsa da burada olmamın sebebi o değildi. “Channing nasıl?”

Haley beni bıraktı ve yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

“Kimseyle konuşmuyor. Yalnızca ağrı kesici ya da yemek istediğinde konuşuyor.”

Seçtiği birkaç kelime çenemi sıkıkmama neden oldu, içimde büyümeye başlayan hayal kırıklığını hissettim. Bana istediği kadar kızabilirdi. Vurulan oydu ve eğer polisi olaya dahil ettiğim için pişmanlık duyuyorsam, bunun tek nedeni Gage’e karşı ne kadar güçsüz olduklarını artık anlamış olmamdı. Yine

³ Benye, bir tür Fransız hamuru olan şu hamurlarının derin yağda pişirilmesi ve üzerlerine pudra şekeri serpilmesi ile yapılan Fransız usulü bir tatlı türüdür. (E.N.)

de bunların hiçbirisi ona yardım eden insanlara kaba davranmak için yeterli bir neden değildi. “Öyle mi? Bırak da onu göreyim.”

Haley elini kapıya doğru salladı. “Git bakalım. Geri dönmem gerekiyor. Personel eksikliğimiz var.”

Yüzümü buruşturdum, sözleri direk içime saplandı. Hastanenin personel sorunu ben gidince daha da kötüleşmişti. Acil servisin planlı karmaşasına doğru onun peşinden giderken derin bir nefes aldım. Beyaz ve mavi önlüklülerin arasından sıyrılarak, üst kata çıkmadan önce oda numarasını kontrol etmek için hemşire istasyonuna doğru ilerledim.

Üniformalı bir polis memuru Channing’in odasında beni sert bir şekilde, “Ziyaretçi yok,” diyerek karşıladı. Sonra tekrar telefonuna döndü.

“Ben ziyaretçi değilim. Hemşireyim.” Ona kartımı gösterdim. “Geçen gece benim birimime gelmişti. Sadece-”

“Her neyse.” Ya yalanı sezmiş ya da tartışacak kadar önemsememiş olacaktı ki beni içeri aldı. Aşırı tatlı bir teşekkürle yanından geçip içeri girdim.

Yetişkin hayatımın çoğunu hastanede geçirmiş olmama rağmen beni bekleyen manzaraya hazırlıklı değildim. Geçen gece, olanları sindiremeyecek kadar korkmuştum. Ama şimdi?

Channing’in kollarından ve göğsünden çıkan tüpler onu serum torbalarına ve monitörlere bağlıyordu. Rengi, vücudunu saran çarşafı kadar solgundu. Ama uyurken göğsü huzurla inip kalkıyordu. Çocukken olduğu gibi yine küçük görünüyordu. Ancak olduğum yerde donup kalmama neden olan şey bu değildi. Kelepçelerdi.

Beni fark edince uyku sersemi gözlerini kırpıştırarak açtı. Ben gülümseyince uyku sersemliği yerini soğuk bir öfkeye bıraktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

“Burada çalışıyorum.”

Başını eğdi. “Öyle mi?”

“İyi haber çabuk yayılır,” diye mırıldandım yatağa yaklaşıırken. “Seni kontrol etmeye geldim.”

“Neden? Hayatımı biraz daha mahvedip mahvedemeyeceğini mi görmek istedin?” Hafifçe irkildim ve elimi dosyasına uzatırken tepkimi gizledim. Dosyaya göz gezdirince durumunun gerçekten stabil olduğunu görmek beni rahatlattı. “Yakında buradan taburcu olacaksın,” dedim tekrar yerine asarken.

“Nezarethaneye?” diye sordu acı acı.

Bu iş iyi gidiyordu. “Bir tabuta girmekten iyidir.” Yatağın ayakucundan ona ters ters baktım. “Ne yapmamı bekliyordun?”

“Polisi aradın!” Kalp atışları hızlanırken monitör yüksek sesle bipledi. “Beni rahat bırakmıyorlar. Sayende yasadışı silah bulundurmaktan tutuklandım!”

“Diğer adam öldü!” diye hatırlattım. “Daha kötüsü de olabildi. Şartlı tahliye olursun.”

Başını iki yana salladı. “Gageleri ele vereceğimi düşünüyorlar.”

Korkunun midemde koca bir delik açtığını hissettim. Onlara Gage’den bahsederse ne olacaktı? Bela Avalon’un kapısına dayanırsa ruhuma karşılık yaptığım anlaşma yeterli olur muydu? Bunun bir önemi olacağından şüpheliydim. Gage’in tarafında muhtemelen polis teşkilatından bir sürü insan vardı ama benim yüzümden başka bir karmaşayı temizlemek hoşuna gitmeyebilirdi. “Bir şey olmayacağından eminim,” diye yalan söyledim ama hiç de emin değildim. “Gage bedelini ödeyerek bu işten kurtulabilir.”

“Onu tanımıyorsun,” dedi karanlık bir sesle.

Yutkundum. Eğer Channing ne yaptığımı öğrenirse aklını kaçırırdı. Bu yüzden ben anlaşmayı sona erdirmenin yolunu bulana kadar onun bir süre hapiste kalması daha iyiydi. “Dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ya da en azından New Orleans’ta... Ben olsam Lachlan için endişelenmezdim.”

“Lachlan mı?” diye tekrarladı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Neden Gage için *bu* ismi kullanmıştım ki? “O pisliğin adı bu, değil mi?”

“Cate.” Channing hafifçe doğrulup beni dikkatle inceledi. “Hangi cehennemdeydin sen?”

“Evdeydim.” Kan kulaklarımda uğulduyor, yüzüm hiçbir şey belli etmese de kalbim hızla çarpıyordu. Evlatlık olmanın bana öğrettiği birkaç yaşam becerisinden biri de yalan söylemekti. Sorun şuydu ki Channing de aynı becerilere sahipti. Ona yalan söylemek çok daha zordu. “Açığa alındım, unuttun mu? Başka nerede olabilirdim ki?”

“Aramaya çalıştım.” Sesinde kuşkunun yansımaları vardı. “Sen...”

“Kızgın olmaya hakkı olan tek kişi sen değilsin,” diye sözünü kestim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Pazarlığı öğrenmesine izin veremezdim ve bunu anlamasını engellemenin kesin bir yolu vardı. “Polisi aradım çünkü sözünü tutmadın. Eğer Gage’den uzak durmazsan, seni ondan ben uzak tutarım.”

Bir şeyler mırıldandı ve kaşlarımı havaya kaldırdım. Tekrar patlamasını bekledim ama o sadece yatağa yığıldı. “Evet, yardımın için teşekkürler.”

Onunla uzlaşmaya çalışmakla kendi öfkeme teslim olmak arasında gidip gelerek bir dakika bekledim. Sonunda ikincisini seçtim. “Bir şey değil.”

Aramıza ağır bir sessizlik çöktü. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Göğsüm sıkıştı. Channing her zaman arkamı kollayacağına güvenebileceğim tek kişiydi ve şimdi birbirimizden sır saklıyorduk. Ama ona gerçeği söylersem ne yapacağını bilmiyordum. Ben ikimizin de bu karmaşadan kurtulması için bir yol bulana kadar onu uzak tutmak daha iyiydi.

Sonunda gideceğimi söyledim ve o da beni durdurmaya çalışmadı. Arabama ulaştığımda, kendimi bırakıp ağlamamak için çabalarken ellerim titriyordu. Ama ağlamanın kimseye faydası olmazdı, en azından bana.

Eski Volvo'ma tırmanıp anahtarı çevirdim, motor tekledi ve ardından bir *gümbürtü* geldi. Gözlerimi kapattım ve tekrar dedim, açtığımda kaputtan dumanların yükseldiğini gördüm.

“Hayır!” Arabadan dışarı fırladım ama kaputu açıp sorunun ne olduğunu görmek için düğmeye basamadan ilk alevi gördüm. “Hayııır!”

Arabam yanıyordu. Tabii ki yanıyordu çünkü hayatım cehennem gibiydi, yani alevlerin doğal yaşam alanıydı.

Telefonumu almak için çantamı karıştırırken sakın kalmaya çalıştım. Kolye araya girince iterek önümden çektim. Telefonumu ön koltukta görünce sessizce küfrettim ve almak için kapıyı açarken tanrılara yardım etmeleri için dua ettim.

Ama cevap veren bir tanrı olmadı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ON BİR

Keyifli bir ses kulağıma, “Bu çok iyi olmadı,” diye mırıldandığında nefesinin sıcaklığı kulağıma gıdıkladı.

Hızla dönüp Gage’e çarptım, beni yumuşak bir hareketle yakaladı.

“Burada ne işin var?”

“Sen çağırdın.”

“Çağırmadım.”

Ama kolyeye dokundu. “Duaların kabul oldu. Tanrılardan yardım istiyordun.”

Aptal kolye. “Bir yangın söndürücü gönderemediler mi?”

“Belli ki bana ihtiyacın var.”

“İnan bana, ihtiyacım olan son kişi sensin.” Arka kapıyı açtım ve etrafı karıştırarak eski bir kazak buldum. Onu kaptığım gibi arabanın önüne doğru ilerledim.

“Soğuk olduğunu sanmıyorum.” Gage arabanın kenarına yaslanıp beni izledi. Harika. Pislik bir fey benimle dalga geçmeye gelmişti.

“Yangını. Söndürmem. Gerek.”

Kazağıma kaputa vururken onun aptal, kusursuz yüzü olduğunu hayal etmiş olmalıydım. Gözlerim yaşlarla doldu ama gözlerimi kırpıştırarak onları uzaklaştırdım. Hayatım kelimenin

tam anlamıyla alevler içinde kalsa bile onun önünde ağlamayacaktım. Kardeşim benimle konuşmuyordu, işim tehlikedeydi ve tüm bunların sorumlusu olan adam, her şeyin çöküşünü sanki elinde bir kova patlamış mısır olsa daha da keyif alacakmış gibi izliyordu.

“Ben olsam yanması için bırakırdım,” diye önerdi.

“Ya git ya da yardım et!” diye bağırdım. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Arabamın yanıyor olması mı, yoksa Gage’in gereksiz yorumları mı?

Ama o kıpırdamadı. “Yardımcı oluyorum. Bu araba güzel ve uzun bir hayat yaşadı. Bırak yansın.”

Onu görmezden gelerek alevlere vurmaya devam ettim ama yangın daha da büyüdü. Kolunu belime dolayıp beni güvenli olan kaldırıma sürükleyene kadar ağladığımı fark etmemiştim. Oraya vardığımızda, nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, parmaklarını şıklattı ve yangın söndü.

Ama olan olmuştu. Kaputun tamamı kömür olmuştu ve eğer dışarıdan bu kadar kötü görünüyorsa... Sahip olduğum umut da onunla birlikte yanıp kül olmuştu ama son kalan koru da körükleyerek kızgın bir öfkeye dönüştürdüm.

“Neden durdurmadın?” diye sordum arabamın kalıntılarına bakarken.

“İstemedin ki.” Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Bir an için sadece ona baktım, bir yanım onun burada, gerçek dünyada, siyah bir tişört ve kot pantolon giydiği ve insan gibi görünmesine rağmen çağırdığım tanrıya fazlasıyla benzediği gerçeğini hazmetmeye çalışıyordu. Görünüşe göre seksi sihri benim dünyamda bile işe yarıyordu.

Sonunda, aklımın geri kalanı söylediklerine yetiştii.

“İstemedim mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?” Harap olmuş kazağı ona doğru fırlattım. Yüzüne çarpmadan yakaladı. “Demek ki bana sadece bir çıkarın olduğunda yardım edeceksin. Bu mudur yani? Ruhum zaten sende. Neden bana yardım edesin?”

Değerli hiçbir şeyim yok, tabii üzerimdeki gömlek için pazarlık yapmak istemiyorsan!”

“İşte bu ilginç olabilir.”

Kibirli sırtışından nefret ediyordum, böyle bir anda bile bu kadar kayıtsız olmasından nefret ediyordum, en çok da ondan nefret ediyordum. Nefret içimde kaynıyordu, ta ki titremeye başlayıp kelimeler ağzımdan kontrolsüzce dökülene kadar.

“Neden geldin ki? Dün gece seni öldürmeye çalıştım. Gerçekten de seni çağırdığımı mı düşündün?”

Burnundan alaycı bir ses çıkararak geri çekildi ama hâlâ benim durduğum yerle sokağın arasındaydı. “Seninle ilgili ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum, prenses.”

“Bu ikimiz için de geçerli,” diye homurdandım. “Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?”

Ben onu öldürmeye çalıştıktan sonra yapabileceği tek mantıklı hareket buydu. O da aynı sonuca varmış olmalıydı. Ve eğer bu işin sonu oraya varacaksa, avıyla çok uzun süre oynamamasını tercih ederim.

“Bunu düşündüm.” Sesindeki bıkkınlık ve o hiç eksilmeyen sırtışı bana bunu gerçekten düşündüğünü söylüyordu.

Belki birkaç gecedir uykusuz kalmaktan ya da arabamın Viking cenazesi gibi yanışını izlemekten ya da sadece Gage’in beni rahat bırakmamasından kaynaklanıyordu ama yüzümü gökyüzüne çevirip çığlık attım.

“Cate, bu sadece bir araba,” dedi. Gülümsemesi sonunda kayboldu.

“Sadece bir araba mı?” diye tekrarlarlarken kelimeler kelimelerin beni boğacak gibi olduğunu hissettim. “Sadece bir araba mı?” Parmağımı yanık harabeye doğru uzattım. “O araba için iki yıl para biriktirdim.” Onu alabilmemin tek nedeni camlarının açılmıyor olmasıydı. Bazı günler benzin parasını zor karşılıyordum. Birden fazla kez, o ay para çok kısıtlı olduğu için

sigortası iptal olmuştu. Ama o benim arabamdı, New Orleans'tan çıkış biletim olabilecek tek şeydi.

Ve gözümün önünde yanmasına izin vermişti. "Benimkilerden birini alabilirsin," dedi.

Patladım. "Arabayı, seni ya da bunların hiçbirini istemiyorum!" Kolyeyi koparıp ona doğru fırlattım. Göğsünden sekerek sokağa düştü.

Cazibe sihrinin bir kısmı kayboldu, bana bakarken dövme-leri yer değiştirdi. Çenesini sıktı, gözleri karardı. "Bunu konuşmuştuk. Anlaşmayı bozamazsın ve anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmek için bunu takman gerekiyor. İstisnasız."

"Senin güçlü bir fey prensi olduğunu sanıyordum! Benimkini çalmadan Channing'in özgürlüğünü veremedin mi? Aptal bir kolye olmadan anlaşman işe yaramıyor mu?" Ellerimi belime koydum. "Bence saçmalıyorsun. Bence Gage ailesi..."

"Bu şehirde ailem hakkında söylediklerine dikkat et!"

"Umurunda mı?"

"Umurumda çünkü New Orleans bana ait. Çünkü birileri her zaman dinliyor," diye tısladı ve beni omuzlarımdan tutup kendine doğru çekti. "Söylediklerin önemli-"

"Bu şehirden, onu yöneten aileden nefret ettiğim kadar nefret ettiğim için mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Ya da avladığın..."

Alçak sesle ve ölümcül bir havayla, "Dikkatli ol," diye araya girerek yaklaştı ve karanlık bakışlarını bana dikti. Omurgamdan aşağı hızla yayılan bir ürperti hissettim ama bu korkudan değildi.

Bu ne kadar stresli olduğumun bir göstergesiydi çünkü aniden bu adamdan sadece bana her şeyi unutturmasını istediğimi fark ettim. Boktan arabamı, askıya alındığımın boktan gerçeğini ve hatta bu boktan küçük pazarlığı bile unutmak istiyordum.

Sadece “siktir et” demek ve aramızda kalp gibi atan o gereksinim duygusuna teslim olup unutmak istiyordum.

Göz göze geldik ve bir saniyeliğine orada bir anlayış ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim, sanki ne istediğimi ama bunu asla söylemeyeceğimi tam olarak biliyormuş gibi... Ve sonra dudakları dudaklarıma kenetlendi. Öpücük nefesimi keserek söyleyeceklerimi dudaklarımdan söküp aldı. Ardından duyularım elektrikli bir tel gibi parladı ve içgüdülerim devreye girdi.

Eğer ona daha önce tepki verdiğimi sandırıysam... Aptal, lanet, seksi sihir.

Gage dudaklarımdan sahibiymiş gibi beni öperken bedenim onun güçlü bedeninin içinde eriyordu. Tadı şarap, baharat ve vahşi şeylerin tatlı ateşi gibiydi ve parmaklarıyla omuzlarımı sıkıca kavradı. Yanlıştı. Çok yanılttı. Aklımın bir köşesinde bunu biliyordum ama umurumda değildi. Elleriyle boynumu kavarken ve parmaklarını saçlarıma dolarken değildi. Kendimi ona kaptırdığımdan değildi. Öfkem ve ona duyduğum çekim arasındaki çizgi belirsizleştikten değildi. Ta ki geri çekilip alnını alnıma bastırana kadar.

“Ağzından çıkana dikkat et,” diye gürledi.

Karşı koydum, ellerinin arasından hafifçe çekilmeye yeltendim, gitmeme izin vermedi. “Yoksa ne olur?”

“Yoksa ben senin için dikkat ederim. Küçük tehditlerini ve hakaretlerini eğlenceli buluyor olabilirim, hatta hoşuma bile gidiyor olabilir ama şehrim hakkında kötü konuşmayacaksın. Şansını zorlama.”

Demek mesele buydu. Mesele şehri miydi?

“Trinity ile zehirlediğin şehir mi?” dedim ters ters bakarak. “New Orleans’ı önemsiyor olsaydın, o pisliğin sokaklarda dolmasına izin vermezdin, hele ki onu buraya sokan kişi hiç olmazdın.”

“Beni çözdüğünü sanıyorsun, değil mi? Yemin ederim hiçbir fikrin yok, prenses,” diye karşılık verdi.

Hastanede ve sokaklarda nelere tanık olduğumu biliyordum. Ama bunlardan Gage'in sorumlu olduğuna inanmak zordu. İnanılmaz derecede kibirli, bencil bir fey miydi? Evet, kesinlikle öyleydi. Ancak tanıştığımızdan beri sergilediği en kötü davranış, öyle olmasını dileysem bile, hiç de kötülüğe uymuyordu. Yine de sorumlu tutulması gerekiyordu.

"Bırak beni," dedim dişlerimi sıkarak. Belki de sadece bana bu kadar yakın olduğu için ve hormonların etkisiyle bulanıklaşan beynim yüzünden etkilenmiştim. "Seksi sihrini kullanmayı bırak."

Şaşkınlıkla elini gevşetti ama bırakmadı. "Seksi sihir mi?"

"Ne yaptığını biliyorsun, pislik herif," diye tısladım. "Sihirini benimle oyun oynamak için kullanmayı kes."

Kıkırdadığında çıkan tok sesi derimin altına işledi. "Senin üzerinde sihir falan kullanmıyorum."

Ona inanmadım ama bu yeni bir şey değildi. Ona güvenilemezdi. Bir anlığına beni inceledi. "Dersini aldın mı?"

"Evet." Onun sert bakışları altında kıpırdandım.

Gage tutuşunu tamamen gevşetti ve ben de titreyen bacaklarımın, tenimi kaplayan terin ve kalp atışlarımın hızının fazlasıyla farkında bir hâlde ondan uzaklaştım. Ben geri çekilip aramıza olması gereken mesafeyi koyarken yüzündeki çizgiler taş kesilmiş gibiydi.

"Beni öptün..." Kelimeler biraz suçlama, biraz da şaşkınlıkla çıkmıştı ağzımdan.

"Bunu fazla büyütme."

"Büyüten ben miyim?" dedim tükürür gibi. Onun birinci sınıf bir hıyar olduğuna dair duyduğum tüm şüphelerden anında pişmanlık duyarak. "Beni öpmeni *istediğimi* mi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Aldırmıyor gibiydin."

Ağzım bir karış açık kaldı, kibirli suratının tam üzerinde bir hedef hayal etmekle meşgul olan beynimdeki tüm mantıklı

düşünceler uçup gitti. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Beni etkilemesine izin vermeyecektim. “Bunu bir daha yapma.”

“Yapmayacağım.” Ama o günahkâr dudakları kıpırdadı ve içimde bir heyecan uyandırdı. “Sen isteyene kadar.”

Bir adım daha yaklaşmaya cüret ettim. “Ben olsam fazla heyecanlanmazdım. Çünkü senden asla beni öpmeni istemeyeceğim.”

“Asla uzun bir süre.”

“Yeterince uzun değil,” diye tersledim. Kendimi, ellerimi iki yanımda tutmaya zorlayarak ondan uzaklaştım. “Gitmek zorundayım.”

“Nasıl?” Gözlerini kısarak arabama baktı.

“Yürüeyebilirim.” Buradan, ondan uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

Eğildi ve kolyeyi yerden aldı. “Gerçekten neye kızgınsın?”

Arabamın yanmış parçalarına baktım. “Başlangıç olarak buna.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Başka?”

“Bu anlaşılmaya,” diye karşılık verdim. Ve sırrının ne olduğunu tahmin etmeye hiç de yakın olmadığına gerçeğine. Yani en başta anlaşmayı neden kabul ettiğini bilmediğim için kızgındım.

“Ve?” diye bastırdı. “Bunun ötesinde bir şey var.”

“Bence bu fazlasıyla yeterli.” Gözlerimi kıstım. Kafamın içine girmeye çalışıyordu.

Muhtemelen bu da başka bir fey numarasıydı. Gözlerinde ona yabancı ama bana tanıdık gelen bir pırıltı vardı. Yine de gerçekten umursuyor olması mümkün değildi. “Ama eğer devam etmemi istersen, hastanede personel eksikliği var çünkü insanlar benim yerime bakıyor. Çünkü senin paran karşılığında kabul ettikleri boktan politikayı ihlal ettiğim için açığa alındım.”

Düşünceli bir şekilde dudaklarını ovuşturdu. “Anlıyorum.” Onu alt ettiğimi görecekti ama ben neşeyle devam edemeden

telefonunu çıkardı. “Sana bu işin gereksiz olduğunu söylemiştim. Şimdi bunun sadece bir sorun olacağını görebiliyorum.”

“Ne yapıyorsun, Gage?” Telefona uzandım ama bana sırtını döndü. Beni kovdurmak için sadece bir arama yapması yeterliydi. “Yapma. Okul kredilerim var. Faturalarım var.”

Sırtı hâlâ bana dönükken tek bir parmağını kaldırdı. “Garcia, lütfen.” Bir duraksama. “Onun müsait olmasını sağla.”

Güç gösterisi yapıyordu. Onun çok fazla düğmesine basmıştım ve şimdi o benimkilerden birine basacaktı. Ne yazık ki bu, tüm dünyamı kendi kendini yok etme moduna geçiren düğmeydi.

Tekrar denedim, hissettiğim korku sesimin ince ve muhtaç bir tonda çıkmasına neden oluyordu. “Yalvarıyorum. Lütfen yapma...”

“Garcia.” Kimin aradığını söyleme zahmetine girmedi. Zar zor ayakta durmayı başardım. “Özel bir hemşire tuttuğumu haber vermek istedim.

Özel *ne*? “Sen ne...”

Parmağını beni susturmak için tekrar havaya kaldırdı. Yeni anlaşmamızın canı cehennemeydi, onu öldürecektim.

“Bayan Holloway artık benim için çalışıyor. Ben karar verdiğimde ya da kendisi dönmek istediğinde onu geri alabilirsiniz. Bu arada, personel açığınız konusunda endişeliyim. Bu yüzden onu neredeyse ikna edemeyecektim. Eğer hastanede bu kadar yetersiz personel varsa, bana söylemeliydiniz. Hem ben hem de şehrim sadece sağduyunuza değil, hizmetinize de güveniyoruz. Daha fazla hemşire işe alın,” dedi hızla. “Onları nasıl bulacağınız umurumda değil. Başlangıç maaşını iki katına çıkarmayı deneyin.” Bekledi ve ben sadece ona bakakaldım. “O zaman diğer personelin maaşını da iki katına çıkar. Ve Garcia? Bir daha şehrimi riske atma, yoksa iş alımı yapacağımız bir sonraki pozisyon seninki olur.”

Bu tehditle telefonu kapattı ve sonunda bana döndü. “Az önce başhekimi tehdit ettin,” dedim biraz hissizleştiğimi hissederek.

“Bir sorunu çözdüm. Şehrim için böyle yaparım.”

Ama az önce olanlar şehri için değildi. Pek sayılmazdı. Benim için yapmıştı ve bu... Kafa karıştırıcıydı. “Ona hemşiren olduğumu söyledin.” Görünüşe göre kafa karışıklığımı yüksek sesle ve gerçek zamanlı olarak çözecektim. İşte bu harikaydı.

“Sen nasıl diyordun? Ölümsüzler bile kan kaybeder mi?” diye sordu sert bir tavırla. “Gage Memorial’ın benim türüme ve çalışanlarımıza hizmet vermek için var olduğunu biliyorsun. Belki de artık yanımda acil bir durum olması hâlinde müdahale edebilecek birini bulundurmamın zamanı gelmiştir.”

Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Onunla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. “Senin için hazır bekleyen koca bir hastanen var.”

“Ama onlara güvenmiyorum.” Telefonunu cebine soktu.

“Bana neden güvenesin ki?” dedim düşünmeden. “Olayları başlatan bendim.” Bunu ona şimdi ya da bir daha asla hatırlatmamalıydım.

Dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Olayları başlatan sen olduğun için sana güveniyorum.” Ellerini ceplerine soktu, gözleri arkama doğru kayd. Omzumun üzerinden yanmış arabamın unutulduğu yere baktım. “Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?”

“Sen arabayla gelmedin,” diye hatırlattım, beynim hâlâ son yirmi dakikadır yaşanan baş döndürücü olaylara yetişmeye çalışıyordu.

Ama o sadece güldü. “Görüşürüz, prenses.”

Parmaklarını şıklattı ve ben kolyeyi hatırlayamadan gitti. Kolyeyi yanında götürmüş ve beni daha fazla soruyla bırakıp gitmişti ama ben yine aynı soruya takılıp duruyordum.

Anlaşmamızdan ne elde edecekti? Bu durumdan çıkar sağlayacağı bir şey vardı ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Tamam, belki de acilen cevaplanması gereken iki sorum vardı.

Bunları bulmaya çalışırken ondan beni tekrar öpmesini istememek için kendimi nasıl tutacaktım?

İkinci soruyu cevaplamak ilkinden daha kolay olmalıydı. Ancak sorun şuydu ki, öyle hissettirmiyordu.

BÖLÜM ON İKİ

Güneş ufukta kaybolup gün alev alev kızıl ve turuncu renklerle sona ererken ne yapacağımı bilmiyordum. Kolyeyi ona fırlattıktan sonra Gage'in beni çağırmasını bekledim. Yıldızlar kadife geceyi delip geçtiğinde, beni çağırıp çağırmayacağını, o aptal öpücükten pişman olup olmadığını merak etmeye başladım. Gece yarısı yaklaşırken nöbet tutmaktan vazgeçtim ve onun ağzımda kalan tadını silmek için kendime bir kadeh şarap doldurdum. Tam kütüphaneden aldığım ve teslim tarihi geçmiş olan kitaplarımdan birine uzanacaktım ki ensemdede bir sıcaklık hissettim.

Ve sonra dünyam ayaklarımın altından kayıp gitti.

Yeraltı Sarayı'ndaki yatak odamın ortasına, kıcımın üzerine düştüğüm sırada Rolling Stones tişörtümün ön kısmına şarap sıçradı.

Gage duvara yaslanmış, bana sırtıyordu.

Ayağa kalkıp ona hareket çektim. Yüzündeki o karanlık alaycı ifade hafifçe titreşti ama yerinden kıpırdamadı. Muhtemelen silahlarını benden daha iyi saklamak için her zamanki takım elbisesini giymişti. Gömleğinin açık yakasında bir dövme, gözlerimin önünden kaçarak onun birkaç saat önce beni kavrayan o güçlü vücudunun başka bir yerine kaydı. Bir elini simsiyah saçlarında gezdirerek onları dağıttı. "İyi akşamlar."

“Buranın temelinde bir sorun mu var?” diye çıktım, göv-deme dökülen şarabı neredeyse tenime yayılan sıcaklık kadar hızlı bir şekilde silerken. “Yoksa can sıkıntısından mı kara kara düşünerek duvarlara yaslanıyorsun?”

“Keyfin yerinde bakıyorum.” Dayandığı yerden doğrularak bana doğru ilerledi. “Bana karşı biraz daha nazik olabileceğini düşünmüştüm. Çünkü sana birkaç saat izin verdim.”

Ona bakakaldım. Bu oyunu böyle mi oynayacaktı? Bana iyilik yapıyormuş gibi mi davranacaktı? “Ne yazık ki, senin durumunda, yokluk özlemi körüklemiyor.”

Bir elini göğsüne koydu. “Beni yaraladın.”

“Keşke.” Kalbinin onun en az kırılgan olan yeri olduğundan şüpheleniyordum.

Yanından geçip boş şarap kadehini masaya bıraktım ve ti-şörtümü temizlemek için bir havlu aramak üzere banyoya yöneldim. Beni yakından takip etti. Fazla yakından. Vücudunun sıcaklığı, sedir ağacı ve baharat kokusu, hatta yalnızca varlığı bile o gizli öpücüğün anılarını canlandırıyordu.

Onun yakınlığı ve bu anılar yüzünden tamamen afallamış bir hâlde havluyu iki kez yere düşürdüm. Ona bu kadar yakın olmak dayanılmazdı. Ya beni tekrar öperse?

Ya öpmezse?

Hayır, o konuya girmeyecektim. Kesinlikle benimle dalga geçiyordu. Sihrini kullanmadığına bir an bile inanmamıştım.

Tişörtümü temizlemekten vazgeçtim ve dönüp ona baktım. “Beni özlediğin çok açık.”

“Özlemiş miyim?” Kaşları dudaklarıyla birlikte kıvrıldı, boyununun yan tarafında bir dövme belirdi.

“Ya özledin ya da feylerde kişisel alan kavramı yok.” Bir adım geriledim.

O daha da yaklaştı. “Sadece bekliyorum.”

Gözlerimi kıstım. “Neyi?”

Eğildi, ağzı tehlikeli bir şekilde benimkinin karşısındaydı ve sıcak nefesi yüzümdeydi. Alt dudağımı ısırdım ve bekledim, bana bu kadar yakın olmasına izin vermenin çok kötü bir fikir olduğunun farkındaydım. Eğer dikkatli olmazsam, beni tekrar öpebilirdi. Nefesim boğazımda düğümlendi ama hareket etmedim. Cesaret edemedim. Gözlerimiz kilitlendiğinde tehlikeli sulara olduğumuzu biliyordum.

“Bir özür,” diye fısıldadı.

Geri çekildim. “O zaman ben olsam otururdum çünkü uzun süre bekleyeceksin.”

Bana o aptal, muhtemelen kadınların külotlarını eritebilecek sırtışını gösterdi. Gage ne yaptığını çok iyi biliyordu, bana böyle yem atarak patlamamı bekliyordu. Muhtemelen beni tekrar öpebilmek ve bunun beni susturmak için olduğunu iddia edebilmek için yapıyordu. Ama bu numaraya daha önce de kanmıştım ve *şükürler olsun ki* külotumu çıkarmak gibi bir niyetim yoktu.

“Sen dilediğinde ben de özür dileyeceğim, Gage.”

“Ben neden özür dileyecektim?”

“Tam da bu yüzden.” Etrafından dolanarak daha geniş olan yatak odasına doğru ilerledim çünkü orada üçümüz için daha fazla alan vardı -ben, o ve onun devasa egosu-. “Bana yaptığın işkenceler daha bitmedi mi?”

Dudakları gerildi ve yoluma çıkarken ağzından yumuşak bir hırıltı kaçtı. “Sadece varlığım bile işkence öyle mi? Karşı konulmaz olduğum için mi, yoksa o öpücüğü düşünmeden durmadığın için mi?”

Yutkundum ve o hedefine ne kadar yaklaştığını anlamadan önce içimdeki tüm öfke kırıntılarını toplamaya çalıştım.

“Çünkü sana her baktığımda hayatımın en büyük hatasını görüyorum.”

Omuzları kaskatı kesildi, dövmeleleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu âdeta tamamen mürekkeple kaplamışlardı. Gage sanki tümüyle o el yazısı kelimelere ve sembollere aitmiş gibi

daha da iri görünüyordu. Bana doğru bir adım yaklaştı. “Seni temin ederim ki hislerimiz tamamen karşılıklı.”

Gevşedi, çattığı kaşlarının neden olduğu aksi ifadesi, yüzüne hızla yayılan bir gülümsemeye dönüştü ve kendimi söyleyeceklerine hazırladım. “Ve sorunun cevabına gelince, işkence daha yeni başlıyor.”

İşkence vardı ve bir de elbise provası.

O ana kadar hayatımda kıyafet provasına en çok yaklaştığım zaman, bir etek denerken fermuarımın sıkıştığı ve deneme kabinindeki görevlinin eteği makasla kesip beni kurtarmak zorunda kaldığı zamandı. Bunun utanç verici olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Bir saat önce, tabureye çıktığımda ve Gage’in beni izlemek için bir sandalye kaptığını fark ettiğimde işin utanç kısmını atlatmıştım. İki fey terzinin onun önünde iğneler takıp iç geçirmesi ve fikir alışverişi yapması aşağılanmanın tanımıydı. Masadan bir dosya alıp çevirerek açtığında ve yüksek sesle bir şeyler okumaya başladığında doğrudan “lütfen-beni-şimdi-öldürün” aşamasına geçmiştim.

“On bir yaşma kadar okula gitmemek.”

Nefesim kesildi.

Günahlarımın listesini sıralamaya devam ederken fark etmemiş gibi görünüyordu. “On üç yaşında haneye tecavüz. Aynı yıl mağaza hırsızlığı. İşte bu ilginç: on dört yaşında yonca bulundurmak ve saldırı. Bunların doğanda olduğunu biliyordum.”

“Bu listeyi nasıl aldın?” diye sordum duygusuz bir sesle.

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. “Kendi yöntemlerim var. Seni öldürmekle tehdit eden herkesi araştırmanın akıllıca olduğunu düşünüyorum.” Dosyayı karıştırmaya devam

ederken aniden gelen mide bulantısına karşı koyamaya çalıştım. “Bu kadar renkli bir geçmişin var ve sen Channing için endişeleniyorsun.”

Channing için endişelenmemin nedeni tam da bu renkli geçmişimdi. O hataların bedelini çok ağır ödemiştim. Aynı şeyin kardeşimin başına gelmesine izin veremezdim.

“O kayıtlar mühürlendi,” diye fısıldadım.

“Evet, öyle ama mühürlenmiş olmaları onları silmez.” Parmığıyla bardağına hafifçe vurdu. “Ama sonra on beş yaşında, hiçbir kayıt yok. Bu olağanüstü bir değişim.”

Zihnimde istenmeyen anılar canlanırken midemin bulandığını hissettim ama beni izlediğinin ve değerlendirdiğinin fazlasıyla farkında olduğum için sessiz kaldım. Acımı, onu sakladığım o karanlık yere geri dönmesi için yutkunarak bastırdım ve omuz silktim. “Sanırım dersimi almışım.”

Bir yudum aldı, sonra dudaklarında kalan likörü yavaşça yaladı. “Ondan sonra bir şey olmadı mı?”

“Hayır.” Ona bakmaya dayanamıyordum.

“Gerçekten mi?” diye üsteledi.

Neden bu işin peşini bırakmıyordu? Yoksa Çocuk ve Aile Hizmetleri Departmanı’ndan başka kayıtlar mı bulmuştu? Kimsenin görmesini asla istemediğim kayıtları... Ama o sadece bekledi ve ben de başımı iki yana salladım. Bu arada gözlerimin kenarlarında yıldızlar uçuşuyordu.

“Sadece kontrol ediyorum.” Dosyayı masanın üzerine bıraktı. Sorgulama sona erdiği için rahatlamıştım.

Yünlü kumaşı çekiştirdiğimde, kadınlardan biri parmak eklemelerime sertçe vurdu. “Bu kıyafete neden ihtiyacım var ki?”

“Çünkü artık her gece benimle kalacaksın... Yani sonsuza kadar.” Gage bardağını çalkalar gibi bir hareket yapınca, kah-verengi likör tehlikeli bir şekilde bardağın ağzına kadar yaklaştı.

Hâlâ ilk kadehindeydi, sanki küçük oyunu kadar bunun da tadını çıkarıyordu.

“Ve bu müebbet hapis cezası için balo elbiselerine mi ihtiyacım var?” diye sordum ve o gülünce homurdandım.

“Soru sormak için artık biraz geç değil mi?” Ayağa kalktı ve üç uzun adımda odayı geçti, ölçülüp biçildiğim yerin önünde durdu.

Onun karanlık bakışları altında hissettiğim elektrik akımına rağmen başka tarafa bakmayı reddettim. “O zaman bu süslü elbiseleri nerede giyeceğimi sormayacağım.”

“Güzel çünkü tüm bu sorularından bıktım.”

“Gidebilirsin,” dedim sahte bir tatlılıkla.

Yüzünü buruşturdu ve kadehi dolgun dudaklarına götürdü, sonunda likörü tek bir yudumda içti. “Ama arkadaşlığından çok keyif alıyorum.”

“Neden buradasın?” Oturup bir elbise provasını izlemek çok da heyecan verici değildi.

“İğneleri sana batırdıklarında hoşuma gidiyor.”

İğnelerden birini çıkardım, bu yüzden terzilerden biri ciyakladı ve iğneyi tehdit edercesine ona doğru salladım. “Bunu bir daha söyle, Gage.”

“Lach,” diye düzeltti ama ben ona ters ters baktım. Alçak sesle kıkırdaması iliklerime kadar işledi. “Kıyafetlere partilere katılmak için ihtiyacın var.”

“Partiler mi, *Lachlan*?”

Bu hitap şekli onu, Gage dememden daha çok kızdırmışa benziyordu, ben de bu şekilde devam etmeye karar verdim.

“Seni keyfimden mi güzel bir prenses gibi giydirmek istediğimi sandın?”

Etek boyumu ölçen terziye baktım ve iğneyi evirip çevirdim. “Bunlar demirden mi yapılmış acaba?”

Kadının rengi soldu ancak *Lachlan* iğneyi parmaklarımın arasından çekip aldı. “Bunu konuşmuştuk. Cinayete izin yok.”

“Bu kadar bilmece ve eziyet varken kimin cinayete ayıracak vakti var ki?”

“Gardırobun saray etkinlikleri için uygun değil.” Hiçlikten bir şişe çıkardı ve bardağını yeniden doldurdu. “Ve ne yazık ki yine misafirlerimiz geliyor.”

Cesaretim kırılınca gözlerimi kırıştırdım. “Misafir mi?”

“Küçük yonca sorunuma yardımcı olması için Cehennem Sarayı’yla bir anlaşma yapmak üzereyim.”

“Sorun mu?” Sürprizlerin ardı arkası kesilmiyordu. “Mahvettiğin hayatlar yetmedi mi?”

Kadehi dudaklarına götürürken durdu.

“Böyle mi düşünüyorsun?” Başını iki yana salladı. “Yonca asla hayatları mahvetmek için tasarlanmadı. O sadece bir para birimi. Para karşılığında kısa süreli bir mutluluk anı.”

“Uyuşturucular böyle işlemez. Sen çikolatayla karıştırıyorsun.”

“Yonca da öyle işliyordu,” dedi acımasızca. “Ama sihir... Açıklaması zor. Bu işte bir terslik var.”

“Trinity mi?”

Kaşlarını kaldırdı.

Gerçekten umursadığına bir an bile inanmadım ama eğer biraz olsun umursuyorsa... “Hastanede ona böyle diyoruz. Çünkü artık iyilik, şans ya da mutluluk getirmiyor. Eğlenceli değil. Güvenli değil. O artık dört yapraklı yonca değil. Sadece öyle görünüyor.”

“Zekice.” Dudakları büzüldü ama sonunda iç çekti. “Neyin yanlış gittiğini bulana kadar bu boşluğu doldurmam gerekiyor.”

“Evet, çünkü sorunun çözümü farklı uyuşturucu maddeler,” dedim kuru bir sesle. Çözümün bir parçası olmaktan anladığı buydu.

“İstersen feyleri kötü adam olarak göster ama insanlar kendilerinin en büyük düşmanlarıdır. Mutluluğu o kadar çaresizce arzularlar ki, bir anlık mutluluk için her şeyi yaparlar, bu onları yok edecek olsa bile.” Gözleriyle beni kısa bir süre incelerken, içlerinde okunamayan bir şeylerin oynadığını fark ettim. “Yoncayı sokaklardan uzaklaştırmak geride bıraktığı boşluğu doldurmayacak. Cehennem Sarayı’nda bunu yapacak bir şey var.”

“Yani uyuşturucu anlaşması yapmak için herkesi buraya davet ediyorsun ve *bu durumda da* resmî kıyafet giyilmesi mi gerekiyor?”

“Bu çok daha karmaşık.” İçini çekti ve bir içki daha aldı. “Ritüel zırvalar, sidik yarışları ve diğer saçmalıkları *gerektiriyor*.”

Bu konuda ne düşündüğünü anlayabiliyordum.

Terzi ayağa kalktı ve bana doğru son bir bıkkın bakış fırlattı. “Çıkarabilirsin. Şimdilik işimiz bitti.” Ona teşekkür edemeden ortağıyla birlikte gözden kayboldu.

“Buna asla alışamayacağım,” diye mırıldandım, aşağı inmeden önce iğnelerden kaçınmak için eteğimi dikkatlice topladım.

“Süzülmeye mi?” diye sordu.

“Neden buna sadece *ışınlanma* demiyoruz?” diye cevap verdim bardağı elinden alarak.

Ben içerken izledi ve dudakları şaşkın bir ifadeyle düz bir çizgi hâlini aldı. “Binlerce yıldır süzülüyoruz ama evet, elbette, hadi bunu modernleştirelim.”

Bir yudum daha aldığımda likörün boğazımı yakması hoşuma gitti ve konuyu değiştirdim. “Yani, ritüel zırvalar ve sidik yarışları öyle mi? Davetiyeye bunları da yazdın mı?”

“Bunlar en sevilen eğlencelerimizden ikisidir ama merak etme, yemek ve dans da olacak.”

Kristal bardağın üzerindeki kesikleri ve girintileri inceledim. Gerçekten de bir balo elbisesi içinde çırpınmamı, havadan sudan konuşmamı ve koluna girmemi mi bekliyordu? “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Eğlenceli değil.” Bir elini saçlarının arasından geçirdi, bir dövme parmak eklemlerinin etrafında dolandı. “Ancak elimizdeki tek seçenek Cehennem Sarayı’yla bir ittifak kurmak.”

“Ama tüm saraylar gelmek zorunda öyle mi?” Tekrar yudumladım. “Neden?”

“Bazıları gelenek der ama bu daha çok batıl inanç. Saraylar, özellikle de gölge saraylar arasında anlaşmalar yapıldığında herkes söz sahibi olmak ister.”

Hâlâ anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Bir anlaşma kulağa yeterince basit geliyordu ama Lachlan daha büyük bir şeyin etrafında dans ediyor gibiydi. “Gölge saraylar kötü olduğu için mi?”

Burun delikleri açıldı. “Korkarım o kadar siyah ve beyaz değil,” dedi sertçe. “Yine de ışık sarayları bizden daha iyi olduklarını düşünecek kadar iddialı.”

“Öyleyse bu farklılaşma neden? Neden ışık saraylarının görüşleri hakkında endişeleniyorsun?”

“Fey sihri aydınlık ve karanlıktan oluşan bir spektrumda var olur. Bunun ahlakla hiçbir ilgisi yok,” diye ekledi şaşkın ifademi görünce. “İnan bana, bir Kutsal Saray feyinin kendi bölgesini ihlal eden birini avlama olasılığı en az bizim kadar yüksektir. Ama her sarayın sihri farklı işliyor. Yeraltı Sarayı’nda biz soğuk ve karanlık yerlerde, yeraltının derinliklerinde işleyen sihri kullanırız. Cehennem Sarayı ise Dünya’nın çekirdeğindeki erimiş gücü kullanır.”

“Peki ya diğer saraylar? Kutsal Saray ve?”

“Astral Saray,” diye yanıtladı. “Onlar üzerimizdeki enerjiyi çekiyorlar. Güneşten. Yıldızlardan. Kutsal Saray ise havadan. Onlara sorarsan, sihirleri cennetin kendisinden geliyor.

Muhtemelen bu yüzden bizden üstün olduklarını düşünüyorlar. Bir bakıma öyleler. Tam anlamıyla.”

“Feylerin insanlardan nefret ettiğini sanıyordum. Beni neden götürüyorsun?”

“Herkes iyi vakit geçirirken senin burada takılmak istemediğini varsayıyorum.”

Aslında istiyordum. Ama bunu söyleme şekli, kendisinin de iyi vakit geçirmeyeceğini gösteriyordu. “Birkaç gece ara verebiliriz.”

“Anlaşmaların talihsiz yanı da bu.” Bardağını geri aldı ve bir içki daha doldurdu. “İkimiz de anlaşmamızın şartlarına bağlıyız, başka konuklarımın olduğu gecelerde bile.”

“Geceleri istediğin kişiyi ağırlayabilirsin,” dedim hafifçe, kelimeler dudaklarımda ağırlaşsa da. “Ben senin gecelerinin *sahibi* değilim.”

Gözlerinde hareket eden gölge sihir miydi, yoksa başka bir şey mi? “Bunu aklımda tutacağım. Gerçi önümüzdeki ay için yeni bir ticaret ittifakı görüşmesi yaparken zamanımın olacağını sanmıyorum.”

“Ay mı?” dedim cılız bir sesle. “Kulağa çok meşgul olacaktıysın gibi geliyor. Belki de...”

“Seni orada istememin başka nedenleri var.” Ve işte itiraf geliyordu.

En başta benimle pazarlık yapmasıyla ilgisi olan nedenler miydi bunlar? Nabzım hızlandı ama ilgisiz görünmeye çalıştım.

“Bir evlilik planlıyorum.”

Bu muhtemelen söylemesini beklediğim son şeydi. Ağzım kupkuru oldu ve cevap vermek için kendimi zorlamam gerekti. “Ah, peki kiminle evleniyorsun?”

“Ben mi?” Başını geriye doğru eğerek kahkahayı bastı. Sonunda sustuğunda, gözleri daha önce görmediğim bir şekilde

parlıyordu ama bakışları acıyla gölgelenmişti. “Kimse benimle evlenmek istemez.”

Elimi içgüdüsel olarak omzuna uzatarak hafifçe sıktım. Elime baktığını görünce hızla geri çektim. Bu da neydi böyle? “Sana âşık olduğunu iddia ettiğin kadınlara ne oldu?”

“Beni yanlış anladın,” dedi yumuşak bir sesle. “Benimle evlenmek *isteyecek* çok kadın var ama sadece para, güç ya da seks için.”

Kızardım. “Seks mi?”

Sırtışı geri gelmişti. “Seks,” diye tekrarladı başka bir açıklama yapmadan ve bu da yeterli bir cevaptı. “Neyse ki bir ortaklık kurmak için kimseyle evlenmem gerekmiyor.”

Merakımı dizginleyemiyordum. “Senin tipin tam olarak ne? Yoksa kimse senin için yeterince iyi değil mi?”

“Kıskançlık gözlerini ortaya çıkarıyor.” Benim hoşnutsuzlukla homurdanmama kabaca kıkırdayarak karşılık verdi. “Bir ittifakı gerçekten güvence altına almak için bir prensesle evlenmem gerekir. Sadece bir saray mensubu olması yetmez. Sadece dört tane fey prensesi var. İkisi benim kız kardeşim. Diğer ikisi de kendi saraylarının vârisleri.”

“Bu ideal bir birleşme olmaz mı?” Neden önemsemişime dair hiçbir fikrim yoktu. Kendime bunun sadece merak olduğunu söyledim ama hızla atan kalbim aksini söylüyordu. “Vârisler birbirleriyle evlenmezler. Artık değil,” diye ekledi gözleri uzak bir anıya dalarken.

“Hepiniz prens ve prenses misiniz? Kral ya da kraliçe yok mu?” diye sordum.

Yüzünden bir gölge geçti. “Uzun zamandır yok.”

“Yani başka bir vârisle evlenmen yasak mı?”

Alt dudağını o kadar ağır bir şekilde yaladı ki kendimi onu izlerken buldum. *Hayır. Bunları. Düşünmeyecektim.*

“Tam olarak yasak değil,” diye devam etti. “Ama caydırıcı olabilir.”

“Caydırıcı mı?”

Başıyla onayladı. “Şiddetle caydırıcı olacaktır. En son iki vâris evlendiğinde kötü sonuçlanmıştı. Diğer saraylar bunu hoş karşılamaz ve bu bir seçenek olsa bile, Aurora ve Titania’nın ikisi de ışık saraylarından geliyor.”

“Anlamıyorum. Eğer bir ittifak kurmak için evlenemiyorsan...” Elbisemdeki sökük bir ipliği çekiştirirken bir anda fark ettim. “Kız kardeşlerinden biri için plan yapıyorsun.”

“Ciara Londra’yı seviyor. Cehennem Sarayı’na çok iyi uyum sağlayacaktır.” Ama gülümsemedi. “Orada mutlu olur.”

Sanki kendini buna ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Ciara ile çok az zaman geçirmiştım. Haklı olup olmadığına karar verecek kadar iyi tanıımıyordum. “Bunu biliyor mu?”

“Evet, bu da seni neden yanımda görmek istediğimi açıklıyor.” Gözlerini benimkilere dikti. “Senden hoşlanıyor.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardıktan sonra ciddi olduğunu fark ettim. “Bir arkadaşı olması iyi olabilir.”

“Ben mi?” Ona öylece bakakaldım. “Anlamıyorum.”

“Onunla alışveriş yap, takıl, her şey bitene kadar zihnini bu işten uzak tut.”

Pencerenin yanındaki sandalyeye çökerken keşke onun elindeki şişeyi alabilseydim diye düşündüm. “Onu biriyle evlenmeye zorlayabilmek için dikkatini dağıtmamı mı istiyorsun?”

Buna gönüllü değildim. Bir Gage olmasına rağmen Ciara’dan hoşlanıyordum ve hoşlanmasam bile, yirmi birinci yüzyıldaydık. Başımı iki yana sallamaya başladım.

“O zaten kabul etti.” Ses tonuna karışan pişmanlığı ben mi uyduruyordum? Öyle olmalıydı. “Saraylar arasındaki evlilikler her zaman politiktir. Bir vâris doğurduğunda...” Kaşlarım havaya kalktı, Ciara adına midemin bulanmaya başladığını hissettim.

“İsteddiği gibi davranmakta özgür olacak. Londra’da kalabilir ya da buraya dönebilir. Bu sadece bir alışveriş.”

Bir *pazarlıktı*, fark etmiştim. Bu dünya böyle işliyordu. Ama Öte Dünya’da zaman geçirdikçe feylerin sahip olduğu arzu bana daha çok çaresizlik gibi gelmeye başlamıştı.

“Peki ya diğer kız kardeşin? Fiona?” diye sordum bu işten sıyrılmak için bir bahane ararken. “Gelip Ciara’yla takılamaz mı?”

“Fiona onun dikkatini dağıtamaz. Zaten Ekinoks boyunca acı çektiği için muhtemelen gelmeyecektir bile. Katılması gerekmedikçe saraydan uzak durur.”

Nedeni neydi acaba? Bu yorumu içimde tuttum. “Peki, Ciara’yı desteklemesi için onun burada olmasını istemeyecek misin?”

“Ciara muhtemelen gelmemesi için yalvaracaktır ve ben de onların bitmek bilmeyen kavgalarını dinlemek zorunda kalmak istemem.” Başını öne eğdi. “İşte bu yüzden sana ihtiyacım var.”

“Bunu istemek için doğru kişi olduğumdan emin değilim.” Doğru kişi kesinlikle ben *değildim*. Hatta sorulması gereken son kişi bile olabilirdim, görünüşe göre Fiona hariç. “Neden ben?”

“Çünkü sana güveniyorum.”

Yine aynı şey. En iyi seçeneğinin ben olduğumu düşündüğüne göre çok fazla düşmanı olmalıydı.

“Bir de Ciara beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor, belki Roark hariç,” diye devam etti.

“Yani?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bilmecemin cevabını bulmaya çalışıyorsun.”

Benden ne istiyordu? Anlaşmamızdan ne çıkarı vardı? Bu iki soruyu kendime tekrar tekrar sorup duruyordum. Bunları cevaplayabilmek için neredeyse her şeyi yapardım. *Neredeyse*.

“Ve sen, seni en iyi tanıyan kişiyi ortaya atmanın, kız kardeşinin arkadaşımı gibi davranmamı sağlamak için yeterli

olduğunu mu düşünüyorsun? Birini bu şekilde kullanmaya gönüllü olacağımı mı düşünüyorsun?”

“Ben sadece bunun karşılıklı fayda sağlayabileceğini göstermeye çalışıyorum.” Bir elini cebine soktu ama o kıvrılan dövmelelerini görmüştüm. Neden böyle hareket ediyorlardı? Dövmeleri onun nasıl biri olduğuna dair başka bir ipucu muydu? “Hayır diyebilirsin. Bu anlaşmamızın bir parçası değil. Ben sadece... Bu onun için zor olacak.”

Ve öyle olmasını istemiyordu. Bunun bir önemi olmama-lıydı çünkü onu bu korkunç duruma sokan kendisiydi. Ama seçenekler kısıtlıyken insanın kardeşine kötü şeyler yapması hakkında bir iki şey biliyordum. Channing’i hapse göndermek onun yaptığından daha mı iyiydi? Kardeşimin daha önce bana nasıl baktığını hatırladım. Eminim o öyle düşünmezdi.

Yine de bu konuda mantıklı olmayan bir şey vardı.

“Bu anlaşmada neyin peşinde olduğunu öğrenmemi istiyor musun?” diye sordum. Gerçekten anlayamadığım şey buydu. Benden bir şey sakladığını biliyordum. Bu işte anlaşmadan daha da fazlası vardı ama ne olduğunu tahmin bile edemiyordum. Bu düşünce midemin kasılmasına neden oldu. “Çünkü Ciara, senin bu anlaşmadan ne çıkarın olduğunu biliyorsa, bunu bana söyleyebilir.”

“Belki de adil oynamaya çalışıyorumdur,” dedi. Başımı iki yana salladım. Kesinlikle öyle değildi. “Hepimiz hatalarımızın bedelini ödemek zorundayız, prenses.” Gülümsemesi midemin göle düşen bir taş gibi batmasına neden oldu. “Ciara seninle neden anlaşma yaptığımı bilmiyor. Roark bile bilmiyor.”

Kendisi biliyor muydu ki? Merak etmeye başlamıştım. Belki burada daha fazla zaman geçirmek saklamaya çalıştığı şeyi ortaya çıkarabilirdi.

“Ama anlaşmamızı bozmayı başaramadığında, beni seni kandırmakla suçlamayı istemiyorum,” dedi. “Sana adil bir şans veriyorum.”

Ama gerçekten öyle miydi? Lachlan katıksız bir şeytan olmayabilirdi ama ellerini kirletmekten çekinmeyeceği kesindi.

“Tamam.” Buna pişman olacaktım. Belki de bu cazibeye karşı koyamayacağımı biliyordu ama mesele bundan daha fazlasıydı, kendi eylemlerimi onunkilerde görmekten daha fazlasıydı. Bu Ciara’yla ilgiliydi. Hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasının, başkalarının benim yerime karar vermesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ciara bunu kabul etmiş olsa bile, başka seçeneği varmış gibi hissettiğinden şüpheliydim. Belki ona bunu gösterebilirdim. Belki bir çıkış yolu bulmasına yardım edebilirdim ve o da benim için aynısını yapabilirdi.

Omuzları gevşedi, rahatladı ve ilk kez o zaman ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Sanki istediği şeyi yapmam için beni zorlayamazdı. “Tabii ki önümüzdeki bir ay boyunca burada kalmanı isteyeceğim.”

“*Burada* mı?” diye ağzımdan kaçırırverdim. Onu doğru duymuş olamazdım.

“Özel bir görevi kabul ettiğini neden hastaneye bildirdim sanıyorsun?”

Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Kibirli, bencil, yalancı, pislik fey. “Tıbbi desteğe ihtiyacın var mı, yoksa ileride olduğunu görme zevkini bizzat mı yaşayacağım?”

Dudakları seğirdi. “Cinayet eğilimlerin konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum.”

“Seni öldürmeden de yeterince acı çektirebilirim,” dedim.

Endişeli görünecek kadar sağduyuluydu. “Sana burada ihtiyacım var.”

“Benim de elektriğe ve internete ihtiyacım var. Programımı boşalttın.”

Bunun şüpheli bir iddia olduğu kesindi. “Ama öylece yolculuğa çıkıp Öte Dünya’ya gelemem. Ulaşılabilir olmam gerekiyor.”

Bir an düşündüğünü görünce, hayır demesini ve kendi dünyamda beni fark edecek kimsem olmadığını hatırlatmasını bekleyerek kendimi hazırladım. Hastanenin bana ihtiyacı yoktu. O bunu çoktan görmüştü. Arkadaş ilişkisine en yakın olduğum kişiler aşırı çalışan meslektaşlarımdı ve onlar da Garcia sayesinde yeni pozisyonumdan haberdar olmuşlardı. Ve Channing şimdi bile benimle konuşmak istemiyorsa, polis gözetiminde serbest bırakıldığında konuşmaya daha da az istekli olacaktı.

“İyi bir noktaya değindin,” dedi beni şaşırtarak. “Bunun kolay bir çözümü var. Bizimle birlikte Avalon’a taşınacaksın. Beş yıldızlı bir otelde kalmaya katlanabileceğini varsayıyorum.”

“İnterneti var mı?” Onun geçmişi düşünülürse hiçbir şeyi o kadar kolay kabul etmeyecektim.

“Elektrik var ve su da akıyor,” dedi kuru bir sesle.

Tam kabul etmek üzereydim ki söylediklerinin geri kalanını düşündüm. “Bir dakika. Ne demek *bizimle* Avalon’a taşın?”

“Biz Öte Dünya’da yaşamıyoruz.” Bu fikir onu eğlendirmiş gibiydi. “Burada elektrik yok, unuttun mu? Telefonlarının şarjı biterse Ciara ve Roark ölebilir.”

Ağzım açık kaldı. “Öte Dünya’da yaşamıyorsun bile, öyle mi?” Alçak sesle küfrettim. “Ama *beni* burada uyuttun.”

“İlk birkaç gece Öte Dünya’da kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. Burada internet yok, hatırladın mı?” Matarasının kapağını açtı ve bardağı yeniden doldurup bana uzattı. “Beni polise ihbar etmenle uğraşamazdım.”

Ve tam da bunu yapmaya çalışabilirdim. “Roark kahvaltıda tam da bunu söylüyordu.” Bardağı göğsüme bastırdım.

“Boşboğaz biri.”

Bunu zihnime not ettim. Eğer Gage’i tanıyan diğer kişi Roark ise, onu da tanımam gerekiyordu.

Lachlan bir tanrı gibi öpüşüyordu ama içinde hep bir şeytan vardı. Kötü biri olmayabilirdi ama acımasızdı. Eğer en sevdiği

kız kardeşini bir koz olarak kullanmak istiyorsa, anlaşmamızı kendi lehine çevirmesi an meselesiydi.

“Yani her gece Öte Dünya’da kalmak zorunda değilim,” dedim usulca.

Başını ağrıtıyormuşum gibi şakaklarını ovuşturdu. “Sadece seni... Yakınımda istiyorum.”

Ve Öte Dünya onun gözünde yakındı. Son iki geceyi kapının önündeki bir sandalyede uyuyarak geçirmiştim ve o piç benimle aynı dünyada bile değildi.

“Avalon doğrudan Yeraltı Sarayı’nın üzerinde, bu da neredeyse onun kadar güvenli olduğu anlamına geliyor. Orada sihri-mizi daha kolay kullanabiliriz,” diye itiraf etti. “Ve orada senin çok istediğin elektrik de var. Başka itirazın var mı?”

En azından Avalon benim dünyamdaydı.

“Yanıma ne almalıyım?” diye sordum ellerimi kavuşturarak.

“Belli ki gardırobunu düzenliyorsun.” Son birkaç saattir oyalandığım yeri işaret etti. “Ne istersen getir ama bu tavrını evde bırakabilirsin.”

“Korkarım ben nereye o da oraya,” dedim tatlı bir sesle.

Dudaklarını büktü ama hafifçe kapıya doğru döndü. “Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım.”

Üzerimde hâlâ ipek elbisem vardı. Tabii ya. Gergin bir gülümseme takındım. Geç oluyordu ama onun tuhaf dünyasında ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Sonra ne olacak? Bahçede çay saati mi? Pijama partisi mi?”

“Beni yatağını paylaşmaya mı davet ediyorsun?” diye mırıldanırken güzel, ölümcül yüzünün arkasında sinsice dolaşan vahşi bir şey vardı.

Tepeden tırnağa kızarıırken kanımın öfkeyle fokurdadığını hissettim. “Önce beni izinsiz öpüyorsun, şimdi de benimle yatmaya çalışıyorsun.” Tenimdeki ve göğüslerimdeki gerginliği görmezden gelerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Onun seksi sihrine karşı bir cazibe sihrine ihtiyacım vardı. “Senin tipin olmadığımı sanıyordum.”

Bana ters ters baktı. “Belki değilsin ama yeni şeyler denemeye hazırım.”

Yanaklarımın yandığını hissetsem de öğürdüm. “Teşekkürler, ama sen *benim* tipim değilsin.”

“Gerçekten mi?” Dudağını kemirmeye devam ederken parlak gözleri ışıldıyordu. “Bu garip çünkü telaşlı görünüyorsun.”

“Telaşlı mı?” diye gevelerken birkaç adım geriledim.

“Tedirgin. Gergin.” Her kelimesi tane tane ve netti ve bana doğru yaklaşıyordu. “*Heyecanlı.*”

“Ben *heyecanlı* değilim.” Sırtım duvara çarptı ve dün gece olduğumuz yere geri döndüğümüzü fark ettiğimde kalbim boğazımda atmaya başladı. Peki, neden şimdi bu kadar farklı hissediyordum? “Benim üzerimde hiçbir etkin yok.”

“Yok mu?” Bir kaşını kaldırıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini duvarın iki yanına koyarak beni olduğum yere hapsetti.

“Peki ya benim *seksi sihri*?”

Kahretsin, neden ona bunu söylemişim ki? Çünkü bana beklenti içinde, yarı eğlenmiş yarı kibirli bir şekilde bakması bana ortada sihir falan olmadığını söylüyordu.

“Bu bir şakaydı.” Gelmiş geçmiş en kötü bahaneydi.

“Neden bana yalan söylüyorsun?”

Bahanemi yutmamıştı. “Yalan söylemiyorum,” diye fısıldadım.

Dudaklarından sıcacık bir kahkaha döküldü. Başı öne düştüğünde dökülen bir tutam saç yüzümü gıdıkladı. Burnuma sedir kokusu dolunca, bedenimin onun yakınlığına tepki vermesini engellemek için ağzımı kapatarak nefesimi tutmaya çalıştım. Başını kaldırdı, gözleri ayaklarımdan yukarıya doğru süzülerek kalçalarımda ve göğüslerimde oyalandı, sonra yavaşça boynuma, dudaklarıma doğru ilerledi, ta ki gözlerime ulaşana kadar. O

kadar yakındı ki gözlerindeki altın benekleri sayabiliyordum. Biraz daha yaklaşırsa...

“Eğer seni etkilemiyorsam, kalbin neden hızlı atıyor?” diye mırıldandı, başını eğerek dudaklarını benimkilere yaklaştıırken. Gözlerini kapattığında nasıl nefes alacağımı unuttum. “Sesini duyabiliyorum.”

“Beni korkutuyorsun.” Tam olarak yalan sayılmazdı. Beni korkutuyordu. Sadece kim olduğu için değil, bir Gage’di ama aynı zamanda ne olduğu da beni korkutuyordu. En azından kendime sürekli söylediğim buydu. Ama derinlerde, bakmayı reddettiğim bir yerde, ondan korkmamın sebebinin bu olmadığını biliyordum.

Bir şey söylemedi ama beni bırakmadı da. Eli boğazıma yaklaştı, tek bir parmağı köprücük kemiğimde usulca gezindi. Bu beklenmedik dokunuşu karşısında inledim ve gözlerini açıp yalan söyleyen yüzüme bakarken dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Evet, senin üzerinde hiçbir etkim olmadığını görebiliyorum.” Daha yakına eğildiğinde dudakları kulağımı gıdıkladı. “*Senin tipin olmadığımı* aklımda tutacağım.”

“Güzel.” Sesim fısıldar gibi çıkmıştı. “Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.”

Kolyeyi boynuma geçirdi ve elimi hızla kaldırıp kırık kol-yenin geri geldiğini fark ettiğimde kıkırdadı. “Bana ulaşmak için ona ihtiyacın olacak ama artık seni gün doğumunda eve göndermeyecek. Gitmen gerektiğinde biri gelip seni alacak.”

Yutkunarak başımı sallamayı başardım. Parmaklarım kol-yenin üzerinde durdu. Bu yüzden bana dokunmuştu. Sadece kol-yeyi geri takıyordu. Tenini tenimde hissetmeye ihtiyacı olduğu için değildi. Kokum, düşüncelerini bulandırdığı ve sağduyusunu yitirmesine neden olduğu için değildi. Beni istediği için değildi.

“Ve prenses.” Dudaklarıma baktı, ağzını kibirli alaycılığı dışında nasıl kullanacağını bildiğini gösteren bir şekilde kendi dudaklarını yaladı. “Bu gece ilerleyen saatlerde, yatakta beni

düşünmezken, kendine dokunurken o kolyeye de dokunmaktan çekinme.”

Tiksintiyle elimi indirdim. “Kendini çok üstün sanıyorsun.”

“Sanmıyorum.” Bana bakarak sırtıttı. “Öyle olduğumu biliyorum.”

Ona ters ters baktım. “Neden seni düşünüyem ki?”

Ama olan olmuştu ve küçümser tavrım inandırıcı olsa da o fey kulaklarının hızlanan kalbimdeki gerçeği duyduğunu biliyordum. Kendisini duvardan iterek doğruldu. “Sabah eşyalarını toplaman için seni götürecek bir araba ayarlayacağım.”

Bu düşüncelerimi dağıtmıştı. “Sabah mı? Yapamam...”

“Evet, yapabilirsin.”

“Hastaneye gitmem gerek,” diyerek inat ettim. “Orada bazı şeyler bıraktım.”

“Araba seni istediğin yere götürecek. İstedığın kadar kalabilirsin.”

Dünya kadar vakti olan biri gibi konuşmuştu. Kaç yaşındaydı? Onu incelemekle o kadar meşguldüm ki bir cevap beklediğini fark etmemiştim.

“Bu... Kabul edilebilir.”

Bana bir daha bakmadı ve aramızdaki gerilimi hayal edip etmediğimi ya da tüm bunların onun oyunlarından biri olup olmadığını merak ettim. Kapıya doğru yürüdü ama çıkarken duraksadı. “Sonra görüşürüz.” Gözlerinin boynuma, kolyeye kaydığını fark ettim. Elim kaldırıp bir şekilde hissetmesini umarak kolyeye hafifçe dokundum ama o sadece gülmekle yetindi.

Gidişini izledim ama kalbim yavaşlamadı. Önümdeki zorlu görevi düşünürken kalbim saatlerce hızla atmaya devam etti. O gidince kafam daha berraklaşmıştı. Belki de Avalon’da kalmamı istemesinin gerçek nedeni buydu, böylece benimle flört ederek kafamı karıştırmaya devam edebilecekti. Onu çözmek, benden ne istediğini anlamak için bir ayım vardı ve sonra bunu

asla elde edemeyeceğinden emin olmalıydım. Bu saçma bir fikir gibi görünüyordu ama eğer adil davranmakla ilgili söylediklerine inanırsam, kesinlikle imkânsız değildi.

Sorun şuydu ki, o öpücük bana ikimizin de kirli oynamakta daha iyi olabileceğimizi göstermişti.

BÖLÜM ON ÜÇ

Sonunda uyumaktan vazgeçip bir kitap aramak için yataktan kalktığımda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kolyeye dokunup Gage'i bana bir tane getirmesi için uyandırmayı düşündüm ama gecenin bir yarısı onu çağırmam yanlış bir mesaj verebilirdi.

İkimize de.

Odamın dışındaki koridor karanlıktı ve bir seksen boyunda, tamamıyla erkeksi ve küstah bir feyi düşünmek dışında dikkatimi dağıtacak bir şey bulabilmek için sessizce dışarı çıktım.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Küfrederek arkamı döndüğümde kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için bir elimi göğsüme koydum. Gölgelelerin arasından kızıl saçlı bir feyin belirdiğini görünce gözlerimi kıstım. Koridorun loş ışığında parlayan saçları, özel dikim siyah takımıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Avalon'daki o ilk gece de orada olduğunu hatırladım. Gage'in acımasızca kovduğu korumaydı bu.

Bana mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Shaw,” diye hatırlattı gözlerimdeki ifadeden onu tanıdığımı fak edince. “Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Görünüşe göre Yeraltı Sarayı tamamen terk edilmemişti. Lachlan'ın burada korumalar ve personeller bırakmış olması mantıklıydı. "Uyuyamıyorum."

"Yatağında bir sorun mu var?"

"Yatağım... Rahat."

Bir anlığına beni inceledi. "Peki, bu bir sorun mu?"

Derin bir nefes aldım. Gerçekten umursadığından şüpheliydim ama bu gece ya da herhangi bir gece, yapacak başka bir işim de yoktu.

"Bu kadar cennette olduğumu hissettiren şeylere alışkın değilim," diye itiraf ettim. "Bu yatakta yatmak bir bulutun üzerinde uyumaya benziyor."

"Cennet mi?" Seçtiğim kelime karşısında sıırttı. "Daha önce hiç kimse Yeraltı Sarayı'nı cennete benzetmemişti."

Bir an için Ciara'yı düşündüm. O da benzer bir şey söylemişti. Ağabeyinin onun için yaptığı planları öğrendikten sonra onunla iş birliği yapmaya niyetlenmişim ve görünüşe göre Shaw da aynı şeyi hissediyordu.

"Alışık olduğumdan daha iyi." Omuz silktim. "Sadece yapacak bir şeyler arıyordum. Bir dahaki sefere kitap getirmeyi unutmamam gerek."

Shaw kollarını kavuşturdu. Ellerinin her yeri dövmelerle kaplıydı. Aynı şekilde boynunun etrafını da iç içe geçmiş semboller ve girdaplarla sarmışlardı. Ama Lachlan'ın sürekli yer değiştiren dövmelerinin aksine Shaw'ınkiler yerinde duruyordu. Sanki onları hareket ettirebilirmişim gibi bir adım daha yaklaştım. Kıpırdamadılar bile.

"Dövmelerin hareket etmiyor." Başımı kaldırıp ona baktım.

"Bazen hareket ediyorlar ama sadece düşündüğüm zaman."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sadece bazen mi düşünüyorsun?"

Bunu söylemem kabalıktı, özellikle de muhtemelen ceketinin altında silahı olan birine ama Shaw kıkırdadı. "Eğer

elimdeyse. Sadece endişelendiğimde düşünürüm ve endişelenmemeye çalışırım.”

Homurdandım. “Güzel olsa gerek. Ben her zaman endişelenirim.”

“Endişelenmek maliyetli bir şeydir. Sana geri alamayacağın yegâne şeye mal olur. Zamana.”

Kaşlarımı çattım. Shaw yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu. Böyle bir bilgelik için çok gençti. Ama dürüst olmak gerekirse, onların kaç yaşında oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Henüz otuz yaşından büyük görünen tek bir fey bile görmemiştim. Bildiğim kadarıyla benden yüzlerce yıl daha yaşlı olabilirdi. “Düşünmeyen biri için çok bilgece bir yorumdu.”

“Düşünüyorum ama fazla ilerlediğimde durmaya çalışıyorum.” Başını boş koridora doğru eğdi. “Kitap istediğini söylemiştin. Sana kütüphaneyi göstereyim. Bu taraftan.” Takip etmem için işaret etti.

Loş koridorlarda ilerlerken onunla arama mesafe koymaya özen gösterdim. Tek ışık, kalın, altın rengi apliklerin üzerine konmuş mumlardan geliyordu. Alevleri gölgelerde dans ediyor ve erimiş sıcak mum kokusu, ışığın çoğunu yutuyormuş gibi görünen cereyanlı, tonozlu tavanların altında insanı rahatlatıyordu. Shaw yanımda, muhtemelen fey görüş kabiliyeti sayesinde kolayca manevra yapabiliyordu.

Hangi yönden geldiğimizi unutana kadar yürüdük. Bu noktadan sonra odama dönüş yolunu asla bulamayacaktım. “Buranın ucu bucağı yok mu?”

“Sarayın mı?” diye sordu bana bakarak. “Var.”

Pencerelerden birine ve ötesindeki sonsuz geceye doğru baktım. “Sonrasında ne var?”

“Bahçeler ve onların ötesinde de şehir var.”

“Bir şehir mi var?”

Shaw başımı okşamak ister gibi baktı. “Var. Koca bir dünya var,” dedi bir kapıyı açarken. “Başka şehirler ve köyler de var ama sarayda kalmak daha güvenli.”

Bakışlarım yabancıysa olduğum odanın içinde gezinerek kitap ve ıvır zıvırla dolu rafları inceledi. Duvarlarda tuhaf sanat eserleri asılıydı, resimler sihirli olduğunu düşündüğüm içsel bir ışıkla parlıyor gibiydi. Köşeye bir çift tombul, kadife sandalye sıkıştırılmış, ayaklarının etrafına daha fazla kitap yığılmıştı. Burası Yeraltı Sarayı’nda bulmayı beklediğim gibi resmi ve görkemli bir kütüphane değildi. Rahat ve davetkârdı ve bu benim için çok daha iyiydi. “Hâlâ buranın nasıl bir yer olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Shaw onaylar gibi başını salladı ve pirinç bir lamba yaktı. “İstediğin her şeyi al.”

“Başını belaya sokmayacağım değil mi?”

Bir roman aldım ve başlığını okumak için kapağını açtım.

“Ağabeyim kızabilir ama buna alışkınım?”

Parmaklarımın kitabı sıkıca kavradığını hissettim. “Ağabeyin mi?” Yüzüm kızardı ve birden loş ışığın yüzümü gizlediğine şükrettim.

Gülümsedi. “Shaw Gage. Ailenin istenmeyen, planlanmamış, *davetsiz* bebeği.”

Şu ana kadar parçaları bir araya getirememiştim. Çünkü yanlışlıkla ruhumu satmak, elbise provaları ve araba yangınları gibi aksilikler dikkatimi dağıtmıştı. Biraz zaman ayırıp internette Gageleri araştırmam gerekiyordu. Bu da Avalon’un sunduğu modern olanaklara ihtiyaç duymamın bir başka nedeniydi. “Bu hissi bilirim. Bak, ağabeyin hıyarın teki. Ben olsam üzerime alınmazdım.”

“Benim varlığımı unutuyor. Yakın zamana kadar okuldaydım.” Sesi neredeyse hüzünlü geliyordu ve Fiona’nın Yeraltı Sarayı’ndan uzak durmasıyla ilgili Lachlan’ın söylediklerini düşündüm. “Ama her güzel şeyin bir sonu vardır.”

“Peki, şimdi neden buradasın? Herkesin Avalon’da kaldığını sanıyordum.” Görünüşe göre ben ve Shaw dışında herkes oradaydı.

Kaşlarını çattı. “Bu gece değil. Lach ve Roark rıhtımdaki bazı işlerle uğraşırken burada kalmam söylendi.”

“Yani beni izlemek için mi bırakıldın?”

Omuz silkti. “Lach’ın bahanesi bu ama işleriyle uğraşırken benim etrafta olmamı istemiyor.”

Bir an için onu inceledim. “Seni güvende tutmaya çalışıyor.”

Ama Shaw homurdandı. “Lach güvenlik konusunda endişelenmez, yoksa bu gece orada olmazdı.”

Ağabeyinin ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmek istemediğime karar verdim çünkü her ne yapıyorsa muhtemelen yasadışı olduğunu tahmin ediyordum. “Bazen güvenlik konusunu düşünüyor olmalı çünkü beni kendi hâlime bırakmadı.”

Shaw’un gözleri parladı. “Sorun çıkaranlardan mısın?”

Bir bilseydi. “Artık değil.” Bu bir gerçektir miydi, yoksa bir hatırlatma mıydı? Kitaplara bakıp odunsu, yıpranmış kokularını içime çektim. Bazıları tanıdık ama çoğunu bilmiyordum. Gözlerim, Lachlan’ın bedenine kazınmış olan tuhaf dildeki yazı karakterleriyle süslü ciltlerin üzerinden geçti. Onları es geçtim ve rafları incelerken Jane Austen romanlarının deri ciltli bir koleksiyonunu buldum. Bir tanesine uzandım ve durakladım.

“Kütüphanenizden bir kitap ödünç alırsam, sana böbreğimi falan vermemi istemezsin, değil mi?” diye sordum.

Sesimi soğukluğa rağmen Shaw burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Hayır. İstedğin kadar kitap oku.” Ses tonunu iyice alçaltarak fısıldadı. “Şanslısın ki ben pazarlık yapacak biri değilim.”

“Yani beni kandırıp ruhumu almaz mıydın?”

“Pek sanmam,” diye itiraf etti bulaşıcı bir kahkahayla. Shaw ağabeyinden farklıydı.

Daha çok Ciara’ya benziyordu. Onunla arkadaş olmak, ona güvenmek, ondan hoşlanmak kolay olurdu. Ağabeyi için bunların hiçbirini söyleyemezdim. Eğer sevilebilirlik genetik bir özellikse, kardeşlerine torpil geçilmiş, Lachlan ve Fiona atlanmış olmalıydı. “Sadece bozulmayacağını bildiğin anlaşmalar yapmaya değerdir. Yoksa...”

“Hmm?” Nötr bir ifadeyle elimdeki kitaba baktım ama kalbim hızla çarpıyordu. “Yoksa ne olur?”

Shaw raflara yaslanarak kitapların yaldızlı sırtlarını inceledi. “Sihrimiz anlaşmalara dayanır, özellikle de insanlarla yaptıklarımıza. Dünyamızı dengeler, şeyden beri...” Sözlerini yarıda kesti.

“Neyden beri?”

Ama Shaw zoraki bir gülümsemeyle soruyu geçiştirdi. “Bu önemli değil. Sadece bozulabilecek bir anlaşmaya girmek risklidir. Sihrimizi bozabilir. *Daha önce* bozdu.”

Eğer bu doğruysa, Lachlan neden beni anlaşmamızı bozmaya teşvik ediyordu? Tabii bunu öğrenemeyeceğime gerçekten inanıyorsa o başka. Sesimi sabit tutmaya çalıştım. “Ama bozulabilir, değil mi?”

Eğer Lachlan bana yalan söylediye, onu öldürmeyeceğime dair verdiğim söz konusunda tüm bahisler kapanmıştı.

“Eğer iki taraf da koşulların yerine getirilemeyeceği konusunda anlaşırsa.” Başını salladı. “Tıpkı anlaşma yapıldığında olduğu gibi. Her iki tarafın da bunu gerçekten istemesi gerekir.”

“Neden?” diye sordum sakın kalmayı tamamen unutarak.

“Aksi takdirde ne anlamı kalır ki? Sihir olmadan, bu sadece bir söz olurdu ve sözler her zaman bozulur.” Omuz silkti.

“Feyler çok güven verici görünmüyor.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ve insanlar daha mı iyi?”

Haklı olabilirdi. “Yani sihir sözünden dönemeyeceğin anlamına mı geliyor?” Ya da fikrini değiştiremeyeceğin...

“İnsanları caymayı denemekten alıkoymuyor,” diye itiraf etti. “Dediğim gibi, bu zahmete değmez.”

“Ağabeyin öyle olduğunu düşünüyor gibi.” Biraz suçluluk duygusuyla karışık bir rahatlama hissettim. Sihir anlaşmamızı mühürlemişti çünkü Channing’in hayatına karşılık kendi hayatımı vermeyi kabul etmiştim. Lachlan beni kandırmamıştı. Sadece işin içinde sihir olduğundan bahsetmemişti. Ve ona anlaşmanın kendi payına düşen kısmını asla alamayacağını kanıtladığımda, anlaşmayı bozmasını engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı. Channing’i rahat bıraktığı sürece ondan istediğim başka bir şey yoktu. “Çok fazla anlaşma yapar mı?”

“Lach mı?” Shaw ağabeyinin adını burnundan alaycı bir ses çıkararak söyledi. “Asla. Kimse için bir şey yapmaz. Başkalarının onun için yapmasını ister. Sende onun çok istediği bir şey olmalı.”

Ama yoktu. Bunun seksle ilgili olduğunu düşünmüş olabilirdim ama o ilk gece benimle birlikte olabilir ve kaderimi belirleyebilirdi. O kadar basit değildi. Lachlan’ın istediği şeyin çok tehlikeli olabileceğinden şüpheleniyordum. Ama bu düşünceyi kendime sakladım. “Sanırım sadece benimle uğraşmak istedi.”

“İnsanlara işkence etmekte üstüne yoktur ve bir gün bunun için cehenneme giden tek yön biletle ödüllendirilecek.”

“Çok düşmanı var mı?” diye sordum kendimi durdurmada.

“Düşmandan başka hiçbir şeyi yok.”

Shaw doğruldu ve elini silahının kılıfını düzeltmek için düğmeleri açık ceketinin altına götürdü.

“Ailesi bile mi?” Shaw ve Lachlan arasında bir sevgi bağı olmadığı açıktı ama Ciara...

“Bir pislik gibi göründüğümü biliyorum.” Kendini gülümsemeye zorladı fakat bu kez öncekiler gibi sıcak değildi. “Ama yanıyor olsaydım, Lach beni söndürmek için üzerime bile işmezdi. Fey kraliyet soyundan gelmenin zararlarından biri. Işık saraylarında bile işlevsiz bir topluluğuz.”

Bu çok ilginçti. “Özür dilerim,” dedim samimi bir şekilde. “Sanırım aile kavramını romantize ediyorum. Bu sorun hiç ailem olmamasından kaynaklanıyor.”

“Benimkilerden ister misin?” diye sordu kuru bir sesle. “İnsanı takdir etmeyen bir ağabey ya da umursamaz bir iki kız kardeş falan?”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Beni ikna edemezsin. Ve ben zaten senin ukala, şerefsiz ağabeyine takılıp kaldım, unuttun mu?”

Shaw altın rengi gözlerini kırıştıran alaycı bir sırıtişla cevap verdi. “Kesinlikle içlerinde en kötüsü.” Başını raflara ve çoğunlukla görmezden geldiğim kitaplara doğru eğdi. “Dikkatini dağıtıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Hayır,” dedim çabucak. “Konuşacak birinin olması güzel.” Beni kandırmaktan ve benimle oynamaktan zevk almayan biri. “Bunların hepsini okudum ama bu en sevdiğim.”

Shaw burnunu kıvrırarak raflara baktı. “Belki de...”

“Burada ne halt ediyorsun?” dedi ölümcül bir ses ve dönüp baktığımızda Lachlan’ın bizi izlediğini gördük.

“Lach, bu gece dönmeni beklemiyordum.” Shaw’un gözleri onunla benim aramda gidip geldi.

Kitabı yerine ittim ve raftan bir adım uzaklaştım.

Ona döndüğümde zaten bana bakıyordu. “Bunu görebiliyorum.”

“Okuyacak bir şey istedim.” Bakışlarımı onun gözlelerinden ayıramıyordum. Aramızdaki bağ titreşiyor, anlaşmamızı ensemde nazik bir dokunuş gibi hissediyordum. Lachlan

yaklaşarak kardeşiyle arama girdi. Elimde tuttuğum kitabı raftan indirip bana uzattı.

“Kitaplarımın üzerine yazı yazma.”

Kaşlarımı çattım. “*Kitapların mı?*”

“Burası *benim* odam.” Kadife bir sandalyeye çökerek eliyle odanın diğer yarısını işaret etti. Etrafıma bakınırken midem bulandı. Shaw’la konuşurken dikkatim dağılmış, karanlıkta odaya sadece yarım yamalak dikkat etmişim. Daha önce gözden kaçırdığım şeyi şimdi gördüm. Bir oyuğa yerleştirilmiş bir yatak vardı. Her iki yanında duran raflar kemerli tavana doğru uzanıyordu ve başucunda kalın, siyah perdelerle çevrili kemerli bir pencere vardı. Çarşaf ve yastıklar sanki Lachlan Gage’in o yatakta yaptığı son şey uyumakmış gibi gelişigüzel bir şekilde dağıtılmıştı.

Yatağa bakmaya devam ederken kanım ısındı. “Avalon’da yaşadığını sanıyordum.”

“Avalon’da kalıyorum ama burası benim evim.” Kardeşine sert bir bakış fırlattı. “Sen hiç sana söyleneni yapar mısın?”

Shaw endişeyle bir adım öne çıktı. “Senin için sorun olacağını düşünmemiştim.”

“Ben istedim,” diye araya girdim. “Kızmak istiyorsan bana kız. Bir kitap istedim. Shaw nazik davranıyordu. Onların senin olduğu hiç aklıma gelmedi.”

Lachlan durakladı. “Şaşırmış görünüyorsun.”

“Şaşırdım,” dedim soğukkanlılıkla. “Okuyabildiğini kim bilebilirdi ki?”

Gözleri keyifle parladı. “Benim hakkımda bilmediğin çok şey var.” Bir kolunu alçak sandalyenin arkasına doğru sarkıttı. “Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yatıyorum.” Duraksadı ve vahşi bakışlarını bedenimde gezdirdi. “Tabii bana katılmak istemiyorsan.”

Sözlerinin ateşlediği koru bastırmak için kalçalarımı sıktım. Bu onun bu geceki ikinci davetiydi. O seksi sihriyle vücuduma karmaşık sinyaller veriyordu ve görünüşe göre bunu bilinçli olarak bile yapmıyordu. Beynim uzak durmam gerektiği mesajını alıyordu ama geri kalanım bu karara ne kadar direnebilirdi?

“Sanırım pas geçeceğim.” Shaw’a yaklaşıırken sesimi sabit tutmaya çalıştım.

“Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” dedi Shaw sertçe. Bir elini sırtıma koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

Lachlan’ın dikkati kardeşinin dokunuşunda yoğunlaştı ve yüzüne bir gölge düştü. “Shaw, bundan sonra *benim* eşyalarım dokunmadan önce izin iste.”

Parmaklarım kitabı sıkıca kavrayıp onun ukala suratına fırlatmaya hazırlanırken, Shaw özür dileyerek beni odadan dışarı çıkardı ve çıkar çıkmaz küfretti. Ben de kendimce birkaç küfür ekledim.

“Sana hep böyle mi davranır?” diye sordum. Lachlan ilk gece onu küçümsemişti ama şimdi aralarındaki uçurumun daha derinlere uzandığını görüyordum.

Derin bir nefes aldı. “Lach’ın tek çocuk olmayı tercih edeceğinden oldukça eminim.” Başını iki yana salladı. “Onu hiç anlayamadım.”

Bu ikimiz için de geçerliydi. Elimi omzuna koydum. “Başını derde soktuysam özür dilerim.”

“O benim ağabeyim. Onunla başım hep dertte.” Kendini zorlayarak gülümsedi ama tebessümü kehribar rengi gözlerine tam olarak ulaşamadı. Bir süreliğine sessiz kaldı. “*Kendi* kardeşini kurtarmak için gerçekten onunla bir anlaşma mı yaptın?”

Boğazım düğümlense de başımı hafifçe sallamayı başardım. “Evet.”

Shaw’un yere bakan yüzü düştü. “Onu gerçekten seviyor olmalısın. Kimse benim için bunu yapmazdı.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir yanım ona yanıldığını söylemek istiyordu ama bunun doğru olduğundan emin değildim. “Bana bir kitap almak için kardeşinin gazabını göze aldığın için teşekkür ederim.”

Belki de bir arkadaşına ihtiyacı olan tek kişi Ciara değildi. Gerçi asıl ihtiyaçları olan şey, ağabeylerine haddini bildirecek biriydi.

“Sana odanı göstermemi ister misin?” diye sordu ellerini ceplerine sokarken.

Sarayda kaybolma ihtimalini ve koridorlarda dolaşan o cisimsiz feryatları düşününce ürperdim. “Evet. Hayaletlerle karşılaşmak istemiyorum.”

“Hayaletler mi?” diye tekrarladı şaşkın bir kahkahayla.

“Burası kesinlikle perili.” Lachlan’la anlaşma yaptığımdan beri her gece duyduğum sesleri açıkladım ama ben konuşurken Shaw’un gülümsemesi daha da genişledi. “Hayal gördüğümü düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bence *wraith*leri duyuyorsun. Onlar sarayı koruyorlar.”

“Wraith mi?”

“Öte Dünya’ya mahkûm olan kayıp ruhlar. Onları sadece iktidardaki aile görebilir. Sihrin bu ayrıcalığı bize neden tanıdığını bilemiyorum.”

“Onları görebiliyor musun?” Konuşma tarzındaki bir şey göremediğim için sevinmeme neden olmuştu.

“Maalesef, evet.” Yüzünü buruşturdu. “Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğum için bana bağlılar, bu da onların iğrenç, çürümüş varlıklarını görebildiğim anlamına geliyor.”

“Çürümüş mü?” dedim cılız bir sesle. Onları duymak bile yeterince kötüydü.

“Bazıları öyle. Yeraltı Sarayı’ndakilerin çoğu gölgeler içinde gizlenmiş, kısmen çürümüş cesetlere benziyor.”

Buz gibi bir korku kanıma karıştı ama yine de gözlerimi devirdim.

“Bu bana hayaletleri çağırıyordu.”

“Onlar tam olarak hayalet değil.” Sanki kayıp bir ruh ile hayalet arasında ne kadar küçük bir fark olduğunu anlamasına yardımcı olacakmış gibi dudağını çiğnedi. “Öte Dünya’da sadece feyler öldüklerinde bir sonraki hayata geçerler. Eğer burada başka bir yaratık ölürse, bu dünya ile öbür dünya arasındaki perdeye takılırlar. Gölgeler veya ışıklardan oluşan varlıklar hâline gelirler ve fey kraliyet ailesine hizmet etmek zorunda kalırlar. Dünyamıza giriş izni verme konusunda bu yüzden bu kadar dikkatli davranıyoruz.”

“Başka yaratıklar derken? İnsanlar gibi mi yani?” Boğazıma bir yumru gibi oturan korkuyu atmaya çalışarak yutkundum.

Shaw başıyla onaylarken, gözleri bana doğru kaydı. “İnsanlar, cadılar, vampirler...”

“Yani burada ölürsem...” Sesimin titremesini engellemeye çalıştım ama başaramadım. “Bir wraith olurum.” Gölgeler içindeki ölü, kokuşmuş, yaşlanmayan bir yaratık. Bu durum gittikçe daha iyi bir hâl alıyordu.

“Işık saraylarında bana oldukça güzel olabildikleri söylendi. Bir insanın melek diyebileceği türden.” Yarım ağız güldü. “Bahse girerim senin ruhun bir ışık sarayı bulurdu.”

Söylediği şey çok tatlıydı ama burada ölürsem kendimi bir ışık sarayında bulmayacağımdan kesinlikle emin olmamı sağladı. Nerede olacağım ruhumda yatan şeye bağlıysa, bu olmazdı. Çünkü Ciara’ya kendi amaçlarım için yardım etmeyi çoktan kabul etmişim ve Shaw’a yakınlaşmak bana yardımcı olacaksa tereddüt etmezdim.

“Sanırım kendi dünyamda nalları dikmeye çalışacağım,” dedim.

“Muhtemelen iyi bir fikir.”

Birbirimize gülümsedik. Yeraltı Sarayı'ndan ve içindeki herkesten nefret etmeye olan kararlılığıma rağmen Shaw'dan hoşlanmıştım. Bana kendi kardeşimi hatırlatıyordu ve tıpkı Channing gibi Shaw da kötü bir kalabalığa karışmıştı. Kötü biri olduğu için değil, başka seçeneği olmayan iyi biri olduğu için. İyiliğini ona karşı kullanmazdım ama bu beni, durumu kendi lehime kullanmaktan alıkoymazdı, tıpkı Lachlan'ın yapacağı gibi.

BÖLÜM ON DÖRT

Yeraltı Sarayı'nda uyandığımda, güneşin ayı kovaladığı gökyüzünün lavanta rengi bir pusla kaplanmış olduğunu görünce şaşırmadım. Lachlan kolyenin beni eve göndermeyeceği konusunda beni uyarmıştı. Ve bir parçam buna aldırmamıştı. Siren sesleri yerine, dün gece aralık bıraktığım balkon kapısından hoş kokulu bir esintiyle kuş sesleri süzülüyordu.

Bu... Hoştu.

Lachlan, onlar Avalon'u misafir saraylar için hazırlarken, benden de feylerin dünyasında kalmamı beklediğini açıkça belirtmişti. Öte Dünya'nın, otelin sahip olduğundan emin olmadığım avantajları vardı ve kendi evimde ise bunlar kesinlikle yoktu. Mesela, kullanmaktan kaçındığım ama bitmek bilmeyen bir gece boyunca dönüp durduktan sonra beni çağıran o küvet gibi.

Lachlan'ın amaçları hakkında ne söylediğini umursamadan kapıyı kilitledim ve kıyafetlerimi yırtarcasına çıkarıp kanatlı bir yılan şeklindeki altın renkli musluğu çevirerek küveti doldurdum.

Evdeyken boktan kombim duşu beş dakika sıcak tutabildiğinde kendimi şanslı sayardım. Burada su, Lachlan'ın kullandığı o garip sihirle çalışıyor gibiydi çünkü mükemmel sıcaklıkta, hafif tatlı ve bitkisel kokulu bir şekilde akıyor ve küveti inanılmaz bir hızla dolduruyordu.

Suya doğru adım atarken inledim, banyo bir küvetten çok bir havuz gibiydi. Küvetin içindeki sabit bankın üzerine çöktüğümde, su tenime değdikçe kaslarımın gevşediğini hissettim; suyun sıcaklığı kemiklerime kadar işliyor ve üzerimdeki gerginliği yok ediyordu. Gardımı düşürmemeliydim ama bundan zevk alacaktım.

Ne yazık ki beynimin başka fikirleri vardı. Zihnimde sürekli bir sorular döngüsü, tehlikeli düşüncelerle birlikte oynuyordu. Belki de *bu o kadar da kötü değildi*, özellikle de Lachlan'ın büyük planı beni beş yıldızlı bir otel odasına kilitlemekse.

Başımı küvetin kenarına yasladım ve tepemde parlayan mumlara bakarak düşüncelerimi gözden geçirdim. Lachlan'la aramda daha fazla bir şey olmamış olması hem rahatlatıcı hem de biraz aşağılayıcıydı. Bunu hayatta hiç kimseye itiraf edemezdim. O öpücüğün ne kadar ateşli olduğunu da... O başlatmış olabilirdi ama benim hain bedenim sonunu getirmeye fazlasıyla istekli olmuştu.

Bu anı, beni suyun dibine batırdı. Öpücüğünü düşünmeyi bırakmalıyım yoksa kendimi rahatlatmak için bir şeyler yapmam gerekecekti. Ve o da bunu bilecekti. Bundan emindim. Hangisi daha kötü olurdu; bana ukala ukala sırtması mı, yoksa onu çağırmamı dilediğini fısıldaması mı?

Suya baloncuklar üfledim. Belki de sadece beni huzursuz etmeye çalışıyordu, böylece anlaşılanın ona düşen kısmını çözemeyecektim. Benden ne istiyordu? Ya istediği seks ise ve benim sürem dolana kadar zaman kazanmaya çalışıyorsa? Belki de her ihtimale karşı onu becermek daha iyi olurdu.

Soğuk bir duş almayı tercih etmeliydim çünkü kesinlikle kendimi bu fikre alıştırmaya ihtiyacım yoktu.

Sudan çıktım, düşüncelerim beni banyodan çok çabuk uzaklaştırdı. Ama bu muhtemelen en iyisiydi. İhtiyacım olan son şey burada rahat etmektir.

Saçlarımı kurulama zahmetine girmeden, bir gece önceki kıyafetlerimi giydim ve aynada şarap lekesini gördüğümde kaşlarımı çattım. Bu konuda yapabileceğim çok bir şey yoktu. Tam o sırada bir cazibe sihri işe yarayabilirdi.

On dakika sonra kapıyı açtığımda, Roark dışarıda bir sandalyeye yayılmış oturuyordu. Anlaşılan artık yanımda sürekli silahlı bir koruma vardı. Lachlan'ın güvendiği tek kişi ben olabilirdim ama bu konuda çok tecrübeli olmadığı açıktı. Bana göz kulak olması için görevlendirdiği iri yarı, dövmeli feyin, sürekli telefonuna yapışık olduğu düşünülürse, çok da korkutucu olduğu söylenemezdi. "Eve gitmek istiyorum," dedim.

Telefonunu cebine soktu. "Sana eşlik etmem söylendi."

Gözlerimi kısıtım. "O benim gecelerim üzerinde söz sahibi, gündüzlerimde değil."

"Anladım." Elleri havaya kaldırdı. "Ona söylememi istediğin bir şey var mı?" Ağzımdan dökülen bir dizi küfür karşısında gözlerini kırıştırdı ama gülümsedi. "Kelimesi kelimesine tekrar etmemi ister misin?"

"Lütfen." Gitmek üzere arkamı döndüm ama dışarı çıkabilmek için Roark'a ihtiyacım olduğunu hatırladım. *Lanet olsun.*

Yanıma geldi. "Hazır mısın?"

Dizlerimi sabitleyip bir nefes çektim. "Evet."

Belki de süzölmeye alıştıyordum çünkü diğer zamanlardaki kadar kötü hissettirmedi. Sessiz bir koridorda belirdik ve Avalon'un cilalı mermer zeminini tanıdım. Uzaktan bir uğultu geliyordu, otel çoktan hareketlenmişti.

Roark, "Araba ön tarafta," dedi. Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı ki, yalnız gitme isteğime gerçekten saygı duyacaktı. "Bak, sanırım senin ortadan kaybolacağından endişeleniyor."

"Nedenini bilmiyorum," dedim ters ters. "İstediği zaman beni buraya geri getirebilir."

Roark'un çenesi bir an için nasıl cevap vereceğini düşünür gibi hareket etti. "Sana bir şey olursa kendini asla affetmez."

Gözlerimi kırptırdım. "Hiçbir şey olmayacak."

Ama o sadece başını salladı ve lobiyi işaret etti. Avalon'dan aceleyle çıkarken beni takip etmese de sözleri peşimden geldi. O sözler otelden çıkarken içimi kemirdi ve öndeki merdivenlerden aşağıya inerken peşimi bırakmadı. Bir an için kaldırımda bekleyen uzun, siyah Mercedes'in yanından geçip gitmeyi düşündüm ama zaten bir koruma bulundurma konusunda kararlığımı göstermiştim ve buradan evime epeyce yol vardı.

Şoför ben yaklaşırken kapıyı açtı ve ben de arka koltuğa yerleştim. Bir dakika boyunca kapitone deri koltukları, orta konsolda bekleyen gümüş kaplama şampanya kadehlerini ve Cristal marka şarap şişesini izledim. Yolcu koltuğunun arkasındaki dokunmatik ekranda karşıma masaj ayarları çıktı.

Şoför direksiyona geçti ve bana baktı. "Eve mi, Bayan Holloway?"

Adımı ya da nerede yaşadığımı nasıl bildiğini sormadım. Eğer Öte Dünya'da silahlı korumalarım varsa, Lachlan'ın kendi dünyamda da zorbalık yapacağını varsaymak yanlış olmazdı. Burada rahat olmamamın nedenlerinden biri de buydu ama şimdilik başka ne seçeneğim vardı ki?

Şoföre kibarca gülümsedim. "Aslında önce birkaç yere uğramam gerekiyor."

Sabahın bu saatinde Fransız Mahallesi'nin sokaklarında, akşam karanlığında barlar, restoranlar ve müzik için dışarı çıkan turistlerden eser yoktu. New Orleans'ın başka yerlerinde gerçek dünya çoktan uyanmıştı ama mahallenin çoğu akşamdan kalma olduğu için vakitlerini uyuyarak geçiriyorlardı. Şehri sessiz ve ıssız olduğu zamanlarda severdim. Eğrelti otları ve çiçeklerle

bezenmiş ferforje kapılara, rengârenk kulübelere, sıra odalı evlere ve Arnavut kaldırımlarına bakarak zamanda geriye gittiğimi hayal etmek çok kolaydı. Ama bugün ferforjeyi bir tehlike olarak görmekten kendimi alamadım. Köşede gitar çalan adamın gözleri insan gözlerinden çok daha karanlıktı; hava bile zorlukla indirilmiş bir sihirle parılıyor gibiydi.

Dünyam artık bana ait değildi. Daha büyük, daha dolu, *daha korkutucuydu*.

İlk durağımıza vardığımızda hissettiğim rahatlamayla ağlayabilirdim ve her zamanki gibi görünüyordu, hava şeker ve yağın baştan çıkarıcı aromasıyla ağırlaşmıştı.

Haley, hemşire istasyonunda oturuyordu ve cehennemden çıkmış gibi görünüyordu. Beni fark etti ve gevşemiş saç örgüsünü topuzuna sokmaya çalıştı ama bitkin bir şekilde inleyerek vazgeçti.

Yutkundum, keşke önlüğümü giyip ona biraz huzur verebilseydim. “Hemen döndün mü?”

“Hiç ayrılmadım ki.” Esnedi ve kollarını başının üzerine doğru uzattı. “Neden buradasın?”

Sözlerinde hiçbir ima yoktu, sadece yorgunluk vardı.

“Channing’i görmek için uğradım ama senin tavsiyene de uyudum.” Garcia için getirdiğim çantayı havaya kaldırdım.

Haley etrafına bakındı, sonra onu takip etmem için eliyle işaret etti. Personel odasına doğru ilerlerken sesini alçalttı. “Polis bu sabah Channing’i duruşmasına kadar ya da biri kefaletini ödeyene kadar gözaltına aldı.”

Bu haber karnıma bir yumruk gibi indi. Bunun olacağını biliyordum ama yaptığım seçimin gerçekliğini görmek tamamen farklı bir şeydi. Kendime, internete göre Louisiana’da yasadışı ateşli silah bulundurmanın bazı eyaletlerde olduğu kadar ciddi bir suç olmadığını hatırlattım. Channing muhtemelen ilk suçu olduğu için şartlı tahliye alırdı. Bu düşünce beni pek de rahatlatmadı.

Haley iki fincan alıp kahveyle doldururken bana baktı. Birini bana uzattıktan sonra masaya oturdu.

“Güzel,” demeyi başardım. Onun hapse girmesi fikrinden nefret ediyordum ama bu işe bulaşmış olması fikrinden daha çok nefret ediyordum.

“Yorgun görünüyorsun. Hareketli bir gece miydi?” Haley köpük bardaktan bir yudum aldı ve bir yudum daha almadan önce burnunu tiksintiyle buruşturdu. “Lachlan Gage’le mi birlikteydin?”

Kahveden aldığım kocaman yudumun arkasına saklandım, dilimi ve boğazımı kavururken gözlerimi kocaman açtım. Kalanını dökerken yanmış olmamın etkisiyle biriken birkaç damla gözyaşımı kırıştırdım. Kaynar kahve ve Lachlan bir arada olmuyordu. Muhtemelen ağır makinelerden de uzak durmalıydım. “Bunu neden sordun?”

“Çünkü gömleğinde şarap lekesi var, az önce bir Mercedes seni ambulans alanına bıraktı ve dedikodulara göre Gagelerden biri Garcia’ya senin yerine birini bulmasını söylemiş.” Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatarak ekledi. “Günahlarını itiraf etmek ister misin?”

Kuru bir sesle, “Bir kar kadar saf ve temizim,” dedim.

Haley kollarını kavuşturup koltuğunda arkasına yaslandı ve alttan alttan bir şeyler mırıldandı. “Kar kadar saf ve temiz mi? Bu söylediğin, utanç yürüyüşünün tüm izlerini taşıyor.”

“Gerçekten onun gibi biriyle çıkacağımı mı düşünüyorsun?”

“Şehrin yarısına sahip olan bir milyarderle mi?” Gözlerini devirdi. “Eğer Gage değil de herhangi biri olsaydı çıkardın diye umuyorum.”

Sözleri karşısında hissettiğim heyecanı görmezden geldim. “Onun tehlikeli olduğunu unutuyorsun.”

“Doğru, ama onunla birlikte olmak ona karşı olmaktan daha güvenli.” Haklı olabileceği düşüncesinden nefret ediyordum.

“Hadi ama, dökül bakalım. Neler oluyor?”

“Yemin ederim, hiçbir şey olmadı.” Hâlâ birkaç donut kalmış olması için dua ederek kahve makinesinin yanındaki beyaz karton kutuyu açtım. “Bizim aramızdaki öyle bir şey değil.”

“Bizim mi?” Arkam dönüktü ama ses tonundaki muzipliği duyabiliyordum. “Sizin aranızdaki nasıl bir şey peki?”

“Lach bana bir iyilik yaptı. Karmaşık bir durum.” Donut kutusu ne yazık ki boştu. Canal Caddesi’nde durup kese kâğıdına doldurduğum benyelerden biraz atıştırmayı düşündüm, özellikle de patronun kıcını öpmek boş yere çabalamam anlına gelecektse.

“Lach, demek? Şimdiden bir takma ad kullanmaya başlamışsın. Bu *dostça* bir davranış.” Ses tonu imalı olmaktan çıkıp suçlayıcı bir hâl almıştı.

Kahretsin, şimdi de ağzımdan kaçırıp ona Lach diye mi hitap ediyordum? Bir an önce bazı sınırları yeniden belirlemem gerekiyordu.

“Biz arkadaş değiliz.” Ne olduğumuzu bilmiyordum ama kesinlikle *arkadaş* değildik.

“Bak, hastaneden çıkmayalı...” Durakladı ve parmaklarıyla saydı. “Aslında en son ne zaman buradan ayrıldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Dış dünyadan haber almam gerekiyor. Bana ondan bahset.”

“Siyah saçlar. Dövmeler. Yeşil gözler.” O gözleri düşününce dün gece kolyeyi bana geri taktığı an aklıma geldi.

Haley yüksek sesle ıslık çaldı. “Ah, başın belada.”

“Silahlardan ve iğrenç derecede kibirli olduğundan bahsetmiş miydin?” Ve kafa karıştırıcıydı, bir sıcak bir soğuktu, bir düşünceli bir düşüncesizdi. Odanın eski püskü kanepesine çöktüm. “Onun gibi biriyle asla birlikte olmam. Seksi olsa bile...”

“Yani, onun seksi olduğunu kabul ediyorsun.”

“Bu sadece bir gerçek.” En azından bu kadarını kabul edebildim. “Trinity yüzünden şu anda morgda kaç ceset var?”

İçimde beliren suçluluk dalgasına karşı koydum. *Lachlan* uyuşturucunun şehir üzerindeki etkileri konusunda diğer saraylarla pazarlık yapmaya çalışacak kadar endişeliydi ama bu durum onu kendi payına düşen sorumluluktan kurtarmıyordu.

Kaşlarını çattı. “Doğru söylüyorsun ama eğer dediğin kadar seksi *ve* zenginse, sen benden çok daha dayanıklısın demektir.”

“Bundan şüpheliyim.” Ona karşı duyduğum çekime teslim olmaya ne kadar yaklaştığımı bilseydi böyle düşünmezdi.

“Seksi milyarderler kolay bulunmuyor.” Sanki vaktini bir milyarder aramakla harcadığı için bunu biliyormuş gibi başını salladı. “Onu etkileyebileceğini hiç düşündün mü?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Erkekler konusunda çok iyi bir geçmişim olmadığını biliyorum ama onları değiştiremeyeceğimizi de biliyorum.”

“Onu *değiştir* demedim.” Gözlerini devirdi. “Ama kimse *Lachlan Gage*’e yaklaşamaz. *Garcia* bile onu hiç görmedi. Ona personel eksikliğinden bahsettin ve *hop*, şu an hemşire alıyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki *Trinity* hakkında bir şeyler yapabilirsin.” Sanki onu reddetmemi bekliyormuş gibi durakladı. Ben karşı çıkmayınca, devam etti. “Hastaneden ayrılmak istemediğini biliyorum ama bu şekilde daha fazla hayat kurtarabilirsin.”

Haklıydı. Eğer diğer saraylarla yapılacak bu toplantı *Trinity* sorununu çözmek için tek umudumuzsa, toplantının iyi geçmesini sağlamak burada olmaktan daha önemliydi. Anlaşmayı bozmaktan daha önemliydi. Kendi derdime o kadar dalmıştım ki, hiç durup bu konuyu düşünmemiştim.

“Belki de haklısın ama işler karışık. *Lachlan* hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Kanepeye yaslandı ve başını eline dayadı. “Bu durumda sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. “Zaten hep öyle yapmaz mısın?”

Beni duymazdan geldi. “Eğer bu çabaya değmeyecek biri olsaydı, bunu bilirdin. Onun hakkında ne hissettiğinden emin olmaman bana çok şey hissettiğini söylüyor.”

Sözlerinin gerçekliği boğazımı düğümledi. “Ya iyi bir adam değilse?” Bir zamanlar bu benim için önemliydi. Hâlâ da önemli olması *gerektiğinden* emindim.

Yüzü yumuşadı, kahverengi gözleri şefkatle parladı. “İyi ya da kötü adam yoktur. Siyah ya da beyaz yoktur. Hepimiz sadece grinin bir tonuyuz. Seçimlerimizin, umutlarımızın, arzularımızın bir bütünüyüz. Onu resmin uzak bir köşesine sıkıştırmaya çalışmak, onun hakkında ne hissettiğini anlamana yardımcı olmayacak. Bunu ancak onun gerçekte kim olduğunu görerek yapabilirsin.”

“Ya gördüklerim hoşuma gitmezse?”

Başını öne eğdi. “Ya hoşuna giderse, Cate?”

İşte sorun da tam olarak buydu.

BÖLÜM ON BEŞ

Birkaç saat sonra elimde bavulumla bu kez yürüyerek Avalon'a vardım. Mahvolmuş kıyafetlerimi rahatımı düşünerek bir kot pantolon ve beyaz göbeği açık bir atletle değiştirmiştım, ne de olsa yakın gelecekte çok sayıda elbise giyecektim. Kendimi zengin müşterilerin yargılayıcı bakışlarına hazırlamıştım ki otelin boş olduğunu fark ettim.

Ancak Ciara ve Lachlan'ı girişin yakınındaki bir girintide tartışırken gördüğümde hissettiğim rahatlama yok oldu. Lachlan başını kaldırdı ve beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Ne konuştuklarını, daha doğrusu neden bağırdıklarını anlayamadan Shaw solumdan yaklaştı, güçlü eliyle dirseğimi kavradı ve beni lobinin dışındaki bir oturma odasına sürükledi. Taş şöminenin üzerinde usulca tik tak eden bir saat vardı, sabit ritmi dışarıdaki tartışmanın yükselen gürültüsüyle çelişiyordu.

“Ben olsam onlara biraz zaman tanırdım,” dedi Shaw.

Roark yakınlardaki deri bir tabureye oturmuş, lobide konuşulan her kelimeyi dinlediğini belli eden bir dikkatle tırnaklarını inceliyordu. Duydukları karşısında yüzünü buruşturdu ve sağ elindeki mühür yüzüğünü düzeltti.

Yalnızca ufak tefek ayrıntıları duyabildiğim için Shaw'a ne hakkında tartıştıklarını sormak için ağzımı açtığımda Ciara, "Bana *Bacchanalia*⁴ düzenlediğimizden bahsetmemiştin!" diye bağırdı.

İçeride işler *iyi* gidiyor gibi görünüyordu. Bu da Lachlan'ın kötü bir ruh hâli içinde olacağı anlamına geliyordu. Yine de bugün sıradan bir gündü. Bildiğim kadarıyla sadece iki ruh hâli vardı ya huysuzdu ya da kendi gücünün sarhoşuydu.

"Müdahale etmeli miyiz?" İşin içine sihir girerse ne tür bir hasara yol açabilecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Shaw daha da yaklaştı ve tartışma hararetli bir boyuta ulaşırken sesini biraz daha alçaltarak, "Ciara sadece hazırlıksız yakalandı," dedi.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Onun planlarını bildiğini sanıyordum."

"Nişanı kabul etti." Lobide bir camın kırılma sesi duyuldu. İrkildim ama Shaw sakın sakın devam etti. "O sadece bu işi bitirmek istiyor ama Cehennem Sarayı işleri eski yöntemlerle halletmenin peşinde. Bir çeyiz, düğün davetiyeleri, tüm ziyafetler ve partiler. Lach bunu biliyordu ama şimdiye kadar söylemeyi unuttu. Yine de Ciara'nın neden bu kadar kızdığını anlamıyorum. Bunların hepsi herkesin zil zurna sarhoş olup, puro içmesi ve kötü kararlar vermesi için bir bahane."

En azından dürüst davranıyordu. "Kötü kararlar, ha?"

"Birden fazla ve genellikle aynı anda," diye itiraf etti.

"Sarhoşken öyle mi? Bu akıllıca görünüyor."

"Ölümsüzlüğün sorunu da bu. *Bir sürü* aptalca şey yapabiliyorsun." Bir elini bakır rengi saçlarının arasından geçirdi. "Bu ve her akşam yemekte ne yiyeceğini düşünmek."

⁴ Bacchanalia Eski Roma'da Tanrı Bacchus (Dionisos) adına yapılan dinsel ayin ve bayramlardır. İçki şenlikleri olarak da bilinir. (E.N.)

“Sanırım işler feyler ve insanlar için o kadar da farklı değil,” diye takıldım ama Ciara’nın neden kızgın olduğunu anlıyordum. Sonunda ya özgür kalacağım ya da ömür boyu hapis cezası alacağım kendi sürem doluyordu. O da aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Bu işi bir an önce bitirmek istediği için onu suçlayamazdım.

Ciara hışımla oturma odasına girdi ve beni görünce durdu. Alt dudağı hafifçe titredi ama neşeli bir ifadeyle gülümsemek için kendisini zorladı. “Sanırım sana her şeyi anlatmıştır.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Bir damla gözyaşını silip manikürlü elini salladı. “Sana kızgın değilim.” Bunu söyleme şeklinden kime kızgın olduğunu çok iyi anlamıştım. “En azından bu kâbus bana Lach’ın yeni arkadaşını nihayet tanıma şansı verecek. Seni hep kendine saklıyordu.”

Bu yanlış anlamayı düzeltmek üzereydim ki Lachlan bunu benim yerime yaptı.

“Kendi sesini dinlemeyi gerçekten çok seviyorsun.”

Ciara ona dil çıkardı. Bu o kadar kardeşçe bir hareketti ki neredeyse gülecektim. “Kimse senin fikrini sormadı ama Cate’in hangi spayı tercih ettiğini bilmek *istiyorum*. Eğer onu bir *Bacchanalia*’ya katılmaya zorlayacaksan, en azından önce onu şımartabiliriz.”

“O bir insan, oyuncak bebek değil,” diye uyardı Lachlan. “Belki de ona ne yapmak istediğini sorabilirsin.”

“Eğlenceli olacak,” dedi Ciara resmî bir tavırla. “Ki görünüşe göre bu sizin zorlandığınız bir şey.”

Lachlan gözlerini devirdi. “Yani bir banka hesabını nasıl batıracağını bildiğini söylüyorsun.”

“Hepimiz evde oturup kara kara düşünerek bir şeylerin ölmesini bekleyemeyiz.” Ciara beklenti dolu bir ifadeyle bana döndü.

Ah, doğru ya. Spa. Kolyeyi garip bir şekilde çevirdim. “Ben... Benim bir tercihim yok.” Hayatta kalma mücadelesi verirken kendimi bir spada şımartmak öncelik verdiğim bir şey değildi.

Lachlan bana baktı, gözlerinde gergin bir şey vardı ve söylemediğim şeyi duyduğunu biliyordum. “Gitmek istiyor musun?”

Kolyeyi elim yanıma gibi bıraktım.

Ne yapmaya çalışıyordu? Beni mi kolluyordu? Eğer öyleyse, bu şaşırtıcı derecede... Düşünceli bir hareket olurdu.

Zaten karmaşık olan hayatımda ihtiyacım olan son şey düşünceli bir Lachlan’dı. Onun kibirli ve sinir bozucu olmasına ihtiyacım vardı yoksa hormonlarım bir ay bile dayanamadan galip gelecekti.

“Orada *sen* de olacak mısın?” diye sordum konuşmanın yönünü değiştirmeye çalışarak. Başını iki yana sallayınca gülümsedim. “O zaman, evet. Seninle spaya gitmeyi çok isterim, Ciara. Ve ağabeyinin haksız kazançlarını harcamak için alışverişe çıkmayı da. Ve daha başka ne yapmak istersen.”

Muhtemelen ağabeyinin gözüne görünmemeye çalıştığı için geride duran Shaw kahkahasını gizlemek için öksürdü. Lachlan’ın ağzı ince bir çizgi hâlinde gerildi. Yarım saniyeliğine kendimi kötü hissetsem de Ciara da kıkırdadı. “Sanırım ondan hoşlanacağım. Yarın ilk iş gideriz.”

Belki suçluluk duygusuydu, belki de oyuna getiriliyordum ama o anda Ciara’nın arkadaşımı gibi davranmamaya, gerçekten arkadaş olmaya karar verdim. Ve eğer izin verirse Shaw’la da arkadaş olacaktım. “Peki ya Fiona?” diye sordum. “O da bu *Bacchanalia* denen şeye gelecek mi?”

Ciara’nın gülümsemesi soldu ve başını iki yana sallayınca koyu renk bukleleri omuzlarına döküldü. “Hayır. O bu işten kurtuldu.”

Ah. Belki bir gün onlardan biri bana Fiona’nın neden ailesinden kaçtığını ya da neden herkesin onun adını duyduğunda

gerildiğini anlatırdı. Bunu sorup ortalığı karıştırma riskini kesinlikle göze alamazdım.

Roark koltuktan kalkıp bize katıldı ve elini şefkatle Lachlan'ın omzuna vurdu. "Fiona Yeraltı tahtının vârisi değil. Bunun da getirileri var."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdandı Lachlan.

Roark onu hafifçe sarstı. "Neşelen biraz. Hâlâ başını bir sürü belaya sokabilirsin. Normal güvenlik seviyesini iki katına çıkardık. Veliaht prens bile istediği kişiyle rahatça takılabilir."

Roark'un gözleri bana doğru mu çevrilmişti yoksa hayal mi görmüştüm?

Kollarımı kavuşturdum. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca herkese bakıcılık yapacağımı düşünmeye başlıyorum." Bu muhtemelen en iyisiydi. Gençken epeyce rahat davranmıştım ama bunun bedelini de çok ağır ödemiştim.

Lachlan bir adım daha yaklaştı, ruh hâli değiştikçe dudakları da hafifçe kıvrıldı. "Ne? Biraz belaya bulaşmak istemiyormusun?"

Sözleri karşısında kalbim tehlikeli bir şekilde hızlandı. Gözlerini gözlerime dikmiş, *belanın* vücut bulmuş hâli gibi karşımda duruyordu.

Geri çekilme isteğime direndim. "Senin aksine, iyi vakit geçirmek için soruna ihtiyacım yok."

"Ama bu, sorunların en iyisi." Bana doğru iyice eğildi, gözlerindeki altın renkli beneklerin aslında yaramazlık kıvılcımları olduğunu gördüm. "Sana birkaç ipucu verebilirim."

"Bana vereceğin tek şeyin baş ağrısı olacağından eminim."

"Belki de açık fikirli olmalısın."

O kadar yakındı ki, dudaklarımda nefesinin tadını alabiliyordum. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Aptal, seksi sihri ve o gözleri...

"Belki de sen..."

Ciara öksürünce birbirimizden uzaklaştık. Lachlan yalnız olmadığımızı hatırlayınca en az benim kadar irkilmiş göründü.

“Şükürler olsun,” diye mırıldandı Roark arkamızdan. “Tüm bu cinsel gerilim yüzünden boğulmaya başlıyordum.”

Lachlan ona hareket çekti. “Bununla boğul.”

“Çocukça,” diye homurdandım.

“Hadi,” diye ısrar etti Ciara, ağabeyine son bir kez kaşlarını çatarak. “Spaya sonra gideriz. Şimdilik gidip barı basalım.”

Nihayet, arkasına sığınabileceğim bir plan çıkmıştı. Ama o beni sürükleyemeden, Lachlan kotumun kemerinden yakaladı ve beni fısıldayabileceği kadar yakınına çekti. “Biliyor musun, prenses, sanırım bela tam da ihtiyacın olan şey.”

Yanaklarım yanarken geri çekildim ve kendimi kaşlarımı çatmaya zorladım. Roark’la gitmek için döndüğünde sadece güldü ve o uzaklaşırken büyük bir hata yaptığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Önümüzdeki bir ay boyunca Lachlan’ın çekiciliğinin merhametine kalmıştım. Beni haklı olduğuna ikna etmesi ne kadar sürecekti?

BÖLÜM ON ALTI

Birkaç saat sonra Ciara hâlâ ikinci şişe viskinin yardımıyla üzüntüsünü bastırmaya çalışıyordu. Ben de kendi içkimi yudumlarken onun asla beceremeyeceği şeyler ve *insanlar* hakkında sızlanmasını dinliyordum. Bunu duymak beni her ne kadar huzursuz etse de komik bulmuştum.

En azından Channing'in hapishane hücrelerinde oturduğunu düşünmemi engellediği için iyi gelmişti. Her ne kadar oraya tıkmalarına ben sebep olmuş olsam da bu yüzleşmeye çok hazır olmadığım bir gerçektir.

Ciara şişeyi alarak bir içki daha doldurmaya çalıştı ama onun da boş olduğunu fark etti. Şişeye sert bir bakış attıktan sonra barın arka tarafına fırlattı. Mekânda sadece biz vardık. Neon ışıklar, sigara dumanı ve işlenen günahlar yokken kulüp, buraya ilk geldiğimde olduğundan daha küçük ve daha az korkutucu görünüyordu. Nasıl olmuştu da bir ömür değil de sadece birkaç gün geçmişti?

“Yani, sadık olmak zorunda değilim,” diye hıçkırırken barın üzerine tırmandı ve başka bir şişe aramaya koyuldu. “Saraylarda kimse sadık değil. Artık değil.”

Dalgın dalgın başımı salladım, bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Kendi dünyamda bunu çok görmüştüm.

“Ama ben sadece iki yüz yaşındayım. Fiona benden çok daha yaşlı.” Ben aval aval ona bakarken o da şişenin kapağını açtı. Dudaklarını ısırdı ve mahcup bir şekilde sıırttı. “Tamam, *biraz daha* yaşıyım ama çok değil!”

Öylece bakmaya devam ettim. İki yüz yaşından fazla mıydı? Ve Lachlan ondan da yaşıydı.

“Kaç yaşında olduğumuzu bilmiyordun, değil mi?” diye sordu cam gibi gözlerle bana bakarak.

Başımı iki yana sallamayı başardım.

“Lach en genç veliaht prenslerden biri.” Şişenin boynunu hafifçe çenesine vurdu. “Sanırım Sirius daha genç. O Astral Saray’ın prensi ama vârisi değil. Vârisi kız kardeşi. Bain daha büyük. Ne kadar olduğunu unuttum. Oberon ise kadim.”

Bir fey için kaç yılın kadim sayıldığını merak ettim. “O zaman yaşlanmak diye bir şey yok?”

“Ergenlikten çıkıp yirmili yaşlarımıza gelene kadar bir insan gibi yaşlanırsınız ama sonra hemen hemen hiç yaşlanmayız. Vücutlarımız mükemmel bir noktaya geldikten sonra durur.” Aslında bu konuda biraz üzgün görünüyordu.

“Peki, hastalanmıyor musunuz?” İçimi çektim. “Kusura bakma. Sanırım hemşirelik dersleri yüzünden. Kabalık ediyorum.”

Özrümü geçirir gibi elini salladığında, eline aldığı yeni şişeden etrafa viski sıçrattı. Bu sakarlığı karşısında kıkırdadı ve şişeyi güvenli bir şekilde tezgâhın üzerine koydu. “Bir fey nadiren hastalanır. Yine de duyulmamış bir şey değildir. Türümüze musallat olan salgınlar oldu ama çok uzun zaman önceydi.”

“Yani siz hiç ölmüyor musunuz?”

“Ölüyoruz,” dedi üzüntüyle ve *keşke bu düşüncesiz sözleri geri alabilseydim* diye düşündüm. “Öte Dünya bir cennet değil. Aydınlik ve karanlık, barış ve şiddet arasında her zaman bir çekişme vardır. Hayatım boyunca böyleydi ama şimdi daha kötüleşmiş

gibi geliyor. Daha fazla saldırı. Daha fazla ölüm. Sadece şeyden beri...” İçkime ters ters baktı. “Bana asla yetişemeyeceksin.”

Gage’in bölgesinde kontrolümü bir nebze bile kaybetmek istemediğim için temkinli davranıyordum. “Sana yetişmeden alkol zehirlenmesinden öleceğim. Ben bir insanım, unuttun mu?”

Bu sinir bozucu ayrıntıyı bir kez daha elinin tersiyle savuşturarak kadehimi doldurdu. “Peki ya ailen?” diye sordum. Konuştuğum hiç kimse onlardan bahsetmemişti. Eğer Lachlan bir prensse, bir zamanlar bir kral ve kraliçe olmuş olmalıydı ama Ciara’nın evliliğini o ayarlıyorsa...

“Fey kraliyet ailesinin ortalama yaşam süresi kraliyet ailesinden olmayanlara göre biraz daha kısadır, özellikle de taç giyenlerin. Ailem öldürüldü.”

“Üzgünüm,” dedim ve ciddiydim. Ebeveynlerini kaybetmenin acısını biliyordum ama onları tanımış olmanın daha farklı, daha *derin* bir acısı olmalıydı.

“Uzun zaman önceydi.” Sanki ilgisini kaybetmiş gibi şişenin kapağını kapattı. “Ama bazen keşke burada olsalardı diyorum.”

Barın öbür ucuna uzandım ve elini tutup hafifçe sıktım. Zihnini boşaltmak istercesine başını iki yana salladı ve gözyaşları arasından gülümsedi.

“Yemin ederim hep böyle suratsız olmayacağım. Ben berbat bir sarhoşum.” Gözlerini açtı. “Ahhh, yoncaya ne dersin?”

Elini biraz daha sıkı kavradım. “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

“Zulam on yıllardır bende. Güvenlidir,” diye beni rahatlatmış ama ben kibarca reddettim. Ciara beni zorlamadı. Onun yerine seks hayatının son iki yüz yılını anlattı. Daha 1980'lere, onun tabiriyle bu on yılı vampir dönemi olarak adlandırıyordu ki sustu. Bir dakika sonra bara yaslanmış horluyordu.

Ciara minyondur ama onu yukarı çıkarmamın imkânı yoktu. Muhtemelen onu asansöre bile götüremezdim. Başka bir

seçeneğim olmasını dileyerek gözlerimi kapattım ve kolyeme dokundum.

Lachlan anında yanımda belirdi.

“Onu uyutmuşsun.” Sesi etkilenmiş gibi geliyordu. Ona bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Geç olmuş olmalıydı çünkü takım elbisesini çıkarıp göğsünü ve kaslarını gergin bir şekilde saran ve etkileyici dövmelerini ortaya çıkaran fitilli, pamuklu bir tişört giymişti. Ama beni âdeta benden alan şey, dar kalçalarına kadar inmiş olan ipek pijama altıydı. Bol siyah kumaşı, kalçalarındaki güçlü kasları pek gizleyemiyordu ve gözlerimin başka nelerin ortada olduğunu görmek için iç kısımlara doğru kaymasını engellemek epey çaba gerektiriyordu. Saçları sanki duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı, birkaç tutamdan geniş omuzlarına su damlıyordu. Uzanıp parmaklarımla onları geriye doğru düzeltmek için yanıp tutuşuyordum.

Boğazımı temizledim ve kız kardeşine odaklandım. “Tamamen benim marifetim sayılmaz. Muhtemelen az önce içtiği üç şişe viski ve yüz yıllık yonca yüzünden kendinden geçmiştir.” Huzurlu yüzünü daha dikkatli inceledim. “İyi olacak mı?”

“Öğlene kadar uyuyacak ama iyi olacak.” Onu kollarının arasına alırken, dövmeleri kollarına dolanıp parıldıyordu.

Onu asansöre kadar takip ederken, Ciara’nın gerçekte nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Aslında nerede kalmam gerektiğini de bilmiyordum. İçeri girdiğimizde başıyla paneli işaret etti. “En üst kat.”

Bu mantıklıydı. On üçüncü katın düğmesine bastım ve kabinin karşı tarafına geçtim. Hareketimi izledi ama bir şey söylemedi. En üst kata ulaştığımızda kapıların kapanmasını engellemek için vücudunu eğdi ve kız kardeşini dikkatle kucakladı. “Evine hoş geldin.”

Ona Avalon’un benim evim olmadığını hatırlatacak oldum ama göz alıcı antreyi görünce sözlerim dudaklarımda kayboldu. Altın damarlı mermer zeminin ortasında yuvarlak maun bir

masa duruyordu ve ortasındaki beyaz güller, zambaklar ve şakayıklardan oluşan abartılı aranjman havayı çiçeklerin parfümleriyle dolduruyordu. Antrenin bir tarafında iki koridor vardı. Sonlarını göremiyordum. Sanki sonsuza kadar uzanıyordu ama bu... İmkânsızdı. Girişin diğer tarafında tek bir siyah kapı vardı.

Masaya doğru küçük bir adım attım, açıkça ortada olan sihre çok da güvenmeyerek. Lachlan yanımdan hızla geçti ve soldaki uzun koridorlardan birine doğru yöneldi. Ona ayak uydurmak için çabaladım ve zemin, fildişi pelüş bir halıya dönüşürken neredeyse takılıp düşüyordum. Sonunda durdu ve çıplak ayağıyla siyah lake bir kapıyı iterek açtı.

Ciara'nın yatak odası tam bir prensese yakışacak nitelikteydi. Süslü altın oymalarla çevrili kadife başlıklı bir yatağın üzerine dağılmış zarif bir allık paletin tonlarını andıran yastık ve battaniyeler vardı. Her iki yanında birer kemerli pencere yükseliyordu; uzun, altın rengi perdeleri geriye doğru bağlanmıştı ama yine de meşe zemine dökülüyorlardı. Camlardan sızan ay ışığı, kafesli tavanın ortasında asılı duran koyu renkli avizeden yansıyor. Havayı dolduran gül yapraklarının pudramsı yumuşaklığı ya Ciara'nın doğal kokusuydu ya da köşedeki antika makyaj masasının üzerine dizilmiş sayısız parfüm şişesinden geliyordu. Duvara yaslanmış yaldızlı bir ayna, yanındaki pembe kolçaksız tekli koltuğun üzerinde dantelli sütyenler ve birkaç çift topuklu ayakkabı vardı. Yatağın püsküllü ayakucuna kadar uzanan krem rengi kürk halının üzerinde birkaç dergi ve yarısı yenmiş bir kutu çikolata duruyordu.

Lachlan onu yatağa yatırdı, ayakkabılarını çıkardı ve ardından üzerine yumuşak bir örtü örttü.

“Belki de onunla kalmalıyım?” Düzenli nefes alışverişini daha rahat görebilmek için saçlarını geriye doğru ittim.

“O kesinlikle iyi. Wraithler ona göz kulak olacak.”

Ürperdim. “Onlar da mı burada? Nasıl?”

“Avalon’un yarısı benim dünyamın, yarısı da senin dünyanın içinde.” Öte Dünya’da kalmalarını dilediğim tek şey ruhlardı, özellikle de insanları uyurken izlemeyi sevdikleri için. Ama dünyalarımız arasında var olmalarının otelin tuhaf tasarımının bir açıklaması olabileceğini düşündüm.

Kendimi tutamayarak esnedim.

“Sana odanı göstereyim.” Kapıya doğru ilerledi ve ben ayağa kalkıp örtüyü Ciara’nın omuzlarına çekerken beni bekledi.

Antreye geri dönerken Lachlan konuşmadı ama oraya varmadan önce sessizliği bozarak alçak ve hırıltılı bir sesle, “O iyi mi?” diye sordu.

“Mutsuz.” Ona bu konuda yalan söyleyemezdim.

Belki Ciara onun mantığını anlıyordu, belki Cehennem Sarayı’yla yapılan ittifak Trinity’yi şehrin sokaklarından uzaklaştıracaktı, belki bununla yaşayabilirdim ama süslü püslü kelimelerle gerçeği yumuşatmaya çalışmayacaktım. “Evlenmek istemiyor.”

“Bu işin başka bir yolu varsa da ben göremiyorum.”

Antrenin mermer zeminine bir adım kala durdum. “Bunu gerçekten neden yapıyorsun?”

“Sana söyledim. Cehennem Sarayı’yla bir ittifak...”

“Hayır, sebebi bu değil.” Ellerimi belime koyarak onu inceledim. Kaslı vücudunu ya da delici yeşil gözlerini değil, sadece *onu* inceledim. İhtiyatlı, temkinli gözlerinin kibirli bir şekilde sırtan dudaklarıyla asla uyuşmamasını... Taşımak zorunda olduğu ve asla göstermediği ağır yüklerin, geniş, güçlü omuzlarını nasıl şekillendirdiğini... Konuşmadığına ama düşündüğüne işaret eden geçici, değişken dövmelerini inceledim. Bu bilgi için Shaw’a teşekkür etmeliydim. “Bunu neden yaptığını biliyor musun?”

Bana bakarken bakışları beni delip geçti. Ne görmüştü? “Eğer...”

“Ciara sonunda uyudu mu?” Shaw antreye doğru yürüdü ve güllerin birinden bir yaprak koparmak için durdu.

Lachlan’ın burun delikleri hafifçe açıldı ama dönüp kardeşine baktı. “Onu daha şimdi yatırdık.”

“*Biz*” dediğinde, o tek kelimede gizlenmiş olan ima karşısında göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim.

Hâlâ bunun ne anlama geldiğine karar vermeye çalışıyordum ki avucunu belime koydu. “Ben de Cate’e odasını göstermek üzereydim.”

Lachlan beni diğer taraftaki o tek siyah kapıya doğru götürürken Shaw kaşlarını çatı. “Doğu kanadında kalması gerekiyor mu?”

Doğu kanadı mı? Katın saçma sapan mimarisiyle hangi yönün doğu olduğunu nasıl anlayabiliyordu ki?

Lachlan’ın eli aşağıya doğru kayarak kalçamın kıvrımını kavradı. “O benimle kalacak.”

Onu azarlamak üzere gözlerimi aniden onunkilere çevirdim. Onunla aynı odayı paylaşmaya hiç niyetim yoktu.

Shaw rahatsızlığımı fark etmiş gibiydi. “Kalabileceği bir sürü boş yatak odası var.”

“Endişeni anlıyorum.”

Derin bir nefes aldım, kolyeyi parmaklarımın arasında çevirerek anlamasını bekledim. Ama Lachlan sihirli bağımız aracılığıyla ona bağırarak ettiğim küfürleri duyduysa bile gözünü dahi kırpmadı.

Ben de birkaç tane daha ekledim.

“Belki de artık...” Shaw lafını yarıda kesti çünkü Lachlan yanımdan ayrılıp ona doğru yürüdü, dirseğinden tutup antre boyunca çekti.

Büyükannem, içimde biriktirdiğim öfkenin serbest kalmak üzere olduğunu hissettiğimde içimdeki öfkeyi sayı sayarak boşaltmamı söylerdi. Shaw ve Lachlan hararetle fısıldaşırken

saymaya başladım, Lachlan'ın gözleri birkaç saniyede bir benimkilere kayıyordu. Ellerini havaya kaldırıp bana özür dileyen bir bakış atıp gözden kaybolduğunda yüz on bire ulaşmıştım.

Lachlan sert bir şekilde bir şeyler mırıldandıktan sonra elini özel kanadına açıldığı besbelli olan siyah kapıya doğru uzattı.

“Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Ailene karşı daha nazik olmalısın.”

“Peki, nedenmiş o?” Şakağını ovuşturdu.

“Çünkü onlara sahip olduğun için şanslısın.” Sesim hafifçe titredi. “Herkesin bir ailesi olmuyor.”

Yüzündeki çizgiler ses tonuyla birlikte yumuşadı. “Bunu biliyorum.” Başıyla kapıya doğru işaret etti. “Sana nerede kalacağını göstereyim.”

Kapıyı açtığında kendimi başka bir kavgaya hazırladım.

Diğer tarafta beni bir yatak odası beklemiyordu. Bunun yerine, burayı ev olarak kullanan erkeği anımsatan, saf bir erkeksiliği yansıtan, devasa bir oturma odasına girdim. Siyah panelli duvarların bir tarafı New Orleans'ın ışıklarına bakan büyük bir pencere ile bölünmüştü. Trafiğin hafif gürültüsü, mermer şöminedeki odunların çıtırtılarına karışıyordu. Her iki yanda, duvarların içine yerleştirilmiş kitap rafları vardı; ateşin ışığı raflara tıktırılmış kitapların üzerinde dans ediyordu. Uzun, deri bir kanep ve iki berjer, altlarındaki ince, dokuma halının üzerine yerleştirilmiş pirinç bir sehpayla birlikte odayı doldurmuştu.

Oturma odasını boydan boya geçerek çeşitli içki şişeleriyle dolu, tekerlekli, antika bir bar tezgahına doğru yürüdü. Tezgâha ulaştığında kaşlarını çatarak bir elini salladı; donuk kenarından buharlar çıkan bir buz kovası belirdi. İşte *bu* işe yarar bir sihirdi. İki bardağa birkaç küp attı ve bir tanesini bana uzatmadan önce kristal bir sürahiden kehribar rengi sıvıyla doldurdu.

Tereddüt ettim. Benden odasını paylaşmamı bekliyorsa, ki beklediği çok açıktı, belki de işin içine alkolü katmadan önce birkaç temel kural belirlememiz gerekiyordu.

“Zehirli değil.”

İç çekerek bardağı aldım ama içmedim. Neden onunla kalmam konusunda ısrar ettiğini öğrenene kadar olmazdı. İçkiyi sıkıca kavradım, başparmağımla bardakta oluşan buğunun üzerinden geçtim. “Doğu kanadında iyi olacağıma eminim.”

Hatta daha iyi olacaktım. Bir şey bu düşünceyi dile dökmemi engelledi. Belki de kendimi koruma bilinci geliştiriordum.

“Bu tartışılır.” Dikkatimi ağzına çekecek kadar ağır bir yudum aldı. “Merak etme, prenses. Sana ait bir yatak odan var.”

Cesaretimi toplayarak koridora bir göz attım ve birkaç kapı olduğunu görünce rahatlardım. En azından aynı yatağı paylaşmamızı beklemiyordu. “Hepinizin kendine ait bir kanadı mı var?”

“Shaw ve Roark bir kanadı paylaşıyor. Ben şahsen kardeşlerimden her zaman en az bir buçuk kilometre kadar uzakta olmayı tercih ederim.” Viskisinden bir yudum daha aldı ve dokunuşunun tenimi yaktığı gibi viskinin de onun boğazını yakıp yakmadığını merak ettim.

“Neden *benim* kanadımda olmak isteyeceğine gelince, bu tür etkinliklerin biraz edepsizleşme eğilimi vardır.”

Kaşımı kaldırma sırası bendeydi. “Edepsiz mi? Bunun ne anlama geldiğini bilmek ister miyim bilmiyorum.”

“Sana çok fazla geleneksel saçmalık olacağını söylemiştim,” diye hatırlattı. “İnan bana, eve misafirler getirirse Roark’la aynı duvarı paylaşmak istemezsin.”

“Misafirler derken? Çoğul anlamda mı?”

Lachlan’ın yüzünde soruma cevap olarak beliren gülümsemesi bir kurdu andırıyordu. “Feylerin, hepimizin doymak bilmez bir iştahı vardır.”

Ah, lanet olsun. Birden elimde bir içki olduğuna sevindim. İçkiyi dudaklarıma götürürken parmaklarımin nasıl titrediğini fark etmemesini umdum. Viski içimi yakarak aşağıya indi ve bana gerçekten bilmek istediğim şeyi sorma cesareti verdi. “Peki, sen de bu edepsizliğe katılacak mısın? Çünkü eğer öyleyse, sanırım başka bir katta kalmalıyım.”

Eğer insanları eve getirmeyi planlıyorsa, kendi posta koduma sahip olacağım bir yerde kalmak isteyebilirdim.

“Bunu yapmam seni rahatsız eder mi?”

Lachlan’ın bu muazzam odalarda, etrafı prenze dilediği şekilde hizmet etmeye hazır güzel feylerle çevrilmiş olacağı fikri içimi burktu.

“Hayır.” Yüzüme kayıtsız bir ifade takındım. “*Kimi* istiyorsan onu becer.”

Gülümsemesi, yalan söylediğini bildiğinin göstergesi gibiydi. “Bunu aklımda tutacağım.”

“Ben de aynısını yapacağım.” Daha önce çizdiğimiz çizgiye çok yaklaştığımı biliyordum, onu pekiştirecek mi yoksa tamamen silecek mi diye merak ettim.

“Ne yazık ki kutlamalar sırasında pek eğlenemeyeceğim. Üzerinde çalışılması gereken ayrıntılar var.” Bardağındaki buzu şingirdattığında çıkan ses zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da yıprattı. “Korkarım ben *diğerleri* kadar eğlenemeyeceğim.”

Diğerleri eğlenecekti. O eğlenmezdi. Ben de eğlenemezdim. Bu tek kelimenin altında yatan imayı yanlış anlamak mümkün değildi. Bu da başka bir sınav ya da belki de yem olabilirdi. Oltaya gelmeyecektim. “Yani duman dolu odalarda oturup tam olarak ne yapacaksınız?”

“Sana sidik yarışları olacağını söylemiştim.” Dudaklarını gergin bir ifadeyle sıktı ve bir içki daha doldurdu. “Ve duman dolu odalara gelince, sandığının aksine aslında cehennemde değiliz. Yine de muhtemelen puro içilecektir.”

“Tabii ki içilecek.” Başımı iki yana salladım. “Peki, sen bunu yaparken ve diğerleri de... Birbirlerini becerirken ben ne yapacağım? Oturup seni mi bekleyeceğim?”

“Sanırım beni özlemen söz konusu bile olamaz,” dedi düz bir sesle. Lachlan odanın öbür ucuna geçerek yıpranmış deri bir koltuğa oturdu. Bacaklarını salladı, pantolonunun dalgalanan ipek kumaşı kasıklarını, ağzımı kurutmaya yetecek kadar ortaya çıkardı. “Yalnız olmayacaksın ama geceleri benim yanımda kalman daha güvenli olur.”

Bir an için çenesinin hafifçe seğirmesini, parmaklarının bardağa vuruşunu inceledim. Görüldüğü kadar sakın ve soğukkanlı değildi.

“Biriyle tanışırsam seni uyarmalı mıyım?”

Tehlikeli sulara yüzüyordum. Yüzeyde sakın görünüyordu ama onunla ilgili hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Üzerinden akan o karanlık, çekici ve cezbedici sihri varken bu mümkün değildi. Kadehi sıkıca kavradı ama yüzünde onu ele verecek hiçbir duygu yoktu. “Gerek yok.”

Bu tehlikeli olmaya başlamıştı ama sınırlarını zorlamaya devam ettim. “Neden? Edepsizliğe katılmama izin verilmediği için mi? Daha önce başımın belaya girmesi gerektiğini ima eder gibi konuşmuştun.”

“Yürümeden önce emeklemelisin, prenses.”

“Bu bir evet mi?”

Bardağında çatlayan buzu gereğinden fazla bir dikkatle inceledi. “Birinin, dikkatini çekmesini mi umuyorsun?”

“Sadece soruyorum,” dedim soğukkanlılıkla. “Birini odana davet edersem seni üzmem istemem. Ya da birden fazla kişiyi.”

“Bu tamamen sana kalmış bir şey... Sıkılmanı istemem.”

Beni dibe çekmek isteyen bir akıntının merkezimi sızlattığını hissedebiliyordum. Lachlan içkisine bakmaya devam ederken bile etrafımızdaki akıntının değiştiğini, yön değiştirdiğini

hissettim. Vücudum anında tepki verdi; sıcaklık ve tehlike uzuvlarımın arasında bir girdap gibi dönerek hafif bir ateşe dönüştü. Kıpırdandım ama hissettiğim şey daha da arttı.

“Anlaşıldı,” dedim kararsız bir sesle. “Kendimi eğlendirmeye çalışacağım.”

Karanlık bakışları başımdan ayak parmaklarıma kadar inerken tıpkı tanıştığımız gece yaptığı gibi beni âdeta yavaşça soydu. Ve tıpkı o gece olduğu gibi kontrolümü elimde tutmam gerekiyordu. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordum. Nefret ediyordum ama bir yandan da seviyordum. Bu güçlü adamın sadece bana odaklanmış olması... Sarhoş ediciydi.

Gözlerini benimkilere dikmişti ve verdiği savaş yüzünden okunuyordu. “*Cate.*”

İsmimin dudaklarından dökülmesi tamamen çözülmemeye yetti.

Geri alamayacağım bir şey yapmadan, mesela kıyafetlerimi çıkarıp beni her şekilde eğlendiren kişi olması için *ona* yalvarmadan önce hemen bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. “Güzel. Her şey hallolduysa gidip odamı bulayım.”

“Benimki soldaki ilk oda,” dedi. “Ama paylaşmak istersen...”

Her zamanki gibi tam olarak ne düşündüğümü biliyordu. Üstünlüğü ele geçirmesine izin veremezdim. “Almayayım.” Yüzüme sahte bir gülümseme takındım. “En uzaktaki odayı seçtiğimden emin olacağım. Bilirsin, birini getirme ihtimalime karşı. Uykuna mâni olmak istemem.”

O cevap vermeden kaçtım. Blöf yapıyordum, bunu biliyordum ve muhtemelen o da biliyordu ama yine de en uzak yatak odasını seçtim. Bu daha güvenli gelmişti.

Bu oda bana Öte Dünya’da verilen odadan farklıydı ama onun kadar lükstü. Cilalı zeminde ilerlerken kalın krem halıları zar zor fark ettim. Fildişi ipek perdelerle örtülü, yerden tavana kadar uzanan pencerelere zar zor baktım. Şehri ikiye bölen nehri

görebiliyordum ama bu mümkün değildi. Kendi dünyamda olsam da bu manzara, Avalon'un fey sihriyle inşa edildiğinin bir kanıtıydı. Tek bildiğim, Avalon'daki her odanın bir ip yumağı gibi birbirinin üzerinden geçiyor olabileceğiydi.

Yatağa uzandım. Büyüktü ve meşeden oyulmuştu, sağlam sütunları siyaha boyanmıştı. Üzerine kat kat battaniyeler, nevre-simler, fildişi ve altın renginin hoş tonlarında yastıklar yığılmıştı. Karşısında, devasa bir taş levhadan oyulmuş şöminenin üzerinde gürül gürül yanan bir ateş vardı.

Yastıklardan birini kapıp yüzümü içine gömdüm. Bir fey prensiyle zıtlaşırken aklımdan ne geçiyordu? Kendimi yakmaya mı çalışıyordum?

Dizlerimi göğsüme çektim ve bir şeylerin eksik olduğu his-sini görmezden gelmeye çalıştım. Oda çok büyüktü. Yatak bom-boştı. Yanımda tam olarak neyi -daha doğrusu *kimi*- istediğimi biliyordum.

Ama bu bulaşmayı reddettiğim bir arzuydu.

BÖLÜM ON YEDİ

Sonraki birkaç günü şehrin spalarından sadece birinde değil, dördünde birden tüylerimi aldırarak, cildimi parlatarak ve ölesiye masaj yaptırarak geçirdim. Ciara'nın ziyaret etmekle ilgilenmediği tek yer ailesinin otelindeki spaydı. Bunun yerine günlerimizi şımartılarak, gecelerimizi de Bourbon Caddesi'nde geçirdik. Bu yıllardır yapmadığım bir şeydi.

Avalon'dan ve yeni ev arkadaşımдан uzak durduğum için çok mutluydum.

Bazı geceler Shaw ve Roark bize katıldı ama Lachlan hiç gelmedi. Ciara'nın özgürlüğünün son gecelerine gölge düşürmek istemediğinden şüpheleniyordum. Ama ağrıyan ayaklarımı sürükleyerek koridordan kendi odama geçerken onun odasının ışığı hep açık oluyordu. Birden fazla gece uyumadan onun ayak seslerini dinledim. Bir ya da iki kez duyduğuma yemin edebilirdim ama kapı hiç açılmadı.

Haftanın sonunda, sadece kız kardeşinden kaçmadığını anlamıştım. Benden kaçıyordu.

Diğer sarayların geleceği sabah, Ciara Avalon ve Öte Dünya arasında mekik dokurken beni de peşinden sürükledi, ta ki bacaklarım süzülmekten jöle gibi olana dek. Çılgına dönen enerjisini anladığım için şikâyet etmedim ama sonunda yukarı çıkıp giyinme zamanının geldiğini söylediğinde, ayaklarımın

altında on dakikadan daha uzun süre hissedeceğim sağlam bir zemin gerçeği karşısında neredeyse ağlayacaktım.

Günün etkinlikleri için iki elbise hazırlanmış, yüzlerini asla göstermeden evi temiz ve düzenli tutan sağduyulu ev personeli tarafından özenle yerleştirilmişti. Onların da wraith olmadıklarını umuyordum. İncecik tülden olan balo elbisesinin bu akşamki parti için olduğunu düşünerek diğer elbiseyi giydim. Elbisenin vücuda oturan tarzı kıvrımlarıma sarılıyormuşçasına yapıştı ve ipeksi kumaşı -Yeraltı Sarayı'yla özdeşleştirdiğim mürekkebe bulanmış yeşim taşından daha canlı bir yeşildi- yumuşacıktı. Sol omzumun üzerinden sarmaşık gibi kıvrılan tek askısı, dekoltemin dolgunluğunu gösterecek kadar derindi. Bu kadar güzel bir şeyin aynı zamanda rahat olması inanılmazdı.

Ciara'dan beni süslemesini isteyerek onu strese sokmak istemedim, bu yüzden saçlarımı arkada tutturdum, dökülen buklelerimi elimden geldiğince ehlileştirdim ve birkaç dakikamı maskara ve dudak parlatıcısı sürerek geçirdim. Aynaya göz attığımda yeterince şık olduğumu gördüm. Ciara'nın çoğu geceler, saniyeler içinde zahmetsizce uyguladığı cazibe sihri kadar iyi değildi ama buraya kimseyi etkilemek için gelmemiştim. Sonuçta evlenmek zorunda olan ben değildim.

Ciara çoktan antrede beni bekliyordu. Koyu renk elbisesinin üst kısmı, solgun teninde dikkat çeken siyah ipek güllerle kaplıydı. Dar, dantelli eteği, düzgün baldırlarını ve yüksek topuklu rugan ayakkabılarını göstermek için dizlerinden itibaren daralıyordu. Uzun saçları parlak bir örtü gibi omuzlarına dökülüyordu. Cehennem Sarayı Prensi'ni etkileyeceği kesindi.

Yanına gittiğimde iç çekerek beni süzdü. "Seni güzelleştirmemi istemeliydin."

"O kadar mı kötü?" Buklelerime hafifçe dokunarak acaba saçlarımı tamamen toplamalı mıydım diye düşündüm.

"Hayır!" Kollarını bana doladı ve gül kokulu bir parfüm bulutuyla sarmalandım. Ama her zamanki kemik kıran

sarılmalarının aksine, bu seferki sanki bir can simidine sarılıyormuş gibi hissettirdi. “Çok güzelsin. Hazırlanmana yardım etmeliydim. Bugün tamamen kendime odaklandım. Özür dilerim.”

“Belki de ben senin hazırlanmana yardım etmeliydim. Bu arkadaşlık olayında yeniyim. Bugün senin büyük günün,” dedim.

Hatırlatmam üzerine biraz kızardı ama sonra silkindi ve ellerimi tuttu. “Bu arkadaşlık işinde harikası.” Birbirimize gülmüsedüğümüzde içime bir sıcaklık yayıldı. “Ben nasılım?”

O kadar paraya, arabalara ve sihre rağmen, bazı açılardan onun da benimki kadar yalnız bir hayatı olduğunu fark etmeye başlamıştım. Dansa gittiğimizde, diğer feylerle değil, güvenlik ekibiyle ya da Roark ve Shaw’la gidiyorduk. Bardan içki aldığı anda ve barın üstüne çıkıp yabancılarla dans ettiğinde bile, bu yabancılar sonrasında da yabancı olarak kalıyordu. Belki de bu durum, insanlar New Orleans’ı ziyaret edip giderken onun kalmasıyla ilgiliydi. Otelde yaşaması bu sorunu daha da kötüleştiriyordu. Belki de Yeraltı Sarayı’nın prensesi olduğu içindi.

Ama içten içe, bunun nedeninin her gece eve dönüp ağabeyini kontrol etmesi olduğunu biliyordum. Burada ondan daha yalnız olan tek kişi oydu. Bain’le nişanlanmak için kendini bu şekilde pazarladığından şüpheleniyordum. Londra, onu Lachlan’a karşı omuzlarında taşıdığı o sessiz yükümlülükten kurtaracak ve birkaçını kapatsa bile yeni kapılar açacaktı.

“Seninle Londra’ya taşınabilirim,” diye uyardım onu, bunun gerçekleşmesini dileyerek. Ciara gibi, ben de kardeşime göz kulak olurken New Orleans’tan ayrılmaya pek hevesli değildim.

“Benimle dalga geçme.” Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Onları sildi. “Ama yapamayacağını biliyorum. Lach varken olmaz...”

Eğer bilmeceyi çözersem Lachlan'ın anlaşmayı bozacağına dair verdiği sözden Ciara'ya bahsetmemiştim. Kendi başına yola koyulmayı kabul etmesinin bir nedeninin de kardeşini dizginlemek için benim burada olacağımı düşünmesi olduğunu bilirken bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki?

Ağzım kurudu, dilim yapış yapıştı ve rimelimi mahvetmekle tehdit eden duygularla doluydu. "Gitsek iyi olacak."

Ciara derin bir nefes alıp başını salladı ama asansöre bindiğimizde omuzları hafifçe titriyordu.

Avalon'daki tüm odalar önümüzdeki üç hafta boyunca diğer sarayları ağırlamak üzere rezerve edilmişti ve bana söylenene göre her biri kalabalık bir kortej hâlinde yolculuk ediyordu. Görünüşe göre hiçbiri arasında güven yoktu ve burası silahlı muhafızlar ve soylu feylerle dolu olacaktı. Bazı etkinliklere Yeraltı Sarayı'nın kendisi ev sahipliği yapacaktı; diğerleri ise Avalon'un özel kulüp ve balo salonlarında gerçekleşecek, feyler dünyalar arasında serbestçe dolaşacaktı. Bu arada bana, Ciara, Shaw ve Roark'a yakın durmam gerektiği söylenmişti, onlar da bu iki yerden birinde sıkışıp kalmamamı sağlayacaklardı.

Odam onunkinden sadece birkaç kapı aşağıda olmasına rağmen Lachlan'dan hâlâ bir ses çıkmamıştı.

Asansörden indiğimizde erkekler bir düzine güvenlik görevlisiyle birlikte bizi bekliyorlardı. Daha fazlasının yakınlarda nöbet tuttuğundan hiç şüphem yoktu, huzuru korumak için her iki dünyadaki tüm kamusal alanları gözetlemekle görevlendirilmişlerdi. Ekinoks sırasında kafam o kadar karıştı ki feylerin güvenlik önlemlerini gerçekten değerlendirememiştim. Şimdi, onlarla lobide buluşmak için ilerlerken nabzım hızla atıyordu. Lachlan kapıya daha yakındı, sırtı bize dönüktü ve yaklaştığımızı duyduysa bile dönmedi.

Shaw ve Roark her zamanki siyah kıyafetlerini giymişlerdi, yakaları sıkıca iliklenmişti, boyunlarında ve parmak eklemlerindeki dövmeler sabit bir şekilde görünüyordu. Shaw bakır

rengi saçlarını geriye doğru taradığı için normalden daha koyu görünüyordu ve Roark'un gümüş rengi saçları ise bir tarafa doğru özenle yatırılmıştı, tıraş edilmiş diğer tarafında ise yeni kazınmış bir deseni sergiliyordu. Dudak *piercing*'iyle oynarken bize başıyla selam verdi. Shaw ise bizi görünce alçak sesle ıslık çaldı.

Ciara gururlandı ama ben sadece gözlerimi devirdim.

"Nihayet! Geç kaldınız. Onlar..." Lachlan sonunda bize döndüğünde cümlesi yarıda kaldı. Gözleri vücudumun üzerinde gezindi; kalçalarımda, göğüslerimde ve boynumda utanmazca oyalanarak ödülünü değerlendiren bir kazanan gibi beni süzdü. Bakışları sonunda benimkilerle buluştuğunda, yoğunluğu nefesimi kesti, sanki bunu da kazanmış ve her parçamı almadan rahat edemeyecekmiş gibi ciğerlerimdeki tüm havayı emdi.

Roark sızlandı. "Neden birdenbire bir sigaraya ve biraz kestirmeye ihtiyaç duyduğumu hissediyorum?"

Lachlan gözlerini benimkilerden ayırarak penumbrasına el hareketi yaptı ve bize doğru ilerledi. Derin nefesler alırken dikkatimi yere çevirdim ama yanan sadece ciğerlerim değildi. Ciara kaburgalarımın dirsek attı ama onu görmezden geldim. Şimdiye kadar Lachlan'la aramızdaki anlaşma konusunda Roark kadar sevimsiz davranmamıştı. Lachlan ise Roark'u bu konuda dürtmekten özel bir heyecan duyuyor gibiydi ama Shaw ya da Ciara'nın pes edip ona katılmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi Lachlan, kelimeleri de omuzları kadar gergindi.

"Sanırım talimatların *etkilemek için giyinin* şeklindeydi." Ciara konuşurken ağzını büzmüştü. Ağabeyi ona dik dik bakınca zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Bu bir cenaze töreni değil," diye mırıldandı beklediğimden daha nazik bir şekilde.

Ama Ciara ona bakmayı reddederek başını omzuma yasladı. “Bunu benim seks hayatıma anlat.”

Konuklar gelmeye başladığında hâlâ birbirlerini görmezden geliyorlardı. İlk gelenler Cehennem Sarayı’ndakilerdi; kraliyet ailesinden saray üyelerine ve muhafızlara kadar her biri ciddi ve kibirli görünüyordu. Hepsi insanüstü güzellikteydi, yaşayan, nefes alan yaratıklardan çok müzeler için yapılmış heykellere benziyorlardı.

Veliaht prensini Ekinoks’tan tanıdım. Güvenlik görevlileri iki yanında pozisyon alırken Bain ekibin ortasında bekliyordu. Solunda duran MacAlister bize doğru alaycı bir ifadeyle baktı. Yüzündeki kötücül gülümsemenin özellikle birimize mi yoksa hepimize mi yöneldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bain Lachlan’ın elini sıkmak için ilerlerken, bazıları Cehennem Sarayı’ndan bazıları da bizimkilerden oluşan küçük bir muhafız halkası etrafımızı sardı. Başka kimseye selam vermedi.

Haddimizi bildiğimizden emin olmak istediğini düşündüm.

Bain, Cehennem Sarayı alevinin akkoruydu; Lachlan ise Yeraltı Sarayı karanlığının ölümcül ve evcilleşmemiş vahşiliği. Gölge sarayların prensleri, konum olarak eşit olsalar da diğer her yönden çok farklıydılar.

“Lachlan.” Prens buz gibi başını hafifçe eğdi.

Lachlan onun jestine karşılık vermeden onu, “Bain,” diye yumuşak bir şekilde selamladı.

Görünüşe göre sidik yarışı başlamıştı.

Lachlan’ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrılınca kolyemle oynadığımı fark ettim. Ama bu sefer bırakmadan düşüncelemi duymasına izin verdim. Feylerle, geldikleri andaki kadar ölümcül olduklarını bildiğim yabancılarla dolu bu odada, o benim can simidimdi.

Çekilmez bir *hıyar olsa bile*, diye ekledim egosu tehlikeli bir şekilde şişmesin diye.

Lachlan kahkaha olabileceğini düşündüğüm bir sesle boğazını temizledi.

Bain'in gülümsemesi dişlerinin gereğinden fazla bir kısmını ortaya çıkarıyordu ve bunun, besin zincirinin tepesine yakın iki erkek fey arasındaki bir güç gösterisi mi, yoksa aralarında olan bir husumet mi diye merak ettim. Acaba Lachlan, kız kardeşinin bu meseleyi çözmeye yeteceğini mi düşünüyordu?

"İlk gelen saray sizsiniz," dedi Yeraltı Prensi.

"Çünkü en önemli konuklar biziz." Bain kendi şakasına gülümsedi ve Ciara'ya bir kez baktıktan sonra gözlerini lobide gezdirdi. "Ya da en azından ben öyleyim."

Lachlan sadece ona bakmakla yetindi.

"Ciara," diye devam etti Bain, müstakbel gelinine bakarken gözlerine vahşi bir ifade yerleşmişti. Ciara bana doğru yaklaşıp elimi tuttu. "Bu akşamı iple çekiyorum, ya sen? Nikâhın kıyılmasından önce son bir kez eğlenmek için."

Ciara yutkundu. "Ben de öyle."

Bain'in bakışları kenetlenen ellerimize kaydı ve kaşlarını çattı. "Sakın bana bir insana bağlandığını söyleme."

Ağzım bir karışık açık kaldı ama ben karşılık veremedim Ciara ona ters ters baktı. "Nasıl olduğunu unutmu-"

Lachlan yumuşak bir sesle, "Benim kadar değil," diye araya girdi.

Bain yatışmış görünüyordu. "Sadece Londra'da bize eşlik edecek mi diye merak ettim."

Ciara elimi sıktı ama Lachlan başını iki yana salladı. "Sadece ben oradayken." Kız kardeşine başıyla işaret etti. "Ciara, Bain ve diğerlerine katlarını gösterir misin?"

Ciara çenesini kaldırdı ve inanılması güç bir neşeyle gülümsedi. "Lütfen beni takip edin."

Onunla gitmeye hazırlanırken Lachlan elini kaldırdı. “Gelenek gereği diğerlerini karşılamak için kalmamız gerekecek. Bizi bağışlayın.”

“Gelenek,” diye yineledi Bain.

Elimi bırakırken Ciara’ya cesaret verici bir ifadeyle gülümstedim. Elim o kadar sıkı tutmuştu ki avucum nemlenmişti. Bain ve MacAlister’a ona eşlik etmelerini işaret etti ve ben de Lachlan’ın sözlerine rağmen onunla gitme isteğime engel olmaya çalıştım. İki korumamız da onun peşinden gidince biraz rahatlardım. Cehennem Sarayı’nda tek başına kalacağı zamanlar da gelecekti ama bu ilk gece fazladan cesarete ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Shaw ve Roark yanıma geldiler. Hafif korumacı duruşlarının tesadüf olduğundan şüpheliydim. Ciara’nın yokluğunda benim payıma da iki koruma düşmüş gibiydi.

Lachlan adamlarından biriyle konuşmaya gittiğinde, “Peki, arkadaşlar mı, yoksa birbirlerinden nefret mi ediyorlar?” diye Roark’a fısıldadım. Lach söz konusu olduğunda bunu söylemek her zaman imkânsızdı.

“Demek fark ettin.” Bana bakarak sırıttı. “İkisi de. Bain ve Lach birbirlerinin varlığına diğer bazı saraylardan biraz daha fazla tahammül edebiliyorlar. Astral Saray kısa süre içinde Prag’dan gelecek.”

Onlar geldiğinde, içimden daha fazla soru sorarak daha hazırlıklı olmayı dileyerek geri çekildim.

Astral Saray’ın veliaht prensesi Aurora, adı kadar güzeldi; koyu kahverengi teni, mücevher parlaklığındaki gözleriyle aynı renkte olan dar elbisesinin koyu ametist tonuyla dengelenmişti. Lachlan’la samimi bir tavırla konuşurken arada bir Lachlan’ın koluna hafifçe dokunuyordu. Lachlan onun gülümsemesine karşılık verdi, alçak sesle konuşmak için ona doğru eğildiğinde göğsümde bir sızı hissettim. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve bakışlarım onun arkadaşlarından biriyle buluştu.

Bana endişeyle sırıttı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki prensesle akraba oldukları belliydi ama güzellikte prensesle eşit olmasına rağmen onda prensesin o zahmetsiz özgüveninden eser yoktu. Bunun yerine ara sıra ayaklarını sürüyerek bana endişeli bakışlar atıyordu. Cehennem Sarayı'ndan daha az korumaları olsa da saray üyeleri daha fazlaydı. Bu beni rahatlatmıştı.

“Şu kim?” diye mırıldandım yanımdakilere.

Bu kez soruma Shaw, “Sirius,” diye cevap verdi. “İyi çocuktur. Biraz genç.”

Kaç yaşında olduklarını düşününce, gençliğin onlar için ne anlama geldiğini hayal bile edemiyordum. Benim yaşlarımda görünüyordu ama bir fey için bu, yirmi beş ya da yüz yaşında olduğu anlamına gelebilirdi. Ben daha fazlasını soramadan, Kutsal Saray'ın üyeleri geldi.

Roark'un neden cennetten söz ettiğini hemen anlamıştım. Onlara eşlik eden muhafızların boyları iri yarı ile bodur arasında değişirken, kraliyet ailesi ve saray üyeleri tek kelimeyle melek gibi görünüyordu. Grubun başındaki iki feyin aynı koyu kahverengi saçları ve derin kehribar rengi gözleri vardı ve her ikisinin de elmacık kemikleri de çıkıktı. Kadının narin ve sevimli yüz hatları, üzerindeki uçuş uçuş yazlık elbiseyle tamamlanıyordu; elbisenin uzun eteği yere sürünüyordu. Erkek olan da aynı derecede yakışıklıydı; geniş, güçlü bir çene yapısı ve gri takım elbisesinin ceketini geren geniş omuzları vardı. Ayakları yere değmek zorunda değilmiş gibi mermer zeminde yürümekten ziyade süzülüyorlardı.

“Oberon. Titania.” Lachlan başını onlara doğru eğdi.

“İkizler,” diye fısıldadı Roark.

Gözlerimi onlardan ayırabilmek için çaba sarf etmem gerekti ama bunu başardığımda kaşlarımı çattım. Kortejin geri kalanı saray üyeleri ve muhafızlar olarak iki ayrı sıra hâlinde geride duruyorlardı.

“Penumbra lar ı nerede?”

“Onlarda yok,” diye açıkladı. “Sadece gerçek ilk doğanlara verilir. Söylentilere göre aileleri ikisinden birinin tahtta hak iddia edebileceğine karar vermiş. Kimse hangisinin önce doğduğunu bilmiyor, bu yüzden her ikisi de tacı almak istiyor, ancak herkes Oberon’un alacağını varsayıyor. Onlar en yaşlılarımız.”

Ciara’nın “kadim” diye bahsettiği Oberon’du ama kız kardeşinden bahsetmemişti. Titania ne çıkıp Lachlan’ın iki yanağına birer öpücük kondurarak selamlarken iki yanımda tuttuğum ellerimi sıktım.

“Titania.” Lachlan hızlıca geri çekildi.

Kız Lachlan’a sırtıtırken dudağını hafifçe ısırdı ve bu hareket o kadar cilveli bir hareketti ki içimde ani bir kıskançlık hissettım. “Kesinlikle çok uzun zaman oldu, Lach.”

Onun adını söyleme şeklinden hiç hoşlanmamıştım. Dilinden dökülen o samimiyetten... Bu aptalcaydı, çünkü muhtemelen birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlardı.

Ama birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlardı? Titania onun tipi miydi? Cömert kıvrımları ve narin yüz hatları ve onun dikkatini bu kadar kolay çekmesi, benimle bariz bir tezat oluşturuyordu. Ben bunu asla yapamazdım. Kafam o kadar meşguldü ki Oberon’un bana baktığını fark etmedim. “Peki, bu kim?” Sesi sıcak ve toktu, sanki dudaklarından dökülen sıvı altın gibiydi.

Ağzım neredeyse açık kaldı ve kapalı tutmayı güçlükle başardım.

“En yeni kazancımı kastediyorsun.” Oberon’un göz temasını kesmek için aramıza giren Lachlan’ın sesindeki o gelişigüzel sahiplenme duygusu beni fk elendirdi. “ok güzel, değil mi?”

Yüzüğümü parmağında çevirirken, kabalık etmemekle benden burada değilmişim gibi bahsetmesinden nefret ettiğim gerçeği arasında gidip geliyordum.

Lachlan bana doğru döndüğünde, yüzünde sanki zorla sırtıyormuş gibi gergin bir ifade vardı. “Cate Holloway, seni Oberon ve Titania ile tanıştırayım.”

Aval aval bakmayı bırakıp kendimi konuşmaya zorladım. “Memnun oldum.”

Lachlan’ın itinayla aramızda duruyor olmasına rağmen Oberon usulca onun etrafından dolaşarak elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

“Umarım birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz.”

Ne demek istediği kesinlikle anlaşıyordu. Bu ima karşısında bedenime bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Belki de her kadına tapacakmış gibi bakıyordu. Belki de bu yüzden sarayı cennetle ilişkilendiriliyordu.

Lachlan elini belime koyunca, dokunuşu beni kendime getirdi. Oberon’dan yavaşça uzaklaştım. Yakışıklı ve baştan çıkarıcı olabilirdi ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, gecelerim Yeraltı Sarayı’na aitti. Bunu fark ettiğimde hayal kırıklığının acısını hissetmeyi bekledim ama gelmedi. Bunun yerine, Lachlan’ın güven veren sıcaklığına yaklaşmamak için çaba harcadım.

Oberon’un gülümsemesi biraz soldu. “Bu akşamki ziyafette seni görecek miyim?”

“Orada olacağız,” diye yanıtladı Lachlan sertçe, avucunu beni olduğum yere sabitlemek istercesine sırtıma bastırırken. Başıyla penumbrasını işaret etti. “Roark size katınızı gösterecek.”

Ben daha veda edemedim, sırtımdaki el beni asansörlere doğru yönlendirdi ve kapılar açılırken sahiplenici bir tavırla üzerimde kaldı. Lachlan sanki çabucak geri çekilmemiz gerekiyormuş gibi nezaketi bir yana bırakarak başka birinin bize

katılmasını bekleme zahmetine girmedi. Son bir saat boyunca yalandan gülümsedikten sonra onunla tartışmamaya karar verdim, özellikle de omuzlarındaki yorgunluğu görünce. Yine de bizi en üst kata taşıyan asansör çok küçükmüş gibi geldi. Eli hâlâ kararlı bir şekilde belimde duruyordu ama tavrı lobide sergilediği sahiplenici kabadayılıktan, endişeye yakın bir noktaya dönüşmüştü.

Asansör bizi katımıza bıraktığında konuşmadı, kız kardeşinin dönüp dönmediğini görmek için etrafına bakmaya zahmet etmedi, hatta gözlerini bana doğru bile çevirmedi. Bunun yerine elimi tutarak beni kendi özel kanadına doğru sürükledi.

Ve Yeraltı Prensi daha sonra kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi.

BÖLÜM ON SEKİZ

Kilide bakıp Lachlan'ın niyetinin onları dışarıda tutmak mı yoksa beni mi içeride tutmak olduğunu anlamaya çalışırken kalbim göğsümde davul gibi gümbürdüyordu. Avuçlarını kapıya dayadığında gerginliği yüzünden okunuyordu. “Ne kadar çekilmez olduklarını unutmuşum,” diye homurdandı.

Diğer kraliyet üyelerini kastettiğini fark ederek gözlerimi kırıştırdım. Tedirginliği onlarla, onların varlığıyla, duruşlarıyla, *sidik yarışlarıyla* ilgiliydi. “Herkes kibar görünüyordu.” Belki Bain hariç.

“Arkanı dönene kadar öylelerdir,” dedi karanlık bir sesle. “Hepsinin kendi planları var.”

“Peki, senin yok mu?”

Başı öne eğildi. “Kendiminkini saklamakta hiçbir zaman diğerleri kadar iyi olamadım.”

Bundan şüpheliydim. Benden ne istediğini hâlâ bilmiyordum.

“Sinirini bozmalarına izin verme,” dedim sonunda kalp atışlarımın sakinleşmeye başladığını hissederek. Onu inceledim, hayatı buna bağlıymış gibi kapıyı tutarken takım elbisesinin cekeatinin kaslı gövdesi tarafından nasıl gerildiğine baktım. Belki de aceleyle ayrılışımızı onun kıskançlığı olarak yorumlayarak hata

yapmıştım ve aslında beni, oradan kaçmak için bir araç olarak kullanmıştı. Bu... Canımı acıttı.

Geri çekildim. Hayır. Acıtmamalıydı. Onun beni kıskanmasını istememeliydim. Sırtımdaki o elin bir anlam ifade etmesini istememeliydim. Bu otelde ondan daha nazik ve daha iyi bir seçim olabilecek en az üç erkek daha vardı. Genç Astral Saray Prensi'ni de sayarsam dört. Neden Lach'ın her dokunuşuna, varlığına, ona tepki vermek zorundaydım? En küçük isteğine bile karşı koyamıyordum. Uçsuz bucaksız, karanlık bir gökyüzünde tek bir yıldızdım ve Lachlan beni yutacak bir kara delikti. Onun çekiminden kaçamıyordum.

Ve daha da kötüsü, bazen kaçmak istemiyordum.

“Sinirini bozmalarına izin verme,” diye tekrarladı boş bir kahkahayla. “Bunu aklımda tutmaya çalışacağım.”

Bana döndüğünde, odama saklanmak isteyerek koridora doğru yöneldim, hissettiğim bu aptalca reddedilme duygusunun yüzümden okunmasından korkuyordum. Ama o sadece kapıya yaslanarak bir elini simsiyah saçlarının arasından geçirdi, saçlarını gevşek ve dağınık, dokunulmak için yalvarır bir hâle getirdi. Savunmasız görünüyordu. Paniğimi bastıracak kadar tedirgin ediciydi.

“Hepsinden nefret ediyorsun,” dedim dikkatlice.

“Aurora’dan değil,” diye itiraf etti.

İçime yayılan kıskançlığı yutkunarak bastırdım. Bu hissin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “O çok güzel.” Doğru olduğu için söylemesi kolaydı.

“Öyle mi?”

Kollarımı göğsümde, kalbimin üzerinde kavuşturdum. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Feyler güzeldir.” Gözleri yüzümde gezindi. “Hepsi.”

Bana bakarken bir insan gördüğünü biliyordum, geçip unatacağı önemsiz bir yıldız. Hissettiğim acı yeniden alevlendi ve

bu kez olması gerekenden daha fazlaydı. Yüzümü o meraklı gözlerden başka tarafa çevirdim. “Sanırım bu durum Ciara’yı bulmam ve bir cazibe sihri istemem için bir işaret.”

“Neden?”

Usulca sorduğu bu soru beni durdurdu ama Lachlan Gage’in başından beri çok kötü bir fikir olduğunu kendime hatırlatmak için birkaç dakikaya ve biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Sonra bu gece Ciara’yla dans edecektim ve belki de bir kez olsun çok fazla içecektim çünkü burada gerçekten güvende olduğumu fark etmişim. Çok uzun zamandır olmadığım kadar güvendedim.

Sırtımdaki dokunuşunu zihnimde tekrar canlandırdım. Kendimi bunun ne olduğunu görmek için zorladım -diğer feyleri ona ait olduğum konusunda uyarmak içindi. En azından anlaşmanın şartlarına göre öyleydim. Sıkıldığında oynayabileceği bir oyuncaktım ama bana başka kimse dokunmayacaktı. Bunu açıkça belirtmişti ama yine de gözlerinde bunun onun için de o kadar basit olmadığını gösteren bir şey vardı. Bu küçük bir teselliydi ama ona sıkıca *tutundum*.

“Neden cazibe sihrine ihtiyacın var?” diye sordu uzun süre sessiz kaldığımda.

“Göze batmak istemiyorum. Ortama karışmak daha iyi.” Böylesi daha güvenliydi. Her zaman...

Kaşlarını çatarken dudakları kıvrıldı.

Bana bunu söyletecekti. Beni gerçeklerle yüzleştirecekti. “Bu gece fey gibi görünmeyi tercih ederim. Odadaki tek insan olmak tuhaf bir durum.” Dudağımı ısırdım. “Yine de sanırım Oberon beni becermek istiyor.”

Son sözlerim üzerine gözlerinde ölümcül bir ifade belirdi.

“Peki, sen onu becermek istiyor musun?” Her kelimeyi dikkatli, ölçülü ve göğsümde küçük bir kıvılcım hissetmeme yetecek kadar net bir şekilde söylemişti.

“Bilmiyorum. İstiyor muyum? Bir feyi becermek yapılacaklar listemin en başında olmalıymış gibi davranıyorsun.” Bana

sessizlikle karşılık vermesi tehlikeli sulara olduğumu hissettirdi ve her nasılsa bu daha önce hissettiğim boşluktan daha iyiydi. Belki de tehlike, korku ve öfke konusunda çok tecrübeli olduğum içindi. “Peki ya Titania?”

“Titania *ve* kardeşinin canı cehenneme? Gittikçe hırslanıyorsun, prenses.”

Ama yemi görmezden gelmesine izin vermeyecektim, o acıyı unutana ve yerini öfkeyle doldurana kadar değil. “Seni istiyor.”

“Titania herkesi ister.”

“Peki, sen istemiyor musun?”

Gözleri tam olarak çıkaramadığım bir ateşle parladı. “Sanırım çok özel zevklerim olduğunu anlayacaksın.”

“Farkındayım. Kız muhteşem.”

“Titania’yı istemiyorum, Cate.”

Ateş saçan gözleri onu daha fazla zorlamam, ağzından bir itiraf daha almam için bana meydan okuyordu. Ama dersimi almıştım. Biraz daha yaklaşırsam yanacaktım. Biraz daha yaklaşırsam, nefes almak kadar zahmetsizce yaydığı o manyetik güçten kaçamayabilirdim.

Cevap vermeyince çenesindeki bir kas seğirdi. “Gece yarısı yola çıkmaya hazır ol.”

“Akşam yemeği için biraz geç değil mi sence de?”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılınca ayak parmaklarım da kendiliğinden kıvrıldı. “Bu Gece Yarısı Ziyafeti. Ve yemek yemeyeceğiz.”

Sözlerindeki tehlikeli akımın beni çektiğini, yine o bilinmeyen yere doğru sürüklediğini hissederek ürperdim. Kendimi yutkunmaya zorladım ve başımı salladım. “Hazır olacağım.”

Karşılık olarak bana çevirdiği öfkeli bakışlarındaki bir şey bana öyle olmayacağını söylüyordu.

Ziyafet olmayan bir gece yarısı ziyafetine -ne demekse- hazırlanmaktaki sorun, nasıl hazırlanacağımı bilmememdi.

Dolabın kapağında asılı duran elbiseye baktım. Sadece bana yardım etmesi için değil, dikkatimi dağıtması ve beni kafa karışıklığımdan kurtarması için de Ciara'ya ihtiyacım vardı. Ama onu bulmaya gitme riskini göze alamazdım. Ona bir mesaj göndermeye karar verdim ve binadaki garip sihrin telefonun çekim alanını bozmamış olması için dua ettim.

Beni sakinleştirmesi için ona ihtiyacım olması neredeyse gülünçtü. Bunun benim görevim olması gerekiyordu, özellikle de bu gece. Belki de Lachlan'dan uzak durmalı ya da en üst kattaki diğer düzinelerce odadan birinde kalmak için ısrar etmeliydim.

Onun yanıdayken doğru düşünemiyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Hemen.

Bir aydan az bir sürekalmıştı. Eğer anlaşmayı bozmak istiyorsam, onun bu anlaşmadan ne kazanacağını bulmak için bir aydan az zamanım vardı ve şimdi Yeraltı Sarayı beni görevimden alıkoymaya niyetli misafir feylerle doluydu. Onlara izin vermezdim.

Zihnimi rahatlatmak için çabucak bir duş aldım. Ama duştan çıkıp havluya uzandığımda kapı açıldı. Havluyu kapıp önüme tutarken hızla döndüm ve Lachlan'ı gördüm.

"Sen kapı çalmaz mısın?" Ne kadarını gördüğünü merak ederek havluyu üzerime daha sıkı sardım.

Yarı kapalı gözleriyle havlunun örtmediği, üzerinden sular damlayan tenimin her bir santimini süzdü. "Çaldım. *Birkaç kez.*"

"Belli ki seni duymamışım." Tenimin kızarmasını, onun varlığından değil de duştan yeni çıkmış olmamın bir sonucu olarak yorumlamasını umarak oflaya puflaya yanından geçtim ve yatak odasına gittim. Keşke ben de onun gibi yapabilseydim ama onun varlığıyla tüm kafa karıştırıcı duygular yeniden ortaya çıkmıştı.

“Senin güvenliğin için endişelendim,” dedi kayıtsızca. “Ya düşüp başını çarpmış olsaydın? Boğulabilirdin.”

“Sanırım o kadar şanslı değiliz.” Dolabı açtım ve ipek bir bornoz bulana kadar askıdaki kıyafetleri karıştırdım. Bornozun belini henüz bağlamamıştım ki yatak odasının kapısı aniden açıldı ve Ciara kollarına topladığı elbiselerle içeri daldı.

İpekli ve tüllü, saten ve pullu elbiseleri yatağın üzerine bıraktı ve ellerini daracık beline koyarak bana döndü. “Sen ne giyiyorsun? Bunu neden daha önce planlamadık?” Bir eliyle Lachlan’ı kovaladı. “Git başka yerde surat as.”

Lachlan gözlerini kıstığında bir dövmesi parmak eklemlerinin etrafında kıvrıldı ve ben de gülmek için kendimi zor tuttum.

“Yoldan çıkarmamaya çalış; o benim...”

Beni *mal*, *oyuncak* ya da *evcil hayvan* diye adlandırmasını beklerken kıstığım gözlerim neredeyse ona meydan okuyordu.

Ama Ciara’nın sabrı taşı, ayaklarını yere vurarak öfkeyle ilerledi ve ağabeyini ite kaka kapıdan çıkardıktan sonra kapıyı kapattı. “Sinsi, iğrenç ucube.”

Bazen bana Channing’le olan ilişkiyi o kadar çok hatırlatıyorlardı ki canım yanıyordu. Ama benim kardeşim bir hapishane hücresindeydi ve ben bir partiye gidiyordum. Bu düşünceyi bir kenara iterek, kendime partiye sadece Channing’i korumak ve bizi bu karışıklıktan öyle ya da böyle kurtarmak için gittiğimi hatırlattım.

Ciara yatağa döndü, elbiseleri toplayıp kenara fırlattı. “Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.” Yalvaran gözlerini bana çevirdi. “Ve Bain’le yatmak istemiyorum.”

Bir nefes aldım. “O zaman yatma.”

“Bunu çok basitmiş gibi söylüyorsun.” Kendini yatağın üzerine bıraktı ve kabarık kumaşlar havaya savruldu. Elbiseler yeniden yatağa serildiğinde onlara bakmadı.

“Öyle değil mi?” diye sordum dikkatlice. Geçen hafta birlikte vakit geçirmemize rağmen nişan hakkında çok konuşmamıştı. Ben de konuyu açmamıştım. Ama bu gece son şansımızdı.

“Bilmiyorum. Olmamalı. Bir sürü ilişkim oldu.” Elbiselerden birinin eteğiyle oynadı. “Bu farklı çünkü ben istemiyorum. Henüz değil.”

Sözleri kalbimi sızlattı. Yanına oturup elini tuttum. “O zaman yapma. Onunla biraz zaman geçir. Belki bir şeyler değişir.”

“Ya anlamazsa?”

Sesindeki belli belirsiz korku kanımı dondurdu. “Onu bizzat kendim vururum.”

Ciara gözlerini birkaç kez kırptırarak bana baktı. “Ciddisin, değil mi?”

“Ciddiyim.”

Elimi daha sıkı kavrayarak kıkırdadı. “Cate’e bulaşmayın.”

Ama benim içimden gülmek gelmedi. Çünkü onun ne kadar endişeli olduğunu biliyordum.

Gülümsemesi kayboldu. “Kahretsin. Seni korkuttum.”

“Aşırı tepki verdim.”

Ama sanki Lachlan’ın zaten bildiğinden emin olduğum şeyden şimdi şüpheleniyormuş gibi yüzümü inceledi. “Lach onun bana dokunmasına asla izin vermez. Ben burada güvenderim,” dedi usulca ve ekledi:

“Sen de burada güvendesin.”

“Evet, bunu biliyorum.” Çok fazla şeyi açık etmiştim ve şimdi benim için endişeleniyordu ki bu istediğim son şeydi.

Ama başını iki yana salladı. “Cidden, bir kural var. Feyler pek çok şey olabilir ama...”

Lachlan’ın ofisinde geçirdiğim o ilk geceyi, o kuralı çiğneyen adamın başına gelenleri düşündüm. Her hatırlayışımında tik-sintim biraz daha azalıyordu. Bu gece ise neredeyse yok olmuştu.

Elbiselerden birine uzandım. “Bunların hepsi güzel ve hangisini giyersen giy çok güzel görüneceksin.” “Yanlış bir mesaj vermek istemiyorum,” dedi kısık bir fısıltıyla. “Sadece Bain’e değil, benimle ilgilenebilecek herkese.”

“İlgilenebilecek herkes-” Kaşlarımı kaldırdım. “Bu gece tam olarak ne olacak?”

“Hiç bekarlığa veda partisine gittin mi?”

“Evet...”

“Onun gibi ama daha...” Ellerini havada salladı.

“Geleneksek saçmalıklar mı?” diye tahmin ettim.

Yüzünü buruşturdu ve bir elbise aldı, sonra onu tekrar yığının üzerine fırlattı. “Yüzükten önce son bir kaçamak, değil mi? Tabii herkese açık olması durumu var.”

Bir dakika, ne? “Bu gece... Bir... Seks partisi mi?”

Gözlerini devirince bana ağabeyini hatırlattı. “Sanırım seni uyarmadı.”

“Kesinlikle uyarmadı!”

İçini çekip ayağa kalkarken elbiselerden birini göğsüne bastırdı. “Gece Yarısı Ziyafeti, nikâhın ilk ilan edilmesinden önceki gece düzenlenir.”

Bunun seks partisiyle ne ilgisi vardı? “Evlilik ilanının Katoliklere özgü bir şey olduğunu sanıyordum.”

“Bu fikri nereden bulduklarını sanıyorsun?” Sanki Katoliklere paye vermek onu kişisel olarak rencide etmiş gibi başını iki yana salladı. “Bir evliliği düğünden üç hafta önce duyurmak, bu süreyi bu evliliği gerçekleştirmek için gereken cesareti toplayarak ve gizlice birinin araya girmesini umarak ve sonra da bu işi bitirmek bir fey geleneğidir.”

Gözlerimi kırıştıtarak espriyi bekledim. “Romantik.”

“Vampirler bunu taklit etti ve kilise de onları taklit etti ama her zaman bizim fikirlerimizle kendileri övündüler.”

“Bu yüzden mi herkes üç haftalığına burada?” Lachlan bana Bain’in geleneklere uymakta ısrar ettiğini ve bunu yapmanın ona Trinity sorununa bir çözüm bulmak için zaman kazandıracığını söylemişti. Planında hoşuma gitmeyen birçok şey vardı ama bunu neden yaptığını bilmek her gece ortaya çıkmamı kolaylaştıracaktı. “Kulağa demode geliyor.”

“Bizim dünyamızda evlenmeden önce kendinden emin olmalısın. Evlilik bağları tuhaf şeylerdir. Diğer tüm anlaşmalardan üstündürler. Bir yıl sonra, bozulamazlar ve feyler...”

Çok uzun yaşıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Bunu biliyorum.” Çenesi hafifçe titredi. “Ama bu o kadar da önemli değil. İkimiz de bunu saraylarımız için yapıyoruz. O bir vâris istiyor. Ona bir vâris verdiğimde, birbirimizi görmezden gelmeye devam edebiliriz.”

“Ama yine de evli olacaksınız.”

“Politik bir evlilik aşkla ilgili değildir. Bu bir alışveriş.” Kelimeler otomatikti ve kendini buna ikna etmek için kaç saat harcadığını merak ettim.

“Öyle mi olmalı?”

Ciara derin bir nefes çekti. “Aşk, kraliyet ailesinin karşılayamayacağı bir lükstür.” Bu yutulması gereken acı bir gerçekmiş gibi boğazı düğümlendi. “İster inan ister inanma, bunu yapmak için son kararı ben verdim. Yeraltı Sarayı’yla ilgilenmek yalnızca Lach’in sorumluluğu değil.”

“Peki, evlenebilecek kişi o olsaydı, evlenir miydi? Yoksa bunu sana mı yaptırdı?”

Ciara’nın gözleri parladı ama dönüp dolabımı incelemeye başladı. “Zamanımız tükeniyor. Hâlâ ne giyeceğimize karar vermedik.”

“Bunu giymem gerekiyordu.” Benim için hazırlanmış olan elbiseyi işaret ettim.

Burnunu kıvırdı. “Çok güzel ama bu gece mesele güzel görünmek değil. Seksi görünmek. Ne olur ne olmaz, belki de...”

“Eğer odama birini getirirsem ağabeyinin bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Hayır, hoşlanmaz,” dedi hınzırca. “Ama bu onun kararı değil.”

Evet, doğru. “Tam olarak bir aksiyon peşinde değilim.”

Durakladı, beni ışıltılı bir ilgiyle süzdü. “Sanırım daha önce hiçbir feye *çakmadın*.”

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. “Hayır.”

“Yazık,” diyerek cıkladı. “Eminim Lach bu durumu senin için çözmekten mutluluk duyacaktır.”

Ağzım bir karış açık kaldı ama o çoktan benim dolabımı bırakıp kendi yığınınını karıştırmaya başlamıştı. Sonunda zafer edasıyla sırtarak elbiselerden birini havaya kaldırdı. “İşte bu.”

Ufacık elbiseyi inceledim. Ciara benden neredeyse on beş santim kısaydı. “Bu bana olmaz.”

“Lütfen. Bunun için sihir var.”

Bu keyifli yorumu karşısında ağzım açık kaldı. “Sihir mi? Eğer sihir varsa, neden bütün gecemi üç saatlik bir elbise provasında etime batan iğnelerle uğraşarak geçirdim?”

Ciara güldü. “Vay canına. Ağabeyim gerçekten de hıyarın teki.”

İçimde, öfkenin rahatlatıcı ürpertisini hissettim. Bu daha iyiydi. Lachlan Gage’i düşündüğümde böyle hissetmem gerekiyordu. Sadece zamanımı boşa harcamakla kalmamış, aynı zamanda arkasına yaslanıp doğaüstü bir sosyopat gibi iğnelerin tekrar tekrar etime batışını izlemekten zevk almıştı. Görünüşe göre bu akşam çok fazla dikkat çekmemem için güzel prensesi oynamamı isteyen bir sosyopattı.

“Şöyle düşün. Aksiyon için giyinmiyoruz.” Yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. “Tepki çekebilmek için giyiniyoruz.”

Belki de Ciara haklıydı. Belki de ihtiyacım olan şey, odadaki herkesten tepki almaktı. Çünkü eğer Lachlan benim üzerimde hak iddia edebileceğini düşünüyorsa, ona yanıldığını göstermenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM ON DOKUZ

Ciara Gece Yarısı Ziyafeti'nin ayrıntıları konusunda gizemli davranmıştı ama benim için seçtiği elbiseye ve bir seks partisinin temel tanımından yola çıkarak, korkup kaçmaktansa sürprizlerle karşılaşmayı tercih edeceğime karar verdim.

Söz verdiği gibi, elbiseyi anında vücuduma uygun bir şekle dönüştürmek için sihir yapmıştı. Gerçi *uymak* biraz abartılı bir ifade olabilirdi. Elbisenin müstehcenliği sihir eksikliğinden değil, kumaş eksikliğinden kaynaklanıyordu. Elbise tamamen şeffaf siyah tül katmanlardan oluşuyordu ve on iki santimlik stiletolarıma rağmen attığım her adımda yere sürünüyordu. Fakat uzunluğu dışında mütevazılıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Tül olduğu için altına hiçbir şey giyilemiyordu ve sağladığı tek gizlilik, göğüslerimi ve kalçalarımı kaplayan, birkaç tanesi dizlerime uzanan siyah ve koyu yeşilin çeşitli tonlarındaki işlemeli yapraklardı. Hangi mesajı verdiğine karar veremiyordum: müsait olduğumu mu, yoksa Yeraltı Sarayı'nın vahşi, yemyeşil kalbine ait olduğumu mu? İçeri girdiğimizde odadaki bütün başlar bize döndü ve birçoğu yanımdaki prensesi görünce hemen eğildi. Onur konuğu, boynunda bağlanan ve vücudundan aşağıya doğru uzun, etkileyici bir şekilde süzülen gül rengi bir elbise tercih etmişti. Elbisenin rengi prensesin açık renkli, ışıltılı tenini dengeliyor, saçlarının koyuluğunu ve dudaklarının hafif

pembeliğini daha da çarpıcı hâle getiriyordu. Ama Oberon'un ki de dahil olmak üzere birkaç gözün bana da dikildiğini ürpererek fark ettim.

Girişin yakınında durmuş, Astral Saray'ın genç prensi Sirius ile derin bir sohbete dalmıştı. Gözlerimiz buluştuğunda Oberon'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. Damarlarında dolaşan ışık sarayı sihriyle tüm varlığı içten içe parlıyor gibiydi. Sirius ise bana şapşal bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ciara onların bize baktığını fark ederek kaburgalarımın dirsek attı. Elimi tutarak beni oraya sürükledi. "Oberon, Cate'le tanıştığını duydum ama sanırım Sirius utangaç davrandı."

Sirius artık o kadar da çekingen görünmüyordu. Doğrularak geniş omuzlarını ve etkileyici fiziğini sergiledi.

"Benim için bir zevk." Sesi, kusursuz kahverengi teni kadar derin ve pürüzsüzdü. Elime doğru uzandı, ben de biraz tereddüt ederek elimi tutmasına izin verdim ve elimi dudaklarına götürürken biraz kızardım. Başka bir beyefendi daha. Görünüşe göre, bir beyefendi bulmak için sadece ışık sarayına bakmam gerekiyordu. Kim bilebilirdi ki?

"Ne yazık ki biriniz çoktan kapılmışsınız." Oberon Ciara'ya gülümsedi. "Mutluluklar, bu arada."

"Henüz evlilik ilan edilmedi. Bu gece hâlâ bekâırım," diye takıldı Ciara ama sesindeki belli belirsiz tedirginliği duydum.

Oberon tüm dikkatini bana çevirdiğinde kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Bu durumda, belki de Cate için kavga etmek zorunda kalmayız."

Ciara bana biraz daha yaklaşırken Sirius ve Ciara bakiştılar. "Bu gece kimse kavga etmeyecek."

Özellikle de balo salonunun çevresine yerleştirilmiş silahlı korumaların sayısı düşünüldüğünde, bu kulağa fazla iyimser bir ifade gibi geliyordu. Bunu dile getirmek ve ardından sohbetin cinsel gerilimini başka bir konuyla dağıtmak üzereydim ki, tanıdık bir ağırlığın belime yerleştiğini hissettim.

“Ben de seni bekliyordum,” diye gürledi karanlık sesi.

Lachlan’ın yaklaştığını görmemiştim ama tüm vücudumla onu anında hissetmiştim. Yanımdan geçerken cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım. Bakışları vücudumda âdeta fısıldayarak dolaştı, elbisemin transparan kumaşını ve süslemelerinin kışkırtıcı konumunu santim santim süzdü. Boğazının aşağı yukarı hareket edişini, gözlerine düşen gölgeyi, benimle diğerlerinin arasına girerken ki hareketini kafamda kurduğumdan emindim. Daha yakına eğilip sesini alçalttı, nedenini bilmiyordum. Diğer feyler onu açıkça duyabiliyordu. “Bu elbiseyi seçtiğimi hatırlamıyorum.”

“Evet, tanrılara şükür.” Ciara gözlerini devirdi ve kusursuz, manikürlü tırnağıyla ağabeyini dürttü. “Gece Yarısı Ziyafeti için mi, yoksa sosyeteye takdim balosu için mi elbise seçiyordun? Zavallı Cate’e yarın onu alışverişe götüreceğime söz verdim bile, böylece giyecek düzgün bir şeyi olur.”

Ağabeyi onu tamamen görmezden gelerek dudakları kulağıma degecek şekilde biraz daha eğildi. “Ağız sulandırıcı,” diye mırıldandıktan sonra boynuma bir öpücük kondurunca nefesim kesildi.

Ona öylece bakakaldım ama o, sanki beni kolayca etkisi altına alan, erkeksi kibir doğasında varmış da elinde olan bir şey değilmiş gibi yalnızca sırtıtmakla yetindi. Ama şimdi bu kibir daha derine, daha aşağıya doğru ilerliyordu, kendimi bu hisse karşı uyluklarımı sıkmak için kıvıldarken bulana kadar durmadı.

Oberon dikkatle bize bakıyordu. “O enfes bir ikram olurdu. Fikrini değiştiremeyeceğime emin misin?”

Bu teklifi beni sersemliğimden kurtarmaya yetmişti. Ciara’ya baktım ama o sadece başını hafifçe iki yana salladı.

“Ne yazık ki istediğim her şeye zaten sahibim,” dedi Lachlan. O sırada eli sırtımdan kayıp gidince bir hayal kırıklığı

bastırmaya çalıştım, ta ki parmakları benimkilere kenetlenip beni çekene kadar. “Tanışmanı istediğim başka insanlar da var.”

Önce bir öpücük ve şimdi de elimi mi tutuyordu? *Bölgesini işaretliyor*, diye kendime hatırlattım ama bu jest beni o kadar sarsmıştı ki neden burada olduğumu hatırlamam bir dakika kadar sürdü. “Ciara’yla kalmalıyım.”

Elimi daha sıkı kavradı. “Bu gece onun gecesi,” dedi. “Eminim vaktini akıllıca harcayacaktır.”

Gerçekten, Ciara başka bir grubun yanına sığılmıştı. Beni fark ettiğinde soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım. Elini gitmemi söylercesine sallayarak göz kırptı.

“Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” diye hatırlattı Lachlan, daha önce söylediklerini yineleyerek. Onun hakkında hissettiğim belirsizliğe rağmen doğruyu söylediğini biliyordum.

Beni kalabalığın derinliklerine doğru götürdü. Başından beri Ciara’nın planının bu olduğundan şüpheleniyordum. Bu tepkiyi tetiklemeyi planlamıştı. Çöpçatanlık yaparak Lachlan’dan intikam mı alacaktı? Eğer öyleyse, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Elinde, şampanya kadehleriyle dolu altın renkli bir tepsi tutan bir hizmetkâr yolumuza çıkınca durduk. Lachlan iki tane alıp birini bana uzattı. Kalabalığın arasında aşırı sıcaklamış olduğum için -en azından kendime söylediğim buydu- kadehi memnuniyetle aldım. Ama içkinin dudaklarımda bıraktığı ilk tat gözlerimin açılmasına neden oldu. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Saf meyve özü gibiydi, hatta çok daha tatlıydı ne viskinin verdiği ateş ne de şarabın verdiği sıcak doygunluk hissi vardı. Kendimi biraz daha yudumlayarak dilimde bıraktığı o bal gibi tadın keyfini çıkarırken buldum.

“Dikkatli ol,” dedi. “Ambrosia seni fena çarpar.”

“Ambrosia mı?” Bu ilahi şeyin adı buydu. Feyler gerçekten de biz zavallı insanlardan bir şeyler saklıyor, tüm bu leziz tatları kendi dünyalarında stokluyorlardı.

“Ve çok serttir,” diye uyardı beni.

“Kendime hâkim olabilirim.”

Bir nefes alıp beni kendine çekti, vücutlarımız birbirine değecek kadar değil, sadece öyle olmasını dileyeceğim kadar yaklaştı. “Daha fazlasını isteyeceksin,” dedi. “Ve sonuçlarını göze aldığın sürece istediğin kadar içebilirsin.”

Gerçekten her şeyi görüyordu ve bu da bir şekilde ona karşı duyduğum bu garip, yasak çekimi daha da kötüleştiriyordu. “İznine ihtiyacım var mı?”

“Hayır.” Yüzündeki gülümseme yerini hüzne bıraktı. “Sadece eğer kendini bırakmak istersen güvende olacağını bil.”

Bu teklif içimde bir şeylerin kırılıp açılmasına neden olurken, ben de kırılan parçaları bir araya getirmeye çalıştım. “Kendimi bırakmamı istemediğini sanıyordum.”

“Bu benimle ilgili değil,” dedi karanlık bir sesle. “Seninle ilgili ve o bayıldığım alaycı çenenin arkasına saklanacağın için bunu açıkça söyleyeceğim.”

Bayılmak mı? O mu? Bana mı? Söz konusu ağzım açık kaldı çünkü gözlerimden ayırmadığı bakışları, söylediklerinde ciddi olduğunu kanıtlıyordu. Alay etmiyor ya da dalga geçmiyordu.

“Senin iznin olmadan kimse -insan, fey ya da başka bir yaratık- sana dokunamaz.” Şu anda kesinlikle şaka yapmıyordu. “O yüzden keyfine bak çünkü hayır dersin buna saygı duyulur, yoksa o pisliğin, seni rahatsız eden uzvunu bizzat ben çıkarır ve onu boğmak için kullanırım.”

Söyleyebileceğim her kelime bir girdap gibi kafamdan çıkıp gitti. Lachlan yanımdan geçen tepsiden bir bardak daha ambrosia alarak bana uzattı. Bir dikişte içtim ve anında onu başımla onaylayacak kadar rahatladım.

Bir dakika bekledi. “Daha iyi misin?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Bu normal.” Omzunun üzerinden odayı taradığında yüzü gerildi. “Ama seni uyarmalıyım ki işler çok ilginç bir hâl almak üzere.”

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve etrafımızdaki tüm feyler dağılarak odanın ortasında geniş bir boşluk oluşturdular.

Bain ortaya doğru yürüdü, tepesindeki avizelerin ışıkları platin saçlarına ve belirgin yüz hatlarına vuruyor, onu kristaller kadar göz kamaştırıcı ve çarpıcı gösteriyordu. Ciara kalabalığın kenarında durmuş, ellerini birbirine kenetlemişti. Bain salon-dakilere hitap ederken herkes sustu. “Söylentilerin doğru olduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum: Sevgili Ciara Gage benimle evlenmeyi kabul etti.”

“Bildirmekten üzüntü duyuyorum,” diye mırıldandım onun bu birkaç kelimesini seçerek.

Lachlan dudak büktü. “O piçle kayınbirader olmak zorunda kalan benim.”

“Kimin suçu bu?” Kalçamla onunkine vurdum. Başparmağıyla elimin arkasını okşadığında ise tüm bedenimin gerildiğini hissettim.

“Bu gece, Gece Yarısı Ziyafeti’ne katılacağız, isterseniz son akşam yemeği de diyebilirsiniz.” Bain’in sesi yumuşak ve şeytanydi. Etrafımızdaki feyler fısıldaşmaya başladı, tüm salon derimin üzerinde gezinen ve kanıma karışan elektrik yüklü bir enerjiyle doldu.

Sebebi ambrosia da olabilirdi.

“Evlilik sadece iki ruhu değil, iki aileyi de birbirine bağlar. Bu benim hafife aldığım bir şey değil,” diye devam etti Bain. “Mükemmel kadının karşıma çıkmasını beklemek için üç yüz yılım oldu.” Bir kolunu Ciara’ya doğru uzattı. Ciara ona doğru yürürken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyordu. Konuşması kalabalığın ilgisini çekiyor olabilirdi ama Ciara için endişelenmesi

gerekecekti. Ciara ona ulaştığında Bain onun elini tuttu. “Onu buldum.”

Ciara adına benim midem bulandı.

Lachlan boğazını temizledi ve hislerimi yüksek sesle söylemiş olabileceğimi fark ettim.

“Ama hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeden önce, güzel ve heyecan verici bir şey yaşayacağız,” dedi Bain. Ciara’nın rengi avizelerin ışığı altında neredeyse müstakbel kocası kadar soldu. “Belki de birden fazla şey. Kim sayıyor ki?”

Etrafımızdaki herkes güldü ve alkışladı ama benim midem düğümlenmeye başlamıştı.

Bain, Ciara’nın elini kaldırıp öptü. “Bu gece iyi vakit geçir ama başını çok fazla belaya sokmamaya çalış.”

Ellerini birbirine vurdu ve etrafımızdaki fısıltılar bağırışlara ve tezahüratlara dönüştü.

Bu iş garipleşmeye başlamıştı.

Bain onu serbest bıraktı ve Ciara ondan uzaklaşarak kalabalığın güvenliğine geri döndü. Birkaç feyin onu durdurup dedikodu yapmasını izledim. Tam Lachlan’dan ayrılıp Ciara’nın yanına gitmek üzereydim ki Aurora onun yanına gidip bir şeyler fısıldadı. Ciara rahatlayarak başını onay verir gibi salladı ve ikisi kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Bain konuşmasını bitirirken onları fark etmemiş gibiydi. “Enfes ziyafetimize başlamak üzereyiz, dört saraydan da ikramlar var.”

Başımı uzatarak yiyeceklerin ortaya çıkmasını bekledim ama bunun yerine olanlar karşısında tamamen hazırlıksızdım.

İki sıra insan salona doluşarak Bain’in etrafındaki boş alanı doldurdu. Nasıl nefes alacağımı unuttum. Hepsi birbirinden güzeldi, her şekil ve büyüklükte vücutları vardı; bazıları ince, bazıları kıvrımlı, bazıları kaslı ve iri yapılıydı ama hepsinin üzerinde tepeden tırnağa parıldayan altın rengi boyadan başka bir

şey yoktu. Sallanan kalçaları, dik göğüsleri ve kalkmış aletleri izlerken gözlerimi kırptırdım.

Bain, izleyenlere şeytani bir gülümsemeyle baktı ve bir anda odanın aydınlatması değişerek mekânın enerjisiyle birlikte şehvetli ve davetkâr bir havaya büründü. Etrafımdaki feyler daireler hâlinde ilerleyerek birbirlerine karıştılar. Birçoğu odanın ortasında duran altın rengi boyalı kişilere yaklaşırken kimse birbirinden çekinmiyordu. Ama ilk şaşkınlığım geçmeye başladığı için daha fazla ayrıntıya dikkat etmeye başlamıştım ve yalnızca bakakaldım. Bazılarında fey kulakları vardı ama diğerlerinde yoktu. Bunlar insan mıydı? Ya da feylerin var olduğunu iddia ettikleri diğer yaratıklar mıydı? İki dişi bize en yakın duran boyalı adama yaklaşırken ağzım kurudu. Ona nazlı nazlı gülümsediler, biri kulağına fısıldamak için eğildi, diğeri de elini uzatıp...

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Hayır. Bunu kesinlikle görmeme gerek yoktu. Lachlan beni yanına çağırdı. “Belki de gitmeliyiz.”

“Ben iyiyim.” Kısmen. Beynim her zamankinden daha bulanıktı.

“Belki biraz yürüyebiliriz?”

Kimse için müsait olmadığım anlaşıldığı sürece, artık nasıl bir mesaj verdiğini umursamadan bana uzattığı koluna girdim.

İlgiyle bakan gözleri görmezden gelerek salon boyunca yürüdük. Niyetleri o kadar belliydi ki biraz midem bulanmıştı. Ama yürüdükçe, bana daha önce ne anlatmaya çalıştığını fark etmeye başladım. “*Kendini bırak* derken demek istediğin...”

“Eğer sen birini seçersen.” Bize doğru gelmeye başlayan bir feye ters ters baktı ve adam bunu yapmaması gerektiğini anladı.

“Peki ya sen?”

“Ben tam da olmak istediğim yerdeyim.”

Ah. Bakışlarım yakındaki altın rengi boyalı kadınlardan birine takıldı. Kalabalık etrafına toplandıkça gülüyor, çekinmeden

onlarla flört ediyordu. Bu kadar özgür olmak nasıl bir şeydi acaba? “Gönüllü mü oldular?”

“Çoğu.”

Bu olanlardan hiç rahatsızlık duymuyor gibiydi. Ama muhtemelen bunu daha önce de yapmıştı. Belki de diğerleriyle birlikte birkaç kez boyanıp ortalığa çıkmıştı. Bu düşünce ağızda kalan ambrosianın tatlı tadının ekşimesine neden oldu.

“Diğerleri de borçlarını ödüyor,” diye devam etti. “Ama hepsi gönüllü olarak burada.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. “Bundan şüpheliyim.”

Bakışları benimkilere kaydı. “Feyler kimseye rızası dışında sahip olmaya ihtiyaç duymazlar.”

“Ama onları kandıracaksınız,” diye belirttim.

Öfkelendi ve yaklaşarak bileğimi kavradı. “Seni bu gece kimseye sunmadım.”

Oberon’un daha önce söylediklerini hatırladığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Demek istediği buydu. Mutlu çifte başka bir saraydan hediye olarak sunulan boyalı kadınların arasında benim de olacağımı ummuştu.

“Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?”

“Edersen şaşkınlıktan ölebilirim.”

“O zaman teşekkür ederim.”

Gözlerini kıstı ama o cevap veremeden Bain ve Shaw bize doğru yaklaştı. “Lach,” diye söze başladı Bain. “Eğer şu meseleyi konuşmak için bir dakikan varsa-”

“Kendi seks partini mi kaçırıyorsun?” diye ağızımdan çıkardım.

“Neden?” Bain mırıldandı. “Ortalıkta takılmamı mı istiyorsun? Belki de iş bekleyebilir.”

Boğazım düğümlendi. Şokun etkisi geçmeden Lachlan aramıza girdi. Çenesi hafifçe gerildi. “İstemiyor. Birazdan geleceğim.”

“Oyalanma,” dedi Bain sert bir sesle. “Ve fikrini değiştirirsen bana haber ver, Cate. Korkarım bu sınırlı süreli bir teklif.”

Lachlan dişlerini sıkarak, “Katılmak istemiyor,” dedi.

Bain, sanki bu onun için büyük bir kayıp değilmiş ama benim için muhtemelen bir kayıpmış gibi omuz silkti. “O zaman bir bebek bakıcısı bul ve acele et.”

Tam da onun iğrenç boğazına bir şampanya kadehi tıkmayı hayal ediyordum ki Lachlan Shaw’a döndü. “Ona göz kulak ol. Uzun sürmez.”

Kardeşi başını salladı ama yüzü biraz düştü.

Onu suçlayamazdım. Eğer seks partisi meraklısı olsaydım, öyle olmayan birine göz kulak olmak zorunda kalmak istemezdim.

Lachlan elini bana doğru kaldırdı ve bir an için elini boğazıma dolayacak, beni kendine çekecek ve o gün sokakta yaptığı gibi öpecek sandım. Bunun yerine işaret parmağını köprücük kemiğimde gezdirerek kolyeme kadar ilerledi. “Eğer bana ihtiyacın olursa...”

Kendimi başımı sallayarak onaylamaya zorladım çünkü o parmağı hafifçe aşağıya doğru inip sonra tamamen tenimi terk ettiğinde kalabalığın her an daha da müstehcenleşen gürültüsünün, deli gibi çarpan kalbimi, damarlarımda kükreyen kanı ve nefesimi tuttuğumda çıkan hafif sesi bastırmasını umuyordum.

Görüş alanımdan çıkar çıkmaz dizlerimin bağı çözöldü. Shaw’ın eli beni sabitlemek için uzandı, avucu sadece bir anlığına omzumun üzerinde gezindi. “İyi misin?”

“Sadece biraz başım dönüyor.” Elimini alnıma götürdüm ve biraz ateşim olduğunu fark ettim. “Hiçbir şey yemedim. Muhtemelen aç karnına ambrosia içmemeliydim.”

“Tüm bu çıplaklığın da bir yardımı olmuyordur,” dedi sırtarak.

Omzuna bir şaplak atınca güldü.

Yiyecek bir şeyler bulmak için kalabalığın arasından yolu muza devam ettik.

“Bütün fey gelenekleri bu kadar... Pornografik mi?” diye sordum.

Kıkırdadı, gözleri kalabalıktan birine takılınca elini saçlarında gezdirdi. “Hayır. Hatta bazıları aile dostu gibidir.”

Belli ki bu gece sadece yetişkinlere özel bir etkinlikti.

Bakışlarımı onun baktığı yöne çevirdiğimde Titania'nın odanın diğer ucundan onu izlediğini gördüm. Görünüşe göre, Yeraltı Sarayı prenslerinin her ikisinde de gözü vardı.

“Sanırım senden hoşlanıyor,” dedim yavan bir sesle.

“Titania mı? Biz... Daha önce takılmıştık.”

Ona ne kadar süre ve ne sıklıkta takıldıklarını sormadım. Kıza bakışından bunun çok değer verdiği bir anı olduğu belliydi. Onu hafifçe kıza doğru ittim. “Sen git. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Seni yalnız bırakırsam Lach beni öldürür,” dedi Shaw hâlâ Titania'ya hasretle bakarken.

“Ben sadece çikolatalı bir şeyler bulup bir köşeye saklanacağım stres atmak için tıkınacağım,” dedim. “Bu bir seks partisi. Biraz hayatını yaşa.”

Bana şüpheli gözlerle baktı. “Yapmamalıyım...”

“Yapmalısın. Bu tür partileri her hafta yapmıyorlar, değil mi?”

Tanrım, öyle olmamasını umuyordum. Eğer düzenli olarak seks partilerine katılmam bekleniyorsa, çok daha rahat olmam ya da bu manzaraya alışmam gerekecekti.

“Fazla uzağa gitme. Hemen döneceğim,” diye söz verdi.

Birimizin iyi bir gece geçirecek olmasına sevinerek onu kovaladım, sonra yakındaki karanlık bir oyuğa yönelirken yalnızca yanımdan geçen bir tepsiden bir bardak daha ambrosia aşırmaq için durdum. Lachlan burada güvende olacağıma söz vermişti.

Zorunluluktan yanımda duran refakatçimin gitmiş olmasına rahatlamam gerekirdi ama beni koruma emrinin buradaki tüm Yeraltı Sarayı muhafızlarına verildiğinden şüpheleniyordum çünkü kimse bana yaklaşmıyordu.

Sadece Lachlan'ın dönmesini beklemek zorundaydım ve sonra...

Sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada olmak istemiyordu, ben de istemiyordum. Parmaklarımı birbirine sürterek hâlâ onun elini tutuyor olmayı diledim. Bu ambrosianın işi olmalıydı. Beni bu konuda uyarmasına şaşmamalıydım.

Gitmek son derece mantıklı bir seçenektir ama Ciara beni aramaya gelirse kendimi çok kötü hissederdim. Umarım gelmezdi. Umarım hayatının en güzel anlarını yaşıyordur ve yapılacaklar listesindeki birkaç kişiyi aradan çıkarıyordur, diye düşündüm.

Yemek dikkatimi dağıtabilirdi ama görünüşe göre bu sadece sıvı ikramlardan ibaret bir ziyafetti. Çok yazıktı çünkü dürüst olmak gerekirse, birkaç aşk romanında yemekle ilgili epeyce seksi sahneler okumuştum. Feylerin önerilere açık olup olmadığını merak ettim. Bir seks partisi değerlendirme kutusunun neler içereceğini hayal ederken kendi kendime kıkırdadım.

Benimle ilgilenen birkaç kişi yanımda dolandı ve ben de onlara özür dilercesine gülümsedikten sonra oyuğun derinliklerine çekildim; gölgelerin içine gizlenerek ambrosiamı yudumladım ve gözlerimi dinlendirmek için güvenli bir yer bulmaya çalıştım.

Görünen o ki bulabileceğim tek güvenli alan yerdirdi çünkü sıradan flörtleşmelerin ciddiye binmesi uzun sürmedi.

Kendi kendime, bunun kitap okumaktan çok da farklı olmadığını söyledim. Hatta bana biraz geçen yıl okuyup bitirdiğim bir peri masalının yeni bir uyarlaması gibi geldi.

Ama bu kez, etrafımda seks yapan çiftler, hatta oluşturulan küçük gruplar yüzünden hiçbir şey hayal etmek zorunda kalmıyordum. Birkaç grubun balo salonunu terk edip üst katta

kendileri ve eşlerini ağırlamak için hazırlanan devasa yataklara gidişini izledim. Daha az çekingen olanlar -ki bunların sayısı oldukça fazlaydı- duvarlara ya da odanın kenarlarındaki boş ziyafet masalarına yöneldi. Şimdi neden masalara hiç yemek konulmadığını anlamıştım. Bir erkeğin güzel bir feyi yalayıp yutmasını izledim, elbisesinin eteği beline kadar sıyrılmıştı, bacaklarını açmış, yalıyor, emiyor ve ısıırıyordu. Daha önce hiçbir erkek bana böyle dokunmamış, beni son ziyafetiymişim gibi afiyetle yalayıp yutmamıştı.

Bu gece bunu yaşayabileceğimi fark ettim ki, bu kesinlikle ambrosianın etkisiydi. Lachlan teknik olarak yatağa birini atmama izin vermişti. İstekli bir ya da iki partner bulabileceğimden hiç şüphem yoktu. Bu düşünce içimde âdeta bir roket gibi fırlayıp bacaklarımın arasına hafif, inatçı bir zonklama olarak yerleşti. Sorun izin almak değildi. İzlerken bile hiçbirini istemediğimi biliyordum. Elim kaldırıp kulağımın arkasına dokundum ve Lachlan'ın o kaçamak öpücüğünü hatırladım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, ben başka birine aittim. Ve kesinlikle hoşuma gitmiyordu.

Gitmiyordu, değil mi?

“Seninle saklanmamın sakıncası var mı?”

Oberon yanıma sıvışarak oyuğa girdiğinde irkildim. Gerçekten tarif edilemeyecek kadar ateşliydi ama ona güvenmiyordum. Kendimi duvara yasladım, ambrosia bardağımı göğsüme bastırdım ve başımı sallayarak onayladım.

“Pek sana göre değil galiba, *değil mi?*” diye sordu.

“Olmadığını söylersem hakkımda kötü mü düşünürsün?”

Kıkırdadı. Kahkahası yüzünü daha yumuşak, neredeyse bir insan gibi göstermişti. Oyuğun dışında biri inledi. Yüksek sesle. Gözlerimi kocaman açınca Oberon tekrar kıkırdadı.

“Belki de daha sessiz bir yer bulmalıyız,” diye önerdi, bir tehdit unsuru olmadığını göstermek için ellerini kaldırarak. “Beklenti yok.”

“Bu tam da beklentileri olan birinin söyleyeceği bir şeye benziyor,” diye belirttim. “Daha önce Lachlan’dan paylaşmasını istemiştin. Neden dışarıda tüm bunların tadını...” Elimle gözümün önündeki edepsizliği işaret ettim.

“Bu benim de tarzım değil,” diye itiraf etti. “Ben sadece seninle ilgileniyordum.”

Ağzımdan bir kahkaha döküldü. “*Neden?*”

“Bu işte kötüyüm.” Başını öne eğdi. “Kutsal Saray sizinkinden biraz daha izole.”

Yeraltı Sarayı’nın benim olduğu fikri içimi ısıttı. “Dürüst olmak gerekirse, böyle şeylere gitmekten nefret ediyorum,” dedi Oberon. “Lach’in kendine güvenen o tavrı bende yok.”

Ya da onun *egosu*. Kendi şakama güldüğümde Oberon meraklı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Sadece seks partisi müdavimi olmayanlarımız için bir kulüp kurabileceğimizi düşünüyordum,” dedim.

“Ne yazık ki bence tek üyeleri biz olurduk.”

Sesi sıcak ve davetkâr, hafif melodik bir tondaydı ve beni âdeta çağırıyordu. Lachlan odaya girdiğinde hissettiğim çekim gücüyle aynı olmasa da soğuk bir günde vaat edilen bir parça güneş ışığı gibiydi. Teninden yayılıyor gibi görünen ışıltının güneş ışığının ta kendisi olduğunu hayal ederken başımın biraz döndüğünü hissettim.

Bana elini uzattı, ben de gölgelerin arasından hafifçe dışarı çıktım, topuğum elbisemin transparan şeritlerinden birine takılınca tökezledim. Kaç bardak ambrosia içmiştim?

“Buraya gelmeye nasıl ikna oldun?” diye sordu ben topuğumu kurtarmaya çalışırken. “İçimden bir ses böyle olacağını bilmediğini söylüyor.”

Başımı iki yana salladım ve kumaşı çekerek gevşettim, bu da zaten bozuk olan dengemi iyice bozdu. Yüzüstü yere düşmeden önce Oberon beni yakaladı. Belli ki Lachlan’ın notunu

almamıştı çünkü sonra elini üzerimden çekmedi. Belimde sıcak ve sabit bir şekilde durması hoşuma gitmişti.

“Lachlan Gage ile bir anlaşma yaptım,” diye itiraf ettim.

Kehribar rengi gözlerini kocaman açtı. “Öyle mi? Bu konuda mutlu görünmüyorsun.”

“Kardeşimin başını beladan kurtardım, sanırım buna değdi. Sadece biraz pahalıya patladı.”

“Öyle mi?”

“Hayatımın geri kalanında her geceyi onun sarayında geçireceğim.” İçimin derinliklerinde bir yerde bir yabancıya tüm sorunlarımı anlatmamam gerektiğini farkındaydım. Özellikle de rakip bir sarayı yöneten bir yabancıya. Ama ambrosianın tam olarak ne olduğunu bilmesem de çekingenliği azalttığı kadar dilimi de çözmüştü.

Oberon ıslık çaldı. “Bu Lach’ın yapacağı bir işe benzemiyor.”

Yüzümü buruşturdum. Anlaşılan kimse Lachlan’ı tanımıyordu. Ne erkek kardeşi. Ne de kız kardeşi. Ne de diğer prensler. “Sanırım işkence edecek birine ihtiyacı vardı.”

“Anlaşmayı bu yüzden yaptığını sanmıyorum,” dedi dikkatle ama sonra başını kaldırıp baktı ve ifadesi değişerek kaşları çatıldı.

Ben omzumun üzerinden bakamadan soğuk bir ses araya girdi. “Ne kadar samimi bir ortam, değil mi?”

BÖLÜM YİRMİ

Lachlan kollarını kavuşturmuş ve yüzünde dehşet verici bir ifadeyle arkamda duruyordu.

Öfkeli değildi. Hayır, bunun ötesinde savaşa hazır olma ile kıyamet arasında korkunç bir noktada duruyordu. Ortaya çıkması için onca zaman varken, başka bir adamın ellerinin üzerimde olduğu anı seçmişti, üstelik etrafımızdaki neredeyse herkes birbiriyle meşgulken bu hareketin cinsel bir anlamı bile yoktu. Dürüst olmak gerekirse her şey çok komikti. Ağzımdan bir kahkaha dökülüyordu, ardından da devamı geldi.

“Cate ve ben birbirimize arkadaşlık ediyorduk,” dedi Oberon yumuşak bir sesle. Lachlan ona ters ters bakarken, o kesinlikle hiçbir korku belirtisi göstermemişti. Kendini koruma içgüdü-sünün eksikliğinden etkilenmeli miydim yoksa endişelenmeli miydim emin olamıyordum.

“Peki, Shaw nerede?”

“İyi davranışlarından dolayı ona bu gece izin verdim,” dedim. Yüzümdeki gülümseme biraz özensizdi ama yine de sırtımı ona, daha doğrusu Lachlan’a yasladım.

Bana ders vermek yerine bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. “Benim adıma ona göz kulak olduğun için

teşekkürler,” dedi gerçek bir minnettarlıkla alakası olmayan sert bir ses tonuyla.

Oberon da aynı şeyi fark etmiş olmalıydı, sadece başını sallamakla yetindi ve bana döndü.

“Seninle konuşmak harikaydı. Gelecek yılki toplantıyı dört gözle bekliyorum. Belki o zamana kadar sayımız artar.”

Lach soru sormakla onun kafasını koparmak arasında kalmış gibiydi. Neyse ki ikisini de yapmadı.

“Ben de giymemiz için kulüp tişörtleri yaparım,” dedim gülererek.

Beni esir alan adam, “Tanrıların cezası saçmalıklar,” gibi bir şeyler mırıldandı, Oberon’la vedalaştı ve beni balo salonundan dışarı sürükledi. En azından denedi. Yolun yarısına gelmiştik ki, ben ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basarak gitmeyi reddettim.

Patlamak üzereydi. “Gitme vakti.”

Gömleğine yapıştım. “Eğer kendini bırakmak istiyorsan güvende olacaksın demiştin, ne oldu?”

“Kendini biraz daha bırakırsan seni yerden kazımaları gerekecek,” dedi yavan bir sesle.

Ama ben dinlemiyordum.

“Dans etmeliyiz.” Oyuktaki müziği duyamayacak kadar uzaktaydık. Şimdi beni çağırıyor, beni kendine çekiyor, doğrudan damarlarımda dolaşan kanla iletişim kuruyordu. Dans etmem gerekiyordu.

Lachlan ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. Yaklaştı, gözlerimin içine bakarak kaşlarını çatı. “Ne kadar ambrosia içtin?”

Elimi kaldırdım, nasıl sayacağımı hatırlamaya çalışarak parmaklarıma baktım.

“Shaw’ı öldüreceğim,” diye hırladı.

“Ondan bana bakıcılık yapmasını istememeliyin.”

“Başka ne işe yarıyor ki?”

Cidden keyfimi kaçıyordu. “O senin kardeşin.” Göğsünü dürttü. “Ona karşı daha nazik ol.”

“Sıçıp batırmayı bıraktığında daha nazik olacağım.”

Ah dostum, bu hissi anlıyordum. “Belki sen daha nazik olursan, o da sıçıp batırmayı bırakır.”

“Channing’e karşı stratejin bu mu?”

Kaşlarımı çattım. Haklıydı. Ama bunu kabul edecek değildim. Ayrıca, onun stratejisi de işe yarıyor gibi görünmüyordu. Ama Lachlan sözlerinin yarattığı hasarı fark etmiş gibiydi. Elime uzandı ama ben elimi geri çektim. Ani hareketim başımı döndürse de dik durmayı başardım.

“Özür dilerim,” dedi. “Hadi gidelim buradan.”

Normal şartlarda, ilk kez özür dilediği için onu ödüllendirebilirdim. Muhtemelen hayatında dilediği tek özürdü. Onun yerine, yeni keşfettiği suçluluk duygusunu kendi lehime kullanmaya karar verdim. Ciara’yla Bourbon Caddesi’nde dans etmeye gitmiştik ama o zaman kendimi o yanımdayken hissettiğim kadar özgür ve güvende hissetmemiştim.

“Bunu telafi et. Hadi dans edelim.”

Bakışları odayı tararken yüzünü buruşturduğunda ne gördüğünü anladım. Birkaç çift ara sıra dans ediyordu, tabii buna dans etmek denebilirse. “Sürtünmek” daha doğru bir tanım olurdu. Sonuçta odadaki herkes seks yapmıyordu ve müzik de vardı. Bu gece kesinlikle seks yapamayacağıma göre ve bu *benim* seçimimdi, içimde biriken enerjinin bir kısmını dışarı atmam gerekiyordu.

“Cate.” Sesinde bir uyarı vardı.

Görmezden geldim. “Bütün geceyi başkalarının sevişmesini izleyerek geçirdim ve bunu *fiziksel* olarak içimden atmam gerekiyor.”

Dudakları seğirdi; bu onun kaçık bir boz ayı gibi davranmaya devam etmeyeceğinin ilk işaretiydi. “Öyle mi?”

“Öyle,” dedim kararlılıkla. Yakasından tuttum ve onu kendime çektim. “Şimdi çeneni kapa ve benimle dans et.”

“Madem dans etmek istiyordun neden bir köşede saklanıyordun?”

Bu soru onun gerçekten bilmek istediğini düşündüğüm şeyi ima ediyordu: Saklanıyor muydum yoksa bekliyor muydum?

Gerçek bir cevap vererek onu tatmin etmeyecektim. Bunun yerine omuz silktim. “Dans etmek istediğim birini bulamadım.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ve benimle mi dans etmek istiyorsun?”

Kahretsin. Bu sefer ben kaşınmıştım. Ama Lachlan’a ya da onun küçük öfke nöbetine yenik düşmeyecektim. Bedenimi onunkine yaklaştırdım ve kalçalarımı müziğin ritmine göre salladım. “Hiç eğlenmemeye kararlıymış gibi görüldüğün için fırsatlarımın tükenmekte olduğunu hissettim.”

“İlgilenmem gereken işlerim vardı,” dedi sertçe. “Sıkıcı toplantılar ve puro dumanı, değil mi?”

“Bana cevap vermedin.” Biraz daha yaklaştığında, sert vücudunun bana değmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini, ona yaslanıp erimenin ve beni sabitlemesine izin vermenin ne kadar kolay olduğunu fark ederek iç geçirdim. “*Benimle* mi dans etmek istedin?”

Bu gerçekten adil değildi çünkü muhtemelen onun seksi sihri iş başındaydı ya da gizemli içkilerinin etkisi altındaydım ama gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Ne söylersem söyleyeyim, gerçeği göreceğini biliyordum. Yalan söylemek sadece zayıflık olarak görülecekti ve o zaten benim zayıf olduğumu, korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.

Ama bu gece, uzun zaman önce vazgeçtiğim kişi olmak istedim. Ve onun imalarından bıkmıştım. “Şu an seninle dans ediyorum. Gerisini kendin çöz.”

“Çok buyurgansın.” Dudakları yine kulağımı gıdıkladı. Ama öncekinden farklı olarak kulaklarımı biraz geçti ve ben de

kendimi tutamayarak inledim. Vücudumun onunkine verdiği tepkiyi hissedebildiğini biliyordum. Sanki haklı olduğumu kanıtlamak istercesine parmaklarıyla kalçamı kavrarken o kadar sert bastırdı ki tırnakları elbisemin tül eteğinin üzerinden tenimi sıyırdı. Burnunun ucunu çenemde gezdirerek, “Bu bir elbise değil. Bir günah,” diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. “Giydiğim şeyde bir sorun mu var?”

“Eğer odadaki herkesin bütün gece seni gözleriyle becermesini istediysen, hayır.”

Bütün zekice cevaplar dilimin ucunda eriyip gitti.

“Ama bu hoşuna gidiyor, değil mi?” diye mırıldandı nefesiyle kulağımı okşayarak. Daha fazlasını isteyerek, daha fazla temas kurabilmek umuduyla, edepsiz sözleri karşısında ona doğru biraz daha eğildim. “Sadece senin tadına bakmak için sıraya gireceklerini bilmek.” Bu sefer dili çenemin çizgisini takip etti ve yüzümü *beklenti içinde* eğdiğimi, o dudakların benimkileri bulmasını beklediğimi fark ettim. Bu gerçekleşmeyince birden gözlerimi açıp kaşlarımı çattım.

“Devam edebilirsin.”

Keyif aldığı o ısıltılı gözlerinden okunuyordu. “Neye devam edeyim?”

“Edepsizce konuşmaya.” Anlaşılan onun için her şeyi açıkça söylememe ihtiyacı vardı. Erkekler neden hep bu kadar umutsuz vaka oluyorlardı? “Devam et.”

Tamamen erkeksi bir havayla alçak sesle kıkırdadı. Kıkırdamasını doğrudan bacaklarımın arasında hissederek dudağımı ısırdım.

Başını iki yana salladı. “Sanırım içkiden *de* edepsiz konuşmalardan *da* yeterince payını aldın.”

Ben daha itiraz edemediğim zemin altımdan kayıp gitti. Etkisi o kadar baş döndürücüydü ki, omzunun üzerinden sarktığımı anlamam bir dakikamı aldı.

Beni hızla balo salonundan çıkarırken sırtına vurdum. Birkaç kişi dönüp gidişimizi izledi.

“Beni yere indir,” diye emrettim.

“İndirirdim ama bence şu anki hâlinle mermer zemin çok riskli bir tercih olurdu.”

Haklı olabilirdi. Bunu ona söylemeyecektim ama hem zahmetsizce odama döneceğim için hem de çok güzel koktuğu için kaçmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Her zamanki sedir kokusuna tütün ve bourbon karışmıştı ve onun ilkel erkekliğini içime çektim, sırf nasıl hissettireceğini görmek için sırtını öpme isteğime zorlukla karşı koydum.

“Yukarıda iyi misin, prenses?”

Neden ağzını açarak her şeyi mahvetmek zorundaydı? Neden sadece güzel olamıyor ve nefis kokamıyordu?

“Ben bir et parçasından daha fazlasıyım.”

Görünüşe göre bunu yüksek sesle söylemiştim.

“Gerçekten de öyle.”

Al işte. Görünüşe göre yüksek sesle konuşuyordum. Daha da kötüsü, duracak gibi de görünmüyordum. Şu anda yüzümü onun sırtına gömdüğüm ve gerçek bir günah gibi mi, yoksa bağışlanabilir bir türevi gibi mi koktuğuna karar vermeye çalıştığım düşünülürse, bu aşağılayıcıydı.

Lachlan tekrar, “Shaw’ı öldüreceğim,” diye mırıldandı.

Onunla ilgili aklıma gelen her türlü iğrenç ve şehvet dolu düşünceyi ağzımdan kaçırdığıma göre, belli ki konuşan ben *değil* ambrosiydi, ona yardım etmeyi düşünmeye başladım.

Odasının bulunduğu bölüme varana kadar beni indirmede ve vardığımızda ise beni doğrudan yere bıraktı. Muhtemelen kapıdan girer girmez sırtına tekrar vurmaya ve beni indirmesini söylemeye başladığım içindi. Kısa süreliğine nefesimi kesen bir *gürültüyle* kırımın yere çarpması bir oldu ve ona ters ters baktım.

“İndirilmek istedin.” Gözlerindeki pırıltı, taklit ettiği masumiyeti yalanlıyordu.

“Ne zamandan beri benim istediğim *herhangi* bir şeyi yapıyorsun?” Ayağa kalktım ve tökezleyerek bar tezgâhına gidip bir şişe tekila aldım. Şişeyi elimden almadan önce kapağını çevirip açtım.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü az önce son beş dakikanı benden nefret ettiğini söyleyerek ve kokum hakkında şiirsel cümleler kurarak geçirdin. Bence bu gece yeterince içtin ve benim seksi sihrimden de yeterince faydalandın. Bu arada bu tam olarak *neydi*?”

Neyse ki, bunu söylerken ne demek istediğimi itiraf edecek kadar sarhoş değildim. Çünkü şu anki durumuma rağmen, belki de tam olarak bu durumum yüzünden seksi sihir hızla etkisini yitiriyordu.

Onun yerine parmağımı yüzüne doğru salladım. “Bu senin hatan. Beni orada bıraktın. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Küçük kardeşimle takılman ve beladan uzak durman,” diye hırladı. “Ve sen ikisini de başaramadın.”

Zaferin heyecanının içime işlediğini hissettim. Onu alt etmişim. “Geçen hafta bana başımı belaya sokmam gerektiğini söyleyen sendin.”

“Hayır, senin biraz belaya *ihtiyacın olduğunu* söyledim.”

Elimi havada salladım. “Ne fark eder?”

“İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum.”

Tanrım, gülümsediğinde çok güzel oluyordu. Başka birinin ağzına karşı bir saplantı duymak mümkün müydü? Çünkü o dudaklar...

Bu düşünceleri kafamın içinde tutmayı başarabildiğimi umuyordum. “Demek istediğim, aslında başım belaya girmedi.

Sadece çok fazla içtim. Arada fark var. İkincisi, sen bir ikiyüzlüsün.”

Kaşlarını kaldırdı. “*Ben* mi ikiyüzlüyüm?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, bir tuzağa doğru yürüdüğümü biliyordum ama kendimi bir geyik gibi açıklığa doğru ilerlemekten alıkoyacak gücüm yoktu. Kendimi saldırıya tamamen açık bırakıyordum. “Biraz belaya ihtiyacım olduğunu söylüyorsun, istersem kendimi bırakabileceğimi söylüyorsun ama bunu yaptığımda bana vaaz veriyorsun. Benden açıkça nefret ettiğin hâlde senden hoşlanmadığım için incinmiş gibi davranıyorsun.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki ya sen, *prenses*? Bana gelip sana yardım etmem için yalvardın ve ben yardım ettiğimde beni seni kandırmakla, kaçırmakla ve sana yalan söylemekle suçladın. Oysa bunların hiçbirini yapmamıştım.”

“Tartışılır.”

Ama bu tartışılabilir bir şey değildi ve derinlerde bir yerde bunu biliyordum. Belki de fey şarabı beynimi bulandırıyor, beni bunca zaman kabul etmeyi reddettiğim şeyi görmeye zorluyordu. Lachlan bana yardım etmişti. Onu tanıyan herkese göre bu asla yapmadığı bir şeyken bana bir anlaşma yapmayı teklif etmişti. Klimamı tamir etmişti ki, bu da beni oldukça ferahlatmıştı çünkü kayıtlara geçen en sıcak sonbahardı. Arabam alev aldığında yanıma gelmişti, her ne kadar söndürmeme yardım etmemiş olsa bile. İşyerinde, teknik olarak en başta açığa alınmamın nedeni o olsa da arkamı kolladığı söylenebilirdi. Ve bunların hiçbirini neden yaptığını bilmiyordum.

“Neden bana bu anlaşmayı teklif ettin?”

Durgunlaştı ve yüzünde kaskatı bir maske belirdi. “Bunu kendin çözmelisin.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. “Komik. Bir korkak olduğunu düşünmemiştim.”

Etrafındaki karanlık aura parıldadı, dövmeleeri öyle hızlı hareket ediyordu ki tek bir tanesini bile seçemiyordum. “Korkak mı?” Bir adım daha yaklaştı. “Peki o zaman. Madem bu kadar nazikçe sordun,” diye kükredi, “Sana bir ipucu daha vereceğim.”

Elini uzatarak çenemi kavradı. Ama sert bir şekilde tutmamıştı. Acıtmıyordu. Hayır, dokunuşu tüy kadar hafifti. Lachlan hakkında bildiğim her şeye rağmen, bu bana daha fazlasını gösterdi. Gücünün farkındaydı. Bunu kontrol ediyordu, tıpkı kendisiyle ilgili diğer her şeyi kontrol ettiği gibi, o etkileyici dövmeleeri hariç... Dikkatimi çekmek için güç kullanması gerekmediğini biliyordu.

Hele ki bana şu anda baktığı gibi baktığında değil.

“Ben kartlarını açık oynayan bir adam değilim, amaçsız hareket eden biri de değilim,” dedi. “Bu yüzden, sana nedenlerim olduğunu ve bana ne verebileceğini çok iyi bildiğimi söylediğimde bana güven, prenses.”

Bakışları aşağıya kayarak dudaklarımda gezindi ve aniden, alt kattaki herkesin onun iddia ettiği gibi beni gözleriyle becerip becermediğini umursamadım. Bana sanki onun evreninin merkeziymişim gibi bakarken bunu yapamazdım. Bunu *istediğim* falan yoktu.

Hareket etmeye cesaret edemedim. Onun tutuşundan kurtulmaya çalışmaya cesaret edemedim. Aramızdaki anlaşmanın gerginliğini hissederken yapamazdım. Onun hakkında kendime sorduğum her sorunun cevabını bana vermişken olmazdı. “Lütfen...”

Gözleri parladı ve bir anlığına çenemi sıktı.

Beni öpmesini ne kadar çok istediğimi görüyor muydu? Bunu yapacak mıydı?

Derin bir nefes aldı ve elini indirerek beni serbest bıraktı. “Yatağına git, Cate.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o sesini yükseltmeden tekrarladı. “Git yat. Lütfen...”

Kendi kendime, koridordan aşağı kaşarcasına ilerlememin nedeninin bu ani davranışı olduğunu söylesem de başka bir şeyden kaştığımı biliyordum.

O yeşil gözlere kazındığını gördüğüm şeyden kaçıyordum.

BÖLÜM YİRMİ BİR

E rtesi sabah bir matkap sesiyle uyandım.
Beynimde.

Sızlanarak yastığı başımın üzerine çektim. Dün gece perdeleri kapatmak iyi bir fikir olabilirdi. Yine de dün gece, hatırladığım kadarıyla, sadece kötü fikirlerden oluşuyordu. Süper kötü fikirlerden. Son derece kötü fikirlerden.

Zonklayan başımı koruyan ördek tüyü bulutunun altından kapının hafifçe vurulduğunu duydum.

Lach.

Hayır. *Lachlan*. Sınırlar!

Zaten dün gecenin kötü kararları yüzünden büyük ölçüde sıvıyla dolmuş olan midem, aramızda geçenleri hatırlayınca kasıldı. Ona söylediklerim yüzünden. Görünüşe göre ambrosia önceki gecenin anılarını silmiyordu. Hatta onları daha da netleştirmiş gibiydi.

Sızlandım. Şu an, kapıyı çaldığını duymamış gibi davranmak ya da muhtemelen ölü taklidi yapmak için oldukça iyi bir zaman gibi görünüyordu. Kapı daha ısrarlı çalmaya başladı ve ben de ölü taklidi yapmanın daha kolay olacağına karar verdim.

Ayrıntılı olması gerektiğinden emin olduğum planımı yapmadan kapı açıldı. Görünüşe göre sadece perdeleri çekmeyi

değil, kapımı kilitlemeyi de unutmuştum. Buradaki herkesin istediği zaman odama girebileceği düşünülürken kilidin çok bir anlamı yoktu ama bana sahte bir ölüm planı yapmam için yeterli zamanı kazandırabilirdi. Bu durumda yapabileceğim en iyi şey kıpırdamadan yatmak ve kimsenin hâlâ nefes alıp almadığımı kontrol etmemesini ummaktı.

Ama neşeli bir sesin, “Kalkma vakti, prenses,” diye seslendiğini duydum.

Yatağın içine doğru çığlık attım, neyse ki sesimi bastırdı. Lachlan’ın bana taktığı küçük lakap bulaşıcı bir hastalıktan daha hızlı yayılıyordu ve şimdi Ciara bile bu lakabı kullanıyordu. Bain’in o işkence gibi konuşmasından sonra Ciara’yı görmemiştim ama sesinin bitkin çıkmadığına bakılırsa, ambrosiayı su gibi içmemişti.

Yattığım yerin yan tarafında bir ağırlık hissettim ve üzücü durumuma rağmen dönüp yastığımın altından baktım. Ciara bana sırıttı, saçları yapılmıştı, yüzü makyajlıydı, resim gibi bir fey zerafetine sahipti ama gözleri kızarmıştı. “Hâlâ alışverişe gitmek istiyor musun?”

Bir haftada Ciara hakkında çok şey öğrenmiştim ve “alışveriş” onun dilinde “perakende terapisi” anlamına geliyordu. Bir parmağımı zonklayan başıma bastırarak onun moral desteği talebini yerine getirecek kadar uzun süre dayanıp dayanamayacağımı kontrol ettim.

“Canal Place’e gidebiliriz diye düşünüyordum.” Hangi tasarımcıların kış koleksiyonlarını tanıttığını anlatmaya başladı.

Evet demek istedim ama New Orleans’ta olmak fikri, dün geceki kötü kararların midemi alt üst etmesine neden oldu. Işıklar, gürültü ve diğer tehlikeli uyarıcılar bana her fırsatta dün gece inanılmaz derecede sarhoş olduğumu hatırlatacaktı.

Sızlandım. “Yapamam. Ölüyorum.”

Ciara yumuşak eliyle sakinleştirici bir şekilde kolumu okşadı. “Lach, çok fazla içtiğini söyledi. Seni uyarması gerekirdi.”

“Uyardı,” diye inledim. “Onu dinlemedim.”

“İlk kez bir Gece Yarısı Ziyafeti’ne gitmeme izin verildiğinde o kadar gergindim ki durmadan ambrosia içip durdum ve sonra Astral Saray’dan gelen üç nöbetçiyle birlikte olurken yatağa kustum.”

Başımı yastığın altından çıkardım. “Üç mü?”

Yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi ve hülyalı bir şekilde “Üç,” diye tekrarladı. Sonra yüzünü buruşturdu. “Bu hikâyeyi Bain’e anlatma.”

“Benden laf çıkmaz,” diye söz verdim ve yatakta doğrulmaya çalıştım, bu da gece yarısından beri yaptığım hata silsilesinin üzerine mum diktiğimin bir kanıtıydı. “Alışverişe gidebileceğimi sanmıyorum. Tabii tabut alışverişi yapmayacaksak.”

Ciara ayağa fırladı ve komodinin üzerindeki bir şeye o kadar hızlı bir şekilde uzandı ki başım döndü. “Neredeyse unuttuyordum.” Bana küçük bir fincan kırmızı sıvı uzattı. “Bu yardımcı olacaktır.”

İçine şüpheyle baktım. “Şu anda bir tur daha içmek istediğimden emin değilim.”

Hayır. Şu an içki yasağı dönemi seviyesinde ayık olmaya ihtiyacım vardı. Nadiren içki içerdim ve bu da bunun birçok nedeninden biriydi. Lachlan’ın diğer nedeni anladığından ve bu nedenle kendimi bırakmama izin verdiğiinden şüpheleniyordum. Benimle ilgileceğini söylemişti ama kırım yere çarptığı anda endişesi sona ermişti.

Temkinli bir yudum aldım, zehir bile olsa bu baş ağrısına katlanmaktansa içmeyi tercih edeceğime karar verdim ve geri kalanını da yuttum. Oda bana sıcak bir kucak açıyormuş gibi etrafımda büzüştü ve sonra beynimdeki zonklama kesildi.

“Daha iyi misin?” diye cıvıladı Ciara.

Fincana baktım, sonra kokladım. “Hayatım boyunca bu içecek neredeydi?”

Kendimi iyi hissediyordum. Aslında iyi olmanın da ötesinde.

“Her zaman işe yarar,” dedi Ciara. “Londra’da yapılan eski bir cadı karışımı. Ne yazık ki Cehennem Saray’ı bu sırrı paylaşmayı reddediyor. Ambrosia ile birlikte biraz getirmişler. Eğer bu tarifi çaldıkları iksir kitabının izini bulabilirsem çok zengin olurum.”

Onun zaten çok zengin olduğunu hatırlatmamayı tercih ettim. Çoğunlukla onu bu hevesleri için suçlamayacağım içindi. Bu şey tam bir sihirdi. Cehennem Sarayı’na bunun için bir teşekkür kartı mı, yoksa ambrosia için bir lanet kartı mı göndermem gerektiğine karar veremedim.

“Artık daha iyi olduğuna göre, gidebilir miyiz?”

“Chanel’in tükeneyeğini sanmıyorum.” Yorganı üzerimden attım ve ayaklarımı yere sarkıttım. En ufak bir baş dönmesi ya da mide bulantısı hissetmediğim için rahatlamıştım. “Bırak da giyineyim.”

“Acele et.” Ciara yatağa vurdu. “Lach seni uyandırmadan önce beni saatlerce bekletti. Çoktan öğlen oldu.”

Onu bekletmiş miydi? Büyük bir jest sayılmazdı ama içimi biraz yumuşattı. “Sadece birkaç dakika sürecek.”

“Sana her zaman cazibe sihri yapabilirim,” diye arkamdan seslendi.

“Tuvaleti benim için kullanamazsın ama.” Balo elbiseleri yerine kendi kıyafetlerimle dolu bir çekmecedен birkaç şey çıkarmak için durakladım. “Cehennem Sarayı’nın bir sonraki planı ne? Yaylı çalgılar dörtlüsü eşliğinde bakirelerin kurban edileceği bir ayın mı?”

Ciara yatağın ayakucunu kavradı. “Bugün ilk evlilik ilanını verecekler. Birinin nişanıma itiraz etmesini ister miyim istemez miyim karar veremiyorum. Bunu kabul ettiğimi biliyorum ama...”

Kahretsin. Alışverişe, benyelere ve muhtemelen bir kutu mendile ihtiyacımız olacaktı. “Hemen çıkıyorum.”

Banyo kapısını arkamdan kapatıp tuvaleti kullanmadan önce çantamı tezgâha bıraktım ve lavabonun yanında duran küçük bir bardak buldum. Elime aldığımda kalbim duracak gibi oldu. Bardağın içindeki kırmızı sıvının Ciara'nın mucize ilacı olduğunu çoktan anlamıştım.

İç bunu.

Kelimeler belirgin, kalın çizgilerle yazılmıştı ve daha önce bir örneğini görmemiş olmama rağmen bunun Lachlan'ın el yazısı olduğunu biliyordum. Her zamanki tarzına uygun olarak hiçbir hoş söz yoktu. "Lütfen" yoktu. "Endişe" yoktu. Yine de uyandı-
ğımda nasıl hissedeceğimi biliyordu. Dün gece beni yere bırakıp sonra da aklından çıkarmamıştı. Çok az da olsa umursamıştı.

Kendime bunun bir şey ifade etmediğini söyledim ama tedbir olsun diye ikinci bardağı da içtim. Karnıma sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde yerleştiğinde, *hiçbir şeyin* neden *bir şey* gibi hissettir-
diğini merak etmekten kendimi alamadım.

Ciara Gage ile alışveriş yapmak, olimpiik bir spor olarak kayıtlara geçmeliydi. Alışverişe genellikle sadece profesyonel sporcuların sergilediği bir rekabet duygusuyla yaklaşıyordu.

Canal Place'e varmamızdan sonraki iki saat içinde Alexander McQueen'in tehlikeli derecede yüksek topuklu ayakkabılardan oluşan baş döndürücü sezon koleksiyonun tümünü ve Chanel'den ise bir değil, tam iki tane dana derisi çanta satın almıştı. *İhtiyacı* olan iç çamaşırları bölümüne geldiğimizde ayaklarım ağrıyordu ve ondan biraz korkmaya başlamıştım. Daha önce hiçbir şeye bu kadar odaklanıldığını görmemiştım ve üniversitede cerrahi bölümünde staj yapmıştım.

"Sen de bir şeyler almalısın." Ciara üzerine inanılmaz derecede gülünç bir fiyat etiketi iliştilmiş dantel bir parçayı havaya kaldırarak gülümsedi. "Bu sana çok yakışır."

“Yatakta kitap okurken giyebilirim,” dedim yavan bir sesle.

“Dün gece dikkatini çeken kimse olmadı mı?” diye sordu ve dantel parçasını Saks’ın geldiğimizde bizimle ilgilenmesi için görevlendirdiği satış görevlisine uzatırken bakışları bana kaydı.

Lachlan ona bir şeyden bahsetmiş miydi? Neyse ki ben hazırlanmayı bitirdiğimde odasında değildi, bu da kendimi onunla yüzleşmenin utancına zihinsel olarak hazırlamak için birkaç saatim daha olduğu anlamına geliyordu. Eğer bir beyefendi olsaydı, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

Bu konuda çok umutlu değildim.

“Erkek arkadaşlarımın kitap karakterleri olmasını tercih ederim,” dedim neşeyle, iç çamaşırı olduğu iddia edilen bir şeyi havaya kaldırarak. Bundan şüphelerim vardı.

Ciara onu elimden kaptı ve sürekli olarak büyüyen çamaşır yığınının içine fırlattı. “Buna gerçekten ihtiyacım yok,” diye karşı çıktım.

Burnundan alaycı bir ses çıkararak gözlerini devirdi ve parlak siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye savurdu. “Eğer yat-tığın tek erkek hayali bir karakterse ihtiyacın olmaz tabii. Ama elin boş dönersen Lach beni öldürür.”

“Lach mi?” İsmi sanki boğazımda düğümlendi. Ne için alış-veriş yaptığımızı bilmese iyi olurdu.

“Sana söylemeyi unuttum mu? Ne istersen almamı söyledi.”

Yığınındaki dantelli bir şeyi kaparak masaya geri attım. “Bunu istemiyorum.” Özellikle de faturayı o ödüyorsa. “Ve ona daha fazla borçlanmak istemiyorum.”

“Ona borçlu değilsin.”

“Sanki öyleymişim gibi geliyor.” Kollarımı kavuşturdum ve teşhirdeki çoraplara yaslandım. “Ve ben kimseye borçlu olmaktan hoşlanmam.”

“Çünkü sen bir yetimdin,” dedi açık yüreklilikle.

Omuz silktim. Yani benim kişisel travmamı çözmüştü, öyle mi? Bir dönem Psikolojiye Giriş dersi almış ve üniversiteyi bitirmemiş biri de bunu becerebilirdi. Keşke bu ders benim için daha kolay olsaydı. Çocukken, çoğu yetişkinin, hatta önemseddiğini iddia edenlerin bile yiyecekten barınağa ve ilgiye kadar her şeyi silah olarak kullandığını fark etmem çok uzun zaman almıştı. Bu, içime bir yara izi gibi kazınmış bir hayat dersiydi: her zaman yardımcı ol ama asla hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyaç duyma. Ve asla ama asla bir hediye kabul etme. Her zaman bir karşılığı olur. Lachlan'la yaptığım anlaşma bu inancımı pekiştirmişti. Ama en kötü ders...

“Lachlan dün gece hakkında başka bir şey söyledi mi?” diye sordum, birdenbire Wolford çoraplarının ölçülerini öğrenmeye fazlasıyla heves etmiş gibi.

“Sadece seni Oberon'la karanlık bir köşede yakaladığını söyledi.”

Elimdeki paketi düşürdüm. “Hiçbir şey olmadı.”

“Bana açıklama yapmak zorunda değilsin,” diye beni rahatlattı. “Oberon oldukça çekici biri. Eğer bu kadar tutucu olmasaydı, onunla birlikte olabilirdim.”

Oberon da neredeyse benim kadar rahatsız görünüyordu ama bunun onu tutucu yapıp yapmadığından emin değildim. Nazikti. Komikti. Onunla ilgili edindiğim ilk izlenimden çok farklıydı. Ama ilgimi çekse bile, ki çekmiyordu, bir ilişki yaşamam mümkün değildi. Gecelerim Lachlan'a aitken olmazdı. Kendimi bırakmamı istediğini iddia etse de bunu kolaylaştırmayacağını açıkça belirtmişken olmazdı. Gözleri beni takip ederken, kontrol ederken, sahiplenirken...

Bir süre sonra başımı kaldırdığımda Ciara'nın gözlerinde parlayan hüznle beni izlediğini fark ettim. Zorla gülümsedim ve o da bana aynı şekilde karşılık vererek Agent Provocateur marka, orta boy tanga çekmecesinin içindekilerin tamamını alıp satın alacağı yığınının üzerine boşalttı.

“Umarım bunlar benim için değildir.”

“Bu bir hediye,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir arkadaştan gelen türden. Ben alıyorum. Hiçbir beklentim yok.”

Yutkundum ve sonunda başımla onaylamayı başardım.

“Güzel,” diyerek bana gülümsedi ve göz kırptı. “Çünkü onlara ihtiyacın olacak. Feyler külotları yırtmaya bayılır.”

Ondan daha fazla açıklama yapmasını istemedim ama bu, alışverişimizi tamamlarken düşünmemi engellemedi. Dikkatim o kadar dağınıktı ki, küçük alışveriş gezimize biçilen son derece uçuk fiyatı neredeyse duymayacaktım. Neredeyse. Ama Ciara satış görevlisine ince, siyah kredi kartını uzatırken ve benim hayatım boyunca kazanacağımdan daha fazla parayı ödemek için imza atarken gözünü bile kırpmadı. Ne kadar çabalasam da ve *gerçekten* çabalıyordum, güçlü bir feye ait ellerin, incecik elastik danteli kavrayıp kolaylıkla kopardığını ve bunu yaparken parmak eklemlerinin üzerinde dövmelemlerin oynadığını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ciara, Galatoire’da *etouffée*⁵ yemek ya da kalabalıktan uzaklaşmak için arabayı Gautreau’ya götürmek konusunda karar vermeye çalışırken başımı salladım. Ama fantezimle o kadar meşguldüm ki bir duvara çarptım.

Duvar homurdandı.

Ellerim hâlâ duvardayken başımı kaldırdığımda bunun bir duvar değil, geniş, sert bir göğüsle başlayan, nefes kesici bir yüze ve ardından beni mahvedebilecek bir çift yeşil göze uzanan biri olduğunu gördüm. Lachlan tekrar homurdanmadan ve ben bu sesi derimin altında titreşirken hissedemeden, kanıma karışıp içimin en derin noktalarına ulaşmadan önce sıçrayarak ondan uzaklaştım. Soluk mavi kot pantolonu, kaslı uyluklarını sergileyen bir sanat eserine dönüşmüştü. Kıçını nasıl gösterdiğini hayal bile edemiyordum. Merakımı gidermek için neredeyse

⁵Étouffée, hem Cajun hem de Creole mutfağında bulunan, genellikle pirinç üzerine kabuklu deniz ürünleri ile servis edilen bir yemektir. (E.N.)

arkasını dönmesini isteyecektim. İnce, beyaz Henley tişörtünün kıvrılmış kolları dövmelerini ortaya çıkarıyor, kumaş etkileyici gövdesinin her kıvrımına ve çıkıntısına yapışıyor. Ama kafamdaki her düşünceyle birlikte nefesimi de çalan şey acımasız güzellikteki yüzüydü.

“Burada ne işin var?” diye sordu Ciara, satış personeli çantaları bekleyen limuzine taşırken. Son yirmi dört saat ilklerle doluydu. İlk seks partim. İlk limuzin yolculuğum. Sarhoş kafayla, onun vücudunun her santimetrekaresini yalamak istediğime dair yaptığım ilk itirafım.

“Saatlerdir alışveriş yapıyorsun,” diye homurdandı. “Geçen haftayı da alışveriş yaparak geçirdin. Ne kadar alışveriş yapabilirsin ki?”

Ciara saçlarını tekrar savurduğunda ona hareket çekmekten farksız bir etki yarattı. “Sana ne bundan? Bugün milyonlarca sıkıcı toplantının yok muydu senin?” Bana döndü ve gözlerini devirdi. “Nasıl eğleneceğini bilmiyor.”

“Aslına bakarsan tam da bu yüzden buradayım.” Lachlan beni tepeden tırnağa süzdükten sonra kaşlarını çatı.

Sanırım onun gözünde hâlâ yetersizdim. Benimle biraz flört etmesine rağmen gerçekten farklı bir şey olabileceğini mi düşünmüştüm? Ensemdeki öpücüğünü, çenemde gezinen burnunu, kalçamı kavrayan ve bırakmayan ellerini kafamda mı kurmuştum? “Cate’in birkaç saatliğine senin ölçsüz tüketim çılgınlığından daha fazlasını deneyimlemek isteyebileceğini düşündüm.”

Ciara ojeli tırnaklarını oynattı. “Ölçsüz tüketim çılgınlığımı geliştirmek için yıllarımı harcadım, çok teşekkür ederim.”

Kız kardeşini görmezden gelerek dikkatini bana verdi. “Senin paketlerin nerede?”

Tasarım olmayan çantamı hafifçe yukarı kaldırdım. “Ben bir şey almadım.”

“Ciara sana alışverişlerin için çoktan ayarlama yaptığımı söylemedi mi?”

Benzer senaryoları kitaplarda okumuştum ama bu durum gerçek hayatta çok daha çarpıcıydı. Düşüncelerimi belli etmemek için çaba sarf etmem gerekti, çünkü aslında ben de onun satın aldığı bir başka eşyaydım. “Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Aslında birkaç şey aldık.” Ciara muzip bir sırıtişla konuşmaya dâhil oldu. “Neden ona göstermiyorsun, Cate?”

Ona yalvaran bir bakış attığımda gerçekten arkadaşım olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

Lachlan, mucizevi bir şekilde, onun ne ima ettiğini anlamamıştı. Gözlerini geçit töreni misali arabaya taşınan ve bagaja doldurulan eşyalara dikmişti. “Hangi çantada?”

“Gerek yok,” dedim çabucak.

“Onu benden çalmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Ciara.

“Onu kurtarmaya çalışıyorum.”

“Biz de yemek yemeye gidiyorduk,” dedim. Bütün günü, dans pistinde onunla sarmaş dolaş olmamışım gibi davranarak geçirmeyi planlamamıştım.

Ama Ciara bana doğru uzanarak kolumu sıktı. “Ama Lach seni kurtarmak için burada. Belki şu yeni...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestiğimde yüzüm alev alev yanıyordu.

Lachlan’ın arkasından kaşlarını hafifçe oynatması gözümden kaçmadı. Görünüşe göre kız kardeşi, her şeyi bir kenara bırakıp dövmeli kötü bir çocukla takılmamı, saygınlığıma ve kalbime zerre kadar zarar gelmemesini umut etmemi bekliyordu. Namıdiğer *Lach Takımı*.

Onunla gitmekten kurtulmak için başka bir bahane düşünmeden Ciara, limuzinin arkasına geçip el sallayarak veda etti. Elini kapıya dayayıp duraksayarak, “Bu gece Alouette’e gidiyoruz. Geliyor musunuz?” diye seslendi.

Lachlan kaşlarını çattı. Bu da yeterli bir cevaptı.

“Ben geleceğim,” dedim. Az önce neye bulaştığımı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

“Harika!” dedi Ciara sevinçle. Sonra limuzin hareket etti. Lachlan iç geçirdi. “Belki bu gece biraz daha fazla su içersin.”

En azından olanları sessizce geçiştirecektik. “Sanırım içkiyi tamamen es geçeceğim.”

“İyi fikir.” Elimi tuttu ve kaldırıma doğru yürümeye başladı. “Hadi gidelim.”

İçmemek iyi bir fikirdi. Bir sürü iyi fikrim vardı. Sorun şuydu ki, o bana her dokunduğunda aklıma sadece kötü fikirler geliyordu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Arabasının hangi model Mercedes olduğunu bilmiyordum ama dört teker üzerinde olabilecek en seksi şey gibi görünüyordu.

Ve ben arabaları sevmezdim bile.

Arabalar sadece yağmura yakalanmadan veya nemden erimeden bir yerden bir yere gitmenin bir yoluydu. Canal Place'in önündeki kaldırım kenarında, şık kıvrımları ve alçak gövdesiyle bekleyen Mercedes bunu yeniden düşünmeme neden oldu. Bu araba, bir ömür önce New Orleans sokaklarında, geniş arka koltuğunda rahatça seyahat ettiğim sedana hiç benzemiyordu. Bu araba, yanımdaki fey kadar yırtıcı ve zarifti. Lachlan beni ona doğru yönlendirirken iki şeyi fark etmeden edemedim. Birincisi, araba onun saçıyla aynı renkteydi; mürekkep siyahı ve ışık doğru açıyla vurduğunda biraz da gece mavisi. İkincisi ise hâlâ elimi tutuyor olmasıydı.

Bu, birinin diğerini bir yere götürürken iki kişinin yapması gereken tamamen doğal bir şeydi. Pek çok arkadaş, aile, hatta yabancılar bile el ele tutuşurdu. Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Yine de parmaklarının benimkini kavrarken ne kadar güçlü ve sıcak hissettirdiğini değiştirmiyordu. Bu, Avalon'a taşınmadan önce beni uyarmış olduğu ayın saçmalığıyla mı ilgiliydi? Çünkü gerçekten kafamı karıştırıyordu.

Beynimin olması gereken yere ne zaman bir torba hormon naklettiğimden emin değildim ama belli ki kontrolüm dışındaki faktörlerin etkisi altındaydım. Evet, Lachlan'ı ilk gördüğüm andan itibaren çekici bulmuştum. Sorun, ağzını açtığı anda ortaya çıkmıştı ve o andan beri sürekli bir şey söyleyip başka bir şey yapıyordu. Tehlikeli erkekleri romantikleştirme konusunda dersimi zor yollardan almamış mıydım? O tehlikenin tam karşılığıydı. Buna şahit olmuşum. Gösterişli otelinin ve sınırsız platinyum kartının ardında yüzyıllardır yok olan sayısız ceset olduğunu biliyordum. Bunların hiçbirini çekici bulmamalıydım. Buluyor olmam ya Stockholm sendromu yaşadığım ya da ondan hoşlanmaya başladığım anlamına geliyordu. Ya da üçüncü bir seçenek vardı: Ciara'nın feylerin külötları yırtmasıyla ilgili yorumu sahip olduğum tüm mantığı alıp götürmüştü. Daha önce hiç külötüm yırtılmamıştı, gerçi bu konuda bir şeyler okumuştum. Sadece külöt yırtan bir tiple hiç tanışmamıştım.

Lachlan arabanın kapısını açmak için beni bıraktı, yavaşça kenara çekildi ve tekrar elini uzattı. Bu araba, Lachlan'ın sırtışı ve giydiği o günahkâr kot pantolon bana onun kesinlikle külöt yırtan bir tip olduğunu söylüyordu. Caddenin karşısında bir araba korna çalınca gözleri sese kaydı ve bana yolcu koltuğuna geçip biraz hava alma şansı verdi. Elini benimkine doladı, diğer elini de arabaya dayadı ve odun ve tarçın kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Ona bakacak gücü kendimde bulamadım. Kokusuna karşı koymak yeterince zordu.

“Sana bıraktığım içeceği almadın mı?” diye sordu.

Sanki şimdiye dek gördüğüm en büyüleyici şey havalandırmamış gibi gözlerimi arabanın ön paneline diktim. “Aldım. Teşekkür ederim.”

“Biraz keyifsiz görünüyorsun.” Başparmağıyla elimin üstünü okşadığında ansızın orgazm olabileceğimi düşündüm.

Klimanın üzerinde sekiz delik vardı ve pencereye doğru bakıyorlardı. “Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum sanırım.”

Eğildi ve sonunda elimi bırakıp elini alnıma koydu.

Ağzımdan, bir kum torbası kadar kuru bir ses çıktı. “Ölüyor muyum?”

“Belki de yatağına dönmelisin.”

“Hayır!” Gözlerimi ona diktim. “Ben iyiyim, gerçekten.” Günün geri kalanında Lachlan’la bir arabada mahsur kalmaktan daha kötü olan tek şey, onu bir yatakla aynı cümlede düşünmekti.

Bir an için dudağını kemirdi ki bu tamamen ve *gereksizce* erotik bir hareketti, ardından pes etti. Arabanın önünden dolayıp sürücü koltuğına geçerken kendimi ona bakmaktan alıkoymadım. Dün gece bana kızgındı ve şimdi ise bana kırılacakmışım gibi davranıyordu. Hangisinin daha iyi olduğundan emin değildim. Direksiyonun başına geçti ve dirseğı gelişigüzel bir şekilde koluma değince tüm vücudumla onun yakınımda olduğunu hissettim. Ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırarak kollarımı konsolun o tehlikeli bölgesinden uzak tuttum. Arabaya binmek, onun beni Avalon’a geri götürmesine izin vermekten daha tehlikeli bir seçim mi olmuştu?

Kaldırımdan uzaklaşıp trafiğe girer girmez öyle olduğunu anladım.

Hemen fark ettiğim bir şey vardı: Lachlan’ın kesinlikle ölüm korkusu yoktu. Arabayı kullanım biçiminden belliydi. Bu, en iyi şekliyle cehennemden çıkmış bir yarasanın Vin Diesel’e saldırması olarak tanımlanabilecek bir sürüş tarzıydı. Bir aracın çarpışma testi notunu daha önce hiç bu kadar merak etmemiştim ama daha da güvende olmak için emniyet kemerini sıkıca kavradığım parmaklarımı açmaya cesaret edemedim. Bir otobüsün etrafından dolanıp karşı şeride geçerek bir yayayı kıl payı sıyırdığında ve bir bloğun çevresindeki herkesten etkileyici bir dizi kaba hareket işittiğinde irkildim.

“Ehliyetin var mı senin?” diye sordum gözlerimi sımsıkı kapatarak. Gerçi bir tanesi henüz ölüp ölmediğimizi görmek için sürekli açılıp duruyordu.

Sadece güldü, ben de bunu *hayır* olarak algıladım. “Ehliyet almak için biraz yaşıyım.”

“Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum.” Tekerleklerinden biri kaldırıma çarpıp yarım düzine turistin dehşet içinde kaçışmasına neden olunca sızlandım. Belki de biz bir direğe çarpıp fizik kuralları devreye girmeden önce kendimi arabadan atmalıydım. Küçük bir korku çığlığını daha bastırdım. “Peki, bu tam olarak kaç oluyor?”

Sırıttı. “Doğum günüm için ne istediğimi sormaya çalışıyorsan, prenses...”

“Yola dikkat et!”

Belki de şimdi bu konuşmayı yapmanın zamanı değildi.

Lachlan görev bilinciyle iç çekerek şeridimize geri döndü. “İnsan yaşına göre, yaklaşık 244 yaşındayım, aşağı yukarı on yıl kadar oynayabilir.” Başını iki yana sallayıp ekledi: “Ve feyler gözleri bağlı bile araba kullanabilir. Kimse ve özellikle de sen tehlikede değilsin, prenses.”

Yaşını idrak etmeye çalışırken çarpmamıza ramak kalan sokak lambasını zar zor fark ettim. Bir yanım benden yüzyıllarca büyük olduğunu öğrenmenin beni soğutacağını umduysa da bu olmadı. Belki tehlike altında olmadığım bir zaman olabilirdi. Nedense bundan şüpheliydim. Lachlan söz konusu olduğunda beynim devre dışı kalıyor gibiydi.

“İki yüz kırk dört mü?” Güçlkle yutkundum.

Direksiyona hafifçe vurarak, “Şimdi de korktun,” dedi.

“Ne? Hayır.” Şimdi de onu rahatlatıyor muydum? Direksiyonun başına geçtiği anda hayatımın ellerinde olduğu düşünülürse, bunu onun yapması gerekiyordu. “Ama konusu açılmışken, birimizin ölümsüz olduğunu ve o taksiye çarparsan diğerimizin öleceğini hatırlatmak için iyi bir zaman olabilir.”

Direksiyonu kırıldığında taksiye çarpmaktan kurtulduk. “Sen sürmek ister misin?”

“Sürebilir miyim?” Daha önce hiç vitesli araba kullanmamıştım. Bunu ilk kez yapacak olma fikri hoşuma gitmemişti ama ölme fikri daha da az hoşuma gidiyordu. Fey sihrinin bizi kafa kafaya bir çarpışmadan koruyacağından gerçekten şüpheliydim.

Kenara çekmedi.

Koltuğumda iki büklüm oldum. “Havalı arabayı mahvedeceğimden mi korkuyorsun?”

“Yani arabamın havalı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Gösterge paneline dokundum. “Bence araban yolun sağ tarafında olsa daha güzel olurdu.”

Gözlerini devirerek kendi şeridine döndü.

“Hani *ölürsem bu anlaşmadan kurtulacağım* diyordun?” diye tiz bir sesle taklidimi yaptı.

“Taklidimi mi yapıyorsun?” diye çıktım, dikkatimi yoldan ayırıp ona ters ters bakarak. “Bir barın kenarındaki modern sanat eseri gibi parçalanarak ölmek istemediğim için üzgünüm.”

Homurdanarak arabayı yavaşlattı ama durmadı. Bunun yerine normal, hayati tehlike arz etmeyen bir hızda, dört tekerleği de yola çizilmiş çizgilerin içinden çıkarmadan sürmeye başladı.

Omzuna bir yumruk attım. “Pislik! Ödümü kopardın.”

Sırıttığında kalbim hafifçe hızlandı, gözleri üzerimdeyken bile arabada en ufak bir sarsıntı olmadı. “Dün gece bela arıyor gibiydin.”

İşte o an gelmişti. Odadaki görmezden gelinen gerçek. Bu durumda arabadaki. Bana kaçacak, saklanacak hiçbir yer bırakmayan arabadaki. Birdenbire hâlâ an meselesi olan ölüm ihtimalimin dikkatimi dağıtıyor olmasını diledim.

“Çok içmiştim.” Uyduruk bir bahaneydi ama elimdeki tek şey buydu.

“Bence damarlarında kandan çok ambrosia vardı,” dedi düz bir sesle, dikkatini tekrar yola vererek.

“Ne yapmam gerekiyordu?”

“Shaw’la takılıp beladan uzak durmalıydın.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Beladan uzak dur. Başını belaya sok. Bir karar ver. Ayrıca, kardeşin başını belaya sokmak istedi. Hoş biri ama nedense *onu* eğlendirmemin senin için sorun olacağını düşünüyorum.”

Kaşlarını çattı ve direksiyonu kırarak bizi bir arka sokağa soktu. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

İki yanımızdaki binalar tepemizde yükseliyor, güneşi kesiyordu. Gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. “Sanırım burada olmamamız gerekiyor.”

“Burası benim şehrim. Nereye istersem oraya gidebilirim.” Lachlan arabayı durdurdu ve elini arkasına götürdü. Bir saniye sonra bardak tutucusuna bir silah attı. “Başının belaya girmesi umurumda değil, prenses ama bunu benim yanımda olduğun zamanlara saklamayı tercih ederim. Kardeşimin değil.”

“Neden? Benimle dalga geçebilesin diye mi? Benimle alay etmek için mi?” *Aklımı başımdan almak için mi?*

Gözlerini gölgeleyen bulutların sokağın karanlığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Daha yakına eğildiğinde kokusu içimi sızlattı, nefesi ılıktı ve tatlı tarçın notalarıyla doluydu. “Hayır,” diye gürledi. “Böylece seni koruyabilirim.”

Sıcaklık tenimde dans ederken ürperdim. Bunu dün gece de söylemişti ama silah ne kadar ciddi olduğunu daha da pekiştirmişti. Kendimi yutkunmaya, ağzımda kurumuş olan dilimi ıslatmaya, bakışlarının zümrüt rengindeki yoğunluğundan başka bir yere bakmamaya zorladım. “Beni korumana ihtiyacım yok.”

Çünkü bunu yapmasına izin vermek, bana hediye almasına izin vermekten ya da bir anlaşmayı kabul etmekten daha fazlasıydı.

Kendimi ona borçlu hissetmekten daha fazlasıydı. Ona *güvenmekti*.

Bir an için gözleri parladı ve New Orleans sokaklarında yürürken takındığı insani cazibe sihri kaybolup bana bakan vahşi feyi ortaya çıkardı. “Er ya da geç, inatçılığının zarar verdiği tek kişinin kendin olduğunu anlayacaksın.”

“Başkasına zarar vermektense kendime veririm daha iyi.” Anlamadığı şey buydu. Böylesi daha iyiydi. Kendimi ve önemsemeyi seçtiğim birkaç kişiyi korumak, kendimi ayrı tuttuğumda daha kolay oluyordu. Kendimi bildim bileli bunu yapıyordum. Önemli olan listeyi kısa ve öz tutmaktı. Ciara listeye çoktan girmişti ama içimden bir ses Lachlan’ı da listeye alırsam onun tek bir yer değil, tüm listeyi işgal edeceğini söylüyordu.

“Tüm hayatını herkesi dışlayarak geçirebilirsin, Cate ama yalnız ölürsen şaşırma,” dedi acı bir sesle.

“Ölümsüz olmasaydın bu söylediğinin derin bir anlamı olabilirdi.”

Şakağında bir dövme parıldadı ve insani cazibe sihri tekrar yüzüne yerleşene kadar bir görünüp bir kayboldu. Lachlan dikkatlice sinyal vererek yeniden yola çıktı ve bir kez daha ciddi bir tehlike altında olmadığını kanıtladı. Ama Mississippi’yi geçen bir köprüye doğru dönerken o kadar alçak sesle konuştu ki neredeyse hayal kurduğumu düşünecektim. “Ölümsüzler bile kan kaybeder.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

New Orleans'ın canlı kalabalığı bir anı gibi silinip gidene kadar yol aldık ve sonunda otoyoldan ayrılıp arka yollara girdik.

Şehirden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım ve vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerledikçe daha da yabanileşen Louisiana'nın vahşi güzelliğinin tadını çıkardım. Kırmızı-kahverengi kabukları İspanyol yosunlarıyla kaplanmış görkemli selvi ağaçları, bataklığa varışımızı müjdeliyordu.

New Orleans'ın dışına çıktıkça, Channing'i hapishanede bıraktığım daha çok aklıma geliyordu. Daha önce içimi kemiren suçluluk duygusundan kurtulmayı başarmıştım ama şimdi onu geride bırakmış olmak bunu imkânsız hâle getiriyordu.

“Kardeşimi kontrol etmem gerekiyor,” dedim birden. Aynı şehirdeyken kendime onun bir hapishane hücresinde daha güvende olduğunu söylemek kolaydı. “Onu tutuklattım ve ben giderken...”

Aslında nereye gittiğimizi bilmiyordum. Çünkü bir noktada Lach'a güvenmeye başlamıştım. Ama şimdi, bildiğim tek evden, tanıdığım tek *aileden* uzaklaştırılıyordum. Bu düşünce içimi soğuk bir hisle kapladı.

Lachlan gözlerini iki şeritli dar yoldan ayırmadan, “O konu zaten halledildi, Cate,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

Ellerini direksiyondan çekmeden omuz silkti. “Suçlamalar düşürüldü ve Quarter’da bir iş ayarlandı.”

“Ne tür bir...”

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözlerinde belli belirsiz bir kırgınlık vardı. “Bir restoranda masaları topluyor.”

“Sen?” Sorunun aramızda asılı kalmasına neden oldum.

Başını sallayarak olayların bu hâle gelmesinden kendisinin sorumlu olduğunu onayladı. “Channing benim yaptığımı bilmiyor. Sadece suçlanmadığını biliyor.” Boğazını temizledi. “Bu güvenli bir iş. Silah kullanmaya ihtiyacı yok ve ona göz kulak olan biri var.”

“Ah,” dedim dikkatini tekrar yola verdiğinde. Ona teşekkür etmeliydim, biliyordum ama ben kardeşimi düşünmezken onun düşündüğü gerçeğine odaklanmıştım. Yanaklarıma suçluluk duygusunun sıcaklığı yayıldı ve hızla ilerlerken sessizce manzaraya baktım. Bir anlık korku ve öfkeyle Channing için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmıştım. Ama Lachlan ona gerçekten *yardım* etmişti. Göğsümü sıkıştıran duygularla ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden normalde yaptığım şeyi yapmaya ve onları görmezden gelmeye karar verdim.

Ama telefonumu çıkarmadan edemedim. Cevapsız çağrı ya da mesaj yoktu. E-postalarımı bile kontrol ettim. Channing’in hapisten ne zaman çıktığını soracak cesareti kendimde bulamadım. Kardeşim benden bariz bir şekilde kaçarken olmazdı.

Lachlan sonunda arabayı durdurdu ve motorun mırıltısı yerini aramızdaki sağır edici sessizliğe bıraktı.

Lachlan hiçbir şey söylemeden arabadan indi, arkadan dolaırken nabzım daha da hızlandı.

Pencereden dışarı, bataklık araziye bakarken burada ne yaptığımıza dair bir işaret arıyordum. Lachlan bagaj kapağını çarpınca birkaç balıkçıl kuşu havalandı ve tedirgin vıraklamaları heybetli sessizliği bozdu. Kapım açılırken parmaklarım emniyet kemerimi aradı. Bana bir çift uzun, lastik çizme uzattı. Boğazım sıcak bir huzursuzlukla düğümlenirken onları elinden aldım.

“Bunlar ne için?” Omzuna asılı siyah spor çantasına baktım.

Çömeldi ve botlara uzanmadan önce tenis ayakkabılarımı çıkardı. Birini giydirirken nefesimi sabit tutmak için çaba sarf ettim. “Dışarısı çamurlu.” Koyu renk saçlarından bir tutam alnına düştü. “Ve yılanlar var.”

“Bunu bilmeden de yaşayabilirdim,” diye mırıldandım o diğer botu giydirirken.

Lachlan tekrar ayağa kalkarken hafifçe güldü. Elimi tutarak beni arabadan dışarı çekti ve başıyla yakındaki toprak yolda aşınmış bir patikayı işaret etti. “Gel bakalım. Seni sadece birkaç saatliğine aldım.”

“Her gece seninleyim.” Sözlerim, sanki sadece ona hatırlatıyormuşum gibi amaçladığımdan daha yumuşak çıkmıştı.

Cevap vermedi ve patikadan aşağı inmeye başladığımızda daha fazla bilgi de vermedi. Önümden ayrılmadı, alçak dallardaki yosun parçalarını kaldırdı ve güneşli patikada bize yol açtı. Bataklığın yavaş hareket eden acı sularına yaklaştıkça tuzlu suyun keskin kokusu sulak alanların topraksı kokusuna karıştı. Nyssa ağaçları suyolu boyunca uzanıyor, şişmiş tabanları sivrilerek uzun gövdelere dönüşüyordu. Dikkati bataklıktan başka yöne çevrilince durakladı ve ben de eski bir selvinin dibine inşa edilmiş bir kulübe buldum. Sade ve kullanışlıydı, çelik baca-sından kıvrılarak çıkan duman dışında manzaraya uyum sağlı-yordu.

“Bu...” Kapı menteşeleri gıcırdayarak açıldığında ve erkek bir fey kulübenin küçük verandasına çıktığında cümlem yarıda kesildi. Saçları omuzlarının üzerine dökülüyordu, siyah dalgaların

arasında birkaç örgüsü vardı. Kaslı, dövmele göğsünü gösteren düğmeleri açık deri bir yelek ve kalçasının üzerine doğru griye çalan siyah bir kot pantolon giymişti. Sivri kulaklarının her birinde neredeyse bir düzine delik vardı. Kendimi Lachlan'a doğru yanaşırken buldum.

Lachlan çantasını omuzlarında biraz daha yükselterek, "Goemon," diye seslendi. "Bu Cate. Onu biraz atış yapması için getirdim. Seni uyarsam iyi olur diye düşündüm."

"Ne yapmak için?" diye tısladım.

Goemon devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Uyardığın için sağ ol. Kuzey bölgesinden ayrılmayın. Balıkçılar daha güneydeler."

Sadece prence saygı göstermemesine değil, aynı zamanda... Kuşlar için endişelenmesine de şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım.

Lachlan onaylarcasına başını eğdi. "Burada ortalık sakın mı?"

"Nispeten." Goemon gökyüzüne baktı ve bulutlarda her ne gördüyse kaşlarını çatı. "Şehriniz yabancılarla doluyken bile."

Ziyarete gelen sarayları mı kastediyordu? "Merak etme. Onları kontrol altında tutacağım."

Goemon'un bakışları ona kaydı ve dudakları zalim bir alaycılıkla kıvrıldı. "Gerektiğinde devreye girmekten mutluluk duyuyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ama Lachlan omuz silkti. "Sana haber veririm." Garip feye bakıp son bir kez başıyla selam vererek elimi tuttu.

Beni de peşinden sürükleyerek ormanlık düzlüğe doğru ilerledi.

"Kimdi o?" diye sordum, kulübe uzakta bir nokta gibi görüldüğünde. "Bataklığın sahibiymiş gibi davrandı."

Burnundan alaycı bir ses çıkararak hızlandı. "Goemon bataklığın sahibi değil. Muhtemelen bu çıkarımdan rahatsız olurdu. Orayı koruyor."

“Senin için mi çalışıyor?” Aralarındaki etkileşimde bir tuhafılık vardı.

Yine alçak sesle bir kahkaha atarak kaşlarını kaldırdı. Ses derimin altına süzülüp kemiklerime yerleşti. “Goemon hiçbir saraya ait değil. O Vahşi Av’ın bir üyesi.”

Bu terim hafızama tam olarak yerleştiremediğim bir anıyı getirdi. “Vahşi Av mı?”

“Sarayların dışında yaşayan paralı askerler,” diye açıkladı botları çamurlu bataklıkta gıcırdarken. “En kadim yasalarımızı korur, onları çiğneyenleri avlarlar.”

Lachlan’la tanıştığım geceyi düşündüm. “Kendi adaletinizi kendinizin sağladığını sanıyordum.”

“Çoğu zaman.” Bana baktı. Gözlerindeki gölgeler bana aynı günü hatırladığını söylüyordu. “Ama tüm sarayların otoritesini görmezden gelen birçok fey var. Çoğu Goemon gibi sarayların dışında yaşıyor ve şehirlerimize girmekten kaçınıyor. Suçları yüzünden adaletten kaçan başkaları da var ama onlar kaçınılmaz olanı geciktiriyorlar. Ya biz onları işaretleyeceğiz ya da sihir. Burada Vahşi Av, kanunsuzlar arasında kanundur. Statü, unvan ya da nüfuz umurlarında değildir. Damgalanmış bütün ruhları acımadan ya da düşünmeden toplarlar.” Sözleri beni ürpertti.

“Toplamak derken onları öldürmeyi mi kastediyorsun?”

“İnfaz etmek,” diye düzeltti. “Av için işaretlenenler yürüyen ölü ruhlardır. Av’dan kaçılmaz. Onlar adalet arayışlarında yorulmak bilmezler.”

“Peki ya biri masumsa?”

“Masum değiller.”

Durakladım, onu durmaya zorladım. “Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Bir ruhu ben damgalasam bile, sihir bu işareti mühürlemeli.”

“Pazarlık gibi mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Sihir suçlamanın doğru olduğunu onaylamak zorunda. Masum birini cezalandırmaz. Bu, gücümüzü dengelemenin başka bir yoludur.”

“Ama sihir kendi başına birini damgalayabilir mi?” Başımı iki yana salladım. “Neden biri yasaları çiğnesin ki?”

“Yakalanmayacağını düşünenlerin sayısını bilsen şaşarsın. Belki de bu bizim doğamızın bir kusurudur. Ama hayır, sihir aslında bir ruhu tamamen kendi başına damgalamaz. Bu görev bana ya da Roark’a, ayrıca diğer vârislere ve onların penumbralarına aittir. Sihrin bağımsız olarak adaleti yerine getirmeye çağrılacağı tek bir durum var.” Elini kaldırdı ve taktığı mührü bana gösterdi. “Ben sorumluluğumu yerine getiremediğim zaman çağrılır.”

İçimdeki soğukluk buz keserek damarlarıma yayıldı. “Yani, eğer sen...”

“Ölürsem,” dedi sert bir ses tonuyla. “Bir vârisin ya da onun penumbrasının öldürülmesi doğal düzenin ihlali olarak kabul edilir.”

İçimdeki buz parçalandı. “Eğer o gece seni vurmuş olsaydım...”

“Bunu düşünmemeye çalış,” dedi öğüt verircesine. “Ama evet, işaretlenmiş olurdun.”

Bir an için sadece bakakaldım. Sonra omzuna bir şaplak attım. “Beni uyarabilirdin!”

Dudaklarından keyifli bir kahkaha döküldü. “O zaman ne eğlencesi kalırdı ki?” Tehlikeli bir şekilde yanıma yaklaştı. “Kurşunları çıkardım, prenses ama seçimi sana bıraktım.”

Bunun da testin bir parçası olduğunu fark ettim.

“Dolu olsaydı bile beni öldüremezdin.”

Gözlerimi kısıtım, ta ki görüş alanımda sadece onun mükemmel, sinir bozucu yüzü kalana dek. “Yüzüğünü çıkar da bu teoriyi test edelim.”

Lachlan aramızda bir nefeslik mesafe kalana kadar yaklaştı.

“Neden burada olduğumuzu sanıyorsun?”

Yutkundum, gözlerim omzundaki çantaya kaydı. Çantayı yere bıraktı ve çanta göğsümde yankılanan bir *gümbürtüyle* yere düştü. Eğilip fermuarını açarken kalbim küt küt atıyordu. Doğrulduğunda elinde oturaklı, siyah bir tabanca vardı.

“Bunu nasıl kullanacağını öğrenmen gerek.” Ses tonu bunun bir konuşmadan çok bir emir olduğunu gösteriyordu.

Başımı iki yana sallayarak bir adım geri çekildim. “Ben yapamam...”

Kelimeler, silaha bakarken boğazımda düğümlendi.

“Yaparsın.” Bakışları beni olduğum yere sabitledi. “Yaptın.”

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama yapamadım.

Şeytani gülümsemesi benimle âdeta alay ediyordu. “Tetiği sen çektin.” Sanki bu ifadenin gerçekliğinin verdiği tattan zevk alıyormuş gibi dilini alt dudağında gezdirdi. “Ve yokluğumda bile güvende olduğunu bilmek istediğim için, bunu tekrar yapmaya hazırlıklı olman gerekiyor.”

“Emin değilim...” Damarlarımda çağlayarak akan kan yüzünden zar zor düşünebiliyordum.

“Başka seçeneğin olmadığında durum değişiyor.” Ses tonunda acımasız bir hava vardı. Gözlerinde kısacık bir hüznün kırıntısı yakaladım ama sonra kırıştırdığında kayboldu.

Silahı elime tutuşturdu.

Ekinoks gecesi belinden çektiğim silahın aynısıydı ama damarlarımda adrenalin dolaşmadığı için farklı hissettiriyordu. Daha ağırdı.

“Bu bir dokuz milimetre. Bu da emniyeti.” Silahın yan tarafındaki küçük bir düğmeye basarken her kelimesi sert ve etkiliydi. “Birini vurman için kapalı olması gerekir.”

Titreyen elimi fark etmemesini umarak gözlerimi devirdim. “Biliyorum.”

“Beni öldürmeye çalıştığın gece bilmiyordun.” Bakışları ona meydan okumam için beni cesaretlendiriyordu. “Ağırlığını hisset. Dolu.”

Bu yüzden daha ağır geliyordu. O gece sadece benim emniyet hakkında bir şey bilmediğime güvenmemişti. Gözümün önünde mermileri yeniden doldurduğunu hatırladım. Bana, bir silahı hak ettikten sonra nasıl kullanacağımı öğreteceğini söylemişti. Şimdi öğrenmemin vakti olduğuna aniden karar vermesini gerektirecek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Lachlan namlunun geniş ucuna dokundu. “Bu dâhili bir susturucu.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Kulak zarını patlatmayacağı anlamına geliyor,” diye açıkladı. Arkama geçti, vücudunun bedenime temas edeceği kadar yaklaştı. Kollarını bana doladı ve iki elimi tutup, silahı sıkıca kavrayana ve işaret parmağım tetiğin üzerinde kıvrılana kadar beni yönlendirdi. Kollarımı yukarı kaldırdı ve başını omzuma doğru indirdi. Sıcak nefesi ensemden gezinirken, sert göğsü sırtıma yaslanmışken, bedenim onun dokunduğu her noktaya yoğunlaşırken konsantre olmak daha zordu. “Ateş ederken iki elini de üzerinde tut. Müthiş bir geri tepmesi var.” Parmağı benimkinin üzerine yerleştirdi ama tetiği zorlamadı. “Dirseklerini kilitle.”

Doğruca karşıya bakarken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Belirli bir şeye nişan almamıştık, sadece uçsuz bucaksız bir bataklık vardı. Beni buraya kadar sürüklemesine şaşmamalıydı. Hiçbir şeyi vurma tehlikem yoktu.

Diğer saraylar, Yeraltı Prensi’nin bana kendi türlerini nasıl öldüreceğini öğretmesi konusunda ne düşünürlerdik merak ediyordum. Bataklığa kadar gitmemizin gerçek nedeni bu olabilirdi, kimse ne yaptığımızı görmesin diye.

“Hazır olduğunda başlayabiliriz,” diye fısıldarken ağzı o kadar yakındı ki kelimeler bir öpücük gibi hissediliyordu. “Sadece tetiği çek.”

Karşıya bakarken göğsüm kalktı, vücudunun sıcaklığı, beni desteklemesindeki kararlılık ve birbirimize temas ettiğimiz yerlerden içime sızan gerçeklik dışında her şey kaybolup gitti. Gözlerimi kapattım ve tetiği çektim. Silah sesi parmaklarımdan kaslarıma doğru yayıldı ve silahın kabzası avucuma batarak beni ona doğru savurdu. Tüm dünyam değişerek yeniden şekillenirken o, sapa sağlam, hiç etkilenmeyen bir dayanak gibi duruyordu. Adrenalin duyularımın içine işlerken aniden nefesimi tutmamak için çabaladım.

Dudaklarıyla kulak mememi sıkıştırınca ensemden aşağı yayılan bir zevk dalgası hissettim. Bedenini bana daha sıkı sararken parmağı kımıldadı. “Tekrar...”

İkinci atışla kollarına daha da gömüldüm ve ürperdim.

“Sevdin, değil mi?” diye soludu. Bu soru, teninin benimkiyle buluştuğu yer kadar kavurucuydu.

Yutkundum. “Hayır.”

“Güçlü hissediyorsun.” Dudakları son kelimeyi tenime temas ederek heceledi.

Yaptığı sihre kapıldım ve gözlerimi kırpıştırarak kapattım. Kendimi onun güçlü göğsüne bıraktım, kollarımız hâlâ ileriye uzanmış hâldeydi ve avuç içim silahın geri tepmesinden dolayı zonkluyordu. Bu ben değildim ama haklı olduğunu da inkâr edemezdim. Kendimi güçlü hissediyordum. Bir yanımdan nefret ediyordu ama diğer yanımdan...

Sabıka kaydımı okumuştı. O raporlarda neyin eksik olduğunu, neler yaşadığımı, kendimi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin etmişti. Daha önce elime silah vermişti. Tanıştığımız ilk günden beri beni test ediyordu, beni ne kadar zorlayabileceğini, beni farklı, tehlikeli bir şeye dönüştürebileceğini görüyordu.

Ölümcül bir şeye. Bir silaha.

Birden farkına vardım. Avalon’a taşınmamı kız kardeşine arkadaşlık etmem için istememişti. Bana orada ihtiyacı vardı.

Çünkü diğer saraylar da oradaydı, diğer vârisler de. Bu tamamen pazarlıkla ilgiliydi. “İttifak istemiyorsun,” dedim nefessiz kalarak.

Kaskatı kesildi. Sol eli bileğime dolanırken sanki silahı ona doğrultacakmışım gibi dövmeleri titreşti. Kollarının altından sıyrılırken beni durdurmadı, silah hâlâ sağ elimdeydi. “Onlardan birini öldürmemi istiyorsun.”

Yüzüne bir maske indi ve vücudundaki dövmeler kımıldamayı bıraktı. Bunu daha önce nasıl görmemiştim? “Test. Tetiği çekip çekemeyeceğimi görmek istedin -beni kullanıp kullanamayacağını- çünkü bunu kendin yapamazsın. Yaparsan Vahşi Av tarafından işaretlenmiş olursun. Anlaşmamızdan almak istediğin şey buydu.”

Bir an için kaskatı bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Kan, beynime öyle bir hücum etti ki başım dönmeye başladı. Silah avucumda kayganlaşmıştı. Ona baktıkça boğazımdan yükselen safrayı hissettim. Silahı yere attım, bir adım geri çekildim ama gözümün önünden ayırmaya cesaret edemedim. “Bunu asla yapmayacağım,” diye yemin ettim ve sonunda yüzümü ona doğru kaldırdım. “Bırak beni. Anlaşma bozuldu.”

Çenesindeki bir kas sanki bizi bağlayan o sihre tutunmak için savaşıyormuş gibi seyirdi. Bataklığa doğru baktı ama gözlerinin arkasında tanımlayamadığım bir şeyin dolaştığını fark ettim. “Bir sürü katil tanıyorum, prenses. Kirli işlerimi yapmak için sana ihtiyacım yok.”

Ensemde bir sızı hissettim, sanki sihir onun tarafını tutuyor ve yanıldığımı kanıtlamak için daha derinlere gömülüyordu.

“O gece beni vurmaya hazırdın.” Uzaklara bakmaya devam ederken kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. “Test *senin* kim olduğunu görmek içindi.”

“Ve şimdi beni tanıdığını mı sanıyorsun?”

Başını aniden bana doğru çevirdi ve burun delikleri açıldı. Bana doğru bir adım attı. “Kim olduğunu biliyorum.” O

yaklaştıkça hareket edemez oldum. “Hemşireliği seçtin çünkü senden çalınan o adrenalin patlamasını arzuluyorsun. Kendine bunun seni güvende tutacağını söyledin ama asla öyle hissetmiyorsun. Ama sen hayatta kalan birisin. Sadece bir sorun var.” Eğilip silahı eline aldığı anda nefesimi tuttum. “Sadece kendini koruyabilirsen hayatta kalırsın. Çünkü kimsenin seninle ilgilenmesine izin vermeyeceksin. Bu yüzden nasıl ateş edileceğini *öğreneceksin*. Hazırlıklı *olacaksın*. Bu güce sahip olduğunu, kimsenin seni kurban edemeyeceğini *bileceksin*.” Emniyeti açtı ve silahı bana doğru uzattı. “Tetiği *çekebilirsin*.”

Bakışlarım silaha kilitlendi. “İstemiyorum.”

Namlunun üzerindeki parmaklarını sıktı. “Umarım hiç mecbur kalmazsın. Umarım sen istesen de istemesen de ben hep orada olurum,” diye ekledi itiraz etmeye başladığımda. “Ama benim ailem kendini korur. Başka kimseyi kaybetmeye niyetim yok.”

Seçtiği kelimeler dikkatimi silahtan ona çekti. Ailesi ve benim hakkımda yalan söylediğine dair kanıt ararken bu sözlerin içime işlemesine izin vermedim. Bu da gardımı düşürmek için başka bir numaraydı. Beni tanıdığını, kendime bile itiraf etmeyi reddettiğim sırlarımı bildiğini çoktan kanıtlamıştı. “Ciara...”

“Sürekli aldığı o saçma sapan çantalarda ne taşıdığını sanıyorsun?” diye sözümü kesti. “Senin yapabileceğin gibi o da kendini koruyabilir.”

“Silah taşıma konusunda rahat değilim,” diye itiraf ettim usulca.

“Henüz değil ama sen doğuştan yeteneklisin.”

Göğsümde kabaran o yasak gurur hissini görmezden gelerek ne söylemediğine odaklandım. Bugün rahat değildim ama olacaktım. Çünkü bu tek seferlik bir ders olmayacaktı.

Ama ne anlamı vardı ki? “Anlaşmayı bozduğumda...”

“Bozamayacaksın. Haftalar oldu ve bu senin en iyi tahminindi.” Aramızda kalan boşluğu kapattı. “Bununla yüzleş. Sen de en az benim kadar anlaşılmamızı bozmak istemiyorsun.”

Birbirimize bakarken söylediği şeyin gerçekliği kafama dank etti. Onun dünyasına girmeseydim hayatım bambaşka bir yönde ilerleyebilirdi. Belki de bunların hiçbiri tesadüf değildi. Belki de ona giden yolda dolambaçlı bir rota izlemiştim.

Lachlan, sanki tüm bunları zaten biliyormuş gibi silahı elime tutuşturdu. Parmaklarım metali sıyrıp geçtikten sonra silahı ittim ve ayaklarımı vurarak uzaklaştım. Arabaya doğru, bildiğim güvenli yere, bildiğim hayata doğru yürüdüm.

Ve onu orada öylece bıraktım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Avalon'a dönüş yolculuğu gergindi. Dikkatimi pencereden dışarı vermiş, sokakların bir renk ve yaşam karmaşası içinde akıp gidişini izliyordum. Lachlan önündeki yola bakıyordu ve acaba bunların herhangi birini fark etti mi, diye merak ettim. Yönettiği fakat neredeyse hiç tanımadığı şehri görüyor muydu? Krallığının dışında bir kral, dünya değişirken kontrolü elinde tutmaya çalışıyor ve dünya kum taneleri gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Ellerimi kucağımda tutuyordum ve silahın geri tepmesi nedeniyle hâlâ hissettiğim titreşimi hafifletmeye çalışırken işaret parmağımın gerildiğini hissediyordum ama bu, çürümüş gibi acıyan avucumun yanında hiçbir şeydi. Yaşam ve ölüm arasındaki bariyerin bu kadar ince olduğunu hatırlatan bu histen nefret ediyordum. Şiddetin iki dünyam arasındaki çatlaklara sızmaya devam etmesinden nefret ediyordum. Tetiği çekme karanının nasıl bir his olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Ve özellikle de bir parçamın bunu tekrar hissetmek istemesinden nefret ediyordum.

Avalon'a bağlı açık otoparka vardığımızda alacakaranlık çökmüştü, tepedeki yıldızlar yoğun fırtına bulutlarının arasından göz kırptıyordu. Otopark kapısından geçerek bunun gibi bir düzine lüks arabanın park ettiği özel bir alana girdi. Her biri siyah

renkte olan Range Roverlar, Mercedesler ve Audiler. Bir gölge saray için hazırlanmış bir araç filosu gibiydi. Park yerindeki tek renk ise sarı bir Porsche'ydi.

Kapımda belirdi ve açtı, ben arabadan inerken yüzüme bakmadı. Eve dönüş yolunda benimle tek kelime konuşmamıştı. Konuyu uzatmamış, silahı da bana dayatmaya çalışmamıştı.

Gece oldukça serinlemişti ama bunaltıcı hava yağmurun habercisi olan bir nemle ağırlaşmıştı. Mercedes'e yaslanıp toprağın kokusunu içime çektim.

Kapıyı arkamdan iterek kapattı. "Sanırım bu akşam dikkatli olmanı söylemenin gereği yok."

Lach, bozuk bir musluk gibiydi hem sıcak hem soğuktu ve beni sürekli beklenmedik bir şekilde ıslatıyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu aslında makul bir istek." Bir an tereddüt ettim. "Bizimle gelecek misin?"

Sonunda bana baktığında o karamsar havası biraz olsun dağılmıştı. "Korunmaya ihtiyacım olduğu için değil," diye ekledim hemen, yanlış bir fikre kapılmaması için. Çünkü belki de anlaşma ile ilgili söyledikleri doğrudu, anlaşmayı bozma olasılığım ile ilgili söyledikleri. Deniyor olup olmadığım konusunda haklı olabileceğini düşünmeye hazır değildim. "Bütün geceni puro içip aletin boyunu ölçerek harcamaman için."

Boğazını temizledi, sanki şu ana kadar bizimle gelmeyi bir an bile düşünmemiş gibi otele baktı. "Sadece dokuz milimetreyi yanına al."

"Tanrım, sanki her gölgede beni yakalamak için bekleyen kötü adamlar var. Ciara orada olacak. Ve Shaw da." Görünüşe göre ikisi de herhangi bir sorunla başa çıkmaya hazırdı.

"Ve silahı alırsan yine de daha güvende olacaksın."

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi devirdim. "Bu konuda rahat olmadığımı zaten açıkladım." Kaşları daha da çatılınca, "Henüz," diye ekledim.

“Sana doğuştan yetenekli olduğunu söylemiştim.” Kollarını kavuşturduğunda gömleği güçlü kasları yüzünden gerildi.

“Bu işte iyi olmak ve bunu kabullenmek iki farklı şey.” Diğer elimle morarmış avucumu ovuşturdum. “Ben bir hemşireyim. İnsanları kurtarmam gerekiyor. Onlara zarar vermem değil.”

“Kendini korumak birini *kurtarmaktır*.” Cazibe sihri etkisini tamamen kaybederken dişlerini sıktı. “Bir şeyden ödün vermek zorundasın, prenses. Peki hangisi olacak, kendini korumak mı, biri tarafından *korunmak* mı?”

Sanki tüm vücudum hayatımın iki farklı yöne doğru çekildiğini hissediyormuş gibi sırtımdan yukarı bir ürperti yayıldı. Onunlayken her zaman böyle olacağını fark ettim ve bu anlaşmayı bozmazsam bununla yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermem gerekiyordu. Ya da bu bölünme en başta yaptığım anlaşma kadar kaçınılmaz mıydı?

“Dediğim gibi, yanımda bir sürü insan olacak. Hiçbir şey olmaz.”

Bakışları kolyemin üzerinde gezindi, vücudumdan aşağı indi ve elimde durdu ama bir şey söylemedi. Muhtemelen haklı olduğunu bildiği için susuyordu. Sonunda, “İşte, bu tavrın beni endişelendiriyor. Benim türümden bazılarının neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok ve şu anda bu şehirde diğer saraylardan düzinelerce fey var. Gerçekten güvende değilsin...”

“Ah. Yine başlıyoruz!”

“Ben orada olmadığım takdirde,” diye cümlesini bitirdi.

Gözlerimi devirdim. “O zaman gel. Seni zaten çağırdım.”

“Gelemem,” dedi dişlerini sıkarak.

“Neden? İnsanlar yanlış anlayabilir diye mi?” Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim. “Senin tipin olmadığımı biliyorum ama ne düşündükleri kimin umurunda?”

Çenesinde bir kas seyirdi. “Konu bu değil. Eğer etrafta olmazsam...”

“Ne yani? Kendimi içeri hapsedip korku içinde saklanmamı mı istiyorsun? Yoksa onları vurmaya hazır olmamı mı?” İlk yağmur damlaları yüzüme çarparken yumruklarımı havada salladım. Yüzümdeki ıslaklığı sildim. “Burada bir sürü orta yol var!”

“Eğlenmeni istiyorum!” Yumruğunu çok pahalı olduğunu tahmin ettiğim bir arabanın tepesine vurarak tavanı çökertti. Ama fark etmemiş gibiydi. “Ben yokken karanlık bir köşeye sürüklenmediğini bilmek istiyorum çünkü sana yaptığım her uyarıyı ve verdiğim her tavsiyeyi sırf beni kızdırmak uğruna tam tersini yapmak için bir davet olarak algılıyorsun,” diye hırladı.

Çünkü dün gece beni ambrosia içmiş bir hâlde karanlık bir köşede bulmuştu.

“Konu hâlâ Oberon,” dedim. Işık ve gölge sarayları arasındaki ayrım, hiçbirine güvenemeyeceği kadar derin miydi?

“Öyleyse ne olacak?” Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Senin başkalarıyla olmayacağını açıkça belirttim ve o da arkamı dönmemi bekledi.”

Gözlerim kocaman oldu ve dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. “Kıskanıyorsun,” dedim. Ambrosia yüzünden biraz fazla sarhoş olduğum için kızmamıştı. Bir tür tehlike içinde olduğum için endişelenmemişti. O *kıskanmıştı*. Yağmur şiddetini arttırdı ama o itiraf edene kadar buradan ayrılmayacaktım. Burada boğulmam gerekse bile. “Oberon’la karanlık bir köşede olduğum için kızgınsın.”

Bana ters ters baktı. “Konu bu değil. Ne yaptığını bildiğin sürece istediğin kişiyle flört edebilirsin, istediğin kişiyle sevişebilirsin, gülebilirsin ama dün gece aklın başında değildi.”

Olayları kendine göre yorumlayamazdı. Neden ikiyüzlülük ettiğini itiraf etmeden olmazdı. “Bana kendimi bırakmamı söyledin.”

“Söyledim!” diye patladı. “Çünkü senin hiç...”

“Ne? Cümleleri bitir, Gage.”

Bir adım daha yaklaşarak arabaya doğru gerilememe neden oldu. “Söyle bana, prenses, bu sabah benim yatağında uyan-saydın nasıl hissederdin? Çünkü bunun için bana resmen yalva-rıyordun.”

Bunun doğru olduğunu bildiğim için kızardım ve sonra yeni bir hedefe odaklandım.

“Sanırım senin tipin olmamam iyi bir şey,” diyerek kendi söz-lerini ona geri çevirdim. Bunu kaç kez yaptığımın sayısını unut-muştum. Buna tutunmak çocukçaydı ama nedense tanıştığımız o ilk gece söylediklerinin düşünmeden edemiyordum. Belki de... Ruhumu almaktan daha fazlasını yapmayı planladığından kork-tuğumu bilseydi. Bunu korkumu hafifletmenin başka bir yolu olmadığı için söylemiş olsaydı bile yine de düşünmeden edemi-yordum. Ya da belki o da benim gibi gereksiz hormonlar ve duy-gularla doluydu. Ama sözünü geri alıp almayacağını ya da ciddi olup olmadığını görmek için nefesimi tutmaktan yorulmuşum. “Gerçi, sanırım bu küçük sorunu görmezden gelmeye istekli ol-duğunu açıkça belirtmiştin.”

Gözlerinde çıldırmış gibi bir ifade belirdi ve burun delikleri açıldı. “Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?”

Ses tonu ne düşündüğü konusunda şüpheyi yer bırakmı-yordu.

Sorun şuydu ki... Muhtemelen haklıydı. Çenemi kaldırdım. “Tekrar ediyorum, sanırım senin tipin olmamam iyi...”

“Bir daha tipim olmadığını söylersen Tanrılar bana sabır versin,” diye hırladı. Artık cama dayanmıştım, o kadar yakındık ki aynı nefesi paylaşıyorduk, o kadar yakındık ki göğsüm göğsüne değiyordu, o kadar yakındık ki hızla atan kalbin onun mu yoksa benim mi olduğunu anlayamıyordum. Bir elimi yağmurdan sırlıklam olmuş arabaya dayadım, diğer elimi karnının alt kısmına koydum ve onu itmekle parmaklarımı altındaki düzlükte gezdirmek arasında bocaladım. Gözlerini benden ayırmadı, bir elini karnındaki elimin üzerine koyup yavaşça aşağıya doğru

iterken alnı neredeyse benimkine değiyordu. Zorlamadı, ben ona dokunmayı bu kadar çok isterken zorlamasına da gerek yoktu. Dün gecedен bugüne, ambrosia vücudumdan çıktıktan çok sonra bile bunu düşünürken zorlamasına gerek yoktu. Çünkü aramızdaki gerginlik anlaşımadan kaynaklanmıyordu. Fey şarabının yaptığı kafanın etkisi değildi. Keskin ve sivriydi, sanki birlikte geçirdiğimiz her an ikimizin de görmezden gele-meyeceği kadar tehlikeli bir şeye dönüşüyordu. Elimi aşağıya indirdim, avucum onun inkâr edilemeyecek ve kalbimi durdu-rabilecek sertliğinin üzerinde gezindi.

Dişlerini sıktı. “Tipim değilmişsin gibi mi görünüyor?” Parmaklarım onun üzerinde gezinirken tüm vücuduma ateş bastı ve Lachlan’ın bana söylediği her ukala, kibirli, egoist şeyin arkasında durabileceğini fark ettim. Otelin otoparkında, sıra sıra dizilmiş pahalı arabalarda ve şu anda benim yaslandığım arabada kaç kamera olduğunu merak ettim. Şu anda kaç koruma bizi izliyordu. Gösteriden keyif aldıklarını umuyordum. Çünkü Mercedes’in kaputuna daha varamadan onu içimde isteyecektim. Ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi dudakları kıvrıldı.

“Zaten göçerttim. Bakalım başka nasıl bir hasar verebiliriz.”

Avalon’a gitmek dışında, bu muhtemelen hayatımda yapmayı düşündüğüm en aptalca, en pervasızca şeydi ve daha şimdiden bunu iki kez yapmayı düşünüyordum. O kadar yakınımaya eğildi ki koyu renk kirpikleri tenime dokundu. Dudakları aralandı ve... Otelin siyah güvenlik kapısı gürültüyle açıldı.

“Burada her şey yolunda mı? Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye seslendi Roark, sesine renk katan bir neşeyle.

“Hayır.” Bu bir kelimedен çok bir emirdi, daha doğrusu bir hırlamaydı.

Roark sözlerini inandırıcılıktan uzaklaştıran bir neşeyle, “Burada yağmurun altında durduğunuza göre saraya dönmekte sıkıntı yaşıyor olabileceğinizi düşündüm,” diye ekledi.

Lachlan gözlerini benden, gözlerimden ayırmadı. “Sıkıntı. Yaşamıyoruz.”

O gözlerin içinde boğulacaktım. Ama Roark’un varlığından mı, yoksa gizli bir kendini koruma güdüsünden mi bilinmez, kendimi onlardan kurtarmayı başardım. Kollarının oluşturduğu kafesin içinden eğilerek çıktığımda Lachlan beni durdurmaya çalışmadı. İkimiz de pes etmeye hazır değildik. Hayatlarımız birbirine bağlıyken ikimiz de hata yapmak istemiyorduk. Hâlâ neden böyle bir anlaşma yaptığını bilmediğim için hata yapamazdım. Öğrenirsem cevabın hoşuma gitmeyeceğine dair tedirginliğim giderek artarken bunu yapamazdım.

Ama zaten sıırıslıklam olmama rağmen daha fazla ıslanmamak için kapıya doğru koşarken ve çok da başarılı olamazken, birbirimizden kaçamayacağımızı, tıpkı şimşek çaktıktan sonra gökyüzünü yırtan gök gürültüsü gibi inkâr edilemez olduğumuzu biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Saatlerdir dans ediyorduk ama ben hâlâ bir an bile durmak istemiyordum.

Sebebi, Ciara'nın yatak odasında sürekli volta atıp durduğum için beni bir kadeh ambrosia içmeye ikna etmiş olması olabilirdi. Bunun suçunu Channing'e ulaşma girişimimin başarısız olmasına yüklemiştim. Onu aramaya çalışmışım. Geri arayacağından emin değildim. Bu beni rahatsız etse de endişeli olmamın asıl nedeni bu değildi. Ciara'ya öğleden sonra Lachlan'la başka neler yaşadığımı, daha doğrusu neler yaşamadığımı anlatmamıştım. Roark günümü zehir mi etmişti, yoksa beni büyük bir hata yapmaktan mı kurtarmıştı? Buna karar verene kadar da Ciara'ya anlatmayacaktım. Bu yüzden, kendi düşüncelerimden kurtulmak için bir *shot* attım ve sonra bir tane daha.

Şarkı daha derin, hipnotik bir ritme dönüştüğünde, bu akşamki daimî yoldaşlarım olan Sirius ve Shaw arasında sallanmaya başladım. Çoğunlukla bana ayak uydurabilenler sadece onlardı. Ama yeni ritme tam olarak alışmadan -iyi bir dansçı olduğumdan değil, sadece hevesli olduğumdan- ufak tefek bir el bileğime dolandı ve beni insanüstü bir güçle dans pistinden çekip aldı.

“Oturmam gerek,” diye seslendi Ciara Alouette’in gürültüsü arasından. “Hadi yukarı çıkalım.”

Onun yanında duran Titania beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Avalon’dan ayrılmadan önce kendimi tanıtmaya çalıştığımda Kutsal Saray’ın prensesi yüzüme alaycı bir ifadeyle bakmıştı. Kulübe giden beş dakikalık araba yolculuğu boyunca ya da kadife halatın yanından içeri geçtikten sonra benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Anlaşılan ikiz kardeşiyle yalnızca görünüşünü paylaşıyordu.

Neredeyse onun yerine Oberon’un burada olmasını dileyecektim.

“Buradan asla geçemeyeceğiz,” diye bağırdım, bir yabancı yanlışlıkla kalçasıyla bana çarptığında. Ciara onları iterek uzaklaştırdı ve onu takip etmem için beni çekti.

Alouette, hafta içi olmasına rağmen oldukça kalabalıktı; bir depodan dönüştürülmüş olan mekâna dolmuş bedenler ter, ten ve alkolden oluşan bir yığın hâlinde hareket ediyordu. Dans partnerlerimiz de katılana kadar kalabalığın içinde güçlüklerle ilerlemeye çalıştık. Mekâna gelen erkek feylerin sihirli insan cazibeleri yerli yerinde duruyor olmasına rağmen Alouette’in müşterilerinin onlara yol vermek için kalabalığı açma hızları kesinlikle olağanüstüydü. Birkaçı özür dileyip duvarları örten kadife fonlara yaslandı. Birçoğu ise tepelerinde ritimle titreşen pembe neon ışıklı tüpler gibi dağıldı. Ama Ciara’nın geçebilmesi için yeterince hızlı değillerdi, özellikle düğmeleri açık mavi bir ceket giymiş, pürüzsüz ve çıplak göğsünü sergileyen bir adam dans ederek bize yaklaştığında. İçkisini höpürdeterek yudumlarken sıırttı. “Hey, selam.”

Shaw onunla ilgilenmek için ileri atılmaya hazırlanıyordu ki, kız kardeşi adamın ceketinden tutup ayaklarını yerden kesti ve onu arkamıza doğru itti. Adam şaşkınlıkla geriye doğru tökezlerken içkisi üzerine döküldü. Karın kaslarından aşağı akan sıvıyı temizlerken Ciara’ya küfrediyordu.

Shaw karşılık olarak dişlerini gösterdi, neon ışıkların altında tam bir şeytan gibi görünüyordu. Adam geri çekildi ve biz de kulübün diğer ucuna doğru yürümeye devam ettik.

Merdivenlere ulaştığımızda serinlemek için saçlarımı ensenden kaldırdım. Merdivenin önünde duran koruma Ciara'ya başıyla selam verip kenara çekildi. New Orleans'ta onu tanımayan bir fedai olduğumu sanmıyordum. Merdivenleri çıkmaya başladığımızda Shaw adamla yumruk tokuşturdu. Üst kat en az beş derece daha serindi ve tuğla koridoru aydınlatan neon ışıkların uğultusunu duyabileceğimiz kadar sessizdi. Shaw ve Ciara kanarya sarısı bir kapıyı açarken ağız dalaşına girdiler. Hâlâ elimi sallayarak serinlemeye çalışırken içeri girdim, onları görmezden gelmeye çalıştım.

Boğuk müzik içeriye sızıyor, zemin altımızda hafifçe titreşiyordu.

“Her şey kontrolüm altındaydı,” diye tersledi Ciara, kadife bir kanepeye çökerek.

Kardeşi kollarını kavuşturarak kapalı kapıya yaslandı. Bana baktı. “Cate, lütfen ona minyon, dişi insanların şüphe çekmeden doksan kiloluk adamları kaldıramayacağını söyler misin?” Ama ben başımı iki yana salladım. Bu işe karışmak istemiyordum. İç çekti. “Biri fotoğrafını çekerse Lach çıldırır.”

“Kimin umurunda? Lach bunu örtbas edebilir. Burası onun şehri,” diye araya girdi Titania. Bir abideyi andıran esmer kadın, partinin neşesi olmak ile ortalığı karıştırmak arasında bir yerde duruyordu. Ya da az önce söylediklerine bakılırsa, belki de aklına gelen her saçmalığı düşünmeden söyleyiveriyordu.

Shaw ellerini havaya kaldırdı. “Çünkü o adam bir NFL defans oyuncusuydu. Bunu örtbas etmek çok daha...”

“Vıdı vıdı vıdı...” diye sözünü kesti Ciara, daha önce Saks'tan satın aldığı Louboutin marka, inci işlemeli ayakkabılarını çıkarırken. “Daha da önemlisi, ayaklarım ağrıyor. Masaj

yapar mısın?” Shaw’a göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı ama Shaw yüzünü buruşturdu.

Ona on beş santimlik ince topuklu ayakkabıların bir fey için bile iddialı olduğuna dair yaptığım uyarıyı hatırlatmadım. Bunun yerine, itaatkâr bir şekilde yanına oturdum ve kucağıma hafifçe vurdum. Sırıtarak ayaklarını kucağıma uzattı.

Titania öğürüyormuş gibi yaptı. “Bunu yapacağına inanmıyorum.”

“Bunu mu?” Gülmekten kendimi alamadım. “Ben bir hemşireyim. Bu hiçbir şey değil.”

“Hemşire mi? Bir işin mi var?”

“Ben insanım, unuttun mu?” Bir elimi yuvarlak kulağıma götürdüm. Titania’nın bakışları bunu yeni fark ediyormuş gibi kulağıma kaydı ve öylece kaldı.

Ciara esnedi ve durduğum için sızlanarak bir şeyler mırıldandı. “Çok yoruldum.”

Titania ters ters baktı. “Daha gece yarısı bile olmadı. Henüz bitkin düşmüş olamazsın.”

“Muhtemelen dün gece çok fazla seks yaptığım için yorgunum.” Ciara kıkırdadı.

Hâlâ odanın diğer ucunda güvenli bir şekilde duran Shaw, “Bunu duymama gerek yoktu,” diye homurdandı.

Ciara en ufak bir utanç duymadan neşeyle karşılık verdi. “Sen dün gece ne yapıyordun?” Bu sırada Shaw’un yanakları saçlarıyla uyumlu bir renk almıştı. Ciara ayaklarını kucağımdan aşağı salladı. “Merak etme, o kadar da yorgun değilim. Şimdi nereye gidelim?”

“Eve,” diye önerdi Shaw.

Görevlerimi yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla, bundan sonra ne olacağını tartışmalarına izin vermeye karar verdim ve özel bara doğru yöneldim. İçinden birkaç şişe su çıkardım ve birini yanağıma dayadım, son bir saati küçük, mutlu sardalyalar

gibi kulübe dolmuş yüzlerce kişiyle birlikte geçirdiğim için hâlâ serinlemeye çalışıyordum.

“Bir tane alabilir miyim, yoksa hepsi ayrıldı mı?” Sirius mermer bara yaslandı ve elimdeki su şişesini işaret etti.

“Elbette.” Ona bir şişe attım. Gerçekten ihtiyacı yoktu aslında.

Alnında bir damla bile ter yoktu, ben ise alnıma yapışan saçlarımı düzeltmekle meşguldüm. Ayakları ve yorgunluğuyla ilgili serzenişlerine rağmen, Ciara da kesinlikle kusursuz görünüyordu. Hepsi öyleydi. Ölümsüzlük *ve* böylesine etkileyici bir dayanıklılığa sahip olmak çok da adil değildi.

“Sen de biraz yorgun görünüyorsun,” dedi Sirius usulca. “Eğlenmiyor musun?”

Gözlerim ne yapacağımızla ilgili tartışmaya dâhil olan Titania’ya kaydı. “Sadece sırtımdan bıçaklanmayı bekliyorum.”

Sirius bakışlarımı takip ederek başını salladı. “Feyler insanların yanında biraz tuhaf olabiliyor,” dedi, ben su şişesinden bir yudum alırken. “Ve kimsenin Lach’ı biriyle görmeyi beklediğini sanmıyorum.”

Boğazıma kaçan suyu bara püskürtünce herkes bana baktı ama onları cılız bir gülümsemeyle geçiştirdim.

“Yanlış çıkarım.” Ben peçeteyle tezgâhı silerken diğerleri tekrar tartışmaya başladılar. “Lachlan ve ben...” Durdum. Gerçekten ne olduğumuzdan emin değildim. Sonunda, “Karmaşık bir durum,” demeye karar verdim.

Sirius kıkırdadı. “Bir erkekle bir kadın arasında olan karmaşık bir şey, öyle mi? Bu bir ilk olurdu.”

“Ama biz birlikte değiliz,” dedim bu konuşmaya başka kimseyi dâhil etmemek için sesimi alçaltarak. “Bu yüzden mi Titania benden nefret ediyor? İnsan olduğum için mi?”

“Savaşta sonra türlerimiz arasında bazı şeyler değişti.”

“Savaş mı?” İlk defa bir savaştan bahsedildiğini duyuyordum.

“İkinci Dünya Savaşı,” diyerek beni şaşırttı. Kaşlarımın havaya kalktığını fark etmiş olacak ki sözlerine devam etti. “Feylerin insanlığa yardım etmek için katıldıkları son savaştı.”

“Kulağa uzun bir hikâye gibi geliyor.”

“Uzun bir hikâye,” dedi asık suratla. “Ya da ben öyle duydum. Daha bebektim.”

Shaw bana genç olduğunu söylemişti ve seksen yaşın fey standartlarına göre nispeten genç sayılabileceğini düşünmüştüm.

“Ailemiz savaşta öldükten sonra beni Aurora büyüttü.” O da benim gibi bir yetimdi. Bunu tahmin edemezdim ama sonra tüm fey kraliyet üyelerinin yetim olduğunu fark ettim. Kız ve erkek kardeşleri vardı ama anne ve babaları yoktu. Fey saraylarında tacın ebeveyninden çocuğa nasıl geçtiği hakkında çok az şey biliyordum. Belki de çok uzun yaşadıkları için bunu düşünemeyecek kadar kafam karışmıştı ya da belki de o kadar çok zaman geçmişti ki onlar da çok hatırlamıyorlardı. Ama yüzünde bana kendi kederimi, dünyamdaki en önemli insanları asla tanıyamamanın üzüntüsünü hatırlatan hüznü bir şey vardı.

“Aurora, bu yüzden çok hızlı olgunlaşmak zorunda kaldı,” diye devam etti Sirius. “Lach da öyle. Sanırım her şeye rağmen bu kadar iyi anlaşmalarının nedeni de bu.”

“Öyle mi?” Umurumda değilmiş de sadece merak ediyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Ama daha önce, başka kimseyi kaybetmeyeceğini söylediğinde, kimi kaybettiğini düşünmemiştim. Belki sadece ailesi değildi. Belki de sevdiği birini kaybetmişti. “İlişkileri mi vardı?”

Kuvvetli kahkahası bana yeterince şey anlatıyordu. “Aurora sarayla çok meşgul olduğu için kimseyle çıkmaz ama bence ikisi için en güvenli seçenek arkadaşlık.”

Kalp atışlarım yeniden sabit bir ritme döndü. “Astral Saray Prag’da, değil mi?”

“Evet.” Kocaman gülümsemesi gurur doluydu.

Buzdolabımın üzerine yapıştırılmış Charles Köprüsü’nün resmini düşündüm ve nedenini anladım. “Orayı seviyorsun.”

Başıyla onayladı. “Tarihini, şehri ama özellikle simyayı.”

“Simya mı?” Kaşlarımı kaldırdım. “Bu gerçek bir şey değil. Bir şeyleri gerçekten altına dönüştüremezsın.”

“Simya bundan çok daha fazlası.” Sanki bu düşünce çok saçmaymış gibi kıkırdadı. “Bu, sadece sihir bilimi üzerine çalışmak. Laboratuvarlarımız ve diğer her şeyimiz var.”

“Gerçekten simya mı çalışıyorsunuz?” Garip bir şekilde etkilenmiştim.

Boynunun arkasını ovuşturdu. “Yani, ben biraz ineğim. Ama mesela ambrosiayı ele alalım. Eğer ayrıştırırsan...”

Sözleri bir siren sesiyle kesildi. Pencereden kırmızı-mavi ışıklar parladı. Altımızdan gelen müzik durdu. İçgüdüsel olarak cama doğru ilerledim ve dışarı baktığımda bir polis arabasının Alouette’in girişine doğru patinaj yaparak yaklaştığını gördüm. Adrenalinin etkisiyle neredeyse kapıya varmıştım ki Shaw beni engelledi. “Nereye gidiyorsun?”

“Yardıma ihtiyaçları olabilir.”

“Polislerden uzak durmalıyız.”

“Ah, lütfen. Hepimiz tutuklama emirlerinden kaçmıyoruz.” Etrafindan dolandım.

Beni durdurmak için bir hamle yaptı ama ona dirsek atıp kapıdan dışarı fırladım. Merdivenlerin sonuna ulaştığımda ışıklar giriş katı aydınlatarak büyüleyici atmosferi bozdu; çöplerle dolu zemin ve kadife duvar kaplamalarını lekeleyen toz ve yırtıklar gözler önüne serilmişti. İnsanlar, sıradan gerçeklik onlara da bulaşmadan kaçmak istercesine birbirlerini iterek yan çıkışlara doğru ilerliyordu. Kesinlikle bir şeyler oluyordu ama dans pistine doğru ilerlemeye başladığımda bir

polis elini kaldırdı. Shaw beni durduramadıysa, bu adam da durduramazdı. “Ben hemşireyim. Neler oluyor?”

“Aşırı doz yonca. Ambulans yolda. Birkaç dakika uzaklıktalar.”

Kahretsin. “Çok geç kalacaklar. Yardım edebilirim.”

Bir an tereddüt ettikten sonra çenesiyle takip etmemi işaret etti. Yolu açmakta neredeyse fey dostlarım kadar başarılıydı. İnsanlar dans pistinin etrafında toplanmıştı, bazıları ağlıyor, bazıları da video çekiyordu. Yere yığılmış adamı gördüğümde mavi takım elbisesini tanıyarak bir an donakaldım.

“Narcan⁶ var mı?” diye seslendim memura.

Ağzını buruştu. “Dün gece kullandık.”

“Bardaki ilk yardım çantasını kontrol edin.” Alouette’teki personelin bu senaryoya hazırlıklı olacak kadar zeki olması için dua ettim. Cilalı beton zemine çöktüğüm anda dizlerim sızladı. Defans oyuncusunun kolları göğsündeydi, nefesi ke-sildiği için dudakları çoktan morarmaya başlamıştı. Saniyeleri vardı, şanslıysam dakikaları. Avuçlarımı göğsüne yerleştirdim, ciğerlerine hava üflemek için eğilmeden önce kompresyona başladığımda teninin yapış yapış olduğunu hissettim. “Sadece biraz daha.” Yapabileceğim tek şey, ambulans gelene kadar onu hayatta tutmaktı.

Ona tekrar oksijen vermek için eğildiğimde üzerime iki gölge düştü ama hayat kurtaracak ilaç ortada yoktu.

Bir tur daha kompresyona başlarken, “Nerede şu lanet olası Narcan?” diye bağırdım.

Birden Lachlan’ın yanımda yere çöktüğünü görünce şaşırdım.

Neler olduğunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunun için endişelenmenin sırası değildi.

⁶ ABD’de aşırı doz uyuşturucunun neden olduğu solunum problemlerini gidermek için kullanılan bir ilaçtır. (Ç.N.)

Gözlerimiz buluştuğunda “Ne yapacağız?” diye sordu.

Kafamı kaldırdığımda Roark’un dudağındaki piercingi çiğnediğini ve onu hiç görmediğim kadar huzursuz göründüğünü fark ettim.

Başımı eğip ellerimin adamın göğsüne bastırıldığı yeri işaret ettim. “Bunu, onu öldürmeden yapabildiğin kadar sert bir şekilde yap.” Başımı kaldırdım. “Ve polis soru sormaya başlamadan önce herkesi üst kattaki VIP odasından çıkarsan iyi olur.”

Lachlan, dediğimi yapması için Roark’a başıyla işaret ettikten sonra yaptığım işi devraldı. Anladığından emin olacak kadar bekledikten sonra ayağa kalktım ve polisin ilk yardım çantasını karıştırdığı bara doğru koşmaya başladım. Alnı ter içinde kalmıştı ve yolumdan çekilmeye çalıştı. Deneyimli parmaklarımla dökülen malzemeleri karıştırarak poşeti buldum. Adamın yanına geri koşarken poşeti yırtıp açtım.

Yanına diz çöktüğümde Lachlan ciddi bir sesle, “Zar zor nefes alıyor,” dedi. Bana yer açmak için geri çekilerek topuklarının üzerine oturdu.

Uzanarak adamın başını arkaya yatırdım ve acil durum ilacını dikkatlice uyguladım. Defans oyuncusunun başında durdum ve beni her kim dinliyorsa ona dua ettim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Lachlan.

“Bekleyeceğiz.”

Yatıştırıcı, sıcak bir ağırlık uyluğuma yerleşti. İkinci dozu vermem gerekene kadar geçen saniyeleri saydığım sırada eli tutunacak bir dal gibiydi. Defans oyuncusu gözlerini kırıştırdı ve sığ bir nefes aldığı anda biraz gevşedim. Etrafımızdaki birkaç kişi alkışlamaya başladı ama ben gözlerimi kapattım. Bu gece kimse kahraman değildi.

Kapıdaki bağırışlar acil yardım ekibinin geldiğini haber veriyordu. Lachlan ayağa fırlayarak benim ayağa kalkmama yardım etti. Acil durum ekibi aceleyle yanımıza gelirken elimi

bırakmadı. Biri sorular sormaya, diğeri oksijen vermeye başladı. Onlara bildiklerimi anlattım ki, bu da aşırı doz Trinity'den başka bir şey değildi. Sedyeyi kaldırdıklarında yoldan çekildik.

Görevlilerden biri duraklayıp bana ve Lachlan'a baktı. "Muhtemelen onun hayatını kurtardınız."

Lachlan gerildi.

Geri çekilerek yüzüne baktığımda, iş için giyinmiş olduğunu ama ceketini çıkardığını, gömleğinin yakasını açtığını ve görünürde tabanca olmadığını fark ettim ve kafamda soru işaretleri oluştu. Burada ne işi vardı? Soru sormak için zamanım olmadığından şu ana odaklandım. Ne zaman titremeye başladığımı bilmiyordum ama şimdi içimde bir öfke belirmişti. "İşte, *senin* uyuşturucun *bunu* yapıyor."

Onun uyuşturucusu olmadığını söylemesini ya da bana daha iyi bir alternatif bulduğuna dair bir bahane sunmasını bekledim. Ama yapmadı. Sadece başını onaylar gibi salladı. Belki bu mesuliyet duygusu, bu karmaşayı çözmüyordu ama bir başlangıçtı. Tam bunu ona söyleyecektim ki, başımı kaldırdığımda polis memurunun Lachlan'ı kanımı donduran bir dikkatle incelediğini gördüm. Sanki şimdiden Lachlan Gage'i aşırı doz olayında yakaladığı için alacağı övgüleri hayal ediyormuş gibi gözleri dönmüş görünüyordu. Görünüşe göre, polis teşkilatındaki her memur Lachlan'ın emrinde değildi. Sessizce teslim olacağından şüpheliydim ve çapraz ateşte kalabilecek birçok masum insan vardı.

"Git buradan," diye mırıldandım, memurun görüş alanını kapatmak için Lachlan'ın önüne geçerek.

"Ben..."

Dişlerimi sıkarak sözünü kestim. "Ben olsam giderdim, tabii eğer buradan kelepçeli olarak çıkmak istemiyorsan."

Gözlerindeki karanlık duman gibi titreşirken, ağzı sert bir çizgi hâlinde gerildi.

“Cazibe sihrini kaybetmeden önce git,” diye ekledim, az sonra gözlerinde gölgelerden daha fazlasının belirmesinden endişelenerek.

“Onlarla başa çıkabilirim...”

Endişelendiğim şey de tam olarak buydu.

“Ben onlarla başa çıkabilirim,” diyerek onu durdurdum. “Bu gece bir hayat kurtardın. Birini öldürmeden önce git buradan.”

Birbirimize bakarken boynundaki tendonlar gerildi. Sonunda başını hafifçe eğdi ve gözleri kolyeme kayd. “Nasıl geri döneceğini biliyorsun.”

Arkasını dönüp kulübün arka tarafına doğru gitmesini bekledim ve sonra bara doğru yöneldim. Memurun telsiziyle konuştuğunu duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Derin bir nefes alarak ona doğru yürüdüm ve gülümsedim.

“Ona yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.” Ciara’nın sayısız kez yaptığını gördüğüm gibi kirpiklerimi kırpıştırdım.

Ama o gözlerini arkama, Lachlan’ın kaybolduğu koridora çevirdi. “Arkadaşın nerede?”

“O mu?” Gözlerimi kırıştırmak işe yaramıyordu, bu yüzden gözlerimi kocaman açtım ve şaşırmış gibi arkama baktım. “Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Birden ortaya çıktı.”

Kaşlarını çatarak bir kâğıt çıkardı. “Peki, senin adın ne?”

“Cate,” dedim ve adamın kalemi kâğıda adımı yazarken adrenalin yerini korkuya bıraktı. “Gage Memorial’da çalışıyorum.”

Kalem durdu. Kalemi alına götürdü ve ucunu şapkasının siperliğinin altını kaşımak için kullandı. “Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?”

Yutkundum ve başımı iki yana salladım. “Sadece hayat kurtarmama yardım eden bir adamdı.”

“Muhtemelen aşırı dozdan sorumlu olan kişi o.” Polis kalemi göğsündeki cebine soktu. “Peşinden gitmeliyim...”

“Ne?” diye yüksek sesle haykırdım, Lachlan’a diğerlerine ulaşması ve hepsinin Yeraltı Sarayı’na geri döndüğünden emin olmak için biraz daha zaman kazandırmaya çalışarak.

Memur kaşlarını çatı ve şapkasını geriye doğru itti. “Gage Memorial, ha?” Başını hafifçe iki yana salladı. “O Lachlan Gage’di.”

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi hızla kırptırdım ve ona Lachlan’m sahibi olduğu hastanenin adını vermenin bir hata olduğunu fark ettim. “Hiç haberim yoktu.” Kollarımı gövdeme sararak titrer gibi yaptım. “O canavarın bana yardım ettiğine inanamıyorum.”

Memur derin bir nefes aldı. “Müşterilerinin ölmesinden bıkmış olmalı. Hiçbir suç üzerine kalmıyor ama belki onu suç üstü yakalayabilirsem...”

Tökezleyerek yolundan çekildim ve şaşkınlıktan ağzım açık kalmış gibi yaptım. “Çok özür dilerim. Acele et!”

Şapkasını eğerek bana selam verdikten sonra koşarak uzaklaştı. Herkesin kaçmasına yetecek kadar uzun süre dikkatini dağıttığımdan emindim, özellikle de Roark acil yardım ekipleri gelmeden önce tahliye haberini verdiyse. Polis geri gelmeden önce girişe yöneldim. Kapıyı iterek dışarı çıktım ve gece yarısı havası terli tenimin üzerinde gezinirken rahatladım. Kolyeye dokunmadım. Onu tekrar görmeden önce kafamı toparlamam gerekiyordu.

Bu gece sadece onun kim olduğunu hatırlatmakla kalmamıştı. Aynı zamanda yüzleşmem gereken bir hesaplaşmaydı.

Avalon çok uzakta değildi ve sokaklar hâlâ insanlarla doluydu. Bazıları barlardan sendeleyerek çıkıyordu ama bir kısmı da Alouette’in girişinde bekliyordu. Yarısı tamamen şok olmuş

görünüyordu ama birkaçının güldüğünü ve buradan sonra nereye gideceklerini planladıklarını duyabiliyordum. Sanki az önce gözlerinin önünde bir adam neredeyse ölmemiş gibi. Hiçbir ders çıkarmamışlardı. Şokta olanlar unutmamanın bir yolunu bulacaktı. Diğerleri ise o yolu kovalamaya devam edecekti. Hatta bazıları bunu yapmak için yoncaya yönelecekti. Belki birkaç iyi doz daha alıp şanslı olmalarını güvende oldukları yanılgısıyla karıştırabilirlerdi. Lachlan'ın insanların küçük bir mutluluk çalmak için neleri göze alabilecekleri, hiçbir şey hissetmemek için ne kadar ileri gidebilecekleri konusunda haklı olduğunu anladığımda gözümde bir damla yaş süzüldü. Ve eğer bu yonca olmazsa, başka bir şey olabilirdi.

Umutsuzluk midemde âdeta bir oyuk açtı. Hastanedeyken suçlayabileceğim biri vardı. Lachlan'ı suçlamak duruma olan öfkemi körüklemişti. Telefonlarında gezinen ya da selfie çeken insanlara bir saniye daha bakamayacağım için loş bir ara so-kağa daldım. Alouette'e giderken yola dikkat etmemiştim ama bunun bir önemi yoktu. Avalon'a dönmeye hazır değildim. İçimde dolaşan adrenalin, öfke ve kafa karışıklığım birleşerek bir karışım oluşturmuştu ve eğer onunla yüzleşmek zorunda kalırsam, bu karışım uçup gidebilirdi. Sadece kulüpte olanlar değil, bu öğleden sonra neredeyse olacak olanlar yüzündendi.

Neredeyse beni tekrar öpecekti ve bu sefer ona izin verecektim. Sadece daha sonra ne olacağını görmek için. Gündüz vakti, tam orada benimle birlikte mi olacaktı, yoksa önceki gece olduğu gibi beni içeri, ama bu kez yatağına mı taşıyacaktı? Ve belki de adımlarımı yavaşlatan ve beni Avalon'a dönmekten alıkoyan şey bunu bilmektir. Çünkü yasak zevklerin peşinde koşmanın tehlikelerine az önce tanık olmuşum. Eğer onun tadına bakarsam, bir daha özgür olmak ister miydim, yoksa geriye kalan tüm gecelerimi bu geçici, bağımlılık yapan hazza teslim edip karanlık sarayının beni yutmasına izin mi verirdim?

Sokaktaki tek lambanın ampulü cızırdayarak söndü. Öğleden sonra yağın yağmurdan sonra etrafa küçük küçük dağılan

ay ışığı birikintileri dışında her yer karanlığa gömüldü. Onları takip ederek ilerledim, her nedense gölgeler arkamda uzanan sokağın ışıklarına geri dönme fikrinden daha rahatlatıcıydı. Ta ki dikenli tellerle kaplı dört metre yüksekliğindeki güvenlik çitine ulaşıp buranın bir yol değil, çıkmaz sokak olduğunu fark edene kadar. Doğal olarak...

Arkamdan gelen su sesini duyunca döndüm ve bana doğru gelen bir karaltı gördüm. Yüzü seçilemeyecek kadar karanlıktı, cüssesi dışında hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Sakin ol, diye kendime telkinde bulundum ve onun yanından geçmeye çalıştım.

Önüme geçti.

Kahretsin.

Parmak eklemlerini diğer avucuna vurarak çıtlattı ve parmaklarını çevreleyen bir dizi kırmızı çizgi dikkatimi çekti. İçimi bir panik dalgası kapladı ama bunu bir kenara itip rotamı tekrar değiştirdim ve yine tam karşımda belirdiğini fark ettim. Bana pis pis bakarken, boncuk şeklindeki gözleri ay ışığının yansımasıyla kısıldı.

“Kayıp mı oldun?” Konuşurken iki sıra sivri, lekeli dişler gördüm.

İnsan değildi. Ama daha önce gördüğüm hiçbir feye de benzemiyordu. Lachlan’ın sözleri kulaklarımda çınladı. *Çok azımız küçük ya da sevimliyiz.* Bu yabancı ne tür bir fey olursa olsun, bana eve kadar eşlik edeceğine dair pek umudum yoktu. Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyunca paniğim tek bir düşünceye yoğunlaştı: *Hayatta kal...*

Silahı alsaydım, diye düşündüm ama artık çok geçti.

İçimdeki her içgüdü kaçmam için haykırıyordu. Muhtemelen hayatım boyunca peri masalları okuduğum içindi. Ve kesinlikle arkamdaki kişinin onunla birlikte olduğunu bildiğim içindi.

“Merak etme. Seninle ilgileneceğiz.” O sarı dişlerin üstünde çatallı bir dilin kaydığını gördüm.

Aniden yükselen adrenalın ve kan akışımın hızlanmasıyla harekete geçtim. Hiç düşünmedim. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve koşturmaya başladım.

Birkaç adım gitmeme izin verdikten sonra kırmızı çizgili bir el beni boğazımdan yakaladı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ölecektim...Ya da daha kötüsü...

Hayır. Bu şekilde olamazdı. Ayaklarım yerden kesilince çırpındım, çılğınca tekmeler savurdum ama sadece havaya temas edebildim. Keskin tırnakları tenime saplandı, tutuşu boğazımı ezdi ve nefes almamı engelledi. Sonunda yalnızca o ölümcül parmakları tırmalayacak kadar güç toplayabildim. Kolyeye, sıkıca kavramam gerekirken panikten yapamıyordum, o kolyeye dokunmamı engelliyorlardı. Beni biraz daha yakınına çekti. Siyah gözler karanlıkta parıldarken, yaratığın garip ağzı, aldığı zevkle iğrenç bir gülümsemeye dönüştü ve sivri dişleri ortaya çıktı. Daha yakına eğildi, derin bir nefes çekerken burun delikleri açıldı. Sonra geri çekilip omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bu o.”

Hava almak için çırpınırken içimi bir panik kapladı, kaslarım oksijensizlikten yanıyordu ve kalbim neredeyse patlayacaktı. Ama kendimi bırakmayı, teslim olmayı, bu şekilde ölmeyi reddediyordum.

“Tatlı kâbuslar,” diye alay ederek beni bir oyuncak bebek gibi sarkana kadar yukarı kaldırdı. Kollarım gevşemeye başlamıştı.

Hayır, hayır, hayır! Gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi. Fazla zamanım yoktu. Sahip olduğum tüm gücümle

ellerime odakladım, tırnaklarımı onun parmaklarına geçirerek dövmele derisini parçaladım.

Tısladı. “Güzel. Sert seviyorsun. Biz de sert severiz.” Gülümseyerek arkadaşına döndü ve ben de son gücümü toplayıp doğru yöne doğru sağlam bir tekme attım. Tam üzerime yığıldı.

Onu iterek sokağa, insanlara, ışıklara ve güvenliğe doğru fırladım. Tabii eğer beni görebilirlerse...

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

Bir el başımın arkasından tuttu, diğer adam beni geriye doğru çekerken neredeyse saçlarımı yoluyordu. “Bu kadar erken mi gidiyorsun?”

Beni yere itti ve diğeri üzerime atladı.

Bileklerimi soğuk kaldırıma yapıştırırken yüzüme tükürükler saçıldı. Yardım çağıramadım, merhamet göstermesi için yalvarmadım, elbisemin askılarını koparıırken ağlayamadım bile. “En azından bu güzel. Acaba tadı da görüldüğü kadar güzel mi?” Çatallı dilini ağzından çıkarıp yanağımdan aşağı kaydırıldı. Nefesi iğrenç kokuyordu ve inanılmaz derecede soğuktu. Başımı çevirdim ve ağzımı o kâbus gibi dişlerden olabildiğince uzaklaştırdım.

Ve kolye omzuma doğru kaydı.

Hiçbir zaman gerçekten yalnız değildim. Artık değil. Bunu unutmuştum.

Altında kıvrıldım, dizimi kaldırmaya çalıştım. Aynı şeye iki kez kanacağını düşünecek kadar aptal olduğum için değil, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğu için kasıklarına bir tekme daha atmaya çalıştım.

“Bundan daha yaratıcı olmalısın.” Kalçamı avuçladığında serbest kalan parmaklarımla kolyeye uzandım.

Yardım et.

Diğeri kollarımı kavrayıp başımın üzerinde tutmadan önce tek yapabildiğim bu olmuştu. “Karşı koymaları hoşuma gidiyor.

Kanlarına giriyor.” Boğazımda yükselen safra beni boğulma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Mücadele ederek başımı boğulmayacak kadar çevirmeyi başardım.

“Bakalım bu kıyafetler... Ve bu tenle ilgili neler yapabiliriz. Onsuz daha da güzel olacaksın.” Jilet gibi tırnaklarından birini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirince derim bir dikiş gibi açıldı ve kaçmaya çalışırken boğazımı parçalayan sessiz bir çığlık attım. Yüzünü benimkine çevirdi ve kanımı dökerken ifadesinin, ürkütücü bir merakla ışıldadığını gördüm. Gözlerimi kapattım ve vücudumdaki her bir kas korkuyla gerildi.

Beni öldürmeleri için dua ettim ve sonra...

Etrafımdaki tüm sesler tıpkı kendi sesim gibi kesildi ve her yer bir ölüm sessizliğine büründü. Dünya, geceyi ikiye bölen ve beni ıslak kaldırıma yapıştıran rüzgâr ve gölgelerin gürültüsüyle âdeta küçüldü ve canı yarattığı üzerimden savurup aldı. Nefes nefese kalmış bir hâlde ondan uzaklaştım, parmaklarımla bedenimi çatlak betonun üzerinde sürüklemeye çalıştım. Sokak lambası yanarak elindeki silahla tepemde duran adamı aydınlattı. Bana baktı, yüzü kadim ve ilkel bir öfkeyle doluydu.

Bir ölüm prensi.

O karanlığın güvenliğine teslim oldum. Ciğerlerime hava çekerken bedenim sokağa yığıldı. Lach bana uzun süre baktı, gözlerini köprücük kemiğimde zonklayan kesiğe dikti. Silahına mermi sürdükten sonra bir adım öne çıktı.

Başımı çevirdim ve onun hareketini takip ederek canavarların bahaneler savurarak çıkmaz sokağa doğru ilerlediklerini gördüm.

“Dur,” diye hırladı Lachlan. Emir veren ses tonuna karanlık bir sihir hâkimdi. Sol elini kaldırdı ve işaret parmağıyla havayı bir daire şeklinde kesti. İkisi de sırt üstü düştü, ölüm vakti yaklaşırken elleri ve ayaklarını hareket ettirerek umutsuzca kaçmaya çalışıyorlardı.

“Haberimiz olsaydı,” diye söze başladı beni yalayan.

“Biliyordunuz,” dedi Lachlan ileri doğru atılırken.

Diğeri arkadaşını itti. “O yaptı. Bir şeyler atıştırmak istedi.”

Beni *gerçekten* tatmakla ilgili söylediklerinde ciddi olduğunu anladığımda bu sözler beni yaşadığım şoktan çıkardı. Bir elimle ağzımı kapattım ama artık çok geçti. İki büküm olup kustum.

Lachlan sesi duyar duymaz başını çevirdi ve gözlerini kıstı. Feylerden biri sokağa doğru hamle yaptı ve canavar kaçmadan önce onu uyarmak için ağzımı açtım. Ama Lachlan, beni endişeyle süzerken silahını kaldırdı ve bakmadan tek el ateş etti. Mermi havayı yararak kaçan canavarın sol omzuna isabet etti. Kemiklerin parçalandığını gösteren ıslak bir ses duyuldu. Öldürücü bir atış değildi ama canavar inleyerek olduğu yere yığıldı. Arkadaşı donup kaldı.

Bir dövmenin Lachlan’ın boynuna dolanmasıyla irkildim. Ortalık bir anlığına parıldadı ve Roark ortaya çıktı. Gözleri, hizmet ettiği prensin aksine, dikkatli ve soğukkanlı bir şekilde etrafı taradı.

Roark diz çöktü ve yarayı nazikçe incelerken dizlerimi göğsüme çektim. Ama Lachlan silahını kılıfına sokup sihriyle elini uzattığında gözümü ondan ayıramadım. Sihir feyi ayağa kaldırdı ve Lachlan onun kolunu yakalayarak mide bulandırıcı bir çattırıyla arkasına doğru bükte. Canavarın gözleri yuvalarından çıkacak gibi irice açılırken çığlık attı.

“Önce lanet olası elindeki her kemiği kıracağım,” dedi. Bir şey çatladı ve fey acı içinde kıvrılırken alçak sesle yalvarmaya başladı. “Sonra her bir lanet kemiği paramparça edince, ona dokunmaya cüret ettiğin için her parmağını teker teker keseceğim.” Canavar hıçkırarak ağhyor, titriyor ve kıvranıyordu ama Lachlan’ın ağzı acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. “Ve sonra gerçek bir eğlenceye başlayacağız. Aradığın şey buydu, değil mi? İyi vakit geçirmek?”

Sesimi çıkarmaya, ona bunu durdurmasını söyleyecek kelimeleri bulmaya çalıştım ama hiçbirini yapamadım. Tek söyleyebildiğim küçük bir güvenceden ibaretti. “Ben iyiyim.”

Lachlan çenesini sıktı, bakışları benimkileri buldu ama canavarı bırakmadı. “Lütfen, lütfen, ona zarar vermedik. Af diliyorum.” Bir kemik daha kırılırken yaratık haykırdı.

“Dualarını kendine sakla. Tanrılarınız sizi dinlemiyor.” Lachlan’ın kahkahasındaki soğuk acımasızlık kalbimin teklemesine neden oldu. “Ona dokunmuş olman yeterli bir sebep olabilirdi ama sen onu yaraladın. Sana merhamet edilmeyecek.”

Roark bir kolunu omzuma dolayarak doğrulmama yardım etti ama hâlâ yaratığın kemiklerini kırmaya devam eden Lachlan’dan gözlerimi ayıramıyordum. Yaratığın dizlerinin bağı çözüldü ve Lachlan onu bir yığın hâlinde sokağa bıraktı. “Olduğun yerde kal.”

Lachlan ileriye doğru yürürken, muhtemelen çağırdığı karanlık sihir kadar öfkesi tarafından da yerinden kıpırdayamayan feylerden hiçbiri kaçmaya çalışmadı. Hızlı ve kararlı adımlarla geceyi yararak önümde tek dizinin üzerine çökerken öfkesi etrafa yayılıyordu. Roark’a bir bakış attı ve Roark’un omzumdaki kolu düştü. Lachlan hızlı bir değerlendirme yaparken çenesindeki kaslar gerildi, boynuma diktiği bakışları o kadar yoğundu ki Lachlan patlamadan önce yarayı korumak için parmaklarımı kaldırdım. “Nedir bunlar?” diye fısıldadım.

“Kızılbaşlar,” dedi dişlerini sıkarak. “Şehrime girmeleri yasak olan kahrolası cani feyler.” Bu onları cezalandırması için yeterli bir sebepti ama bunun onu tatmin etmeyeceğini biliyordum. “Başka kimseye zarar vermeyecekler.”

Sanki söylediklerine itiraz etmemi bekliyormuş gibi durakladı. İtiraz etmedim.

Gözlerini kısarak kolyeyi yana doğru itti. Soğuk gece havası taze yaraya çarpınca irkildim. Cılız bir nefes alıp Roark’a baktı. “Onu odama götür. *Hemen!*”

Roark beni tutup Avalon'a, doğrudan Lachlan'ın şahsi kanadına götürürken karşı koymadım. Kızılbaşlar bunu hak etmiş olsalar bile o sokakta neler olacağını görmek istemiyordum.

"Bir içki ister misin?" diye sordu Roark yanımda gezinerek ama bana dokunmadı. "Ya da birini çağırmamı? Ciara'yı melsela?"

Başımı hızla iki yana salladım. Başka kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Anılarımin depreşmesiyle içten içe paramparça olmuş bir hâlde, her an yıkılabilecek bir durumdayken olmazdı. "Ben iyiyim." Dudaklarım titremeye başlayınca düzeltmeye çalıştım. "Daha kötüsünü yaşadığımı söylesem bana inanır mıydın?"

Roark gerildi.

"Ben koruyucu aile yanında büyüdüm," dedim usulca. "Bütün canavarlar arka sokaklarda gizlenmez."

Biraz yumuşadı ve gözlerini gölgeleyen acıma duygusundan hiç hoşlanmadım. "Lach biliyor..."

Tam olarak bir soru değildi ama başımla onayladım. Belki ayrıntıları değil ama durumu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Tahmin edip etmediğine ya da saklamaya çalıştığım yaraları görüp görmediğine dair bir fikrim yoktu. Kızılbaşların bu bilgi yüzünden fazladan hesap vereceklerinden şüpheleniyordum.

Roark bar tezgahına doğru yürüdü ve bana bir içki doldurdu.

Titreyen parmaklarımla aldım. "Onları öldürecek mi?"

Tereddüt etti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Hayır. İçkiyi yudumladım ve sanki görüntüleri hafızamdan silebilecekmişim gibi ağzımda hafifçe çalkaladım. Lachlan'ın gözlerinde o canılığı, muhtemelen serbest bırakacağı vahşi öfkeyi görmüştüm. Kendi başının çaresine bakabilirdi ama yanlış kişi araya girerse, verdiği ceza Fransız Mahallesi'nin sokaklarına yayılırsa... Bu gece zaten dikkatleri üzerine çekmişti ve bu ilgiyle, masum insanların feylerin kim olduklarını öğrenmeleri daha olasıydı, bu da onların öldürülmesine neden olabilirdi.

“Lachlan kontrolünü kaybetmeden git.” Benimle tartışmasını bekliyordum ama Roark gözlerini kısıtıktan sonra bir kez başını sallayıp gözden kayboldu ve bana endişelenmekte haklı olduğumu gösterdi.

Bana o sokakta gördüklerimin Lachlan’ın gücünün sadece bir kısmı olduğunu gösterdi. Bana kontrolünü kaybetme, beni kurtaran karanlığın onu tüketmesine izin verme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gösterdi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Suçluluk duygusunun gelmesini bekledim, bana saldıran kızılbaşlar için biraz acıma duygusu ya da pişmanlık duymayı bekledim. Ama olmadı. Her ne kadar onlara uygulanan acımasız adaletin sadece bir parçasını görmüş olsam da. Aynanın karşısına geçip amaçlarının kanıtını gördüğümde bu beni daha da az rahatsız etmeye başladı. Boynum morarmıştı, tenimde parmak izlerinin izi vardı, ağrıyordu ama köprücük kemiğimdeki kesik kadar acı vermiyordu. Kesik pıhtılaşmıştı ama... Etimin açıldığı yer parlak pembe bir yama gibiydi. Başka tarafa baktım. Ama asit boğazımı çoktan yakmaya başladığında lavaboya eğildim. Sonra da diş etlerim yara olana, ağızımda sadece nane tadını hissedene kadar dişlerimi fırçaladım.

Kir içindeki elbisemi çıkardım ve duşu en sıcak ayarına getirdim. Su taze yarama çarptığında acının belli belirsiz farkındaydım ama umurumda değildi. Bunu temizlemem gerekiyordu. Kızgın suyun altında, otelin kazanı bile iflas edip duş soğuyana kadar cildimi ovuşturdum. İpek bir bornozu üzerime geçirdiğimde kalbim biraz durulmuştu ama o dönene kadar, onu kendi gözlerimle görene kadar sakinleşmeyeceğini biliyordum.

Kanadın kapısı açıldığında saat üçü geçiyordu. Antreden içeri sızan ışık, içeriye doğru yürürken onun devasa gövdesini

aydınlattı. Ona doyasıya bakarken bir an ne nefes alabildim ne de hareket edebildim.

Her tarafı kan içindeydi. Beyaz gömleği siyah ve ıslak lekeyle doluydu, resmen manşetlerinden kan damlıyordu. Ellerini, boynunu kaplamıştı. Herhangi bir yarası olup olmadığına bakmak için onu inceledim. Hiçbir şeyi yoktu. Odasına doğru ilerlerken selam vermedi, orada olduğumu bile fark etmedi. Onu takip ettim, bitişikteki banyoya doğru ilerlerken hemen arkasından yürüyordum. Lavaboya doğru gitti, musluğu açtı ve ellerini yıkamaya başladı, su porselen lavaboya kıpkırmızı akıyordu.

Sabunla avuç içlerini ovalarken başını önüne eğdi, siyah saçları yüzüne döküldü ve o ovdukça cazibe sihrinin etkisi giderek azaldı. Ama üzerindeki karanlık hâlâ silinmemişti ve dövmeleleri sanki gölgeler tarafından kovalanıyormuşçasına teninde dolanıyordu.

“Çok fazla kan var.” Kelimeler ağzımdan fısıltıdan da alçak bir tonda çıkmıştı. Akan suyun sesi yüzünden onları duyabildiğinden bile emin değildim.

Omuz silkti. “Merak etme, prenses. Benim kanım değil.” Sesinde keyif aldığına dair hiçbir belirti yoktu. Sadece yavan, sonsuz bir öfke vardı.

“Çünkü bu beni çok daha iyi hissettiriyor.” Duvara yaslanarak boynuna sıçrayan kanı inceledim ve beni eve gönderdikten sonra neler olduğunu anlatmasını bekledim.

Elleri temizlendikten sonra da yıkamaya devam etti, ta ki sonunda ben uzanıp musluğu kapatana kadar.

Ellerini lavabonun iki yanına dayadı fakat hâlâ başını kaldırıp bakmadı. Vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştım. Kıyafetlerindeki ıslak lekelerden bakırımsı bir koku yayılıyordu. Onun kanı değildi. Onların kanıydı. Korkunç bir şey yapmıştı, bundan memnun olmamalıydım ama hissettiğim rahatlama neredeyse tökezleyecektim. Bu bir zamanlar inandığım her şeyin kanıtı olmalıydı. Onun bir canavar olduğunun kanıtı. Onun

gibi olmadığının kanıtı. Ama ikisi de doğru değildi. Ve bu bende kaçma isteği uyandırmak yerine, ona doğru uzanma isteği uyandırdı.

Ben de öyle yaptım.

Elimle omzuna dokunduğumda tüm kasları gerildi ve sırtı kaskatı kesildi. Titrek bir nefes aldı, bu da bir adım daha at-mama neden oldu, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştım. Mesafeyi kapatmak, kendimi onun bedenine bastırmak, ondan yayılan gerilimi yatıştırmak ve kendi hain kalbimi sakinleştirmek için tek yapmam gereken bir adım daha atmaktı.

“İyi misin?” diye mırıldandım, son adımı atmaya cesaret edemeyerek.

Gülüşü yaban yasemini kadar acıydı. “Endişelenmen gereken kişi ben değilim.” Elimi omzundan itti ve bir havluya uzandı.

Hareket etmedim, konuşmadım.

Lach başını kaldırdı, aynadan gözlerime baktı. Dudaklarının bir köşesi acı dolu bir ifadeyle kıvrıldı. “Devam et. Sor.”

Alt dudağımı ısırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Burun delikleri açıldı ve arkasını döndü. Ellerini aniden kaldırarak arkamdaki duvara dayadı ve bana doğru eğildi. “Sor,” diye emretti bir kez daha. “Sana dokunanlara ne yaptığımı sor.”

Onunla, gerçekte ne olduğuyla, var olduğuna inanmak istemediğim bir parçamla yüzleşirken yutkundum ve gözlerim yaşlarla doldu. Artık bunların hiçbirini görmezden gelemezdim. Sadece yaptıklarını değil, bu konuda nasıl hissettiğimi de.

Mutlu olmuştum. Daha da ötesi, *tatmin olmuştum*.

“Sor bana!” diye kükredi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Ne yaptın?”

İç çekti ve ellerini indirerek bir adım geriledi. Gözlerimin içine bakarken çenesinde bir kas seğirdi. “Her zaman yaptığımı.” Sesi çok bitkin geliyordu. “Kötü şeyler. Fazlasıyla iyi bir şekilde yerine getirilen çok kötü şeyler.”

Soğuk bakışları onu daha fazla sorgulamam için bana meydan okuyor, neredeyse bunu benden talep ediyordu. Üzerime doğru eğilerek tüm duyularıma doldu. Bedeninin devasa varlığı, teninin sıcaklığı, kan kokusuyla karışan sedir ağacı kokusu beni âdeta ele geçiriyordu. Onunla ilgili her şey, uzun zaman önce içime gömdüğüm bir yerden beni çağırıyordu.

Gözleri daha aşağıya kaydı, köprücük kemiğimdeki yırtığa takıldı ve sonra tiksintiyle arkasını döndü. O kadar kötü mü görünüyordu? Elini cebine attı ve bir kan elması çıkardı. “Bu yardımcı olacaktır.”

Bana uzattığında gözlerimi kırptırdım ama elmayı aldım.

“Vampir zehriyle yetiştiriliyorlar. İyileşmeyi hızlandıracaktır.”

Başımı onay verir gibi sallamayı başardım ama elmayı bir kenara bıraktım. Beni kurtarmıştı ama yüzündeki ifade bunun içimde haykıran suçluluk duygusunu susturmaya yetmediğini söylüyordu. Bu, yüzünün her yanına yansımıştı.

Ben de el havlusu almak için arkasına doğru uzandım. Havluyu yanağına götürüp oradaki kanı nazikçe silerken donup kaldı. Tenini temizlerken beni dikkatle izledi, kendini geri çekip olduğu kişiden kaçmak yerine gölgelere kucak açıyordu. Gözümden kaçan kan lekesi olup olmadığına bakmak için durakladığımda, Lachlan bileğimden tutup beni kendine çekti. Sıcak nefesini yüzümde hissediyordum. Nefesindeki burbon kalıntısı bana görüldüğünden daha fazla umursadığını söylüyordu. Öncesinde mi, yoksa sonrasında mı içmişti, sormadım.

“Ne yapıyorsun?” Sözlerinin sert yüzeyinin altında yumuşak bir merak... Şaşkınlık tınısı vardı.

Araştıran gözlerine bakınca kalbim çarpmaya başladı. “Seninle ilgileniyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.” Başparmağıyla bileğimin arkasını okşayınca karnımın aşağılarında bir şeylerin tetiklendiğini hissettim.

“Biri yapmak zorunda,” dedim usulca, biraz daha kan lekesi gördüğüm sırada. Kanı silerken gözlerini benden kaçırmadı, ben de onun bakışlarından kaçmadım. Sonunda tatmin olarak kanlı havluyu yere bıraktım ve risk alarak gözlerinin içine baktım. “Gömleğin...”

Çok hafif bir şekilde doğruldu. Başparmaklarını silah kılıfının askılarının altına soktu ve silahlarını çıkardı. Kılıfı havlunun üzerine bırakarak kollarını yana açıp bekledi. Bir kez bile başka tarafa bakmadı. Parmaklarımla yakasının düğmelerini açmaya çalışırken boğazım kurudu. Kana bakmamaya çalıştım. Aşağıya doğru inerken bakışları benimkileri delip geçiyor, ben onu soyarken o da âdeta beni soyuyordu. Son düğmeye ulaştığımda, parmaklarımı çözülmüş gömleğinin önünden geniş omuzlarına doğru kaydardım. Bir yara izini incelemek için durakladım. Kabarmış ve bozulmuş deri, kusursuz gövdesindeki tek lekeydi. Yakındaki bir dövme, ben yara izine dokunduğumda, sanki vücudu olanları hatırlamak istemiyormuş gibi başka bir yöne doğru kaçtı. Bir iz bıraktıysa korkunç bir şey olmalıydı.

Parmağımın eski yaranın üzerinde gezinirken Lachlan dokunduğum yere baktı. “Bir ukalanın dediği gibi, ölümsüzler bile kanar ve demir iz bırakır.”

Bunu düşünmek istemiyordum, bu gece o Kızılbaşlara çektiirdiği gibi onun da acı çekebileceğini düşünmek istemiyordum. Ellerimi gömleğinin altına sokup omuzlarından aşağı ittiğimde beni durdurmadı. Kumaş gevşeyerek sırtından düştü. Sadece izledi.

Çıplak göğsünü, altın rengi tenini ve siyah dövmelelerini görünce kızardım. Parmak uçlarımı kaslarının girinti ve çıkıntılarında gezdirmek istedim. Dövmeleri de onun kadar büyülenmiş gibi hareketsiz duruyorlardı. Bunun yerine, kıvrılmış kollarını teker teker açtım ve harap olmuş gömleği kanlı havlu ve silahların üzerine attım. Omzundaki dövmenin kıvrımını parmağımla takip ederken kıpırdamadı.

“Huzurlular,” diye fısıldadım. Böyle bir anda zihni nasıl sessiz olabilirdi? Ona bunu sormak istedim ama parmağım o garip dildeki çizgileri ve kıvrımları takip etmeye devam etti. Sonunda başımı kaldırdığımda gözleri parlıyor, bakışlarının yoğunluğu içimi delip geçiyordu. Bütün mantıklı düşünceler beynimden uçup gitti.

“Öp beni, Lach.”

Hiçbir şey söylemeden yüzümü ellerinin arasına aldı, nasırlı parmak uçlarının sertliğini tenimde hissettim. Teslimiyetimin tadını çıkarmak için enfes, ısırap dolu bir saniye durakladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni sahiplenirken bir yandan nazik, diğer yandan da baskın bir tavrı vardı. Daha fazlasını verebilmek için dudaklarımı araladığımda, bedenim onun kuvvetli bedenine karşı yumuşayarak kıvrıldı. Dilini benimkinin üzerinde gezdirdi, damağımı ve dişlerimi yaladı. Her darbesi kanımda yanan ihtiyaç hissini körüklüyordu, ta ki parmaklarımı düşmemek için omuzlarına geçirene kadar.

O anda, anlaşma olsun ya da olmasın, ondan asla tam olarak kurtulamayacağımı anladım.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Lach terden kayganlaşmış alnını benimkine dayadı ve saçımın bir tutamını parmağıyla okşadı. “Nedeni sensin. Sende beni... Sakinleştiren bir şey var.” Dövmelerden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. “Ben bu huzuru hak etmiyorum. Bu gece değil.”

Beni bırakmadı ve ben de çekilmeye çalışmadım.

“Yine de alabilirsin,” dedim usulca. “Bu benim verebileceğim bir şey.” Bir an için bu prenze ne kadar şey verebileceğimi düşündüm. Ona her şeyi verebilir miydim?

Gözlerini benden ayırmadı. “Onları öldürdüm.”

Bir test.

Kendisi için değil. Benim için.

“Biliyorum.” Bu kadar kan. Bu gerçeği içime attım ve uzun zamandır gömülü olan o yere yerleşmesine izin verdim ama yine de onu bırakmadım.

Bu bir hesaplaşmaydı.

Başparmağı şişmiş dudaklarımın üzerinde gezinirken, yeşil gözlerinde bir savaş hüküm sürüyordu. “Kötü adam benim, prenses.”

Bir elimle yüzünün yan tarafını okşadım. Dokunuşuma doğru dönerek avucuma sokuldu. “Buna inanmıyorum.”

Karanlık kahkahası vücudumdaki her bir sinirin içinde dalgalandı. “Seni kandırarak ruhundan, özgürlüğünden mahrum bıraktım ve gitmene asla izin vermeyebilirim. Daha fazla kanıta ihtiyaç duymamalısın ama işte buradayım, üzerimde başka adamların kanıyla karşıda duruyorum.” Çenemi kavrayarak yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. “Bu iş bitmeden seni mahvedeceğim.”

Elinden kurtulmaya çalışmadım. Sadece gözlerine baktım. Çünkü artık Lachlan Gage'den kaçmak istemiyordum. Özellikle de doğrudan ruhumun derinliklerine, yalnızlığıma ve kayıplarına, hatalarıma ve korkularıma, taşıdığım tüm yaralara ve sırlara bakarken olmazdı.

Ve gözlerini kaçırmadı.

Bu bir uyanıştı.

Böylece dönüp geçmişe baktığımda onu gördüm; karanlığı ve kederi, kibri ve kırılmışlığı, onun tüm güzel ve lanetlenmiş yanlarını. Onun ellerindeki, benim ellerime de bulaşacak olan kanı gördüm. Belki de çoktan bulaşmıştı. Ruhum tehlikedeydi ama umurumda değildi. Tenine dokunmak beni iliklerime kadar yakarken bu umurumda değildi. Sadece onu öptüğüm zaman yaşadığımı hissederken umursayamazdım.

Çünkü ona sahip olmanın bedeli mahvolmaksa, beni mahvetmesinde bir sakınca yoktu. “O zaman beni mahvet,” diye soludum.

Gözleri parladı, sözlerim kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Bir saniye önce ona meydan okurken, bir saniye sonra beni duvara yaslamıştı. Bacaklarım beline dolandı, beni duvara yapıştırırken parmakları kalçalarımın yumuşak etine saplandı. Ağzımın kenarını ısırdığında nefesim kesildi ve diliyle ağzımı âdeta istila etmeden önce kıkırdadı. Vahşice. Zalimce. Kalçalarını benimkilere doğru bastırıp sertliğini oradaki ıslak sıcaklığa sürterken kendimi o öpücüğe bıraktım.

Kemerini bulmak için aramıza uzandım ama beni duvara doğru daha sert iterek ellerimi yakaladı. Geri çekilirken dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. “Durmamız gerek.”

“Durmaliyiz,” diye onayladım ve alt dudağını dişlerimin arasına alıp beni tekrar öpene kadar bırakmadım.

Kolunu sırtımdan yukarı doğru kaydırarak elini enseme doladı. Sonra beni lavaboya doğru döndürdü ve dikkatlice tezgâhın kenarına oturttu.

“Bunun daha fazla ileri gitmesine izin veremeyiz,” diye mırıldandı çeneme öpücükler kondururken.

Ellerim artık serbestti ve ikinci kez kemerinin tokasına uzandığımda beni durdurmadı. “Bence de.”

Elimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıp parmaklarımı penisine sardığımda küfretti. O hatırı sayılır uzunluğunu okşarken bacaklarımın arasında bir şey kasıldı ve onun merhame-time kalmış olmasının tadını çıkardım.

Bir elini bornozumun altından geçirerek göğsümü buldu. Sert ve pürüzlü başparmağıyla meme ucumun üzerinde zonklayana ve sertleşene kadar daireler çizdi. “Geç oldu. Belki de yatma vakti gelmiştir.”

Elimi penisinin ucuna götürüp ben de aynısını yaptım. “Senin mi, benimki mi?”

Onu okşamaya devam ederken tekrar küfretti, başını aşağıya eğmek için bornozumu omuzlarımdan aşağı itti...

Kapının sertçe vurulmasıyla irkildik.

“İçeride misin, dostum?” diye seslendi Roark, kapıya tekrar vurarak.

“Bir saniye! Siktir!” Lach beni ayağa kaldırdı ve penisini pantolonunun içine itti.

“Bunu bilerek mi yapıyor?” diye homurdandım.

Lach bornozumu omuzlarıma doğru çekiştirirken gözlerime bakmaktan kaçındı. Aval aval baktım. “Dur bir dakika. Bizi kasten *mi* bölüyor?”

Kapıdan Roark’un sabırsız sesi duyuldu. Tekrar. “Büyük bir sorunumuz var.”

Lach kapıya yöneldi ve kapıyı, yalnızca penumbrasına bakabileceği kadar araladı. “Biraz meşgulüm.”

Roark’un söylediklerinin geri kalanını yakalayamadım ama Lach bir şeyler mırıldandı ve kapıyı çarparak kapattı.

“Bugün senin şanslı günün.” Lach eğilip kanlı gömleği ve tabancasını aldı. Gömleğe bir süre baktıktan sonra tekrar yere bıraktı ama tabancayı bırakmadı. “Gitmem gerekiyor.”

Bornozumu sıkıca bağladım. “Hemen şimdi mi?”

“Evet.” Kapıyı açtı ve yatak odasına doğru yürüdü. Roark’tan hiçbir iz yoktu. En azından bize biraz mahremiyet tanıyacaktı. Lach tabancasının kılıfını gardırobun kapısına astı.

O gardırobunu karıştırıp temiz bir gömlek çıkarırken ben geride bekledim.

“Nereye?” diye sordum sonunda.

“Fark eder mi?” Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bana göz kırptı. “Az önce hayatının en büyük hatasını yapmaktan kurtarıldın.”

Kendi sözlerimi bana geri iade ettiğinde yüzümü buruşturdum. Bunu hak etmiştim ama bu...

Parmakları çevik bir hareketle gömleğinin düğmelerini ilikledi ve en üsttekini açık bıraktı. Kılıfına uzandı ve silahlardan birini kaydırarak çıkardı. “Al bunu.”

Başımı iki yana sallayarak bir adım geri çekildim.

Silahı avucumun içine itti ve parmaklarımı kapatmaya çalışarak beni silahı almaya zorladı. “Artık nasıl kullanacağını biliyorsun. Emniyet kapalı.” Sanki bir sonraki kısmı düşünüyormuş gibi tereddüt etti. “Bana ihtiyacın olursa gelirim. Bu sadece bir güvence, prenses ve seni daha güvende hissettirecek.”

Sert bir nefes aldım ama yine de silahı bornozumun cebine soktum. “Aferin kızıma.” Alnımdan öptü. O, kapıya doğru ilerlerken kalbimin teklediğini hissettim.

“Ne zaman döneceksin?”

“Geç.” Elini kapı koluna koyarak durdu. “Bekleme.”

Gömleğini tuttum. “Neler oluyor? Kızılbaşlar mı?”

“Onlar için endişelenme. Bu senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil.” Bir an beni inceledi, gözleri dudaklarımda öyle bir yoğunlukla geziniyordu ki kızardım.

Onu daha sıkı kavradım. “Gitme.”

Eli elimin üzerine kapandı ve eğilerek hızlı ama sahiplenici bir öpücük verdi. Kendini elimden kurtarıırken bunu dikkatimi dağıtmak için yaptığını fark ettim. “Benden nefret ediyorsun, unuttun mu? Böyle kalması, aramızdaki bu şeyin... Olmaması daha iyi.”

Ve ben ona bunu bildiğimi söyleyemeden ortadan kayboldu. Sorun şuydu ki umurumda bile değildi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Asla uyuyamayacağımı bilsem de dairemizde volta atarak ya-
tağa gidip gitmemeye karar vermeye çalışıyordum. Tercihen
kendisinin ya da bir başkasının kanına bulanmamış olarak geri
dönene kadar uyuyamazdım. Banyosundaki kan lekelerini te-
mizledim, lavaboyu sildim ve mahvettiği havluları sepete attım.
Kan elmasını bile yedim ve bir saat sonra köprücük kemiğim-
deki kesğin artık soluk, uçuk pembe bir renkte olduğunu ve
boynumdaki parmak izi morluklarının solduğunu görünce şa-
şırdım.

İyileşene kadar onca zaman geçmişti ama Lach hâlâ
dönmemişti. İki saat sonra nihayet pes ettim ve odama gittim.
Işığı yakma zahmetine girmedim, şöminedeki ateş bornozumdan
sırırlıp bir gecelik bulmam için yeterli oldu. Hiç bitmeyecekmiş
gibi gelen bir süre düşündükten sonra kapıyı aralık bıraktım.
Ama tam da şüphelendiğim gibi uykum gelmeyi reddediyordu.
Bacaklarımı saran çarşafı iterek döndüm ve açık kapıya
baktım. Ayak seslerini dinliyor, açık kapının ima ettiği daveti
kabul edeceğini umuyor ve uyarısına kulak vermem gerektiği
için dehşete kapılıyordum.

Bu gece iki şeyi kanıtlamıştı.

Lach, her zaman şüphelendiğim kadar tehlikeliydi.

Ve dünya, düşündüğümde çok daha boktan bir yerdi.

Belki de bu ikinci farkındalık, ilkinin yarattığı tereddüdü ortadan kaldırmıştı ama artık bununla mücadele edebileceğimden emin değildim.

Bunu konuşmak için Ciara'yı bulmayı düşündüm. Hangi yöne gideceğimi bilemeyecek kadar arada kalmıştım. Tüm gün bana kamçı etkisi yapmıştı. Bu sabah akşamdan kalma ve utanç içinde uyandığımdan beri sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Ve şimdi her şey farklıydı ama hiçbir şey değişmemişti. Tam olarak değil. Daha da büyük bir hataya doğru mu sürükleniyorduk?

Zaman tükeniyordu. Lach, bu öğleden sonra bana bunu hatırlatmıştı. İşleri yoluna koymak için üç haftadan az zamanım kalmıştı, yoksa anlaşma kalıcı olacaktı. Onu hayatıma almak beni yok mu edecekti, yoksa kurtaracak mıydı bilmiyordum ama başka bir seçeneğim olduğundan da emin değildim. Çünkü çok açık olan bir şey vardı. Ne kadar açık konuştuğunu hatırladıkça tüm vücuduma ateş basıyor, bacaklarımın arasında bir sızı büyüyordu. Ve sonra banyoda olanlar...

Ambrosiayı da suçlayamazdım. Saldırıdan sonra ayıktım. Kafam tamamen berraktı. En azından *ellerimde* ne kadar sert ve ateşli olduğunu çok ama çok net hatırlayabildiğim için olabildiğince berraktı. Ve onun eve dönmesini beklemekten yorulmuştum.

Parmaklarımı tıpkı penisine yaptığım gibi, kolyenin etrafına sardım ve sağ elimin bacaklarımın arasındaki sızlayan boşluğa kaymasına izin verdim.

Bu bir davet değildi. Bu bir meydan okumaydı.

Lach'ın dört direkli yatağın ayakucunda belirmesi yaklaşık beş saniye sürdü.

Sayıyor muydum?

Belli bir mesafede duruyordu, siluetinden çok fazla bir şey görünmüyordu ama yeni bir kan lekesi göremedim. Silahları gitmiş, kılıf askısını çıkarmıştı. Dudağımı ısırdım ve geldiğini

fark etmedim mi, diye düşündüm. Açık kapımı görmezden gelmiş olabilir miydi?

Durduğu yerden kıpırdamadı. Ateşin ışığı üzerinde dans ediyor, mavi-siyah saçlarına kızıl bir ışıltı düşürüyordu. Gözleri ayak bileklerime dolanmış çarşaflara, aralanmış bacaklarıma ve bacaklarımin arasındaki elime kilitlenmişti. Daha önce bir sınırı aşmıştık.

Şimdi ise ben saldırıya geçmiştim.

Gözlerini kısıp parmaklarıma diktiğinde elimi kıpırdatmadım. Lach gözlerini hiç ayırmadan ilerledi; karanlık onun doğal yaşam alanıydı. Hiç tereddüt etmiyordu. Duraksamıyordu. Üstüme atılabilme ihtimaline karşı kendimi hazırladım ama durdu ve iki elini de yatağın ayakucuna koydu. Cam gibi parlayan gözlerini bacaklarımin arasındaki elimden yüzüme çevirdi. “Durma...”

Sözlerinin ardındaki emir tonu ani bir uyarılma dalgasıyla parmak uçlarımin ıslanmasına neden oldu. Hareket etmedim. Hareket etmek zorunda olmadığımından emindim. Muhtemelen onun tek bir kelimesiyle doruğa ulaşabilirdim.

Ama o bana üç kelime söyledi. Her biri mükemmel dudaklarından dökülen kelimelerdi. “Kendine dokun, prenses.”

Yatakta kıpırdandım, gözlerim hafifçe kısıldı ve kolyeyi bıraktım.

“Yapma.” Başını iki yana salladı, derin nefes alırken burun delikleri büyüdü. “O güzel, asi zihnindeki her edepsiz düşünceyi duymak istiyorum.”

Nefesim kesildi, bedenim tamamen o yarı hırlayan yarı bir şeyler vadeden, günahkâr sesin merhametine kalmıştı. Onu üstümde istiyordum, ağırlığını hissetmek istiyordum, her geçen saniye daha da artan o acımasız, kemirgen açlığı doyurmasını istiyordum.

“Beni nasıl istediğini göster.” Sözlerinde hissettiğim arzuyla eşleşen çaresiz bir ton vardı.

Karşı koyacak gücüm yoktu. Elimi aşağıya indirdim, bir parmağımı içime kaydurdum, ardından diğerini ve yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başladım. Her hamlede daha derine ittim, parmaklarımın onun penisi olduğunu hayal ettim ve bu gerçek olana kadar neredeyse yalvarmaya hazırdım. Parmaklarımı daha sert sokarken kalçalarım yataktan yükseldi, ta ki derim gerilene ve gözlerim kapanana kadar.

“Gözlerini benden ayırma, prenses.”

Gözlerimi aniden açtım ve doğrudan bana baktığını görünce dudaklarımdan bir inilti döküldü. Bir çatırtı koptu ve bakışlarımı çevirdiğimde kırık ayakucu tahtasını sıkıca kavramaktan eklemleri bembeyaz olan ellerini gördüm. O eller nihayet vücuduma geldiğinde, dokunulmayan hiçbir yerimin kalmayacağını biliyordum. Ruhuma sahip olduğu gibi bedenime de sahip olacaktı. Ve ben de ona izin verecektim, sadece onun ustaca kontrolünün kayıp gittiğini, parçalandığını, tamamen *çözüldüğünü* görmek için yapacaktım.

Karanlık bir kahkaha bana düşüncelerimi duyduğunu hatırlattı, bu yüzden zihnimi şimdiye kadar sahip olduğum her türlü edepsiz fanteziyle doldurmaya çalıştım. Hepsinin başrolünde artık o vardı. Dişler, diller, ter ve ten. Onun üstünde olduğumu hayal ederken parmaklarımı hareket ettirmek için kıvrandım, tek bir temas bile olmadan beni sahiplenirken gözlerimi ondan ayırmadım. Ben de mahvolan yatak gibi parçalara ayrıldığımı hissederken sırtım yataktan yükseldi ve onun ismi dudaklarımdan bir inilti şeklinde döküldü. O beni izlerken aldığım zevkin son kırıntılarını da yaşadım ve sonunda yatağa yığılıp kaldığımda bana doğru yaklaştı.

Lach, yatağın etrafından dolaştı, gözlerini üzerimde ağır ağır gezdirirken, bakışları kalçalarıma toplanan geceliğe ve boşalmamın etkisiyle parlayan ıslak tenimde oyalanıyordu. Yatağın hemen yanında durdu. “Gösteri için teşekkür ederim.”

Sesindeki sahiplenme duygusu beni iğrendirmeliydi. Soğutmalıydı.

Ama öyle olmadı.

Üzerime doğru eğildiğinde ani bir nefes alarak dudaklarımı araladım fakat beklediğim öpücük gelmedi. Elimi tuttu, hâlâ orgazmımdan sıırıslıklam parmaklarımı ağzına götürürken gözlerime baktı. Dili parmaklarımın etrafında kıvrıldı ve emdi. Sanki tek bir damlayı bile boşa harcamak istemiyormuş gibi her bir noktayı yaladı. Dünya durdu ve yalnızca onun etrafında dönmeye başladı. Sadece o vardı. Varlığımın her zerresini işgal etmişti. Bana sahip olmuştu. Ve sonunda geri çekilip yüzünü benimkine yaklaştırdığında, nefesim boğazımda düğümlendi.

Beni öpmedi. “İyi geceler, Cate.”

Ben yatakta doğrulup, “Nereye gidiyorsun?” diye sorana kadar o kapıya giden yolu yarılamıştı.

Ama dudaklarımdan çıplak kalçalarımaya doğru uzun ve özlem dolu bir bakış attı. “Beni bölmeden önce bulunduğum toplan-tıya geri dönüyorum.”

Ondan kalmasını istemeliydim. Sanki isteyebileceğimi düşünmüş gibi kapının yanında bekledi. İstedim ama bir şey beni engelledi. Gurur muydu, yoksa kendimi koruma güdüsü mü bilemedim. Kafamdaki karışıklığı bastırarak bunun kötü bir şeye dönüşmesine engel oldum. Omuz silkerek çarşafı yukarı çektim ve sıradan bir sesle, “iyi geceler” demeye çalıştım. Tek başarabildiğim başımı sallamak oldu.

Kapıdan çıkarken, eskisinden *çok* daha tehlikeli bir yerde yeni bir sızı başladı.

Ertesi sabah kahvaltı yapmak üzere odamdan çıktım ve Lach'ın kapısının hâlâ kapalı olmasına şükrettim. Ciara antrede karşıma çıkıp beni yakaladı. Neyse ki bu sabah uyandığımda yaralarım tamamen iyileşmişti çünkü beni öyle sıkı kucakladı ki omurgamın gerçekten çatlayabileceğini düşündüm.

Ciara beni bırakırken omuzlarımı tuttu, güzel yüzünü endişe kaplamıştı. “Sen iyi misin?”

Gülümsemeye çalışarak, “İyiym. Önemli bir şey değildi,” dedim.

“Cate, Alouette’te birinin hayatını kurtardın, sonra da iki kızılbaş seni arka sokakta sıkıştırıp Karındeşen Jack oynamaya çalıştı.” Başını iki yana salladı. “İyi değilsin.”

Ona dün gece olan onca şey arasında beni en az sarsanın kızılbaş saldırısı olduğunu söylememin hiçbir yolu yoktu.

“Gerçekten, ben iyiym.”

Dudaklarını büzdüğünde buna inanmadığını anladım. “En azından Lach seninle ilgilendi mi?”

Pek sayılmaz. Hafifçe kızardım ama başımı onay verir gibi salladım. “Bana bir silah verdi.” Bilmesi gereken tek şey buydu.

Ciara gözlerini devirdi ve kolunu benimkine doladı. “Hiç şaşırmadım.”

Ama yine de biraz rahatlamış görünüyordu.

Oteldeki kahvaltı salonuna doğru ilerlerken dalgın dalgın konuşuyordu ve bu gevezeliği dün geceki olaylardan benim kadar sarsıldığının bir işaretiydi. Merdivenlerden sağ salım inene kadar beni bırakmadı.

Misafir feyler kahvaltı salonunu çoktan doldurmuştu. Lach’ı aralarında, Bain ve tanımadığım başka bir adamla derin bir soh-bete dalmış gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İçeri girdiğimde Lach başını kaldırmadı ve dün gecedен sonra ilk adımı atan kişi olmanın zevkini ona vermeyecektim.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu Ciara, ağabeyine baktığımı fark etmeden.

Elli kişilik meşe masa, çin porselenleri ve altın sofr takımlarıyla döşenmişti. Feylerin ne kadar zengin olduğunu bildiğimden, bunların gerçek olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Waverly Bulvarı’na bakan kemerli pencerelerin yanındaki daha

küçük bir masada bir tür açık büfe hazırlanmıştı. Kimse oturmuyordu ve her zamanki gibi kimse yemek yemiyordu. Belki de hiç doymamak, hiç acıkmamak anlamına geliyordu. Bu benim için bir sorun değildi. Dün geceki duygusal iniş çıkıştan sonra açlıktan ölüyordum. Kruvasan ve pasta tabaklarına, küçük tereyağı ve reçel kâselerine ve yanlarındaki dumanı tüten şefindişlere bir göz attım ve midem guruldadı.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Ciara ve esneyerek bir tabağa yumurtayla sosis koydu. “Bir de dün geceki yonca olayı var.”

Bir kruvasanın üzerine bir parça vişne reçeli koydum. “Aşırı doz olayı mı?”

“Şey, sanırım o da var.” Yumurtaların yanına birkaç tane benye koydu.

Peçeteye uzandım. “Ne yonca olayı oldu?”

“Lach sana söylemedi mi?”

“Bu sabah onunla hiç konuşmadım.” Bir parça kruvasan koparıp ağzıma attım. Anlaşmanın şartlarına göre gün doğumundan önceki her an teknik olarak gece sayılıyordu.

Durup beni inceledi. “Seninle konuşmaya gittiğini sanıyordum.”

Neredeyse boğuluyordum. Öksürerek çaktırmamaya çalıştım. “Neden böyle düşündün?”

“Çünkü diğer aile reisleriyle bir tartışmanın ortasındaiken ortadan kayboldu.” Omuz silktili, gözleri kolyeme kayd ve bir kaşını kaldırdı. “Onu senin çağırdığını düşündüm.”

Yüzümün kızardığının çok belli olmamasını umarak yumurta almak için döndüm.

Bu Lach’in bahsettiği toplantıydı.

“Bunu başka biri için yapabileceğini düşünemiyorum.” Daha yakına kayd ve gizemli bir fısıltıyla, “Ve toplantıya tamamen senin parfümüne bulanmış olarak geldiği için belki de...” diyerek bana yem attı.

“Her tarafı kan içindeydi. Ben sadece temizlenmesine yardım ediyordum.”

“Ve pantolonunun fermuarı açıldı çünkü?”

Bunu açıklamak daha zordu.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. “Yoncayla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi.”

Ama Ciara’nın zafer kazanmış bir edayla gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. “Seninle olduğunu biliyordum.” Çığlık attı. “Merak etme. Ayrıntıları istemiyorum ama ikinizin asla...”

Ciara düğünümüzü planlamaya başlamadan önce “Yapmadık,” diye sözünü kestim. Yüzü biraz düştü ve ben de onu tekrar konuşturmak için elime geçen fırsatı değerlendirdim. “Bütün gece bir toplantıda olmasını gerektirecek kadar acil olan şey, tam olarak neydi?”

Yaklaştı, duyulmak istemiyormuş gibi gözlerini etrafımızda gezdirdi. “Tüm yonca stoğumuzun imha edilmesini emretti ve adamlarımızı çağırarak oteldeki kişisel stoğumuz ve diğer saraylara hoş geldin sepetlerinde gönderdiklerimiz de dahil olmak üzere, şehirde bildikleri her türlü stoğa el koymalarını istedi. Saldırıya uğradığını öğrendiğinde emri daha yeni vermişti.”

Ellerim o kadar titriyordu ki tabağı düşürebileceğimi sandım. Lach, kulüpten ayrılır ayrılmaz yapmasını beklediğim son şeyi yapmıştı. Gerçekten de sokaklardan yonca toplamıştı. “Bana söylemedi.”

“Senin için daha çok endişeliydi.” Yüzünde yine o düğün planlayan ifade belirdi.

“Evet.” Gözlerimi devirdim. “O kadar endişeliydi ki bir iş toplantısına gitmek için yanımdan ayrıldı.” İki kere.

“Yoncalarını almak için geldiklerinde Bain öfke nöbeti geçirdi ve nişanı iptal etmek için ailemizle görüşmek istedi. Her şeye şahit olmaları için de Oberon ve Aurora’yı çağırdı.”

Ağzım açık kaldı ve aceleyle kapattım.

Böyle bir şey olmuşken neden deminden beri yoncadan bahsediyorduk ki? “Peki, Bain nişanı attı mı?”

Başını iki yana salladı ve dudakları hayal kırıklığıyla kıvrıldı. “Hayır. Yapmaması için onu ben ikna ettim.”

Hayat kurtarmanın bedelinin Ciara’nın özgürlüğü olmasından nefret ediyordum. Bir benyeyi ısırdığında havaya bir pudra şekeri bulutu yükseldi ve sonra hüznle gülümsedi.

“Özür dilerim.” Ciddiydim.

Sertçe yutkundum. “Ağabeyimi anlıyormuş gibi yapmıyorum ama sanırım bunu neden yaptığını anlıyorum.”

Ona daha fazlasını sormadan Lach’i hissettim.

Etrafımdaki hava değişiyor, sanki sihrin kendisi bile aramızdaki gerilime tepki veriyormuş gibi giderek yoğunlaşıyor ve koyulaşıyordu. Belki bunu daha önce başka şeylerle karıştırmış olabilirdim ama artık karıştıramazdım. O arkama geçerken kendimi yaptığım şeye devam etmeye zorladım. Bedenlerimiz birbirine değecek kadar değil, sadece değmesini dileyeceğim kadar yaklaştı.

“İyi uyudun mu?”

Sesinde, yatak odamı ziyaret eden ilkel yaratıktan bir şeyler vardı ve dikkatimi benyelere çevirdim. “Çok güzel uyudum. Ya sen?”

Ciara yanımda ikimizi izliyordu ve gözleri güçlkle bastırılmış muzip bir ifadeyle parlıyordu.

Bir şey söylemesi için ona meydan okuyormuşum gibi baktım ama söylememesini umuyordum.

Arkam dönük kaldım, her şeyi hayal etmiş olabileceğim ihtimalinden korkarak Lach’e yüzümü dönmedim.

“İzninizle. Sanırım Titania’yla konuşmam gerekiyor.” Ciara bana göz kırparak aceleyle arkadaşının yanına gitti.

Zekice.

“Uyuyamayacak kadar düşünceliydim,” dedi.

Derin bir nefes aldım. *Bundan bir anlam çıkarma.* “Yonca olayıyla mı ilgili?”

“O mu?” Başını iki yana salladı. “Aklımda çok daha önemli şeyler vardı.”

“Ne gibi?” Yutkundum.

Cevap vermedi. Bunun yerine yanıma geldi ve meyve tabağındaki salkımdan bir üzüm kopardı. İşaret parmağı ile başparmağı arasında ezdi, suyunun parmaklarına akmasına izin verdikten sonra tamamını emerek ağzına aldı. Parmaklarını hafifçe yaladı ve başka bir üzüme uzandı.

Pekâlâ, rüya değildi.

Çiğnerken gözlerimi onun şehvetli ağzından ayıramıyor, dilinin parmaklarımdaki ıslak sıcaklığını hatırlıyordum. Gözlerindeki tehlikeli açlık karşısında kızardım, onun da aynı şeyi hatırladığını biliyordum ve tabağıma baktım. Her zamankinden daha açtım, hatta açlıktan ölüyordum ama artık yemeklerin hiçbirisi iştah açıcı görünmüyordu. Yemek istediğim şey yanı başımda dururken olmazdı.

Lach dudaklarını yaladı ve kaşlarını çatı.

“Tattığım şeyden sonra hiç tatmin edici...”

Yüksek sesle öksürerek boğazımı temizledim. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. “Demek yoncadan kurtulmak herkesin hoşuna gitmemiş, ha?”

Gülümsemesi kayboldu ve kaşları çatıldı. “Bain ortalığı birbirine katıyor.”

Onun neden açıkça nefret ettiği bir saraya kız kardeşinin gelin gitmesine izin verdiğini ya da kendi sarayını nasıl yönettiğini neden umursadıklarını hâlâ anlamıyordum. “Ciara bundan bahsetmişti. Elinde ambrosia varken neden yoncaya ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum.”

“Özel stoğumuzun kusurlu olduğunu fark ettik, bu yüzden diğer saraylara verdiklerimizi istemekten başka çaremiz yoktu. Bu bir önlemdi.”

Akıllıca bir önlemdi. Başımı onaylar gibi salladım.

“Bain, bizi onu öldürmeye çalışmakla suçladı ve nişanı herkesin önünde iptal etmek için diğer sarayları çağırdı.” Lach’ın yüzündeki ifade bana neredeyse öyle olmasını dilediğini söylüyordu. “Yoncanın değiştirildiğini bildiğimizi ve yine de diğerlerine verdiğimizizi iddia etti.”

“Bıraksaydın da kullansaydı,” diye mırıldandım.

Lach gülümsemeyi bıraktı ama benimle aynı fikirde değildi. “Onun gösterisi, ışık saraylarının bizimle yeni bir anlaşma yapmadan önce uzun bir süre tereddüt edecekleri anlamına geliyor.”

“Ama onu geri istedin. Elbette bu onlara zarar verme niyetinde olmadığını kanıtlar.”

“Onlara nedenini söylemedik.” Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ve Bain’in bu bilgiyi ifşa etmesi niyetlerimiz konusunda şüphe uyandırmaya yetti. Işık ve gölge sarayları arasında çok fazla güven yok.”

Birlikte çalışmayı öğrenene kadar da asla olmayacaktı. Ama bu içgörüyü kulak vereceğinden şüpheliydim.

“Bain, diğerlerinin Yeraltı Sarayı’na olan güvenini sarstı,” diye devam etti. “Bu da Cehennem Sarayı’yla ittifakın daha da önemli olduğu anlamına geliyor. Onları da işin içine katarak yeni şartlar üzerinde pazarlık edebilmek için bir güç oyunu oynuyor. Işık sarayları yoncanın yerini dolduramaz. O ya da ambrosia olmazsa, sokaklarda daha kötü bir şey olacaktır. Bain, ona ihtiyacımız olduğunu bildiği için ışık saraylarının benim niyetlerimden şüphelenmesini sağladı.”

Hepsi kendi gündemleri için mücadele ederken görüşmeler uzayıp gidiyordu. Kendi önceliklerini düşünmekle o kadar meşgullerdi ki birbirlerini dinlemiyorlardı, belki de bunu onlar için

başkasının yapmasının zamanı gelmişti. Kraliyet ailesi iş birliği yapmazsa belki başkaları yapabilirdi.

Ciara'nın Titania ve Sirius ile sohbet ettiği yere baktım. Şu anda o bir pazarlık kozuydu çünkü ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Peki ya diğerleri? "Bain Ciara'yla evlenmek için yalvarıyor olmalıydı."

"Bence Ciara'nın bu konuda çok da hevesli olmadığını biliyor."

Ama Bain tereddüt ediyorsa, belki Ciara bu işten sıyrılabilirdi. "Belki de ambrosiaya ihtiyacın yoktur."

"Bu ittifakta ekonomimizden daha fazla tehlikede olan şeyler var," dedi karanlık bir sesle. Ben daha ne olduğunu soramadan iç çekerek devam etti. "Onun yerine *bağlanma* töreni için pazarlık yapmak üzere nikâh törenini erteledi."

Bir yüzük alıp "evet" demeye ne olmuştu? Feyler her şeyi çok karmaşık hâle getirmişti. "Bağlanma mı?"

"Eskiden bir anlamı olan ritüel saçmalıklar. Şimdi sadece sihirli bir evlilik sözleşmesi hâline geldi. Diğer törenleri atlayacağımız anlamına geliyor. O artık güçlü bir konumda olduğu için kendimizi güvene alıyoruz." Lach içini çekerek tabağımdan bir benye aşırıdı.

Elini ittim. "Hey. Git kendine al."

"Bunu bir karşılık olarak düşün."

Gözlerimi kıstım. "Neyin karşılığı?"

"Dün gece yardımına gelmemin."

Sırıtişından kızılbaşlardan bahsetmediğini anlamıştım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Eğer o nazlanıp bütün sabahı imalar yağdırarak geçirecekse, ben de aynı-sını yapacaktım. "*Geldiğini* hiç hatırlamıyorum."

Telafi etmeye can attığım bir hataydı bu.

Bana doğru bir adım daha yaklaştı ve benyesinden bir ısırık daha aldı. Bu kez ağzını izlemekle o kadar meşguldüm ki itiraz edemedim. “Muhtemelen seni birkaç gün göremeyeceğim.”

“Ne?” diye ağzımdan kaçırdım. “Neden?”

“Ritüel saçmalıklar, unuttun mu? Bağlanma törenini kendi lehine kullanacak, biz de Oberon ve Aurora’nın arabuluculuğuyla şartlar üzerinde tartışacağız.” Çöreğin geri kalanını ağzına attı. “Herkesin kabul edebileceği bir anlaşmaya varana kadar toplantılar olacak ve Bain her maddeyi kendi lehine kullanmak için elinden geleni yapacak, bu da çıkarlarımızı korumak için odaklanmam gerektiği anlamına geliyor.”

“Peki ya Ciara’nın çıkarları?”

“Beni gerçekten bu kadar hafife mi alıyorsun?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Sarayım için yaptığım her şey ailemin çıkarları içindir. Eğer saray zayıfsa ailem savunmasızdır. Ciara savunmasızdır.

Değer verdiğim her şey tehlikeye girer. Değerli olanı korumanın bir bedeli vardır, prenses.” Gözleri ona karşı çıkmam için beni cesaretlendirerek yüzümde oyalandı. “Ve hiçbir bedel çok büyük değildir. Kişisel mutluluk bile.”

Sözleriyle bir çizgi çizmişti. Hangi tarafta durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendiminkinde mi, yoksa onunkinde mi?

“İstediğim şey pahasına da olsa,” derken bir nefes aldı. “İşte, bu yüzden o kolyeye ihtiyacım olacak.”

“Ne?” diye soruverdim.

“Sadece Yeraltı Sarayı ile yeni bir anlaşmaya varılana kadar. Zaten artık her gece saraya ulaşman gerekmiyor.” Sanki bir itiraz bekliyormuş gibi durakladı ama ben bir itirazda bulunamayacak kadar şaşkındım. “Kardeşlerimle çoktan konuştum. Saraydan ayrılırken biri sana eşlik edecek, böylece kızılbaşlar ya da diğer dikkat dağıtıcı olaylar gibi başka durumlar yaşanmayacak...”

Yatağıma çağrılmak gibi dikkat dağıtıcı şeylerden bahsediyordu. Kolyeyi çıkarıp uzatırken yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. “Dün gece gelmene gerek yoktu.”

“Prenses, senin için her zaman gelirim.” Kolyeyi benden alırken ipeksi sesinde hiç şüphe götürmeyen günahkâr bir vaat vardı. Sözleri tenimde gezinerek her siniri, her nöronu harekete geçirdi ve sonunda tüm varlığım ona odaklandı. “En azından tehlikede olduğunda. Ama şimdilik, yalnızca seninle olmayı ne kadar çok istediğim gerçeğiyle dikkatimin dağılmasına izin vermem ve söz konusu sen olduğunda, kendimi tutmakta ustalaştığım için bunu bir süre daha yapabilirim. Ama o edepsiz, güzel zihnine tekrar girmeme izin verirsen, uzak duramam. Bunun için özür dilemeyeceğim ama toplantılardan neden kaçıp durduğumu da açıklamak zorunda kalmak istemem.”

Alev almak üzereydim. Aniden kuruyan ağzımı ıslatmak için acınası bir çabayla yutkundum ve sakince cevap vermeye çalıştım. “Önemli değil.”

Hafifçe başını sallayarak yaklaştı, nefesi kulağımı gıdık-larken, “Önemli değil,” diye yineledi ve o sedir ve baharat kokusunun beni her zamankinden daha çok etkilediğini hissettim. “Ciara’yla bile olsa eğer şehre gidersen, o silahı almanı istiyorum. Çanta mı, kılıf mı istersin?”

Sözlü ön sevişmenin çoktan bitmiş olması ve pratik kaygılara geri dönmüş olmamız nedeniyle midemde bir hayal kırıklığı hissettim.

“Çanta, sanırım.”

“Çok yazık.” Burnu kulağımın kepçesine değince ürperdim. “Bir kılıfı nereye saklayacağını görmek isterdim.”

“Belki fikrimi değiştiririm.” Bedenimi geri çekip yüzümü ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. “Tüm bu ritüel saçmalıklarıyla meşgul olacağın için bunu öğrenemeyecek olman çok kötü.”

Gözleri hafifçe parladı ve kalbim bu saf arzuyla hızlandı. Odanın içine düşünceli bir ifadeyle göz attı. “Ya da seni o

masaya yatırıp hakkımızdaki dedikoduları sonsuza dek sonlandırabilirim. O zaman önceliklerimi kimseye açıklamak zorunda kalmazdım. Herkes, boşaldığında ne kadar mükemmel olduğunu gördükten sonra buna gerek kalmazdı.”

Bu seçenek beni bu kadar tahrik etmemeliydi ama yine de kendimi masaya bakarken buldum. Roark büfeye yanaşıp sırayla her birimize yan gözle baktığında Lach’in attığı karanlık kahkaha bana tam olarak bunu yapmayı ciddi ciddi düşündüğünü gösterdi.

Lach ona bakarak hırladı ama ben sadece gözlerimi devirerek yeni bir benye aldım çünkü birden fena hâlde acıkmıştım. Eğer o beni reddedebiliyorsa, ben de aynısını yapabilecek kadar güçlüydüm. Roark’a tatlı tatlı gülümsedim. “Biz de tam bir anlamayı sonlandırıyoruz.”

Lach dişlerini sıktı. “Bence herhangi bir anlamaya varmaktan çok uzağız.” Ama ben emrettiğimde gelmişti. *Bu* yüzden, onu toplantılarına gitmesi ve beni düşünmesi, istemesi, arzulaması için bırakacaktım çünkü *bu* anlaşmanın şartlarına ben karar veriyordum. “Dün gece anlaştık. Ya da sanırım *ben* anlaştım.”

Yüzündeki ifade tamamen vahşileşti. Üzerime atlamasını ve masayla ilgili teklifini gerçekleştirmesini bekledim.

Roark burnundan alaycı bir ses çıkararak başını iki yana salladı. “Eğer birbirinizle kırıştıracaksanız, bunu herkesin gözü önünde yapmayın.”

Haklı olabilirdi.

Çoktan uzaklaşmaya başlamıştım ki, bu kez ben Lach’a sırtmak için durakladım. “İyi toplantılar.”

Arkamı dönmeye zahmet etmedim. Gerek de yoktu zaten. Attığım her adımı izlediğini biliyordum.

Lach, yonca sorunuyla başa çıkmanın tek yolunu kendisinin bildiğini düşünüyor olabilirdi ve belki de başka bir sarayla bağ kurmak gerektiği konusunda haklıydı. Ama işler kötüye giderse

ne olacaktı? Bain pazarlık yapmayı reddederse? Başka seçenekler varken sadece tek bir açıdan düşünmek dar görüşlülüktü.

Sırf masayı görünce bile yüzümün kızarmasını engellemeye çalışarak tabağımı bıraktım ve omzumun üzerinden gelişigüzel bir bakış attığımda onun çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Lach'ın aramızdaki pazarlıktan tam olarak ne istediğini öğrenmeye henüz yaklaşmamış olabilirdim ama neye ihtiyacı olduğunu anlamaya başlamıştım. Bunu ona vermek beni değil ama onu özgürleştirecekti. Böylece Ciara'nın diğerleriyle sohbet ettiği yere doğru ilerledim. Onlara katıldığımda Titania kaşlarını çattı ama ben gülümseyince yüzündeki alaycı ifade kayboldu. "Sizin saraydan biri seni arıyordu." Yalanımı anlamaması için olabildiğince masum görünmeye çalışarak omzumun üzerinden arkayı işaret ettim.

"Kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim. "Kahverengi saçlı biri." Kutsal Saray üyelerinin yarısı kahverengi saçlı olduğuna göre bu, o pes etmeden önce diğerleriyle konuşmak için bana bolca zaman kazandıracaktı.

Titania uzaklaşırken homurdandı. Beni duyamayacağı bir yere gidene kadar bekleyip diğerlerine döndüm.

Ciara gözlerini kıstı. "Neden bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun?"

Çünkü öyleydim. Onları da dâhil ederek risk alıyordum. "Sanırım tüm sorunlarımıza bir çözüm buldum ama yardımınıza ihtiyacım var." Sirius'a baktım. "Senin de."

Menekşe rengi gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve talimat almak için Ciara'ya baktı. Ciara kollarını kavuşturdu ama sonunda başını salladı. "Dinliyoruz."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Haley, Sirius'u görene kadar Gage kuruluşlarının kişisel kullanımı için ayrılmış olan, fazla kullanılmayan özel laboratuvarı çalışmamıza izin vermekte tereddüt etmişti. Görünüşe göre, feylerin gerçek yeteneği, herhangi bir insanı tek bir gülümsemeyle etkileyebilmektir. Onu suçlayamazdım. Ben de istisna sayılmazdım.

Böylece üçümüz, son bir haftayı alışveriş gezileri ve öğle yemekleri bahanesiyle geçirirken, Ciara Sirius'u her müsait saatte hastaneye götürdü ve biz de test etmesi için mümkün olduğunca çok yonca örneği almaya çalıştık. Ciara, Lach'ın ele geçirdiği kusurlu ürün de dâhil olmak üzere yeni türleri karşılaştırabileceğimiz temel bir örneğimiz olmasını sağlamak için yüzyıllık kişisel zulasını bile bu uğurda feda etmişti. Ağabeyinin rızası olmadan bu malı ona vermesi için kime dil döktüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun, o karşı konulmaz fey cazibesinin ve Bain'le arasındaki nişandan kurtulmanın bir yolunu bulma kararlılığının bir sonucu olduğuna emindim.

Bağlanma töreninin sabahında -ki bu konuda konuşmayı kasıtlı olarak reddediyordu- herhangi bir cevaba yaklaşamamıştık. Sirius hastanede kalmış, işe yarar bir şeyler bulmak için gece boyunca umutsuzca çalışmıştı. Kahve götürmek için geldiğimizde hepimiz zamanın daraldığının farkındaydık.

Danışmanın önünden geçerken kimse bizi durdurmadı ama kalbim yine de hızlandı. Kimsenin içine bakmak istemediğine şükrederek yeni Gucci çantamı omzuma attım. Bu çanta, birkaç gün önce odama bırakılan en az gösterişli olan seçenektir. Yanında, bana ait olan dokuz milimetrelik tabancamın bulunduğu bir kutu ve Lach'dan gelen oldukça ikna edici bir not vardı.

Birkaç gün önce odama bırakılan, içinde dokuz milimetrelik tabancamın bulunduğu bir kutu ve Lach'tan gelen çok ikna edici bir notla birlikte en az gösterişli olan seçenek bu çantaydı. Kızılbaş saldırısından sonra onun haklı olduğuna karar vermiştim ama bundan hiç hoşlanmıyordum.

Ama çantama ağırlık yapan silahla dolaşmıyor olmama rağmen, Ciara için daha çok endişeleniyordum. Birkaç adımda bir göz ucuyla ona bakıyordum.

Acil servise açılan arka güvenlik kapılarından geçebilmemiz için güvenlik taramasından geçerken, "Kendimi kaybetmeyeceğim," diye tısladı.

Küçük bir şaşkınlık ifadesi takınmaya çalıştım. "Kaybedeceğimi söylemedim."

Ciara homurdandı. "Ne zaman izlendiğimi bilirim. Her şey kontrolüm altında."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Ciara'nın sarı Porsche'si ambulans bölümünde gelişigüzel park edilmişti, girişe o kadar yakındı ki birinin ona acil resüsitasyon yapması mümkündü. Kimsenin onun adına kayıtlı bir aracı çekmeyeceğini bildiğim için sesimi çıkarmamıştım. Yine de dengesiz davranışları beni endişelendiriyordu. Bu konuda konuşmaması endişemi daha da artırıyordu.

Ama laboratuvardan birkaç adım kala durdu. "Özür dilerim. Bazen sinirleniyorum."

"Sorun değil." Lach beni anlaşılmamız konusunda kandırıldığında onu vurmaya çalışmıştım. Sevmediği bir adamla evlenirken Ciara'nın kendini nasıl bu kadar sakin tutabildiğine dair

hiçbir fikrim yoktu. Aslında ondan nefret ettiği giderek daha net anlaşıyordu.

Burnundan alaycı ve gürültülü bir ses çıkardı. “Feylerin *hepsinde* asabiyet vardır. Neyse ki benimki en çabuk yatışanı. Annem, benim bir fişek, Shaw’un bir tabanca ve Fiona’nın da bir kar fırtınası olduğunu söylerdi.”

Kendimi durduramadım. “Peki ya Lach?”

“Lach bir bomba.” Ağzı ciddi bir çizgiye dönüştü. “Bu yüzden hepimizden uzak duruyor. Patlayacağından korkuyor.”

Aklıma ıslak, karanlık bir sokak geldi. Onun kontrolünü kaybettiğini gerçekten gördüğüm tek andı. O gece, kendine taktığı o zarif ama her zaman tehlikeli tasmayı elinden kaçırmıştı.

“Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Hepinizi?” Bunu neden söylediğimden emin değildim. Belki de hiç kendi ailesi olmamış biri olarak, aralarında gergin bir ilişki olduğunu görmeye dayanamadığım içindi.

“Ah, bunu biliyorum. Sadece bize daha fazla güvenmesini isterdim.” Laboratuvara doğru ilerlerken gözleri bana doğru kaydı. “Ebeveynlerimiz öldükten sonra bizi korumak onun göreviydi. Birimizi daha kaybedecek diye o kadar endişeleniyor ki başka şeylerin nasıl yapıldığını hatırlamıyor.”

Bunun sonucunda da kız kardeşini başka bir sarayla evlendirmek ve kendisine bunun bir çözüm olacağını söylemek gibi çılgınca fikirler ortaya atıyordu. Ama ben, şehirdeki durumun eninde sonunda Ciara’yı da yüzüstü bırakmasına neden olacağına inandığı için böyle yaptığından şüpheleniyordum. Anne ve babalarının nasıl öldüğünü hâlâ bilmiyordum. Sadece Sirius’un bana savaş hakkında anlattıklarını biliyordum. Hiçbiri ölümleri hakkında konuşmamıştı. Aradan onlarca yıl geçmişti ama ölümsüzler için bunun çok uzun bir süre olmadığından şüpheleniyordum.

Sirius’u bir mikroskobun üzerine kapanmış hâlde bulduk ama Haley, henüz laboratuvarın eşliğini geçmeden bizi durdurdu.

“Daha sonra gelmenizi tavsiye ederim.” Ona getirdiğimiz kahve bardağını aldı.

“Bunu ona vereceğim. Sonra.”

“Bir sorun mu var?” Gözlerimi kısarak omzunun üzerinden arkaya bakarak Sirius’un ne üzerinde çalıştığını görmeye çalıştım.

“On beş dakika önce güneydın dediğim için kafamı koparacaktı.”

Üçümüz de birbirimize baktık. Onun bunu yaptığını hayal etmek imkânsızdı.

“Yoruldu,” diye açıkladı Haley. “Bunun önemli olduğunu biliyorum ama gerçekten dağılmadan önce bir molaya ihtiyacı var.” Desteğini almak için yaptıklarımızdan yeterince bahsetmiştik. Bildiği kadarıyla Sirius, aşırı dozlar için daha etkili bir tedavi bulmak amacıyla Trinity’yi araştırıyor, türün saflığını bozan şey her neyse onu izole etmeye çalışıyordu. Hiçbirimiz “sihir” kelimesini ağızımızdan kaçırmamıştık, bu yüzden Haley, Sirius’un Prag’dan ziyarete geleni dahi bir bilim adamı olduğunu sanıyordu.

Ancak az kullanılan laboratuvarda gece gündüz çalışmasına rağmen, cevapları bulmak için zamanımız tükeniyordu ve her iki arkadaşım da çöküşün eşiğindeydi. Parlak planım buraya kaddı.

“Ve,” diye devam etti Haley. “Garcia ona laboratuvar işleri vermeye çalışıp duruyor. Sirius’un ne yaptığını anlayacak ama sizin daha ne kadar vaktiniz olduğundan emin değilim. Sirius laboratuvar işlerini araya sıkıştırdığı için bu işi yapabiliyoruz. Ama Garcia, Sirius’un gerçekte ne yaptığını anlarsa Lachlan Gage’i arar. O yüzden sormak zorundayım. Neyin peşinde olduğunuzu biliyor mu?”

“Bırak Lach için ben endişeleneyim.” O bir bomba olabilirdi ama ben onu nasıl etkisiz hâle getireceğimi çok iyi biliyordum.

Haley ve Ciara birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. “Hâlâ çıktığınızı kabul etmiyorsunuz, öyle mi?”

“Çıkmıyoruz.” Tam olarak yalan sayılmazdı. Son bir haftadır onu hiçbir zaman beş dakikadan uzun süre görmemiştim. Her seferinde o beş dakikayı çok iyi değerlendirmiş olsa da bu tam anlamıyla bir flört sayılmazdı.

Ciara alaycı bir ses çıkarıp başparmağıyla beni işaret etti. “Şu aptal sırtışa bak. O köprüyü geçti ve sonra da geçtiği köprüyü yaktı. Boku yedi.”

Bu beni yaşadığım şaşkınlıktan kurtardı. “Sana daha önce de söylediğim gibi-”

“Gerçek anlamda söylemedim.” Kolunu benimkine doladı ama Haley’ye göz kırptı. Ciara ve Haley’nin seks hayatımı sanki kamuya açık bir konuymuş gibi tartışmalarına alışmıştım. Söylediğim hiçbir şey onları caydırmıyordu ve bu Ciara’nın ruh hâlini az da olsa düzeltiyordu.

“Beni düğüne davet et yeter.” Haley dudağını ısırarak durakladı. “Kardeşin seni geri aradı mı?”

Başımı iki yana sallarken midemin bulandığını hissettim. Dışarıda olduğunu öğrendiğimden beri Channing’i arıyor ve mesaj atıyordum ama belli ki beni görmezden geliyordu.

Bana sempatik bir gülümsemeyle baktı. “Yola gelecektir. Merak etme.” Haley elindeki kahve fincanına bakarak yüzünü buruşturdu. “Galiba önce bunu ona vermeyi denemeliyim. Belki de masanın üzerine bırakıp kaçırım.”

Onun tavsiyesine uyduk ve Haley kahveyi vermeye kalkışmadan oradan ayrıldık. Ciara, Porsche’sine yürürken ilişki durumumla ilgili olarak benimle hiç durmadan dalga geçti ama saraya dönerken yine sessizleşti. Arabayı dengesiz ve hızlı kullanıyordu -çok hızlıydı- ama neyse ki gözlerini yoldan ayırmıyordu. Saatte otuz kilometre hız sınırı tabelasını hızla geçerken emniyet kemerimi kontrol ettim.

Sonunda sola dönerken araba savrulduğunda sessizliği bozdu. “Neden Haley’nin yanında kardeşimle aranızda hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun?”

Onun Lachlan’la aramızda olan... Bu şey her neyse onun hakkında endişelenmesine şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. “Haley sizin ne olduğunuzu bilmiyor.”

“Peki biz neyiz? Çekici mi? Muhteşem mi? Yetenekli mi?” Bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı.

Görünüşe göre egoizm aileden geliyordu ama yine de sırtıttım. “Feysiniz.”

“Ah, o mu?” Ciara güldü ve omuz silkerek pencereden dışarı baktı. “Bunun ne önemi var ki?”

Bu sorunun cevabına nereden başlayacağımı bilemedim. Fey olmasının neden önemli olduğuna dair milyonlarca neden vardı. Asla yürütemeyeceğimize dair milyonlarca neden. Ama özellikle insan arkadaşlarımla onun hakkında neden konuşmadığımdan bahsettiğini biliyordum. “Çünkü onun hakkında insanmış gibi konuşmak zor. Eğer ağzımdan kaçarsa ve yanlış bir şey söylersem, bir şeyler olduğunu anlar.”

“Yani ikiniz birlikte değilmişsiniz gibi davranmaya devam edeceksiniz.” Gözlerini devirdi ve elini uzatarak radyoyla oynamaya başladı.

Bunu yorumlamanın başka bir yolu yoktu. “Bizimle ilgili hiçbir şeyin ‘birlikte’ olduğumuz anlamına geleceğini sanmıyorum,” dedim havada tırnak işareti yaparak. Aramızda hiçbir şey olmamıştı. Gerçekten olmamıştı. *Denemediğim için değil*, dedi kafamın arkasındaki küçük bir ses ve ona susmasını söyledim. “Aramızda sadece bir anlaşma var.”

“Geçen hafta bir şeyler olduğunu hatırlıyor gibiyim.” Bana şımarık bir gülümsemeyle baktı.

“Ve o zamandan beri hiçbir şey olmadı.” Neredeyse hiçbir şey.

“Onu her gördüğümde *senin* kokunu alıyorum.” Burnunu kaşıdı.

“Her zaman toplantıda.” İlgisiz görünmeye çalıştım ama başaramadım. “Bazen koridorda karşılaşıyoruz.”

Kaşları havaya kalktı, dudakları zafer kazanmış bir ifadeyle kıvrıldı. “*Karşılaşmak* derken, sürekli duvarın dibinde, üstünüzde kıyafet olmadan mı karşılaşıyorsunuz?”

Keşke. “Ben sırlarımı paylaşmam.”

“Bak, buna tamamen destek veriyorum. Kimsenin Lach kadar sevişmeye ihtiyacı yoktur.”

Dudağımı ısırdım, sadece daha fazla soruya yol açacak bir şey söylemekle kendi sorularımdan birini sormak arasında kalmıştım. Merak galip geldi. “O... Sık sık... Yapmıyor mu?”

Gözlerini yoldan bana çevirdi. “Onun çok fazla kadınla birlikte olup olmadığını soruyorsan hem evet hem hayır.”

Sadece yarısı beklediğim cevaptı. Yüzümü tamamen ona çevirebilmek için koltuğumda döndüm. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bazı dönemler geçiriyor,” dedi omuz silkerek. “Hiçbiri ciddi olmayan birçok kişiyle takılıyor,” diye hızla ekledi, sanki bu benim için önemliymiş gibi. “Seninle o pazarlığı yaptığından beri kesinlikle kimseyle görüşmedi.”

“*Beni* kızdırarak boşalıyor olmalı,” diye homurdandım.

“Bence bu, işin sadece bir kısmı,” dedi gülerek.

Bu konuya girmek üzere olduğuma inanamıyordum ama kendimi durduramadım. “Peki, *hiç* ciddi bir ilişkisi oldu mu?”

Gülümsemesi şimdi daha da arsızlaştı. Harika. “Yani, bir asırdır falan olmadı.”

Bu bilgi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana onun hem kaç yaşında olduğunu hem de biriyle ilgilenmeyeli ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatmıştı. “Ben de kurak bir dönem *geçirdiğimi* sanıyordum.”

“Senden hoşlanıyor,” dedi gözlerini tekrar bana dikerek. “Ve bence sen de ondan hoşlanıyorsun.”

“Ondan hoşlanıyor muyum, yoksa onu öldürmek mi istiyorum, karar veremiyorum.” En azından bu doğrudu.

“Şimdi ona âşık olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.”

Omzuna hafifçe vurdum. “Bir ilişkide ne aradığın konusunda endişelenmeye başlıyorum.”

“Sana baktığında nasıl canlandığını görüyorum,” diyerek şakamı geçiştirdi. “Peki, davranışlarını nasıl açıklıyorsun?” Ortaya bir soru attı ve açıklama yapmadan bıraktı. Tuzak olduğu çok açıktı. Onu gerçekten önemsemiyor olsaydım, ne demek istediğini açıklaması için üstelemezdim. Nasıl davrandığı benim için fark etmezdi. Sadece bir sorun vardı...

Yemi yuttum. “Nasıl davranıyor?”

Sırıttı. “Sanki işlerden elini eteğini çekmiş gibi.”

Ona -hem kendisini aydınlatmak hem de kendi iyiliğim için- hayal gördüğünü söyleyemeden telefonu çaldı. Dokunmatik ekranda onun adını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Tam da ondan bahsederken...” Aramayı kabul etti. “Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk,” dediğinde irkildim. Koltuğumda aşağı doğru kaydım ve ondan neden bahsettiğimizi söylememesi için dua ettim.

Ama Lach şakacı bir ruh hâlinde değildi. “Benim... Cate’in seninle olduğunu varsayabilir miyim?”

Benim *neyim*? Bana ne demek üzereydi? Neden duraklamıştı?

Basit bir soru hiç bu kadar çok soruyu beraberinde getirebilir miydi?

Ciara bana manalı bir bakış atıp kaşlarını oynattı. “Evet, öyle.”

“Siz ikiniz evden ne kadar uzaktasınız?” Sesinde kaynayan bir öfke vardı. “Neredesiniz?”

Ciara küfrettiğinde onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Laboratuvardaki şansımız tükenmiş miydi? Çünkü sesi kızgın geliyordu ve bugün onu üzecek bir şey yaptığımı düşünemiyordum.

“Sorun ne?” diye araya girdim.

Bugünkü fazladan analiz kotamı çoktan doldurmuştum. Eve dönüş yolunun geri kalanını onun neden kızgın olduğunu düşünerek geçirmeme gerek yoktu.

“Kardeşin az önce Avalon’un lobisine girdi ve gördüğü ilk kişiyi tehdit etti, o kişi de tesadüfen Bain’di.”

Kahretsin.

“Diğer tüm sarayların önünde.” İki kere kahretsin.

“Eve geliyorum,” diye söz verdim, aniden Ciara’nın hızlı şoförlüğü için şükrederek.

“Ben olsam acele ederdim.” Sesi gergindi. “Ona zarar veremeyeceğime söz vermiş olabilirim ama Bain’e kefil olamam. Ofisimdeyiz.”

Channing şimdi ne halt etmişti? Arama kesildi ve Ciara’ya döndüm. “Bu şey ne kadar hızlı gidiyor?”

Hız göstergesine göre zaten yüz otuzla gittiği düşünülürse, göz kamaştırıcı gülümsemesi midemi bulandırdı. Hızlanmadı. “Kemerini çöz.”

“Bu berbat bir fikir gibi görünüyor.” Ama benim yerime çözmek için çoktan uzanmıştı bile.

“Güven bana,” dedi ve emniyet kemerimin açma düğmesine bastı. Omzumdan kayan kemeri durdurmaya çalıştım ama elini kaldırdı ve parmaklarını şaklatmaya hazırlandı. “Bu arada... Kız arkadaşım.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum, gittikçe hızlanan bir arabadan süzülmenin ne tür bir dehşet getireceğine hazırlanarak.

“Benim dedikten sonra kız arkadaşım diye devam etmek üzereydi.”

Başımı iki yana sallayamadan ve sözleri karşısında hissettiğim umut dalgasını bastıramadan Ciara parmaklarını şıklattı. Dünya değişti ve kendimi tanıdık bir masanın önünde, loş, duman dolu odada bana bakan dört öfkeli feyin arasında buldum.

BÖLÜM OTUZ

“Cate, Tanrı’ya şükür!”

Channing kollarını bana doladığında dönüp ona baktım. Bizi izleyenlere rağmen, tek parça olduğu için rahatlayarak ben de ona sarıldım. Onu en son gördüğümde hastane yatağındaydı ve davranışlarından anladığım kadarıyla oraya geri dönmek istiyordu. Yüzünü buruşturdu ve ben de geri çekilerek yaralanıp yaralanmadığına baktım.

Tişörtü hafifçe kırıkmıştı ama temizdi. Görünür bir çürüğü yoktu. Hatta sonunda saçlarını kestirmiş gibi görünüyordu. Lach’ın ona bulduğu işin ona iyi geldiği belliydi. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım.

“İyisin,” diye fısıldadım.

“Evet, ama hâlâ biraz ağrım var.” Başıyla omzunu işaret etti.

İçimdeki rahatlama kayboldu çünkü iyileşmekte olan yarası, en başta bu belaya nasıl bulaştığımızı hatırlatıyordu. Onu uzak tutmak için yaptığım her şeye rağmen, bela aramak için geri gelmişti bile. “Channing, burada ne halt ediyorsun?”

Diğerlerine baktı. “Ben de sana aynı şeyi sorabilirim.”

“Telefonlarıma cevap vermedin.” Yine de eğer verseydi bile muhtemelen ona nerede olduğumu söylemekten kaçınırdım.

“Belki de kefaletimi ödeseydin...”

Aurora yüksek sesle, “Onları biraz yalnız bırakmalıyız,” diye araya girdi. Sempatik bir gülümsemeyle Bain ve Oberon’u odadan dışarı çıkardı. Channing ona Sirius’u mu hatırlatmıştı, yoksa bu empati gösterisi bir kız kardeşin diğerini desteklemesi miydi, merak ettim. Dışarı çıkarken ona minnettarlığımı başımı sallayarak ifade ettim.

Lach ayağa kalktı fakat onlarla çıkmak yerine masanın etrafından dolaştı. Ona ters ters baktıysam da parmağını kaldırdı ve kapıyı çarparak kapattı. Kollarını kavuşturdu ve başını eğip masaya yaslandı. Anlaşılan kalıyordu ama bu işi bana bırakacaktı.

“Lütfen bana *onunla* bir anlaşma yapmadığını söyle,” diye sordu Channing, parmağını Lach’a doğru uzatarak.

Bu konuşmanın iyi bitmeyeceğini zaten biliyordum. “Channing...” Ne diyeceğimi bilemedim. Lach’a yalvaran bir bakış atarak gözlerimi kapıya doğru çevirdim ama onun yüzündeki ifade değişmedi. Ondan ne yapmasını istediğimi biliyordu. Ama yapmayacaktı.

Channing küfretti ve hızla ona döndüğümde bizi izlediğini gördüm. Gördüğü şey karşısında omuzları çöktü ve sendeleyerek en yakındaki sandalyeye doğru ilerledi. “Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Derin bir nefes aldım ve kendime en başta bu pazarlığı yapmamın tek sebebinin o olduğunu hatırlattım. Bunu hatırlamak her nasılsa onun isteğini reddetmemi hem kolaylaştırdı hem de zorlaştırdı.

“Bunu yapamam.”

Gerçek yüzünden iki büklüm oldu ve titremeye başladı. Sırtını ovmak için elimi uzattım ama boğuk sesle bir küfür savurarak beni uzaklaştırdı. Söyleyecek doğru bir şey bulamadan Channing ayağa fırladı ve daha fazla küfür ederek volta atmaya başladı.

Lach doğruldu, müdahale etmeye hazırdı ama ben parmağımı kaldırdım. Masaya yaslandı ve Channing'in tedirgin adımlarını izlemeye başladı.

Kardeşim sonunda durdu ve başını eğerek boş gözlerle yere baktı. "Gagelerden uzak durma konusuna ne oldu?"

"İkimizden *biri* yapmadı," diye kestirip attım. Sakin kalmak onu sakinleştirmenin en iyi yoluydu ama yanlış bir şey yapmışım gibi davranmayı reddettim.

"Onlara neden bulaştın ki?" Bana döndüğünde gözleri beraktı ama çaresiz nöbetine devam etmeden önce bakışlarında vahşi bir ifade dolaştı. "Sana bu işi hallettiğimi söylemiştim." Lach'a doğru bakarak kaşlarını çatı. "Ne yaptın sen?"

"Bir anlaşma yaptık." Ona yalan söylemek için hiçbir neden yoktu. Lach'la yaptığım anlaşmayı bozacağıma inanmak için hiçbir neden yoktu. Bilmecesine verecek bir cevabım yoktu. Aramıyordum bile.

Durdu ve dehşet dolu bir ifadeyle baktı. "Ne olduklarını biliyorsun," diye inledi. "Seni uyarmaya çalıştım."

Ama yapmamıştı, değil mi? Hastanedeki tepkisini, sürekli bir şeyler söylemeye çalışıp söyleyemediğini düşündüm.

Lach'a döndüm. "Vurulduğu gece bana senin bir fey olduğunu söylemeye çalıştı ama söyleyemedi. Neden?"

"Saraya sihirle bağlı olan insanlar bundan bahsedemezler," diye itiraf etti.

Channing bunu biliyordu ve beni uyaramamıştı. Sonra da Lach araya girdiği için hapisten çıkmıştı ama beni burada canavar olarak gördüğü bir adamla bulmuştu. Bunun kardeşime nasıl görüldüğünü düşünürken bir elimi boğazıma götürdüm.

"Sana ne yaptırıyor?" Channing bana bakamayacak kadar iğrenmiş bir hâlde bakışlarını yere çevirdi.

"Hiçbir şey, gerçekten." Yapmak istediğim son şey Lach'ın önünde Channing'e karmaşık ilişkimizi açıklamaktı.

“Bana yalan söyleme,” diye hırladı Channing. “O pislik işine gelmedikçe hiçbir şey yapmaz.”

“*O pislik* tam burada duruyor,” diye hatırlattı Lach.

İkimiz de onu görmezden geldik. Mümkün olduğunca rahat davranmaya çalışarak elimi salladım. “Önemli bir şey değil.”

“Önemli olmayan ne?” diye sordu Channing. “Ona ne verdin?”

Yapabileceğim en iyi şey Channing’i bir sorun olmadığına ikna etmektir. Anlaşma yapılmıştı. Pazarlık tamamlanmıştı. Ben Lachlan Gage’e aittim ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. “Geceleri buraya geliyorum ve sabaha kadar kalıyorum.”

Ciara’nın nişanını ya da Channing’in canavar olarak gördüğü adamla aynı koridorda uyuduğumu açıklamanın zamanı değildi. Ama ona yalan söylemeyecektim.

Yüzündeki kan çekildi ve bir sandalyenin arkasına tutunmadan önce bir adım tökezledi. “Geceyi onunla mı geçirmek zorundasın?”

Bunun ona nasıl geleceğini düşünmemiştim. “Öyle değil,” dedim biraz fazla hızlı bir şekilde.

“Nasıl?” diye sordu Channing, sesine sızan şüpheyle.

“Takılıyoruz.” Tam olarak öyle değildi. “Ben onun hayatını cehenneme çeviriyorum, o da benim canımı sıkıyor.”

Anlaşmamızın bu tanımı karşısında Lach dudaklarını hoşnutsuzlukla birbirine bastırdı ama ses çıkarmadı.

Yüzümü inceleyen kardeşimin mavi gözlerinde bir fırtına koptu. “Hepsi bu kadar mı? İkinizin arasında başka bir şey yok mu?”

Yutkundum. Lach’ın tadımı bildiğini ya da penisi ellerimdeyken ne kadar iyi hissettiğimi duymasına gerek yoktu. Hayır. Bunlar sadece gerektiğinde açıklanacak şeylerdi ve kimsenin, özellikle de kardeşimin bilmesi gerekmiyordu. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Channing yüzünü buruşturdu ve itiraf etmeyi reddettiğim şeyi duymuş gibi parmaklarını şakağına bastırdı.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu. Sesi o kadar yumuşaktı ki tamamen hareketsiz kaldım.

“Sabaha kadar,” diye tekrarladım.

Hafifçe nefes alarak başını iki yana salladı. “Bunu daha ne kadar yapman gerekiyor?”

Dudaklarımı yalayarak Lach’e baktığımda sessiz ve donuk bir yüzle durduğunu gördüm. “Teknik olarak mı, gerçekçi olarak mı?”

“Ne kadar sürecek, Cate?” diye sordu Channing.

“Beni serbest bırakmaya karar verene kadar.” Gerçeğe yakın bir cevaptı ve bunu sindirmesi, anlaşılmamızın gerçek şartlarını kabullenmesinden daha kolay olacaktı.

Nefesi kesik kesik gidip geliyor, göğsü kabarıyordu. Lach’a döndü. “Onu serbest bırakırsan her şeyi yaparım...”

“Sakın buna cüret etme,” diye sözünü kestim, o kendi hayatını mahvetmeden önce. “Bu benim kararımdı.”

Ama Channing yine başını iki yana salladı. “Eminim öyleydi. Bunu benim yüzümden yaptın. Şimdi izin ver düzelteyim.”

Lach’a döndüm. “Bu işe karışma,” diye uyardım benim... Her neyimse.

Channing ona döndü ama ilerlemedi. “Bırak onu gitsin.” Sesi titriyordu, alt dudağı seğiriyordu. Bu bir talep değildi. Bir yakarıştı. “Ne istersen yapacağım. Öte Dünya’da yaşayacağım. Ne istersen yaparım.”

Lach bir an düşünürken bir elimi ağzıma kapattım ve hıçkırıklarımı zorlukla bastırdım. Gözleri benimkileri buldu ve başını iki yana salladı. “Cazip bir teklif ama hayır. Ablan çok daha güzel. Sanırım o bende kalacak.”

Gözlerimi kapadım, gözümünden tek bir damla gözyaşı aktı ve duruma müdahale etmesi için evrene yalvardım.

“Seni orospu çocuğu!” Channing ona doğru yürümeye başladı ama Lach sadece elini kaldırıp tırnaklarını inceledi. Ve Channing donakaldı. Vücudunun anormal pozisyonundan işin içinde sihir olduğunu anladım.

İçimi çektim ve ağlamaklı gözlerimi öfkeyle sildim. Kardeşimi gitmesi için zorlamalıyım. Tabii ki durumu daha da kötüleştirecekti. “Lach, yapma,” diye mırıldandım.

Lach ikimize de bakmadan tırnaklarını inceledi. “Ablan için duyduğun endişe takdire şayan ama seni temin ederim, benim yanımda tamamen güvende.”

“Saçmalık,” dedi Channing sıkıdığı dişlerinin arasından. Sanki çenesi bile hareket etmeyi reddediyormuş gibiydi. “Senin yanında kimse güvende değil.”

Lach’ın gözleri gölgelerle doldu ve artık sabrının taşıtığını anlamıştım. “Ona kalacak bir yer verdim, onu eğlendirdim ve *arkadaşlığından keyif* aldım.”

Onu öldürecektim. Sözlerindeki imayı yanlış anlamamanın imkânı yoktu.

Channing nihayet konuşmaya cesaret ettiğinde, her kelimesi acı doluydu. “Onunla yatmak zorunda olmadığını söylemiştin.”

Lach sıırttı. “*Zorunda* değil...”

“Susun!” diye bağırdım ikisinden de bunalarak. “Lach ile anlaşma yaptığımdan beri yapmak istemediğim hiçbir şey yapmadım.” Dikkatimi Channing’den Lach’a çevirdim. “Ve onun kafasını karıştırmaya çalışmayı kes. Bu senin feylerle olan sidik yarışlarından biri değil ve ben de bir ödül değilim.”

Lach’ın çenesindeki bir kas sanki cevap vermemek için kendini zor tutuyormuş gibi kasıldı. Sonunda omuz silkti. Bu tam olarak aradığım kabullenme değildi ama yine de bir şeydi.

“Şimdi onu serbest bırak,” dedim usulca.

“Uslu duracak mısın?” diye sordu Lach kardeşime alaycı bir ses tonuyla.

Channing öylece ona baktı.

İçimde bir şeyler koptu. *“Hemen.”*

Lach homurdanarak bir elini salladı. *“İyilikseverliğimden pişman olmadan önce git buradan.”*

“Ne iyiliği?” Sihir onu özgür bıraktığında Channing solgunlaştı. Kapıya doğru geri geri giderken bize ters ters baktı, gözleri sanki ne yapması gerektiğini düşünür gibi Lach ve benim aramda gidip geldi. Fey prensinin emirlerini mi dinleyecekti, yoksa ablasını mı kollayacaktı?

“Git,” diye içimi çektim. “Ben iyi olacağım. Bu pislikle başa çıkabilirim.” Ama Channing tereddüt edince ona doğru yürüyerek omuzlarından tuttum. “Benim için endişelenmene gerek yok,” diye fısıldadım.

Boğazının hareketinden söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu. Dışarıya bir adım atmıştı ki, Lach arkasından seslendi:

“Channing, ablan senin hayatına karşılık kendi hayatını teklif etti.”

“Bunu yapmasını ben isteme...”

“Bunun bir önemi yok,” diye araya girdi. “Sana dokunmayacağım. Bu anlaşmamızın bir parçası. Ama onlara hakaret edecek kadar aptalsan, başka bir ailenin seni öldürmesini engelleyemem. Bu yüzden başka bir feyi tehdit etmeden önce ablanın hâlâ bana borçlu olacağını unutma. İleride bunu hatırlayacak kadar saygılı ol.”

Channing az kalsın nelere sebep olacağını anlayınca yüzü kızardı. “Aklım başımda değildi...”

“Kesinlikle,” diye alay etti Lach. “Yani ablan söz konusu olduğunda, düşünme işini bana bıraksan daha iyi olur.”

Onu kesinlikle öldürecektim. Kapıyı işaret ettim. “Channing, önemli bir olaya tanık olmadan önce git buradan.”

Lach kaşlarını kaldırdı. “Tehditlere geri mi döndük?” Gözlerim kısılinca homurdandı. “Bir daha düşündüm de onu evine ben bırakayım.” Parmaklarını şıklattı ve Channing ortadan kayboldu.

Kardeşim yeniden ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakındım. “Onu nereye gönderdin?”

“Onun için en iyi yere. Bir hapisane hücreğine.”

Haklı olmasından nefret ediyordum, özellikle de Bain kendisine edilen hakareti unutana kadar. “Bunu yapmadın!”

“Onu serbest bırakacaklar.” Parmağıyla beni çağırırdı.

Ben ise sadece ona bakmakla yetindim. “Ne yapıyorsun?”

“Öpüşüp barışalım mı?” diye önerdi.

Kan beynime sıçradı ama kıpırdamadım. “Önce kavga etmeliyiz.”

İçini çekerek masasının üzerindeki kâsedden bir elma aldı. Keskin dişleriyle elmadan bir parça koparıırken başını salladı.

“Buna hiç hakkın yoktu.” Sesim titriyordu ama artık umursamıyordum.

Elini indirdi, kaşlarını kaldırırken elmayı unuttu. “Neye hakkım yoktu? Kardeşinin hayatını kurtarmaya mı?”

“Aramızda bir şeyler olduğunu... *İma* etmeye.” Channing’in halıda aşındırdığı yolu arşınladım, yani Lach’dan uzak durabilmek için. Ellerini kendine saklaması konusunda ona güvenmiyordum ve kafamın net olması gerekiyordu.

“Aramızda bir şeyler *oluyor*,” dedi yavaşça.

“Evet, ruhuma sahiptin,” diye karşılık verdim. “Bu yüzden burada yaşamak zorundayım.”

Burun delikleri açıldı ve boynundaki damarlar gerildi. “Anlaşmamızdan benim çıkarımın ne olacağını çözmeye yaklaştın mı, Cate?” Alt dudağını yaladı. “Bunu, parmaklarım bacaklarının arasındayken mi çözmeye çalışıyorsun? Ya da bütün günü kız kardeşimle geçirirken mi? Güvenli evimde uyurken mi?”

Yemeğimi yerken mi? Beni öptüğünde bunu çözmeye daha mı çok yaklaşıyorsun? Bana *eve geleceğini* söylediğinde?”

Altan alta beni suçlayan öfkeli sözlerdi bunlar. Çünkü haklıydı. Denemeyi bırakmış ve en büyük hatayı yapmaya, ona güvenmeye başlamıştım. Ve şimdi, bu keskin gerçek doğrudan kalbimi parçalarken, kanadığımı görmesine izin vermeyecektim.

“Yani bu sana kardeşime böbürlenme hakkı veriyor öyle mi? Bana sahip olduğun için? Hayatımın yarısını benden çaldığın için? Söyle bana Lach, bana nasıl bir seçenek sundun?” Hareket etti, masasına tutundu ve büyük bir kuvvetle kavradı. Tıpkı yatağıma yaptığı gibi masa da parçalandı. Sesten irkildim ama durmadım. “Peki ya Ciara? Ya Shaw? Benimkini mahvettiğin gibi ailenin hayatını da mahvetmeni izleyerek kardeşimi nasıl seveceğimi öğrenebilir miyim sence?”

Kelimeler ağzımdan çıkmıştı, düşünmeden fırlamıştı ve geri almam imkânsızdı. Kelimeler hedefine ulaştığında irkildi. Parmak eklemleri bembeyaz kesildi, ahşap masa ellerinin altında çatırdadı.

Lach masayı bıraktı ve ben donup kaldım, bana doğru gelip... Bana ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama o sadece doğruldu, donuk bir sesle, “Seni mahvedeceğimi söylemiştim,” dedi. Saatini kontrol etti ama bana bakmadı, bana doğru ilerlemedi. “Bir toplantım var.”

Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu. O gittikten sonra uzun süre orada durdum, o boş sözler kendi sözlerimle birlikte kafamın içinde tekrar tekrar dönüp durdular.

Sonra beni mahvettiler.

Ona izin vermiştim ama bunu nasıl yapacağını fark etmemiştim. Beni tam olarak anlayamadığım bir şekilde mahvetmişti. Çünkü haklıydı. Anlaşmadan kaçmak için bir yol aramıyordum. Sarayına ve ona yardım etmeye çalışıyordum. Ona ait bir yatakta yanımda olmasını dileyerek uyuyordum. Kız kardeşiyle gülüyor

ve erkek kardeşinin şakalarına söyleniyordum. Evim diye buraya, onlara, bu aileye, *ona* dönüyordum.

Dakikalar önce onun doldurduğu boşluğa bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kalbimin yerine bıraktığı boşlukta şimdi kavgamız yankılanıyordu.

Birbirimizi mahvetmiştik.

BÖLÜM OTUZ BİR

Günün geri kalanında herkesten kaçtım ama kendi zihnimden kaçamadım. Son birkaç hafta içinde fey anlaşmaları hakkında bir iki şey öğrenmiştim. Lach, Channing'e zarar vermeyeceğine yemin etmişti ama bu sözün diğer feyleri, hatta doğrudan emri altındakileri de kapsadığını varsaymak aptalcaydı. Ve Channing'e, bizim anlaşmamızın kardeşime bir şey olması durumunda bile geçerli olacağını söylediğinde, ne kadar aptal olduğumu fark etmiştim.

Yine de Avalon'a girip Cehennem Sarayı Prensi'ni tehdit ettiğinde bile kimse Channing'e dokunmamıştı. Çünkü anlaşmamızda olmamasına rağmen Lach onu korumuştur. Lach bunu benim için yapmıştı ve ben de kendime duyduğum öfke ve hayal kırıklığını ona yönelterek ona teşekkür etmiştim.

Çünkü anlaşmayı bozmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Çünkü bir parçam anlaşmayı bozmak istemiyordu ve bunu kendime itiraf etmek yerine anlaşmamızı onun yüzüne vurmuştum.

Çünkü vaat ettiği yıkım, tahmin edebileceğimden çok daha korkutucu bir şeydi. Sahip olmak için kendime asla izin vermediğim bir aile, bir ev ve milyonlarca küçük şeydi. Lach yalnızlığımı, korkumu, *daha fazlasını* beklemediğim bir gelecek görme yeteneğimi mahvetmişti.

Ve Channing konusunda açıkça haddini aşmış olsa da hatalı olan tek kişi o değildi.

Bu yüzden o akşamki etkinlik için tek başıma giyinirken bir yandan da özür dilemek için cesaretimi topladım. Bağlanma töreni hakkında tek bildiğim, her sarayın şahitlik etmek için orada olacağıydı, bu yüzden Yeraltı Sarayı'na özgü yeşil renkte giyindim. Kimse bana böyle yapmamı söylememişti ve Lach'ın bu sabahki tartışmadan sonra itiraz edip etmeyeceğini merak ediyordum. Hatta yüzüme bile bakar mı, bilmiyordum. Ama onun sarayını temsil etmek doğru geliyordu, burayı kendi sarayım gibi hissetmeye başlamıştım.

Elbisemin incecik kumaşı zümrüt ve obsidyen ipliklerden dokunmuştu, bedeni sıkıca saran korsesi göğüslerimi yukarı kaldırıyor. Saf altından dokunmuş ikiz askılar da onları örtüyordu. Elbise belimi sıkıca kavıyor, bacaklarımın aradan geçmesine izin verecek şekilde üst üste binen birkaç kat hâlinde bollaşıyordu. Saçlarımı gevşek bir şekilde topladım, gözlerime buğulu bir tonda far sürdükten sonra kömür karası göz kalemiyle acımasız darbeler attım ve dudaklarımı kıpkırmızıya boyadım. Aynaya baktığımda, Yeraltı Sarayı prensinin yanına yakışacak bir yaratık gördüm. Tabii beni kabul ederse.

Lach kolyemi geri vermemişti, bu yüzden saat bana zamanın geldiğini söylediğinde, ortak katın antresine doğru ilerledim. Roark ortadaki masaya yaslanmış, telefonunda bir oyun oynuyordu. Kafasını kaldırıncaya donup kaldı. Ürperdim, neyin yanlış olduğunu görmek için üzerime bakarken ayakkabımın üzerinde tuvalet kâğıdı falan bulmayı bekliyordum.

Ama Roark gözlerini kocaman açarak elini kaldırdı. "Bu gece onu öldüreceksin." Sırıttı ve bir kolunu uzattı. "Seni saraya götüreceğime söz verdim ama önce lobide durup nöbetçi gardiyanlarla konuşmam gerekiyor."

Başımla onayladım, boğazımdaki yumru büyürken kolumu onunkine doladım. Belki de Lach bu akşam beni diğer herkesin üzerine atmayı planlıyordu, en başta da penumbrasının.

“Eski usulü deneyelim.” Roark asansör panelindeki aşağı düğmesine bastı. Kapılar anında açıldı ve açık tutmak için kolunu uzattı. “Önden buyurun.”

Asansöre girerken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Roark lobinin düğmesine basarken beni inceledi. “Konuşmak ister misin?”

Teklifi karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Birlikte çok fazla zaman geçirmemiştik, bu yüzden ya duygularım yüzünden okunuyordu ya da Lach ona bu akşam Yeraltı Sarayı’na gelirken neden bana eşlik edeceğini söylemişti. Hangi seçeneğin kulağa daha kötü geldiğinden emin değildim. “Bu öğleden sonra Channing’le yaşananlar yüzünden Lach’ın benden nefret edip etmediğini merak ediyorum.” Daha doğrusu, sonrasında olanlar yüzünden...

“Nefret mi?” Yumuşak bir sesle kıkırdadı. “Lach’in seninle ilgili herhangi bir şeyden nefret edebileceğini sanmıyorum.”

Haklı olup olmadığını düşünürken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonunda yutkundum. “Tüm bunları nasıl dengelediğini anlamıyorum. Sihir, gölgeler, baskı. Ben her şeyi mahvetmeden kardeşimle bir kez yüzleşmeyi bile zar zor başarıbiliyorum.”

“Lach bir sürü şeyi mahvediyor,” dedi beni temin edercesine. “Ama bizim dünyamızda ışık ve gölge var. *Bizler ışık ve gölgeyiz.* Onlar bizim sihrimizin temel unsurları. Biri olmadan diğeri var olamaz. Bu *her* birimizin içinde vardır. İmkânsız gibi gelse bile dengede kalmayı benimsemeliyiz. Tahtta oturanlar için bu daha zordur. O saraylarda ışık daha güçlüdür; bizimkinde ve Bain’in kinde gölge daha güçlüdür. Lach’ın penumbrası olarak, ona bu dengeyi sağlamasında yardımcı olmam gerekiyor. Hangi seçimlerle yaşayabileceğine karar vermesine yardım etmeli ve asla yapamayacağı bir seçim yapmak zorunda kalmaması için dua etmeliyim. Ama aslında, *hepimizin* yapabileceği tek şey bu ve eğer gerçekten şanslıysak, doğru yolu seçmemize yardımcı olacak ve seçmediğimizde de bizi sevecek birini buluruz.”

Sözlerindeki ima karşısında, sanki görünmez bir meşale uzatıyormuş ve kabul edip etmeyeceğimi görmek için bekliyormuş gibi, beni olduğum yere mıhlayan bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesimi tuttum.

Asansör lobi katına geldiğinde, “Yeterli olduğumdan emin değilim,” diye itiraf ettim.

Roark kapıları kapalı tutmak için düğmeye bastı. “O, öyle olduğunu düşünüyor ve öyle olmasan bile yine de seni istiyor.” Bana hafifçe gülümsedi. “Ayrıca, denge ve kabullenme her iki taraf için de geçerli, *prenses*,” diye ekledi göz kırparak.

Söylediklerini sindirerek yutkundum. “Teşekkür ederim.”

“Benim işim ona, *ikinize* göz kulak olmak.”

Başımı eğdim, belki de Roark’un bizi bu kadar yakından izlemesinin nedeni buydu. “Bu yüzden mi... Bizi *rahatsız* ediyordun?”

Gülümsediğinde, bana Lach’ı o kadar çok hatırlattı ki kalbimin acıdığını hissettim. Yaşamları boyunca bu ifadeyi el ele vererek mi kusursuz hâle getirmişlerdi? “Siz ikiniz boyunuzdan büyük işlere kalkıştınız.” Bunu itiraf etmesine şaşırıp kaldığımda sırtıtışı daha da büyüdü. “Size eşlik etmek işimin bir parçasıydı.”

“Ama durdun. Ne değişti?” Bunu ondan, onu en iyi tanıyan kişiden, her zaman izleyen ve tartan gölgesinden duymaya ihtiyacım vardı.

Düğmeyi bıraktı ve kapılar açıldı ama kapıları benim için tutmak üzere adım atarken, “Birbirinize bakış şekliniz,” diye fısıldadı.

Roark, lobide görevli muhafızlarla konuşurken ben de verdiği cevabı düşündüm. Öte Dünya’ya doğru yola çıkıp Yeraltı Sarayı’nın balo salonunun önüne geldiğimizde hâlâ bunu düşünüyordum.

Balo salonu dört bölüme ayrılmıştı ve her biri ayrı bir sarayın eşsiz sihrine ithafen dekore edilmişti. Misafir sarayların konukları için masalar ve sandalyeler yerleştirilmişti. Işık sarayları

salonun bir tarafında toplanmıştı. Astral Saray'ın katılımcıları üzerlerinde parlayan gece göğü kadar zarif ve incelikle seçilmiş mor ve mavi tonlarında örtülere bürünmüş yüksek masa ve sandalyeler etrafında toplanmışlardı. Başlarının üzerinde yıldızlar parıltıyordu ve ben izlerken, sihrin merkezindeki ay yavaşça evreler arasında değişiyor, gittikçe büyüyerek dolunaya dönüşüyor ve tekrar küçülüyordu. Yanlarındaki alan altınla süslenmiş saf fildişi tonlarındaydı. Her masanın ortasını aydınlatan yıldız patlamaları, birbirlerini ziyaret eden Kutsal Saray feylerinin yüzlerini aydınlatıyordu.

Ve balo salonunun uzak tarafında, ışık saraylarının karşısında onların gölgeleri belirliyordu. Altın lake sandalyelerin ve masaların üzerinde, yanmakta olan alevler gibi titreşen kıpkırmızı kumaşlar asılıydı. Cehennem Sarayı'nın üyeleri bile altımızda akan erimiş sihirden gelen karanlık enerjiyle dans ediyor gibiydi.

Ama beni cezbeden son köşeydi. Çiçekli sarmaşıklar parlayan siyah sandalyelerin etrafına sarılmıştı, Yeraltı Sarayı için diğerlerinden daha fazla oturma yeri gerekiyordu. Ama karanlık orada toplanan feyleri gizlemiyordu. Aksine, gölgeler etraflarını sararak güvenli bir sığınak vaat ediyor, kıvrımlı sarmaşıklar gibi hareket ediyorlardı

Roark beni Yeraltı Sarayı'na ayrılan kısmın ön sırasında bir koltuğa yönlendirdi ve yanındaki koltuğa da kendisi oturdu. Balo salonunun kapısı açıldığında tepedeki ışıklar söndü ve toplanan konukların üzerine bir sessizlik çöktü.

Bain, Cehennem ve Kutsal Saraylarını birbirinden ayıran koridorda ilerledi. Smokininin göğüs cebine sıkıştırılmış kıpkırmızı ipek bir kumaş dışında tamamen siyah giyinmişti. Kıyafetinin karanlığı soğuk, keskin yüz hatlarını vurguluyordu ve gümüş beyaz saçlarıyla buzdan yontulmuş gibi heykel gibi görünüyordu. Ortadaki açık alana ulaştığında, salonun karşı tarafındaki bir başka kapı açıldı. Ciara ve Lach içeri girdiler.

Arkadaşım her zamanki tarzından daha ağırbaşlı bir elbise seçmişti. Fildişi rengi ipek elbisesi, kıvrımlarının üzerinde süzülerek

onu gevşekçe sarıyor ve boynunda bir düğümle toplanıyordu. Ciara mücevher takmamıştı ve yüzü dinçti, sadece yanaklarında soluk bir allık ve teninde hafif, altın rengi pırıltılar vardı. Saçları gevşek bukleler hâlinde sırtından aşağı dökülüyordu. Hayranlık uyandırıcıydı ama nefesimi kesen onun yanındaki fey oldu.

Lach'ın klasik smokini kaslı gövdesine oturacak şekilde dikilmişti, kumaşın altındaki yırtıcı, biçimli vücudu görmezden gelmek imkânsızdı. Koyu renk saçlarını geriye yatırmıştı, güzel yüzü ve ıslıl ıslıl parlayan gözleri ortaya çıkmıştı. Ama bakışları boştu, tıpkı öğleden sonraki tartışmadan bu yana hissettiğim gibi.

İkili, Bain'den daha yavaş yürüyordu, sanki ikisi de her adımı korkuyla atıyormuş gibiydi. Lach, Bain'in Ciara'nın nişan konusunda hevesli olmadığından şüphelendiğinden bahsetmişti. Bu geceden sonra çok az kişi şüphe duyacaktı. Birçoğu bilecekti. Ama nedense Lach bu konuda daha az heyecanlı görünüyordu.

“Bunu neden kabul ediyor?” diye fısıldadım Roark’a.

Kafamı kaldırdığımda çenesini sıkmış olduğunu gördüm.

Roark'un gözleri Ciara'yı takip ederken, alçak ve gergin bir sesle cevap verdi. “Lach seçimlerini acı ve kayıp üzerinden hesaplıyor. Başkalarının ne kadar acı çekeceğini, kimin acı çekmeyi hak ettiğini, kimin kaybedeceğini ve kendisinin neyi kaldırabileceğini. Ama her zaman en çok bir kişi acı çeker, en çok bir kişi kaybeder. Bunu uzun zaman önce kabul etti. Bence sen onun verdiği ilk bencilce karardın.”

Ciara'nın dingin yüzünden ya da gözlerinde parlayan korkudan başka bir yere bakamıyordum. “Bununla yaşayabilecek mi?”

“Bunu zaman gösterecek. Bu bağlanma töreni belki de lütuf olur.”

“Sihirli evlilik sözleşmesi,” diye fısıldadım.

Başını onay verir gibi salladı. Roark prensi, kız kardeşini kederine teslim ederken gözleri hâlâ Ciara'yı izliyordu.

İkili Bain'e ulaştığında, Lach kız kardeşiyle nişanlısının arasına girdi ve cebinden uzun, altın bir ip çıkardı. Konuşmadı. Bunun yerine ipi Bain'e uzatıp geri çekildi. Bain öne doğru hamle yaparken, Ciara da nişanlısına biraz daha yaklaştı.

Etrafımızda birkaç kişi mırıldanıyor, başlar birbirine eğilmiş kısık sesle konuşuyordu ve bu garip sessizlik karşısında şaşkınlığa düşen tek kişi ben miyim diye merak ediyordum.

"Pekâlâ, nedir bu?" diye mırıldandım. Eğer kimse konuşmayacaksa, altyazıya ihtiyacım olabilirdi.

"Bu eski bir gelenek, tarihimize kadar uzanıyor," dedi sessizce ama etrafımızdaki birkaç kişi dinlemek için hafifçe döndü. "O zamanlar, iki fey çiftleşmek üzere harekete geçerse..."

"Çiftleşmek mi?" Neredeyse boğuluyordum.

"Çiftleşmek," diye tekrarladı, alçak ve pürüzlü bir sesle. "Merak etme. Bizim için bu seksten daha fazlası. Çiftleşmek, ruhunu kalıcı olarak bir başkasına bağlamayı seçmektir. Eğer bir çift bunu yapmak isterse, el ele tutuşurlar." Başıyla Ciara ve Bain'i işaret etti ve o sırada Ciara bir kolunu uzattı. Bain ipi etrafına sararken kolu hafifçe titredi, ipi birkaç kez bileğinden sarkacak kadar gevşek bir şekilde doladı. "O zamanlar, çiftler bir yıl ve bir gün birlikte yaşar ve sihrin mühürlenmesini beklerlerdi. Eğer sihir onları gerçek eşler olarak görürse -eğer aşklarının özverili olduğuna karar verirse- bağlanma kalıcı olur, dünyanın görmesi için tenlerine kazınır ve ruhları birbirine bağlanırdı."

"Ruhunu onunkine mi bağlıyor?" diye tısladım, oraya koşup buna bir son vermeli miyim diye düşünerek ve Lach'ın onları neden daha önce durdurmadığını merak ederek. Bu Ciara'ya vaat edilen sıradan, politik amaçlı bir evlilik değildi. Bain neyin peşindeydi?

Ama Roark bakışlarını törenden ayırıp bana çevirirken duygusuz bir sesle güldü. "O tür sihirler uzun zaman önce öldü. Çiftleşme bağıyla sonuçlanan bir bağlanma töreninde hiç

bulunmadım ve tahminimce ikisi de özverili bir aşk yaşama tehlikesiyle karşı karşıya değiller.”

Haklıydı. Gözlerimi sessiz törenden ayırmadan koltuğuma yerleştirdim. Bain kendi elini Ciara'nın koluna doladığı gevşek ipin üzerinden geçirerek parmaklarını Ciara'nın ön koluna doladı. Ciara da onunkine aynısını yaptı. Kalabalık bir anda alkışlamaya başladı ama ben sadece bakakaldım.

Roark yüzünü buruşturdu. “Ve şimdi bu işi iptal etmek için bir neden bulmayı umuyoruz.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne?”

“Bugünlerde bağlanma töreni, evlilik denemesi gibi bir şey. İkisinden biri herkesin önünde verdikleri sözü bozmak için uzlaşamaz bir sebep bulursa, her şey feshedilir. Eğer nikâhı kıymış ve evlenmiş olsalardı, ikisi için de bir çıkış yolu yoktu.”

Bain sanki Ciara'ya bir iyilik yapmış gibiydi ama nedenini anlayamıyordum. Belki de Lach'ın onları o yoncayla zehirlemeye çalıştığına gerçekten inanıyordu. Ya da belki bir şeylerin peşindeydi. Ama şimdi Ciara'nın bir çıkış yolu vardı, tabii...

“Ya sihir aralarındaki bağı mühürlerse?” diye sordum, Bain ipi çözüp ipin onları bağladığı yerde oluşan yeni dövmeleri gözler önüne serdiğinde midem kasılıyordu.

“Mühürlemez.” Yorgun bir şekilde iç çekerek başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, o tür sihirler çoktan öldü. Yine de ipin üzerinde bir sihir var; dövmeler de bu yüzden. İçlerinden biri haklı bir sebep beyan ederse, sihir bunun doğru olup olmadığını belirleyecek ve ikisini de serbest bırakacak.”

Ancak bu büyük açık kapıya rağmen, Bain, dövmeleri herkesin görmesi için onun elini kaldırdığında Ciara biraz solgun görünüyordu. Daha büyük bir alkış koptu ve çok geçmeden bir sıra oluşmaya başladı, tüm konuklar çiftle konuşmak için bu sıraya katılıyordu.

Bir yıl ve bir gün boyunca bir evlilik denemesi içinde sıkışıp kalmaktan daha kötü olan tek şeyin, iyi dileklerde bulunanlar

size yaltaklanırken bu konuda mutluymuş gibi davranmak olduğunu düşündüm.

“Beni ön tarafa götürür müsün?” diye sordum Roark’a. Ciara’ya bakarak suratsız bir tavırla başını salladı.

Kalabalığın arasında ilerlerken, yanımda Yeraltı Sarayı penumbrasını gören hiç kimse şikâyet etmedi. Aurora’nın iyi dileklerini sunmasını bekledikten sonra öne atılıp Ciara’ya sıkıca sarılarak, “Seni kaçırmamı ister misin? Çünkü seni buradan çıkaracağım,” diye fısıldadım.

Hafifçe kıkırdadı ve bana daha sıkı sarıldı. “Ben iyiyim. Gerçekten. Artık koca bir yılım var.” Demek bağlanma töreninden kurtulmanın bir yolunu bulmaya niyetlenmişti. “Ama ağabeyimi kurtarabilir misin? Havasında değil.”

Melankolik ruh hâlinin muhtemelen benim yüzümden olduğunu ona söylemenin sırası değildi. Bunu yapacağıma söz vererek geri çekildim ve Bain’in elini gevşek bir şekilde sıkıp tebrik ettim. Roark kenarda Shaw’la sohbet ederek bekliyordu, ben de yeni görevim hakkında bilgi vermek için ona doğru ilerledim ama başıyla köşedeki barı işaret etti. Göz ucuyla baktığımda Lach’ın bara yaslandığını gördüm. Sadece dudaklarımı kıkırdatarak “Teşekkür ederim,” dedim ve Roark, Shaw ile konuşmaya dönmeden önce başını eğerek bana karşılık verdi.

Lach’a doğru attığım her adım sinirlerimi daha da geriyordu. Bara gidip bir bardak ambrosia sipariş verdiğimde, bir yaydan daha gergindim.

Lach sonunda bana baktı ama konuşmadı. Sessizdi ama kızgın değildi. Hayır, gözlerindeki gölgelerin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Elini tutmayı düşündüm sonra kendimi durdurdum. Belki de kendisini teselli etmesini istediği kişi ben değildim. Az önceki olaydan sonra onu kim suçlayabilirdi ki? Bir an için ikimiz de diğerinin sessizliği bozmasını bekleyerek birbirimize öylece baktık.

Karmaşık olmak zorunda değildi. Birimizin bir şey söylemesi gerekiyordu. “Tören...”

Sözümü bitiremedim, kendimi mutluymuşum gibi davranmaya zorlayamadım.

Çenesi bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir süre gerildi. “Bağlanma töreninin büyük bir hayranı değilim.” Kalan içkisini tek yudumda bitirdi. “Her iki durumda da kaçınılmaz olanı geciktiriyor.” Salona şöyle bir göz gezdirdi ve uzun bir iç çekti. “Ama sanırım buna bayılmayan bir tek ben varım. Partiyi mahvediyormuşum gibi hissediyorum.”

Belki de verdiği yanıtın dürüstlüğü eksik bir parçayı yerine oturtmuştu. Bu geceki tören politika ve entrikalarla ilgiliydi. Belki bizim aramızdaki her şey kendiliğinden olabilirdi. Belki de nereye varacağını bilmemize gerek yoktu. Ve belki de en kötü senaryoyu düşünmemize gerek yoktu. Belki sadece burada onunla olabilirdim ve gerisi kendiliğinden gelirdi. Sihirli bir kaçış hükmüne gerek yoktu.

Elini tuttum, parmaklarım onunkileri sardı. “O zaman gidelim buradan.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Cesaretimi kaybedeceğimden korktuğum için teklifimi kabul etmesini beklemeden onu çıkışa doğru çektim. Ama balo salonunun dışındaki koridora adım atar atmaz duraksadım, onu nereye götürmem gerektiğinden emin değildim.

Avalon'da asıl saraydan daha fazla zaman geçirmiştım ve burası tam anlamıyla bir labirentti.

“Kaybolmamıza neden olabilirim,” diye uyardım onu.

Güldü, çok sıcak olmasa da iyiye işaretti. “Hadi gel.”

Ayak seslerimiz koridorda yankılanırken kalbim küt küt atıyordu ve beni nereye götürdüğünü merak ediyordum; acaba o da mı beklemekten sıkılmıştı, kendimi onun yatağında mı bulacaktım? Ama bizi dolambaçlı koridorlardan ve sarmal merdivenlerden aşağıya, devasa bitkiler, sarmaşıklar ve rengârenk çiçeklerle dolu bir kış bahçesine götürdü. Seranın duvarları yuvarlaktı ve üzerimizde kubbe gibi yükselen bir cam tavanı vardı. Ay ışığı camdan süzülüyor, ilahi bir taç gibi camdan yansıyor ve pırıl pırıl ışığını etrafımızı saran kadife yaprakların ve benekli bitki örtüsünün üzerine saçıyordu. Nemli toprak ve çiçeksi kokular sıcak havada asılı duruyordu, o kadar boğucuydu ki alnımda ter damlacıklarının oluştuğunu hissettim.

Lach bitkilerin arasından ilerlemeye devam etti ve bizi en uçtaki bir kapıdan dışarı çıkardı. Taş bir balkona çıktığımızda elimi bıraktı. Gece etrafımızı sarmıştı, gökyüzünde tek bir yıldız bile görünmüyordu, bu da tam ortasındaki ayı daha da parlak hâle getiriyordu. Korkuluklara doğru yürüyüp önümüzde uzanan sonsuz karanlığa baktı.

Yanına gittim, onun yaptığı gibi taş korkuluklara tutundum. Kederle dolu gözleri ufka kilitlenmişti ama bu kara kara düşünmekten daha fazlasıydı. Tam karşımda olmasına rağmen aklı başka bir yerdeydi.

“Channing konusunda haddimi aştığım için özür dilerim.”

Şaşkınlıkla başımı çevirip dikkatle ona baktım. Ruhani ışık, yüzünün keskin hatlarını ve yumuşak kıvrımlarını yakalıyor, tenindeki tüm rengi çekip alıyordu. Âdeta geceden yapılmış bir başyapıta benziyordu; ay kadar durağan ve sürekli değişen bir adam... Keşfedilecek daha ne kadar çok yönü olduğunu düşündükçe ağzımın kuruduğunu hissederek kendimi yutkunmaya zorladım. “Channing’i ben hayal kırıklığına uğrattım.”

“Benimle ilişki içinde olarak.” Anlaşmayı değil, başından beri savaştığımız o yadsınamaz çekimi kastettiğini biliyordum.

“Sözümü tutmayarak,” diye onu düzelttim. “Channing ve ben, aileden uzak duracağımıza dair birbirimize söz verdik ama bu söz, korku, dedikodu ve nefret yüzünden verilmişti.” Serçe parmağımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Lach’ın parmağı belli belirsiz kıpırdadı ama elimi tutmadı.

“Ve yaptıklarım,” diye homurdandı. “Benim namım yüzünden böyle bir söz verdin.”

“Seni tanı mıyordum.”

Bana bir bakış attı. “Peki, şimdi tanıyor musun?”

Evet, ama daha fazla tanımak istiyordum. Yüzüne gölge düşüren o hikâyeleri duymak istiyordum. Geceleri vücudunu ezberlemek ve sabah düşüncelerine uyanmak istiyordum. Çalıntı geceler istemiyordum. Her günü istiyordum.

Kendimi hazırlayıp başımı evet, der gibi salladım. “Sanırım Channing’e neden yardım ettiğini biliyorum.”

“Senin için bir şeyi kolaylaştırmak istedim,” dedi kısa bir sessizliğin ardından.

Midemde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. “İşlerin kolay olmasına ihtiyacım yok.”

Sonunda güldü, yine de sesi hafif bir memnuniyetsizlik taşıyordu. Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerindeki ifade yumuşamıştı. “Bunu biliyorum, prenses. İşlerin bu şekilde olmasına ihtiyacın olmadığını biliyorum ama ben bunu senin için *istiyorum*. Hiçbir zaman olmadığını biliyorum.”

Sanki beni ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça döndü. Ay ışığının bir huzmesi saçlarına vurdu ama yüzü gölgelerin içinde kaldı. “Seninle ilgilenmek istiyorum. Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum,” diye ekledi, her zamanki gibi karşı çıkma ihtimalimin önüne geçerek. “Ama biri seninle ilgilenmeli. Sen diğer herkesle ilgileniyorsun.”

Lach ile o kadar da farklı olmadığımızı fark ettim. Değer verdiğimiz insanlar için her şeyimizi, her zerremizi vermiştik. Bu farkındalık içime sıcacık yayıldı, beklenmedik ama hoş karşılanan bir gerçeklik gibiydi.

Beni önemsiyordu. Bu sadece bir anlaşma değildi. Sadece bir aldatmaca değildi. Ve o anda, bir noktada benim de onu önemsemeye başladığımı fark ederek ürkek bir nefes aldım.

Bir parmağımı daha onunkinin üzerinde gezdirirken tenimde bir elektriklenme hissettim. Gözleri benimkilere kaydı, göğsü hafifçe yükseldi. Ama yine de elimi tutmadı.

“Neden bağlanma törenini sevmiyorsun?” diye sordum.

“Bu uzun bir hikâye.” Hikâyesini anlatmayı teklif edercesine başını yana doğru eğdi. Son birkaç haftayı onu isteyerek, arzularak ama direnerek geçirmiştik. Onun yanındayken, bu duygularla neden savaştığımı hatırlayamıyordum. Ve bu direnç ortadan kalktığında, Gece Yarısı Ziyafeti’nden sonra hissettiğim

umutsuz, çılgın telaş da ortadan kalkmıştı. O da benden aynısını talep etmeden önce ondan çalabildiğim kadar çok şey çalmam gerekmiyordu. Bu, ona olan açlığımın yok olduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ oradaydı. Bana dokunduğu an, her zamanki kadar güçlü ve inkâr edilemez bir şekilde geri dönecekti. Ama artık ondan yalnızca küçük parçalar almak istemiyordum. Onun tamamını istiyordum.

Gece serinlemişti ve hafifçe ürperdim. Lach kaşlarını çatı ve elini havada salladı. Bizi kendimize ait özel, kusursuz bir balonun içine yerleştirmiş gibi etrafımızı saran hava bir anda ısındı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım usulca. Gözlerini kırptırdı, sanki donarak ölmeyi tercih edeceğimden korkuyormuş gibi yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

“Bana katlanmak gerçekten zor, değil mi?” diye sordum gülererek.

Çok hızlı cevap verdi. “Hayır.”

“Bu bir evetti.” Derin bir nefes aldım ve onu da cesaretlendireceğini umarak bir itirafta bulundum. “Başkalarına güvenmek benim için zor.”

“Evet, bunu anlıyorum.” Sanki o da değişimin eşiğinde olduğumuzu hissetmiş gibi temkinli bir şekilde gülümsedi. “Başkalarının neye ihtiyacı olduğuna onlar adına karar veriyorum.”

“Hadi canım!” diye takıldım, şakayla karışık. Amacım tartışma çıkarmak değil, onu rahatlatmaktı.

“Ailem bana, gerçekten istemeden asla bağlanma töreni yapmayacağıma dair söz verdirdi.”

Konuşmanın aniden yön değiştirmesiyle nefesim kesildi.

“Eski anlamına inanıyorlardı,” diye devam etti. Sanki bu geleceği bilmediğimi fark etmiş gibi duraksadı.

“Roark’a sordum. Bunun bir çiftleşme olayı olduğundan bahsetti.”

Bildiğimi anlayınca rahatlamış görünerek başıyla onayladı. “Bağlanma töreniyle evlenmişlerdi.”

“Onlar... Eş miydi?” Roark’un sihrin öldüğüne dair söylediklerini hatırladım.

“Sanırım öyleydi.” Lach’ın gözleri buğulandı. “Sihrin onları eş olarak mühürlediğine dair ne bir işaret ne de bir kanıt vardı. Bazen bir tane gördüğümü hatırladığıma yemin bile edebilirim diyorum ama belki de sadece hayal ediyordumdur. Belki de sadece gerçek olmasını istiyordumdur.” Kırılğan gülümsemesi içimde bir şeylerin parçalanmasına neden oldu. “İnsanlar bunun artık olmadığını, çiftleşme bağlarının öldüğünü söylüyor ama bir cazibe sihri bunu gizleyebilir. Bazen çiftleşme bağlarını sakladıklarını ama benim onu gördüğümü düşünüyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?” Bir araya gelen insanlar dışında, balo salonundaki herkes bağlanma töreni konusunda aşırı hevesli görünüyordu. “Neden bunu bir sır olarak saklasınlar ki?”

“Sanırım bunu sadece saklayacak bir şeyleri varsa yapabilirler ve benim ailemin her zaman sırları vardı. Ama galiba onlar için bu, aşklarının küçük bir parçasını kendilerine saklamakla ilgiliydi. Onlar evlenene kadar babam Yeraltı Sarayı’nın, annem de Toprak Sarayı’nın vârisleriymiş. Annem tahtından feragat etmiş.”

“Toprak Sarayı mı?” Bunu hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. Yeraltı Sarayı, Astral Saray, Cehennem Sarayı, Kutsal Saray. Bana anlatılanlar bunlardı, bu geceki ziyaretçiler... Toplamda dört saray vardı. Hiç kimse beşincisinden bahsetmemişti.

“Artık yok. Savaşta yok edildi.” Tekrar sustuğunda, gözlerinde gezinen hayaletler yüzünden daha fazla soru sorma isteğime direndim.

Cevapları almak için zamanım vardı. Hayatımın geri kalanı boyunca her gece.

Çünkü ay ışığında onunla birlikte dururken, bilmecesinin cevabını bulsam bile anlamayı asla bozmayacağımı biliyordum.

Lach'ın ne istediği umurumda değildi. İsteddiği şey ben olduğum sürece.

“Bazen savaş dün gibi geliyor,” dedi bir süre sonra.

Söyledikleri kafama dank ederken ona bakakaldım. Etrafımızı saran ılık sihre rağmen, bunu düşünürken kollarımı bedene sıkıca sardım. “İkinci Dünya Savaşı’nda mı savaştın?”

Gözlerini kaldırdığında amansız bir kararlılık gördüm. “Sen yapmaz mıydın?” Cevap vermeme gerek olmadığını biliyordum.

“Ailem savaş başlamadan çok önce saraylarını Amerika’ya taşımıştı ama savaş başladığında... Toprak Sarayı bir dünya sarayıydı, tekti ve savaşın tam ortasındaydı.” O gecenin karanlığına doğru bakarken elini tuttum. “Shaw hariç hepimiz ön taraftaydık. O daha çocuktü. Ama annem tahttan çekilmiş olsa da hiçbir şey yapmadan duramazdı, bu yüzden babamla birlikte yardıma gittiler.”

“İyi yapmışlar,” diye mırıldandım.

Yüzünde belli belirsiz içten bir gülümseme oluştu. “Seni çok severdi. Fiona’yı Shaw’la kalması için eve çağırdılar. Ben Fransa’da görevliydim. Alman kuvvetleriyle girdiğimiz çatışma sırasında bir kurşun yemiştım.”

Omzundaki yara izinin kötülüğün değil, cesaretin simgesi olduğunu fark ettiğimde içimde bir katman daha soyuldu.

“Doktorlar inanılmaz bir hızla iyileştiğimi düşünüyorlardı ki, Varşova’nın düştüğünü ve Toprak Sarayı’nın kraliyet ailesinden gelen herkesle birlikte babamın da öldüğünü bildiren telgraf geldi. Hemen eve, Yeraltı Sarayı’na çağrıldım ve taht bir anda bana geçti. Savaşa asla geri dönmedim.”

“Ama *sen* Toprak Sarayı’nın kraliyet soyundansın.”

“Bu biraz karışık.” Yüzünü buruşturdu ve bir elini çenesine götürdü. “Saraya vardığımda babamdan bir mektup vardı, kendisine bir şey olması durumunda dikkatli olmamı söylüyordu ve...” Lach, sanki bu anıyı dayanılamayacak bir acıyla hatırlıyormuş gibi duraksadı. Bu hikâyede daha fazlası olduğunu

biliyordum. Zamanla paylaşacaktı ve o zamana kadar onu detaylar için zorlamayacaktım. “Diğerleri hiç vakit kaybetmedi. Aurora orada değildi. O da ailesini Toprak Saray’ında kaybetmişti.”

Sirius bana aynı şeyi söylemişti ama sadece başımı sallamakla yetindim.

“İki vârisin birbiriyle evlenmesinden kimse hoşnut olmamıştı. Sanırım annemle babamın Yüce Kral ve Yüce Kraliçe unvanlarını geri getirip tüm sarayları yönetmeye çalışacaklarını düşündüler. Bain ve Oberon ortaya çıkıp Yeraltı Sarayı ya da Toprak Sarayı tahtlarından birini seçmemi ve diğer soydan feragat etmemi istediklerinde babamın mektubunu daha yeni okumuştum.”

Bir başka imkânsız seçim daha. Onlardan nefret etmesine şaşmamalıydı.

“Toprak Sarayı harabeye dönmüştü. Herkes ölmüştü. Ben de Yeraltı Sarayı tahtına geçtim ve duygularımı bu işin dışında tutarak yönetmeye karar verdim. Korumam gereken kişiler için en doğru kararı vermeliydim.” Bir elini saçlarında gezdirerek derin bir iç çekti. “Ve o zamandan beri bu ilkeyi yüzüme gözüme buluşturuyorum. Fiona ayrıldı çünkü içinde çok fazla Toprak Sarayı kanı vardı. Gölgelemin içinde hiçbir zaman rahat hissetmedi. Fakat Ciara ve Shaw yanımda kaldılar ki bunu da hiçbir zaman anlayamadım.”

Lach gece havasını içine çekti. “Onları olayların dışında tutmaya çalıştım çünkü genellikle umursamadığında duygusuz kararlar vermek daha kolay oluyor. Ama seninle tanıştığımdan beri, kardeşinin hayatı için yalvardığından beri, gerçeğı kabullenmek zorunda kaldım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neymiş o gerçek?”

“Onun için savaştın ve ben bunu *anladım*. Ben de aynı şeyi *hissettim*, uzun zamandır görmezden geldiğim bir şeyi.” Ciğerlerine yavaş bir nefes çekti. “Kendime, senin yakarışlarına Ekinoks

yüzünden ya da annem öyle isterdi, diye düşünerek kulak verdiğimi söyledim. Ama bunların hiçbirisi değildi. Seni, kardeşini *önemsediğin* için dinledim ve Tanrım, bunun neye benzediğini, nasıl bir *his* olduğunu unutmuştum.”

“Ama anlaşılmayı bu yüzden yapmadın, değil mi?” diye tahmin yürüttüm.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ama konuşurken sesi boş geliyordu. “Özgürlüğünün anahtarını mı arıyorsun, prenses?”

“Hayır.” Ve bunda ciddiydim.

“Anlaşılmayı senden hoşlandığım *ve* sende ihtiyacım olan bir şey olduğu için yaptım.” Gözleri benimkilere kaydı. “Ve seni tanıdıktan on beş dakika sonra korkunç bir hata yaptığımı düşündüm.”

Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. “Hislerimiz karşılıklıydı.” İlişkimiz aldatmaca üzerine kurulmuştu ama bunun devam etmesi gerekmiyordu. Bu ilişki bir yere varacaksa bu şekilde devam edemezdi. Bu yüzden bir itirafta bulundum.

“Bütün haftayı seni düşünerek geçirdim. Bir erkeğin bana yaklaşmasına hiç izin vermemiştim. Yani, seks yaptım,” diye hızla eklerken, hafifçe hırladığında gülümsememi bastırdım. “Kendime aramızdakinin bundan ibaret olduğunu söyleyip duruyordum ve Channing bugün ortaya çıkıp beni çağırdığında paniğe kapıldım. Çünkü sadece fiziksel bir şey olsaydı, umursamazdım. Sanırım söylemeye çalıştığım, *bu işte* yeni olduğum.”

Bu iş her neyse.

Bakışlarını benden ayırmadı. “Tanıştığımız günden beri benzer bir sorunla uğraşıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım ama kalbim konuşmaya cesaret edemeyeceğim kadar hızlı çarpıyordu.

“Senden planladığımdan daha çok hoşlanıyorum,” diye itiraf etti.

Bacaklarımın bağının çözülmesini önlemek için ellerimi korkuluklara dayadım. “Bu duygu da karşılıklı.”

“Cate, insanlarla arama mesafe koymamın bir nedeni var. Bu onlar için daha güvenli. Bunca yıl sonra bile Toprak Sarayı’na ele geçirmeyeceğime herkes inanmıyor.” Gözleri karanlığa doğru kaydı, kendisinden bir parçayı kaybettiği o uzak yerlere baktı. “Yapamam. Yapmamalıyım. *Yapmamalıyız*. O anlaşmayı yaptığım için ve seni kendi nedenlerim yüzünden bencilce bu işe bulaştırdığım için özür dilerim.”

“Benden uzak durmanı istemiyorum.”

Bana döndüğünde yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. Sanki düşünceleri kalp atışlarım kadar hızlıymış gibi boynunda, çenesinde dövmeler parıldıyordu. Boğazı hareket etti, gözlerine çaresiz ve aç bir bakış yerleşti. Artık çok tehlikeli bir noktadaydık. Tek bir yanlış adım ve...

“Ne söylediğinin farkında değilsin,” diye mırıldandı.

Ama farkındaydım. Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha, ta ki aramızdaki mesafe kapanana kadar. Lach kesik bir nefes aldı, yeşil gözleri o son sınırı geçmek için benimkilerden izin istiyordu. Sadece benden değil, kendisinden de.

“Sana daha kaç kere kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemem gerekiyor?” Gömleğini kavradım. Eğer çizgiyi o aşmazsa, ben aşacaktım. “Şimdi beni yatağa götür.”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

İkinci kez sormama gerek kalmadı.

Lach dudaklarıma yapıştı, sert ellerinden biriyle yanağımı kavrarken diğerini boynuma doladı, sanki artık beni yakalamıştı ve bir daha asla bırakmayacaktı. Bu öpücük farklıydı. Belli ki daha önce kendini tutuyordu. Ve ben de dudaklarına, dilinin benimkinin üzerindeki yıkıcı gezintisine, aramızda oluşan heyecana teslim oldum.

Bana bastırıldığı vücudu sertti ve geniş, kaslı omuzlarına parmaklarımı batırarak onu biraz daha kendime çektim. Dudakları dudaklarımdayken, daha önce ona neden karşı koyduğumu hatırlamıyordum bile. Neden yaptığımız şey bu kadar doğru hissettirirken yanlış olduğunu düşünmüştüm ki?

Lach ellerini yüzümden çekti ve daha aşağıya kaydırarak kalçalarımı kavradığında ayaklarımı yerden kesti. Öpüşmemiz biraz daha derinleşirken bacaklarımı beline doladım. Başımın döndüğünü sandım, ta ki sırtım cama çarpana kadar. Camın serinliğiyle irkildim.

Duraksadı. “Durmamı ister misin?”

Gözlerinde düpedüz yanan arzuya rağmen bunu yapacağını biliyordum. Ben istediğim anda geri çekilecekti. Dişlerimle alt

dudağını ısırđım ve ona uzun uzun baktım. “Durmanı istemiyorum.”

Isırığının verdiği acının tadını çıkarıyormuş gibi dudağını yaladı. Onu yiyip bitirecektim.

“Ya da pencereyi kaybedebiliriz?” diye teklif etti.

“Kıyafetlerimizi kaybetmeye başladığımız sürece umurumda değil,” diye çıkıştım, bunun üzerine Lach boğuk bir kahkaha attı. Beni pencereye doğru daha sert bastırdı, kalçalarıyla sıkıştırdı, böylece elleri de eğlenceye katılabilecekti. Ağzının içine doğru inledim, avuçlarım pencereye dayanınca ona doğru eğildim ve lanet bir taş kadar sertleştğini fark ettim. Aramızdaki giysi katmanlarına rağmen inleyerek onun o muhteşem sertliğine sürtündüm.

Kıkırdadı. “Seni yatağa götürmemi istediğini sanıyordum.”

“Yatak çok uzak.” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Gömleği tamamen çıkarmadan önce ellerim kumaşın altından kayarak biçimli göğüs kaslarının üzerinde gezinirken çenesini sıktı ve gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. “Eğer dikkatli olmazsan, seni tam burada becereceğim.”

“Burası iyi.” Boynunda dönen bir dövme yi yaladım ve içimi ısıtan bir hırıltı duydum. Artık savaşı mıyordum ve bir dakika daha bekleyemezdim.

Başını eğerek dudaklarıyla boynumu keşfetmeye başladı, ardından dişleri ve diliyle ben göğüslerimi ona sunmak için kendimi pencereden kaldırana kadar köprücük kemiğime doğru ilerledi. Lach elbisemin askılarını omuzlarımdan indirerek göğüslerimi serbest bıraktı ve meme uçlarım gecenin serinliğinde sertleşti, bu da az önceki sihirli sıcaklığın kaybolduğunun tek işaretiydi. Ancak içimdeki ateş o kadar yoğun du ki, umursamadım bile.

“Lanet olsun, mükemmelsin,” diye mırıldandı ve ağzı göğsümün üzerine kapandı. Yalamaya ve emmeye başlamadan önce dilini ucunda gezdirince dudaklarımdan bir inilti döküldü,

benimle âdeta ziyafet çekerken saçlarının arasındaki parmaklarımı sıktım. Alçak bir hırıltıyla parlak gözlerini kaldırarak gözlerime baktı. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Ona her şeye sahip olabileceğini söyleyemeden beni yere indirdi ve taş zemine aldırmadan önümde diz çöktü. Eteğimin ortasındaki kumaş parçasını kenara ittiğinde iç çamaşırımın olmadığını fark ederek inledi. Daha önce elbisenin iç çamaşırı giymeme engel olmasından yakınmışım. Şimdi Lach, bacaklarımın arasında diz çökmüş, son derece vahşi bir şekilde bana bakarken, bir daha külot giymeye zahmet edip etmeyeceğimi merak ediyordum. Lach beni süzerek, benimle ne yapacağına karar verirken gövdesindeki dövmeler yavaşça yer değiştirdi.

“Benim için bacaklarını aç, prenses.” Komutun sertliği, duyularıma öylesine işledi ki nasıl nefes alacağımı bile unuttum ama dudağımı ısırarak dediğini yaptım. Sonunda bir parmağını bacaklarımın arasında gezdirirken bana baktı ve karşılaştığı ıslaklık, dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. “Tadının nasıl olduğunu düşünmeden duramıyorum.” Diliyle alt dudağını yaladığında inledim. “Ağzımı senden uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu, seni doyasıya yemeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin.”

Titrek bir nefes aldım. “Büfe açık...”

Sırıttı, sonra parmağını içimin o kadar derinliklerine itti ki vücudum pencereden aniden ayrıldı. Parmağı ritmik hareketlerle içimde hareket ederken nefesim kesildi, gözlerimiz kilitlenmişti ama o, parmağını izlemek için bakışlarını indirdi. Ben de bakışlarını takip ettim ve ayaklarımın dibindeki karanlık fey prensini, bacaklarımın arasındaki elini, ateşler içindeki tenime bir fısıltı gibi dokunan nefesini izlerken zevkten hıçkırıklara boğulmamak için çabaladım. Parmağını aniden çekince itiraz edencesine inledim.

“Merak etme,” diye mırıldandı, parmaklarıyla girişimi aralayıp bacaklarımı biraz daha açmam için beni zorlayarak. “Seninle ilgileneceğim.”

Ve sonra Lach ağzını aşağı doğru indirerek dilini yakıcı bir darbeye aşağıdan yukarıya doğru kaydırды. Dizlerim bükölünce dik durabilmek için ellerimi cama yapıştırdım. Zalim gözleri bana bakarken parladı ve ağzı görüş alanımdan tamamen çıktığında dili bir mızrak gibi içime saplandı. Beni sahipleniyor, âdeta yalayıp yutuyordu. Yarattığı manzaradan ve ustalıkla kullandığı dilinden perişan hâle gelerek titremeye başladığımda yavaşlamadı. Bunun yerine, kollarıyla uyluklarımı kavradı ve beni kendine daha da çekti, emdi, yaladı ve tüketti, ta ki uzuvlarım kasılana ve ben dik durmayı umursamaktan vazgeçip tamamen ona teslim olana kadar.

İçimde patlayan bir sızıyla parçalanıp bölünürken Lach, hissettiğim zevki son damlasına kadar aldı. Sonunda pelte gibi ve nefes nefese bir hâlde cama yaslandım. Lach hâlâ hassas ve duyarlı olan noktama bir öpücük kondurunca irkildim.

Ayağa kalktı, diliyle dudaklarının kenarlarını yalarken gözleri üzerimizdeki gecenin karanlığı gibi parlıyordu. “Sen Öte Dünya’ya aitsin, prenses çünkü sana asla doyamayacağım.”

Ve ne demek istediğini anladım çünkü bedenim bir kez daha onun için hazırды. Bana az önce yaşattığı ve ayak parmaklarıma kadar hissettirdiğı orgazma rağmen onu arzuluyordum. Elim kemerinin tokasına uzandı ve yüzündeki gülümseme büyürken kemerini açmama itiraz etmedi.

“Yatak teklifi tümüyle iptal mi oldu?”

“Varmak üzereyiz.” Arsız bir sırıtişla penisini pantolonun içinden çıkardım ve ağzıma almak için eğildim.

Dudaklarım üzerine kapandığında Lach küfretti ve parmakları saçlarımı o kadar sıkı kavradı ki, kafa derimin acıdığını hissettim. “Acele etme,” dedi sıkıtiğı dişlerinin arasından, ben dilimle penisinin ucunda daireler çizerken. Onu ağzımın derinliklerine alırken bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. “Siktir. Bir daha düşündüm de...”

Bir saniye sonra kollarındaydım. Etrafımızda altın rengi ışıklar parladı ve sonra kendimizi onun Avalon'daki odasında bulduk. Sadece oturma odasındaki halıya kadar gidebildik. Lach beni halının üzerine yatırdı ve elini şömineye doğru salladı. Aniden bir ateş belirdi ve ben, alevlerin yüzünde dans edişini izlerken o da ayakkabılarını çıkarıp pantolonuna uzandı. Kalbim onun çıplak vücudunu, tenini kaplayan ama parıldamayan ve yer değiştirmeyen dövmelerini görünce hızla çarpmaya başladı, sanki zihni sonunda tamamen sakinleşmiş ve sadece içgüdüleriyle hareket ediyormuş gibiydi. Ona ağızımla sahip olmuştum ama şimdi onu, kaslı vücudunu, dışarı fırlamış ve hazır duran penisini görmek... Ellerimin elbisemin fermuarına gitmesine neden oldu.

Lach benden daha hızlıydı. Elbiseyi ön tarafından tek hamlede yırttı. "Sana yenisini alırım."

Görünüşe göre feylerin yırtmaktan hoşlandığı tek şey külot değildi. Elbise yere düşerken dudakları dudaklarımı buldu ve benim onunkiyle buluştuğunda âdeta şarkı söylemeye başladı, dokunduğumuz her yerde tüm sinirlerim alev alarak titriyordu. Parmaklarını göğüslerimin arasında gezdirdi, meme uçlarımdan etrafında dolaştırdı ve aşağıya inmeden önce erkeksi bir tatmin homurtusuyla onlara hafifçe vurmak için duraksadı ve iki parmağını içime doğru itti, yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirerek beni hazırladı.

"Yapmalı mıyım?" Duraksadı ve soru soran gözlerle bana baktı.

O bana dokunurken zar zor düşünebiliyor, onun içime gömülmesine duyduğum dayanılmaz arzudan başka bir şey algılayamıyordum. Ama ne sorduğunu biliyordum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Tanrılara şükür," diye mırıldandı, elini geri çekti ve kalçalarımın arasına girmeden önce ıslaklığımla kendini sıvazladı. Penisinin bana sürtündüğünü hissettiğimde soluk soluğa kalarak bacaklarımı onun vücuduna doladım. Duraksadı, gözlerini gözlerime dikti ve kendini içime santim santim itmeye başladı.

Kollarımı boynuna dolayarak ve onu daha derinlere davet ederek kendimi ona doğru ittim.

Lach memnun bir homurtuyla yavaşça içime girmeye başladı. “Siktir! Hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyorsun.”

Sözleri içimde bir heyecan dalgası yarattı. Çünkü arzusunu saklamıyordu -hayır, haftalardır bu konuda açık sözlüydü- ama şimdi bunu dokunuşunda hissediyordum, gözlerindeki yoğun bakışta, beni delip geçen tutkuda görüyordum.

“Öp beni,” diye fısıldadım. Neredeyse nefes alamıyordum, yavaşça içime girip çıkarken her darbesi bir öncekinden daha derindi.

“Sadece istemen yeterli.” Ağzı benimkinin üzerine doğru eğildi ve vücudumu sabit, cezalandırıcı bir ritimle sahiplenirken dudaklarımı da ele geçirdi. Daha önce hiç böyle biriyle birlikte olmamıştım, öyle ki tüm dünya yok olmuş, sadece o ve biz kalmıştık ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Lach elini altıma doğru kaydırды, beni kendisine doğru çekti ve topuklarının üzerinde geriye doğru kayarak beni üzerine oturttu. İlk hamlesiyle o kadar derinlere ulaştı ki gözlerimin önünde yıldızların uçuştuğunu hissettim ve içimden bir zevk iniltisi yükseldi. Sesimi duyunca hırladı ve kendini özgür bırakarak hızla içime girip çıkmaya başladı. Her darbesiyle bedenim daha sıkı bir düğüme dönüşüyordu ve sonunda onun kollarında çözüldüm.

Yüzünü boynuma gömdü ve beni takip ederek içime boşalırken kalçalarını yukarı kaldırdı.

Kollarımız, bacaklarımız ve bedenlerimiz birbirine dolanmış hâlde, terli uzuvlardan oluşan bir yığın hâlinde yıkıldık. “Bu...”

Alnımdan öptü. Bu cevap yeterliydi.

Terli bedenim soğurken hafifçe titreyerek ona sokuldum. Gözlerini kısarak kaşlarını çatı. “Üşümüşsün.”

“Ben çok iyiyim,” diye mırıldandım uykulu bir şekilde. Bu anın bitmesini hiç istemiyordum. Çünkü her şey kusursuzdu. Ama aynı zamanda bundan sonra neler olacağına dair hiçbir

fikrim yoktu. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu ama onun kollarındayken o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Birkaç dakika boyunca orada uzanıp büyük bir hayranlıkla dövmelerinin izini sürdüm. Lach düğüm olan bedenlerimizden kendini kurtararak ayağa kalktı. Tam onun ani yokluğuna itiraz edecekken beni kollarına aldı, odama taşıdı, yatağa yatırdı ve dolabımın içinde gözden kayboldu. Çarşafın üzerine yayıldım, hâlâ titriyordum ama çok umursamıyordum. Lach elinde ipek bir sabahlıkla yeniden ortaya çıktı. Bana doğrulmamı işaret etti. İç çektim ve istemsizce doğruldum. Hâlsiz uzuvlarım hareket isteğine direniyordu. Sabahlığı giymeme yardım edip kuşağı belime bağlarken usulca kıkırdadı.

Yatağa geri dönüp yorganın altına girdim ama o ayakta durmaya devam etti.

“Kal,” dedim usulca.

Tereddüt etti.

“Seni yormadıysam,” diye ekledim kuru bir sesle.

Burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Hazır olduğunda bana haber vermen yeter. Bütün gece devam edebilirim.”

Bütün gece mi? Onu bu konuda test edebilirdim.

Lach yatağın etrafından dolaşıp yanıma süzüldü. Yan yattı, ben de aynı şekilde döndüm. Bir süre sadece birbirimize baktık, ellerimiz birbirine yaklaştı ve sonunda Lach parmaklarını benimkilerin üzerinde gezindi. Başparmağı yüzüğümün üzerinde duraksadı. “Bunu sana veren kişiyi kıskanmalı mıyım? Parmagından hiç çıkarmıyorsun.”

Çekingen, temkinli bir soruydu ama meraktan öte bir tınısı vardı.

“Hayır. Tabii ölü kadınları tehditkâr bulmuyorsan.”

“Aslına bakarsan...” Gülümsedi.

“Yüzük annemindi. Ondan kalan tek şey bu. Büyükannem asla çıkarmamamı söyledi. Gençken beni yanına alan kadın,” diye

açıkladım onun sorgulayan bakışları karşısında. “Channing’den başka, ailem diyebileceğim tek kişi oydu. Onunla yaşamaya başlamadan önce bunu bir çantada saklıyordum ama sanırım sonunda bunu takacak kadar güvende hissetmem gerektiğini biliyordu. Açıklaması çok zor.”

“Takmak güvenli değil miydi?”

Yine dikkatlice sorulmuş bir soruydu. Derin bir nefes aldım, bu gece bu kadar derin sulara girmek isteyip istemediğime karar veremiyordum. Ama Lach bana açılmıştı. Bana güvenmişti. O da aynısını hak ediyordu. “Büyükanнемden önce birçok eve yerleştirildim. Ergenlik çağıma geldiğimde, dışarıda takılmaya, başımı belaya sokmaya başladım ve beni yanına almak isteyecek birini bulmak zorlaştı. Ama bir şekilde beni kabul etmeye istekli başka bir aile buldular. Yanlarına taşındığımda tamamen mükemmel görünüyorlardı.” İstenmeyen anılar yeniden su yüzüne çıkınca ürpererek derin bir nefes aldım. Lach kımıldamadan duruyordu ve ben de devam etmek için kendimi zorladım. “Daha önce de bazı zor durumlarla karşılaşmıştım ama onda beni ürküten bir şey vardı. Biraz daha sorun çıkarırsam, herkes gibi beni de göndereceklerini düşündüm. Ama beni göndermek yerine, benim gibi kızlara ne olduğunu bana göstermeye karar verdi. Bunu benim istediğimi söyledi. Daha sonra karısı beni buldu, anlatmamam için yalvardı ama ertesi gün bir öğretmene anlattım. Bana inanmadı ama rapor etmek zorunda kaldı. Soruşturma için beni uzaklaştırdılar ve kadının, kocasının geçmişini örtbas ettiğini keşfettiler.”

Lach’ın nefesi kesildi, gözleri alev alev yanıyordu. “Ona ne oldu?”

“Bir süreliğine hapse girdi. Birkaç yıl önce çıktı. Bana haber verme ihtiyacı hissettiler,” derken sesim biraz çatallaştı. Lach kuvvetli ve güven veren elini yanağıma bastırdı.

“Onu öldüreceğim.”

Ciddi olduğunu biliyordum. Yutkundum, korku ya da direnç hissetmeyi bekledim ama hiçbir şey hissetmiyordum. Başımı iki yana salladım. “Uzun zaman önce bununla yaşamayı öğrendim.” Öğrenmiştim ama bir daha asla eskisi gibi olamamıştım. Gözlerimi onunkilere çevirmeden önce titreyen alt dudakımı ısırdım. “Hayatımdaki hiç kimse bilmiyor. Channing bile. *Hiç kimse.* Beni bununla tanımlamalarını istemiyorum.”

Bir an sessiz kaldı ve ben de hafifçe burnumu çekerek devam ettim. “Bana yeni bir yer bulmak için aradıklarında sosyal hizmetler sorumlum Gran, onlara olanları anlattı. Büyükanнем dediğim kadın beni hemen getirmelerini istedi. Oraya vardığımda bana öyle bir anlayışla baktı ki... O gecenin ilerleyen saatlerinde bana kendi odamı ve kendi şifonyerimi gösterdi. Eşyalarımı yerleştirmeme yardım etmeye çalıştı ama... Bu bana fazla ısrarcı bir hareket gibi geldi. Yine de bir şey ona güvenmemi sağladı, sanırım güvendiğim ilk kişi o olabilirdi. Sonunda ona yüzüğü gösterdim, ailemden bana kalan bu küçük şeyi. Birisi onu kaza mahallinden almış ve benimle birlikte hastaneye göndermişti.” Yutkundum. “Büyükanнем, yüzüğü kaybettiklerimi bana hatırlatan bir şey ya da hayatta kaldığımın bir kanıtı olarak görmeyi seçebileceğimi söyledi. Sadece kazadan bahsetmediğini anladım. Ve onu takmaya karar verdim.”

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı doğru süzüldü. Lach başparmağıyla gözyaşımı yakaladı ve ben de onun dışında kimseye güvenemeyecek kadar kırılgan hissettiğim bir tebessüm için kendimi zorlandım.

“Ondan sonra yeni bir yere, güvende olmadığım bir yere gönderilmekten korktuğum için başımı belaya sokmayı bıraktım. Sonra Channing ortaya çıktı ve dünyamızı alt üst etti ama neredeyse bir ailem varmış gibi hissettim. Okula odaklandım ve burs kazandım. Üniversitedeki ilk iki yılımı vücudumu geri kazanarak ve onu kiminle paylaşmak istediğime karar vererek geçirdim.” Durakladım. “Bu muhtemelen kulağa aptalca geliyor.”

“Hiç de değil,” dedi yumuşak bir sesle. “Bana anlattığın için onur duydum.”

Yüzümü buruşturdum. “Havayı bozdum değil mi?”

“Hayır, bozmadın. Tahmin etmiştim ama bilmek...” Başparmağıyla yanağımı okşayarak bir damla gözyaşımı daha sildi. “Herhangi bir sınırı aşarsam, bunu bilmek istiyorum.”

Yüzümü onun dokunuşuna doğru çevirdim, avucunu öptüm ve gözyaşlarımdan tuzlandığını fark ettim. “Bunu söylerim ama aşmadın.” Bundan emindim. Derin bir nefes aldım. Bir kez daha ciddi bir durumun, ne kadar korkarsam korkayım ona güvenmemi gerektiren bir durumun eşiğindeydik. “Senin yanında kendimi güvende hissediyorum.”

Gerildi. “Sıra dışı koşullarda tanışmış olsak bile güvendesin.”

Bu ifade hafif kalıyordu.

Gözlerini kaldırdığında yüzündeki gülümseme o kadar çocuksuydu ki nefesimi kesti. Onu hiç bu kadar korunmasız, bu kadar savunmasız görmemiştim. Bir eliyle yanağımı kavradı, başparmağıyla tenimi okşadı ve içimde farklı bir kıvılcımı tutuşturdu. “Buraya geldiğin ve kardeşin için canını vermeyi teklif ettiğin o gece, sanırım sana yardım etmek istedim. Daha önce kimsenin yapmadığını hissettiğim bir şekilde sana yardım etmek istedim ve bunu yapmadıklarını da biliyordum çünkü ben de aynı durumda çok uzun süre yaşamıştım. Ama sen ağlamaktan, ne kadar önemsedığını göstermekten korkmadın. Her şeyin ortaya çıkmasına izin verdin -kalbinin, ruhunun- ve bu çok güzeldi. Sadece bir Ekinoks dileğini dinliyormuşum gibi gelmişti.” Sanki bu fikir şimdi ona saçma geliyormuş gibi kıkırdadı. “Beni o kadar kontrolden çıkardın ki, bazen bunun aklımdan çıktığı zamanlar oldu. Sonra Gece Yarısı Ziyafeti’nde ambrosia içip sarhoş oldun ve ben seni o kadar çok istedim ki...”

Bu anının zihnimde canlanmasına engel olamadan kaşlarımı çattım, kendi isteğimle yere düşmüştüm ama yine de... “Beni kandırabilirdin.”

“İnan bana, o gece seni yatağa atmamak tam bir işkenceydi. Tekrar vurulmayı tercih ederdim.” Biraz şımararak ona baktım, o ise gözlerini devirdi. “Korkunç bir acı çekmeyi, sana hayır demeye tercih ettiğim düşüncesi seni mutlu mu ediyor, prenses?”

“Biraz,” diye itiraf ettim. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Sanırım bu karşılıklı bir endişeydi. Ama hayır, senden asla nefret edemezdim. Beni çileden çıkarıyorsun, bana meydan okuyorsun ve beni...” Durdu ve gözlerimin içine baktı. “Aramızda asla hileli bir anlaşma olmadı ama bu anlaşmayı yapmak bencillikti. Keşke bunu tamamen senin için yaptığımı söyleyebilseydim, ama öyle olmadı.”

Bir şekilde bunu hep biliyordum. Ondan asla kurtulamayacağımı hep biliyordum. Sadece özgür olmak istemeyeceğim bir günün geleceğini tahmin etmemiştim.

“Peki ya şimdi?”

“Senden beklediğimden daha çok hoşlanıyorum. Ama aramızdaki anlaşmanın...” Başını iki yana sallayarak sustu. “Bozulması gerekiyor.”

Ona doğru uzandım ve bana bakması için yüzünü kaldırdım. “Yapma. Bozmanı istemiyorum.”

Sözlerim karşısında gözlerini kapattı. “Eğer bozmazsam, aramızdaki ilişkinin gerçek olduğuna gerçekten inanacak mısınız?”

“Peki ya bu anlaşmadan senin çıkarının ne olacak?” diye sordum nefesimi tutarak. Sonunda tüm sırlarını paylaşp paylaşmayacağını merak ediyordum. “Anlaşmayı yaparken benden istediğin şey neydi?”

“Seni daha çok istiyorum.” Dudakları çene hattımda gezdirdi. “Bütün gecelerinin benim olmasını isterken senden bir gece çalmakla yetinmeyeceğim.”

Kelimelerim boğazımda düğümlendi. En başından beri istediğim şey buydu; bu anlaşmadan kurtulmak. Ama bir süre sonra onu daha çok istemeye başlamıştım. Yutkundum ve bacağıma

vücudunun üzerinden geçirerek sertleşen penisinin üzerinde hareket ettim. “Gecelerime sahip olabilirsin,” diye fısıldadım. “Ve bana da sahip olabilirsin.”

Belimdeki kuşağı çözdüm ve kumaş kalçalarımın doğru süzildi. Lach doğruldu ve ben ona yaklaşırken meme ucumu dişlerinin arasına aldı. Elleriyle sabahlığı omuzlarımdan sıyırdı, kuşağı yakaladığında gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

“Gitmene asla izin vermeyeceğim,” diye uyardı, kuşağı bileklerime dolayarak. Bu sadece bize özgü, farklı, daha karanlık bir bağlanma töreniydi. “Anlaşma olsun ya da olmasın.” Kuşağı bileğine doladı ve beni kendine çekti, dudakları dudaklarıma değdi.

Boştaki eliyle penisini hizalamak için aramıza uzandığında gözleri kapalıydı. Bedenime neredeyse acı veren bir arzu yayıldı -kanıma nüfuz etti, kemiklerime işledi, tenime, her santimime sızdı- ve ucunu içime ittiğinde tüm hisler orada yoğunlaştı. Beni nasıl zorladığını hissederek inlerken dudağımı ısırdım ve bedenine gömüldüm. Neredeyse kaldırabileceğimden fazlaydı. Artık kendi bedenimle onunkini ayırt edemediğim kadar derine indiğinde, hâlâ birbirimize bağlı olduğumuz ellerimizi sıkıca kenetleyerek bizi yatağa geri çekti.

“Gitmene asla izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı tekrar ve sanki sözlerini fiziksel olarak mühürleyebilecekmiş gibi kalçalarını yukarı itti, tekrar ve tekrar... Onun talepkâr ritmine uyum sağladım ve içimdeki arzu neredeyse bir çılgınlığa dönüşünce haykırdım. Göğsünden ilkel ve hayvani bir hırıltı yükseldi ve bizi ters çevirdi, bağlı ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve parmaklarını benimkilere kenetlemek için kuşağın altından kaydırıldı. Kalçalarına yön vererek daha derine daldı, dudaklarını dudaklarıma bastırarak dilini ağızıma daldırdı, sanki benden daha fazlasını almaya ihtiyacı varmış gibi.

Verebileceği her şeyi istiyordum. Bacaklarımdaki baskı giderek artarken dudaklarına karşı nefes nefese kaldım. Yaklaşan doruğun küçük titreşimleri damarlarımı yırtarcasına dolaşırken hâlâ yükseğe çıkıyordum.

“Benimle gel,” diye ısrar etti. Parlak gözlerini benimkilere kitlenmişti, keskin ve hızlı nefesler alıyordu.

Zevk içimde patlayarak, bulutları yaran güneş ışığı gibi bedenime yayıldı. Adımı haykırırken elimi daha sıkı tuttu, kasıldı ve içime boşaldı.

Bacaklarım titreyerek gevşedi ve belinden düştü ama o üzerimden kalkmadı. Alnını alnıma dayadı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Ateşli sevişmemizden sonra gelen bu tatlı ve yumuşak öpücük, göğsümde yeni ve alışılmadık bir sızıya yol açtı. Elimi sıkıca tutan eli rahatladı ve kuşağın içinden çekip çıkardı ve sonra bileklerimdeki derme çatma bağı gevşetti.

“Hani beni hiç bırakmayacaktın?” diye sordum nefes nefese. Bir yanım sonsuza dek onun kontrolü altında kalmak istiyordu.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. “Bunu kelimenin tam anlamıyla söylememiştim.” O lanet gülümseme... Yıkıcı. “Yine de seni tekrar bağlamaya ikna olabilirim.”

“Ben seninim,” diye fısıldadım, bunu gerçekten hissederek. “Beni nasıl istersen öyle bağla.” Gülümsemesi genişleyerek tüm yüzünü aydınlattı. “Bu durumda...”

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Ertesi sabah bir öpücükle uyandım. Gözlerimi açtığımda kaslı bir erkek göğsüyle karşılaştım ve bir anlığına, hâlâ yarı uykulu bir hâldeyken, onun sıcak ve baharatımsı kokusunu içime çekerek göğsüne gömüldüm. Lach kolunu etrafıma sararak beni sararak kendisine çekti ve anında kanım, yanaklarımla birlikte ısındı. Geceyi burada geçirmişti ve bunu tam olarak nasıl değerlendireceğimi bilemesem de bu hisse verebileceğim en yakın isim... Mutluluktuk. Geri kalan her şeyi zamanla çözecektik.

“Horluyorsun,” dedi bana yumuşak bir sesle, uzun parmağını burnumun ucunda gezdirerek.

Ve hissettiğim mutluluk o an sona erdi.

Dirseğimin üzerinde doğrulup çarşafı üzerime çekmeye çalıştım. “Dikkatli ol. Aşırı romantizmden ölebilirim.”

“Çok tatlısın.” Elimini çarşafın üzerinden çekti. “Yapma. Manzaranın tadını çıkarıyordum.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkararak çarşafı yine çektim. “Çok utanmazsın.”

Aklıma dün geceye dair bir *düzine* utanmaz anı gelince dudaklarımı ısırdım.

“Bundan gurur duyuyorum.” Saçımın bir tutamını işaret parmağına doladı. “Seni uyandırdığım için üzgünüm ama kahvaltı için daha fazla bekleyemedim.”

“Bu giyinmem gerektiği anlamına mı geliyor?” Onu dünyayla paylaşmaya tam olarak hazır değildim.

Kahkahası dudaklarından bal gibi, yavaş ve tatlı bir şekilde süzülerek döküldü. “Buna gerek kalmayacak.”

Beni sırtüstü çevirdi, çarşafı üzerimden tamamen çekerek boynumdan göğüslerime doğru yavaşça inmeye başladı ve orada durdu. Güneş ışığı bana doğru kaldırdığı yüzüne vurarak hareket eden bir dövmeyi aydınlatınca nefesim kesildi. Dün gece bir rüya gibiydi ama onun güzel, vahşi bedenini gün ışığında üzerimde görmek lanet bir fanteziydi. Yarım ağızla güldüğünü görünce bacaklarımın arasında hafif bir zonklama başladı.

“Dün gecedен sonra açlıktan ölüyorum.”

Ah.

Göbeğimi öptükten sonra etrafında diliyle daireler çizmeye başladı.

Ah.

Dizlerimi ayırmam için beni yönlendirdi, ben de ona itaat ettim. Bunun üzerine yüzünde yine ukala bir gülümseme belirirken, yalayıp ve öperek aşağı doğru ilerlemeye devam etti. Bacaklarımın tepesine ulaştığında gözlerim kapandı, nefesim boğazımda düğümlendi. Kollarımı başımın üzerine doğru uzatıp kendimi desteklemek için yatak başlığını kavradım ve elim yastığın altındaki sert ve soğuk bir şeye değdi.

Lach’ın silahlarından birini çıkardım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

Duraksadığında, sıcak nefesi tenimde, gözleri ise silahtaydı. “Şiddete başvurmana gerek yok. Durmayacağım.”

Yanlışlıkla ona doğrulttuğumu fark edince elimi yanıma indirdim. “Yastığının altında bir silahla mı uyudun?”

Kıkırdadı. “Ben her zaman yastığımın altında bir silahla uyurum.”

Silahı yatağın kenarına doğru itmeye yeltendim ama Lach, elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. “Benimle her zaman güvendesin.”

Bunu bildiğimi ona söyleyemedim, parmaklarımı silahın etrafında biraz daha sıktı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Yeşil gözlerinde ilkel bir ışık parladı. Beni daha yakına çekerek bir bacağıma beline doladı ve diğerini de omzuna kaldırdı. Penisinin ucu bana sürtünürken durdu. “Ne olursa olsun kontrol hep sende olacak, ben içine gömülüken bile.” Bir santim içeri girdiğinde inledim ve gözleri dudaklarıma kaydı. “*Özellikle* de penisim içine gömülüken.”

Silahı daha sıkı kavradım, soğuk çelik, o içime girdikçe beni sabitliyordu. Lach yavaşça çekilirken itiraz edercesine inledim. Omzunda tuttuğu bacağıma beline doğru çekerken adımımı mırıldandı ve ellerini iki yanıma bastırarak kendini imkânsız bir şekilde derinliğe itti. İnleyerek ayak bileklerimi sırtında kenetledim, o da beni kasten ve ölçülü bir şekilde becerirken haklı olduğunu kanıtladı.

Kontrol bendeydi. Güvendeydim. Gardımı düşürdüğümde bile, savunmasız olduğumda bile, tüm varlığım bu adamın merhametine kalmış gibi hissettiğimde bile güvendeydim çünkü o kendini *benim* merhametime bırakacaktı.

“Ne yaşamış olursan ol.” İçime ateşten oklar fırlatan bir noktaya gelene kadar kalçasını döndürerek kendisini iterken, güçlkle konuşuyor gibiydi. Elimdeki silaha bakarak, “Nerede bulunmuş olursan ol,” diye hırladığında, sesi içime işledi. “Şu andan itibaren, ne olursa olsun, kimse sana izinsiz dokunmayacak, yoksa bunun bedelini öder. *Ben* bile.”

Bu söz içimi parçalayarak benim bile daha önce hiç keşfetmediğim derin, gizli bir boşluğu açtı. Vücudumu kaldırıp ona uzandım, boşluğu doldurması, beni doldurması için duyduğum

çaresizlikle elimdeki silahı unuttum. Kollarımı boynuna doladım. “Öp beni.”

Daha hızlı ve daha sert bir şekilde iterken dudakları benimkileri buldu. Öpücük çılgın ve istekli bir hâl aldı. Sanki boğuluyordum ve o benim oksijenimdi. Beni harekete geçiren çaresiz arzuya, aramızdaki inkâr edilemez bağa ve bu adama tamamen teslim olurken tırnaklarım omuzlarına saplandı.

Dünya etrafımızda silinip gitti. Kaslarım gerildi, kalçalarım onun hamlelerine karşılık vermek için yükselirken, âdeta ruhumun derinliklerine işlemesini sağlamaya çalışıyordu. Ve ben zirveye ulaştığımda, o da beni uçurumun kenarından aşağıya takip etti.

İkimiz de nefesimizi toparladıktan sonra Lach beni kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti. Sessizce uzandık ve ben parmaklarımı o tuhaf dildeki dövmelerinin üzerinde gezdirirken, o da dudaklarını saçlarıma bastırdı.

Parmağım göğüs kemiğine yerleşen dört sembolü takip ederken, “Nedir bu?” diye sordum.

“Theban, antik cadı alfabesi,” diye mırıldandı. “Kadim dillerimizden biri.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten konuşabiliyor musun?”

“Pek iyi değil. Çoğunlukla yazılı olarak hayatta kalıyor.”

“Ve dövmelerle,” dedim kuru bir sesle. Göğsündeki dövmeyi işaret ettim. “Bir anlamları var mı, yoksa sadece acı çekmekten mi hoşlanıyorsun?”

Yüzünde bir gölge dolaştı. “Kendi kendilerine çıkıyorlar. İğneye gerek yok.”

Onu daha iyi görebilmek için başımı eğdim. “Ciar’a da hiç yok.”

“Biliyorum.” Dudaklarıyla alnımı okşadı.

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama yuvarlanıp üstüme çıktı. “Şimdi kahvaltıya gelelim.” Sırıltısı kalbimi yerinden hoplattı.

Tam o sırada, yatak odamın kapısı menteşelerinden sallanınca irkilerek ayrıldık. Ciara’nın boğuk sesi, “Orada mısınız?” diye sordu. “Sana ihtiyacım var.”

Kahvaltı hayal olmuştu bile.

“Bir saniye!” diye seslendim.

Lach’ı üzerimden ittim ve yataktan fırlayıp giyecek bir şeyler aramaya başladım. İpek bornozum yerdeydi.

“Ona daha sonra gelmesini söyle ve yatağa geri dön,” dedi, yattığı yerden eğlenen gözlerle beni izleyerek.

Onu susturdum. “Gitmen gerek.” Etrafıma bakındım. “Kıyafetlerin nerede?”

Kaşlarım çatarak ayağa kalktı. “Dolabımda.”

“Git al.”

Kaşlarını çattı ama yine de yataktan çıktı. Kalçalarını görünce onu neden kovduğumu neredeyse unutuyordum. Sonra silkinerek kendime geldim. Ciara koridordaydı ve Lach çıplaktı. Bornozu ona fırlattım. “Giy şunu.”

Lach sanki bir kafam daha çıkmış gibi hayretle bana baktı. “Ciara dışarıda.”

“Yani?” Bornozu üzerine geçirdi. Bornoz dizlerinin birkaç santim üzerinde duruyordu ve ipek kumaşı geniş omuzları yüzünden gerilmişti. Kesinlikle gülünç görünüyordu ama en azından çıplak değildi.

“Yani mi? O kapıyı kırdığında gerçekten çıplak olmak istiyor musun?” Çekmecedan rastgele bir eşofman aldım, iki bacağımı aynı anda giymeye çalışırken neredeyse takla atıyordum. “Bu... Uygun değil.”

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve gülmemek için kendini zor tuttuğu izlenimine kapıldım. “Sanırım *uygun* olma kısmını

gece yarısı geçtik.” Ama Ciara onu görecektir ve sorular soracaktı ve ben de dün geceyi bir sorguya çevirmek istemiyordum. Başımın üstünden bir tişört geçirdim. “Odana ya da başka bir yere süzül.”

Yüzündeki eğlenen ifade kayboldu, bastırıldığı dudakları sert bir çizgi hâline geldi. “Daha önce hiç utançtan bir yere süzülmedim.”

Kapı tekrar menteşelerinden sallandı.

“Cate, hayatta mısın?” Aramızdaki kapıya rağmen Ciara’nın sinirlendiğini duyabiliyordum.

Lach kapıyı işaret etti. “Aç şunu.”

Lach’in fabrika ayarlarına dönmesinin *zor* olmamasını dileyerek homurdandım. “Sadece süzül!”

Tekrar itiraz etmek için ağzını açtı ama öfkeli bir bakışla sözünü kestim. Ellerini havaya kaldırıp ortadan kayboldu.

Derin bir nefes aldım, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve berbat durumda olmadığımı umdum. Kapıyı açarak esniyormuş gibi yaptım. “N’aber?”

“N’aber mi?” diye tekrarladı, kaşlarını bir santim kadar kaldırarak. Omzumun üzerinden içeri baktı. Saten pijamalar giymişti, saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve hâlâ muhteşem görünüyordu. “Biriyle mi konuşuyordun?”

“Hayır.” Kenara çekildim ve boş odamı görmesine izin verdim.

Sanki dağınık çarşaf bir ipucu veriyormuş gibi gözlerini yatağa dikti.

Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Dün gece ortadan kayboldun.”

“Canım parti yapmak istemedi.”

Yüzümü inceledi ve keşke bütün gece ayakta kaldıktan sonra ne durumda olduğumu görmek için aynaya bakacak vaktim olsaydı, diye düşündüm.

Ancak çok berbat görünmüyor olmalıydım çünkü “Sana ulaşmaya çalıştım. Beni içeri alması için Roark’u aramak zorunda kaldım,” dedi kaşlarını çatarak.

“Kusura bakma. Telefonumun şarjı bitmiştir herhâlde.” Aslında nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Lach’i de bulamıyorum.” Sanki onun burada olduğunu biliyormuş gibi tekrar odama baktı.

“Ah. Odasını kontrol ettin mi?” Odamdan çıkarak onunkine yöneldim.

Kapısı ardına kadar açıldı.

“Baktım. Kapısı kilitli değildi ve onu hiçbir yerde bulamadım,” dedi şüpheyle ve beni takip etti. Kolumdan tutup beni oturma odasına doğru çekti. “Gel hadi. Onları bekletemeyiz.”

“Biz? Onlar?” diye tekrarladım cılız bir sesle.

Gerçekten de oturma odasında bizi bekleyen üç kişi vardı. Roark ve Shaw şöminenin yanındaki ikili deri koltuklara uzanmış, ikisi de merak ve temkin karışımı bir bakışla odadaki diğer kişiyi süzüyordu. Sirius kanepede bekliyordu ve bizi görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Ayağa kalktı ve elindeki dosyayı fark edince kalbim duracak gibi oldu.

Ciara sert bir sesle, “Yaşıyor... Şimdilik,” dedi.

Onu görmezden geldim ve tamamen dosyaya odaklandım. “Ne buldun?”

“Lach’ı beklememiz gerekmez mi?” diye sordu Shaw.

“Bu bekleyemez,” dedim. Eğer Sirius’un elinde düşündüğüm şey varsa gerçekten bekleyemezdi.

Ama Shaw beni inceleyen bir bakış attı. “Lach’ın nerede olduğunu biliyor musun? Dün gece ikinizin birlikte gitmiş olabileceğinizi düşündük.”

“Hiçbir fikrim yok.” Odasında olmadığı için bu doğrudu.

Başını öne eğdi. “Düşündük ki eğer sen...”

“Bırak artık,” diye mırıldandı Roark.

Shaw gözlerini devirdi. “İstediğin sadece...”

Ciara, "Tekrar dener misin, Roark?" diye kardeşinin sözünü kesti.

Roark içini çekti ama biraz doğruldu, yüzüne yoğun bir dikkat ifadesi yerleşmişti.

"Ne yapıyor bu?" diye fısıldadım Ciara'ya.

"Lach'ı arıyor. Sabahtan beri ona ulaşmaya çalışıyor."

"Telefona ihtiyacı var mı?" diye alçak sesle sordum.

"Mührü kullanıyor ama Lach kendisininkini çıkarmış olmalı... Ya da onu görmezden geliyor." Gözlerini devirdi.

Mühür yüzüğü onları *birbirine* mi *bağlıyordu*? Roark dün gece bizi bilerek ayrı tuttuğunu itiraf etmişti ama *nasıl* olduğunu söylememişti. Lach'in dün gece ya da on dakika önce yüzüğünü takıp takmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gelecekte kesinlikle çıkaracaktı.

Roark sonunda rahatladı. "Yola çıktı."

"Peki, onu duyabiliyor musun?" diye sordum dikkatlice.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sadece o isterse." Bu konuda Lach ile konuşmam gerekecekti.

"Ama dün gece hiç sesi çıkmadı," dedi Roark anlamlı bir şekilde, bakışlarını benimkilere kilitleyerek.

Lach oturma odasında belirttiğinde hissettiğim rahatlama kısa sürdü, saçları gece boyunca parmaklarımın kavradığı yerlerden sanatsal bir biçimde dağılmıştı, mükemmel yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve *hâlâ üzerinde benim ipek bornozum* vardı. Şaşkın bakışlarım karşısında omuz silkti.

Ciara gözlerini kırptırdı. "Giysilerin nerede?"

Shaw başparmağını şömineye doğru uzattı. "Cate'in elbisesiyle birlikte onunkiler de burada ya da kalıntıları."

Ciara kollarını kavuşturdu, kaşlarını kaldırdı, dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı.

Herkes bir bana bir ona bakarken utançtan yanaklarım kızardı. "Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum."

“Üzgünüm, prenses.” Lach yanımıza gelirken göz kırptı. “Muhtemelen üzerinden kokumu almışlardır.”

Ve bunu da söylemişti.

İçimi çekip ellerimle yüzümü kapattım.

“Sana Samhain’den önce sevişeceklerini söylemiştim,” dedi Shaw sırtarak.

“Shaw!” diye tısladı Ciara. “Bunu hepimiz biliyorduk.” Ona ters ters baktım ama o sadece güldü.

Sirius boğazını temizleyince hepimiz ona baktık. Elindeki dosyayı kaldırarak huzursuzca kıpırdandı. “Daha sonra geleyim mi?”

“Neden benim dairemde?” diye sordu Lach sanki kanepesinde bir Astral Saray Prensi’nin oturduğunu yeni fark etmiş gibi.

“Bana sorma.” Shaw omuz silkti ve bizi işaret etti. “Şu ikisine sor.”

Lach bir bana bir de kız kardeşine baktı. Ciara tereddüt edince hemen atıldım. Sirius’un ne haber vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu benim fikrimdi. “Yoncanın simyasal yapısı üzerinde çalışıyorduk. Trinity cinsinin yanı sıra eski bir partiyi de. Ya da daha doğrusu Sirius çalışıyor. Biz ona çoğunlukla kahve götürüyoruz.”

Lach bir süre beni inceledi. “Ne yapıyordunuz?” Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. “Neden?”

Yutkundum, kendime şu anda bile güvende olduğumu, hayatımın ve eylemlerimin kontrolünün hâlâ bende olduğunu hatırlatarak bakışlarını kararlılıkla karşılık verdim. “Eğer Sirius, içindeki sihirde neyin değiştiğini izole edebilirse, bunu düzeltebilirsin diye düşündüm.” Derin bir nefes aldım ve Ciara’ya baktım. “Ve o zaman ambrosiaya ihtiyacın olmayabilir.”

Lach o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, acaba tıbbi bir olay mı yaşıyor, diye düşündüm. Sonunda bakışları Sirius’a kaydı. “Peki, ne buldun?”

“Orada olmaması gereken bir şey.” Dosyaya hafifçe vurdu. “Gölge sarayı sihri.”

Bu keşif karşısında sarsıldım. Hiçbir şey bulamamıştı. Hiçbir şey bulamamıştı.

Lach alay etti. “Elbette gölge sarayı sihri var. Yeraltı Sarayı’ndan geliyor.”

“Özür dilerim. Açıklamam gerek,” dedi Sirius hızla, ensesini ovuşturarak. “Sadece gölge sarayı sihrini bulduğumda ben de ilk başta aynı şeyi düşünmüştüm. Tam vazgeçmek üzereydim ki iki gölge sarayı olduğunu hatırladım.”

Shaw öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Vay anasını. Yani diyorsun ki...”

Sirius hepimize baktı, kendi bulguları karşısında biraz tedirgin görünüyordu. “Bir ambrosia örneğini analiz ettim. Yeni partilerde Cehennem Sarayı sihrinin kalıntıları var. Yonca üretimine dahil oldular mı?”

“Görünüşe göre,” dedi Lach sertçe. “Ama iznimiz olmadan.”

Ciara bir eliyle ağzını kapattı. Shaw bu kez sessiz kaldı. Roark bile sarsılmış görünüyordu. Ama Lach...

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini tuttum.

Gözleri benimkilerle buluştu, biçimli dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Orospu çocuğu. Bain bunu gözler önünde saklayabileceğini düşündü.”

Yumuşak bir sesle, “Astral Saray’a güvenmemiş olsaydık, bu yanına kâr kalacaktı,” dedim.

Lach’ın gözlerinde şaşkın ve gururlu bir ifade belirdi ve Sirius’a bakmadan önce bir kez başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi ne olacak?” diye sormaya cesaret etti Ciara.

Lach ona gülümsemeden önce elimi sıktı. “Bağlanma törenini bozmaya hazır mısın?”

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Diğer fey soylularını bizimle buluşmaları için çağırmayı başarana kadar öğlen olmuştu. Her iki ışık sarayı da başarıyla tamamlanan bağlanma törenin ardından ayrılmaya hazırlanıyordu. Sadece Bain ve beraberindekiler bu akşamdan sonra kalmayı planlamıştı. Onunla işimiz bittikten sonra muhtemelen ilk giden o olacaktı ve muhtemelen zorla gidecekti. Toplantıya Avalon'da mı yoksa Öte Dünya'da mı ev sahipliği yapılacağı, silahlara izin verilip verilmeyeceği ve katılımcıların saray liderleriyle sınırlı olup olmayacağı konusunda da kapsamlı tartışmalar yapılmıştı.

Sonunda uygulanabilirlik kazandı. Sirius'ın, Cehennem Sarayı'nın yonca stoklarımızla oynadığına dair iddiamızı desteklemesi gerektiğinden, daveti tüm kraliyet ailesi üyelerinin katılacağı şekilde genişlettik. Bunun için Lach'ın ofisinden daha büyük bir yerde toplanmamız gerekiyordu. Lach, Bain'in bir daha kendi sarayına adım atmasına izin vermeyeceği için Avalon'daki bir konferans odasını tercih ettik. Silah konusunda kaybetmişim, bu yüzden Lach'ın Armani takım elbise ceketinin altında ikiz dokuz milimetrelik tabancalar vardı ama kendi silahımı taşımam için hediye ettiği yeşim yeşili Birkin çanta yatak odamdaki komodinin üzerinde duruyordu.

Daha önce saraylar arası resmi bir iş toplantısına hiç katılmadığım için Ciara kıyafetimi seçmeme yardım etmişti. Alışlagelmiş balo elbisesini bir kenara bırakıp, ilk bakışta oldukça mütevazı sayılabilecek, dar ve yüksek yakalı bir bluz tercih etmiştim, tabii eğer tamamen orman yeşili renkte dantelden dikilmemiş olsaydı. Bluzumu, kalçalarımı saran ve dizlerime doğru daralan siyah bir kalem etek, ince siyah çorap ve silahımı geride bıraktığım için pişman olursam hançer olarak kullanabileceğim kadar uzun ve sivri, altın renk topuklu Gucci ayakkabılarla tamamlamıştım. Ciara zamandan kazanmak için makyajımı ve saçımı cazibe sihri kullanarak güzelleştirmiş, sabah yataktan kalktığım da kabaran saçlarımı, gür dalgalar hâline getirdikten sonra kirpiklerimin rengini koyulaştırmış ve dudaklarımı kırmızıya boyamıştı.

Ciara bağlanma törenindeki görünümünün aksine, hayal gücüne hiçbir yer bırakmayan dar siyah bir tulum tercih etmişti. Sihir kullanarak belirgin bir kedigözü makyajı yapmış ve kan kırmızısı bir ruj sürmüştü. Deneme evliliğini sona erdirmeye konusundaki duruşundan şüphe duyan birinin, ona bir kez bakması yeterli olurdu.

Her saray, kare şeklindeki konferans masasının bir tarafına oturmuş, kraliyet üyeleri ve penumbraları arkalarında kendilerine eşlik eden muhafızlara yakın bir mesafede yerlerini almıştı. Lach ve adamları girişin önünde duran tarafa oturmadan önce diğerlerinin oturmasını bekledik. Bu tarafa oturulmasının sebebi, bu saraya ve bu şehre kimin girip çıkacağını kontrol ettiğinin bir göstergesiydi. Ayrıca işler kötüye giderse hızlı bir çıkış noktası sağlıyordu. Yeraltı Sarayı'nın kraliyet üyeleri oturmuştu ve Roark konferans salonunun kapısına yerleştirdiği adamlarla sessizce konuşuyordu. Ben geride durdum, gergin bir şekilde eteğimin cebindeki telefonla oynuyordum.

Lach sandalyesine yerleşir yerleşmez Titania, "Toplantılarla işimizin bittiğini sanıyordum," diye yakındı.

Lach onu görmezden gelerek elini kaldırmayı tercih etti. Yanındaki, Roark'a ait boş yeri başıyla işaret etti. "*Herkes* hazır olduğunda birazdan başlayacağız."

Roark yanıma doğru ilerledi, olası tehditleri değerlendirmek için son bir kez odayı kolaçan etti ama masaya geçmedi.

"Sanırım seni bekliyorlar," diye mırıldandım.

Lach'ın sesi konferans masasının etrafında başlayan fısıldaşmaların arasından yükselirken Roark bana hınzırca gülümsedi. "Cate?" Lach dövme eliyle yan tarafındaki koltuğu gösterince gözlerimi kırptırdım. Kendisine katılmamı, onun penumbrası için ayrılan koltuğa oturmamı bekliyor olamazdı. Bunun yol açacağı sonuçlar karmaşık olurdu. Karmaşıktan da öte olurdu. Masaya göz gezdirdim, sanki bir yanlışlık varmış gibi başka bir koltuk aradım.

Roark dirseğime dokunduğunda hâlâ Lach'ın isteğini düşünüyordum. "Devam et. Bir mesaj veriyor."

Benimle açıklığa kavuşturmuş olmasını dilediğim bir mesajdı bu; özellikle de görünüşe göre penumbrası da işin içindeyken. Başımı kaldırdım, odadaki her gözün beni izlediğinin farkındaydım ama yine de ona katılmak için ilerledim. Boş koltuğa oturduğumda diğer sarayların birkaç üyesi birbirlerine baktı; yüzlerinde merak, eğlence ve Titania'nın durumunda olduğu gibi küçümseme karışımı bir ifade vardı.

Lach havada asılı kalan soruya cevap verircesine uzanarak elini dizime koydu. Birkaç kişi kaşlarını kaldırdı ama ben de dahil olmak üzere artık herkes için verdiği mesaj açıktı. Sanki bu sevgi gösterisi nedeniyle başının ne kadar belaya gireceğini hesaplıyormuş gibi göz ucuyla bana baktı. Bir zamanlar diğerlerinin ne düşündüğünü ya da ne varsayacaklarını önemseyebilirdim. Ama şu anda vermek istediğim tek bir mesaj vardı, bu yüzden Lach'a yaklaştım ve avucumu onun güçlü, kaslı bacağına koydum. Yerim onun yanı olabilirdi ama ben onun piyonu

değildim, o da benim piyonum değildi. Ağzının kenarı seğirdi, başını belli belirsiz eğdi.

Mesaj alındı.

“Tam olarak neden buradayız?” diye sordu Aurora ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. “Misafirperverliğinize minnettar olsak da itiraf etmeliyim ki, eve dönüp kendi sarayımın işleriyle ilgilenmek için sabırsızlanıyorum.”

Lach ileri doğru eğildi, çenesini eline dayadı, diğer eli ise hâlâ yeni hak kazandığı bölgede duruyordu. “Kısa keseceğim çünkü bu işle vakit kaybetmeyi bıraktığımızı düşünüyorum.”

Diğerleri birbirlerine endişeli bakışlar atarken, Bain huzursuzca kıkırdadı. “Balayı çoktan bitti mi?”

Neyse ki balayı daha başlamamıştı bile. Ciara, son ayrıntılar tamamlanana kadar ayrı yatak odalarında kalmakta ısrar etme sağduyusunu göstermiş, Bain’e Cehennem Sarayı’na dönene kadar beklemek istediğini söylemişti.

Lach’ın ölümcül ve soğuk gözlerinin Bain’e kayması yeterli bir cevap olabilirdi ama Lach boğazını temizledi. “Bu sabah kız kardeşimin Bain’le olan evliliğini yeniden değerlendirmemi gerektiren rahatsız edici bir bilgi aldık.”

Bain, “Neden bahsediyorsunuz be?” diyerek ayağa fırladı ve bu sırada sandalyesini devirdi. Ellerini masaya koyarken diğer kraliyet üyeleri kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. “Hangi gerekçeyle?”

Abartılı bir şekilde masum rolü mü oynuyordu, yoksa gerçekten şaşırmış mıydı, karar veremiyordum.

“Manipülasyon, hile.” Lach o kadar sakin konuşuyordu ki patlamak üzere olduğunu anladım. Uyluğunu nazikçe sıkarak, buna bir son vermenin işleri yoluna koymanın ilk adımı olduğunu hatırlattım. “Tahrif ettiğin bir ürünü değiştirmek için bir ticaret anlaşması, yani evlilik pazarlığı yaptın.”

Oberon gözlerini kısarak ileri doğru eğildi. “Bu ciddi bir iddia.”

“Aynı zamanda kahrolası bir yalan,” diye ekledi Bain. “Ne haltlar döndüğüne dair hiçbir fikrim yok ama kız kardeşin önümüzdeki bir yıl boyunca kanunen ve geleneklere göre benimdir.”

Ciara ayağa kalkarak ona ters ters baktı. “Ben *kimseye* ait değilim.”

“Bu asılsız iddiayı kanıtlamadığınız sürece öylesin,” diye karşılık verdi Bain. Yanına gidip onu omzuna atacak ve sarayına sürükleyecekmiş gibi görünüyordu. Odadaki herkesin elleri bir sonraki hamlesini beklercesine yavaşça ceketlerine doğru gitti.

Kıpırdamadım. Silahlara izin vermenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama kimse beni dinlemiyordu.

“Otur lanet olası yerine,” diye emretti Lach. “*Benim sarayında* bulunuyorsun ve öyle davranacaksın.”

MacAlister elini prensinin koluna koydu ama Bain elini itti, sandalyesini düzeltti ve tekrar yerine oturdu.

“Kanıtınız var mı?” diye üsteledi Oberon ve arabulucu rolüne ne sıklıkla mahkûm olduğunu merak ettim. En büyükleri olarak muhtemelen bundan bıkmıştı.

Bu arada Aurora ve Sirius birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı, veliaht prenses dinledikçe başını iki yana sallamaya başlamıştı. Sonunda iç çekerek doğruldu. “Kardeşimin söylemek istediği bir şey var.”

Odadaki herkesin paylaştığı şaşkınlık, diğer kraliyet üyelerinin taht sıralarındaki varlıklarının ne kadar nadiren dikkate alındığının bir göstergesiydi.

Sirius boğazını temizledi ve önündeki dosyayı açmadan önce düğmeli yakasını düzeltti. “Bir süredir, farklı yonca türlerini daha eski olanlarla ve ambrosia ile karşılaştırarak analiz ediyorum.”

“Seni küçük-” diye homurdandı Bain.

“Bu cümleyi sakın bitirme,” diye uyardı Aurora onu, ametist rengi gözleri parıldarken. “Yoksa sadece Lach’a hesap vermekle kalmazsın.”

Bain büyük oranda sessizliğe gömüldü, geri kalanımıza, özellikle de kendisine karşı kanıt getiren genç Astral Saray prensine ters ters bakarken alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Sirius, Bain'in gözdağı verme çabalarına aldırmadan, keşfinin ardındaki bilimsel verileri açıklamaya devam etti. Toplantıdaki diğer asillerin bakışları, belki de bir ışık sarayı prensi olduğu için onun söylediklerine inandıklarını gösteriyordu. Önemli olmaması gereken ama önemli olduğunu bildiğim bir gerçektir bu. Sözlerini bitirdiğinde öfke Bain'in yüzünden okunuyordu.

“Bunların hiçbirisi doğru değil. Yalan söylüyorsun.”

Sirius dosyadan başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. “Simya yalan söylemez. Birisi yonca stoğunu bozmak için Cehennem Sarayı sihri kullandı. Bu bir gerçek.”

Gözlerimi Bain'e dikerek, “Kanıtları gördüm ve Sirius'ı çalışırken izledim. Yalan söylemiyor ama saklayacak bir şeyleri olan bir prens yalan söylüyor olabilir,” diye ekledim soğukkanlılıkla.

Bana alaycı bir bakış fırlattı ama ben geri adım atmadım. “Beni sadece başka bir sarayın ürününü tahrif etmekle değil, aynı zamanda bu konuda yalan söylemekle de mi suçluyorsunuz?”

Lach biraz sıkılmış bir sesle elini salladı. “Evet, kesinlikle. Söylenenleri takip etmeye çalış.”

Bain ona odaklanırken masanın üzerindeki ellerini sıkarak yumruk yaptı. Bugün sadece bir müttefik kaybetmemiştik. Aynı zamanda bir düşman edinmiştik. “Ne olursa olsun, bağlanma törenini bitirmek size düşmez. Bu kız kardeşinin kararı.” Sonunda Ciara'ya baktı ve bir an için yumuşadı. “Buna gerçekten inanmıyorsun.”

Ciara ona ters ters bakarken boğazı hafifçe kasıldı. “Simya yalan söylemez.” Bir nefes aldı ve hâlâ dün geceki bağlanma töreninden kalan dövme taşıyan elini kaldırdı. “Bu işi sihre bırakalım. Eğer Cehennem Sarayı sihrini saraya zarar vermek için kullanıldıysa, bu deneme evliliğini iptal etme hakkım var.”

Bain bir an için onun bileğindeki, elindeki dövmeye baktı. Hepimiz baktık ve biz bakarken dövme, tek bir iz bile kalmayacak şekilde silinip gitti. Bain kendi elindeki dövmenin de kaybolduğunu fark edince hırladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ciara dikkatle sandalyesine çöktüğünde, omuzlarının düşmesi rahatladığının tek göstergesiydi.

Bain sırayla her birimize bakarak odaya göz gezdirdi. Gözleri benim üzerimde durakladı. “Buna pişman olacaksın.”

Lach’ın dizimdeki elini sıkıttığını hissettim. “Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et.”

Bain sadece başını iki yana sallayıp ceketinin düğmelerini ilikledi. “Sanırım ucuz atlattık. Eğer Yeraltı Sarayı bu kadar kolay yönlendirilebiliyorsa, zaten zayıf bir müttefik olurdunuz.”

Kahkahamı bastırdım. En azından bastırmaya çalıştım.

“Sarayımdan defolup gitmek için akşama kadar vaktiniz var.” Lach ona ters ters bakarak ayağa kalktı. “Adamlarını topla ve defol çünkü güneş battığında bir daha şehrim ya da sarayına adım atamayacaksın.”

Bain gözlerini ondan ayırmadan burnundan hafif, alaycı bir ses çıkardı. “Buna pişman olacaksın.” Parmaklarını şıklattı ve ortadan kayboldu; bir dakika sonra MacAlister ve diğer Cehennem Sarayı üyeleri de onu takip etti.

O gider gitmez Aurora kardeşine döndü. “Başka bir sarayla kavgaya tutuşmadan önce beni uyarabilir misin?”

Lach ona mahcup bir gülümsemeyle baktı ama ben araya girdim. “Bunu ben istediğim için yaptı. Eğer birine kızmak istiyorsan, bana kız.”

Aurora beni incelerken Lach sessiz kaldı.

“Peki. Ama bir uyarıda bulunayım,” dedi, Lach’e ve sonra bana bakarak. “Az önce bir düşman edindiniz. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur.”

Ben de öyle umuyordum.

Sirius elindeki temiz yonca örneğini bir süre daha inceleyip Ciara ve benimle temasa geçeceğine söz verdikten sonra Astral Saray üyeleri de yanımızdan ayrıldı. İşi bittiğinde onu Prag'da ziyaret edeceğimizi söyledik. Kutsal Saray da onları izledi ancak Oberon kalmıştı.

"Aurora haklı," diye bizi uyardı. "Bain kin tutar."

"Onunla başa çıkabilirim," dedi Lach sertçe. "Bu iş için vakitinizi harcadığınız için üzgünüm." Ses tonunda zerre kadar samimiyet yoktu.

Oberon sadece omuz silkti ve sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Oldukça eğlendim." Bana baktı ve yüzündeki gülümseme genişledi. "Şimdilik hoşça kalın. Umarım yakında görüşürüz."

Lach'tan bir hırıltı yükseldi ama onu susturdum. "O kulüp tişörtlerini araştıracağım."

Oberon kıkırdayarak başını bir kez Lach'a doğru eğdi, Lach ise karşılığında kaşlarını çatı ve Oberon gözden kayboldu.

Ciara koltuğuna yığılırken, "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

"Benim de," dedi Shaw başını sallayarak, çenesini ovuşturdu. "Bize katılmak ister misiniz?"

Lach başını iki yana salladı. "Cehennem Sarayı gittikten sonra kutlarız." Roark'a başıyla işaret etti. "Adamlarımız Bain'i huzursuz etmek için ellerinden geleni yapsınlar. Buradan ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olur." Sonra Shaw'a baktı. "Kız kardeşimizi içki almaya götür. Bain'in uslu duracağına güvenmiyorum."

"Peki ya Cate?" diye sordu Ciara, suratını asarak.

Lach'ın dikkati şimdi bana yönelmişti ve karanlık yeşil gözlerinde vahşi bir şey dolaşıyordu. "Cate meşgul."

"Bundan sonra bol bol meşgul olacaklar, değil mi?" diye mırıldandı Shaw.

Lach başka kimsenin bir espri yapmasına fırsat vermeden parmaklarını şıklattı ve kendimi onunla birlikte taş balkonda buldum. Öte Dünya, gündüz vakti, artık gölgelerle gizlenmediği için daha farklı görünüyordu. Önümüzde bir meyve bahçesi uzanıyor, güneş ufukta alçalırken ağaçlar ışığın son demlerini içine çekiyordu. Ağaçların dalları kan elmalarıyla doluydu ve neredeyse saydam sayılabilecek kadar narin kelebekler meyveden meyveye uçuşuyordu.

Lach kolunu belime dolayarak beni kendisine çekti. “Seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim.”

Ne demek istediğini anlamadan önce kaşlarımı çattım. Sonra gözlerimi devirdim. “Feyler ve onların sidik yarışları işte.” Omuzundaki bir tüy parçasını aldım. “Sanırım bu resmîleştiğimiz anlamına geliyor.”

“Sanırım bu bir süredir herkes için gayet açıktı,” dedi Lach gülümseyerek ama yüzündeki tebessüm omzunun üzerinden batan güneş gibi soldu. “Akşama kadar ya da gittikleri kesinleşene kadar burada kalmanı istiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Toplantıya silah götürmediğim için mi?”

“Barışçıl bir şekilde gideceğini sanmıyorum. Eğer...”

“Eğer o narin, insan kız arkadaşın etrafta olmazsa kendini daha iyi hissedeceksin, değil mi?” diye bitirdim cümlesini.

“Eğer *kız arkadaşım* etrafta olmazsa. Senin narinlikle alakan yok, prenses,” diye düzeltti beni, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. Bu yumuşak öpücük bile yakıcıydı ve elimi ceketinin altına soktum.

“Peki, sen bizim düşmanımızı yok ederken ben ne yapacağım?”

“Bizim mi?” Gözlerinde dans eden mutluluğu gördüm. “Bu kulağa hoş geliyor.” Kulağımın altındaki çukuru öptüğünde ürperdim. “Rahatına bak. Tercihen yatağıma çırlıçıplak girebilirsin belki?”

Dalgın bir şekilde kolyeye uzandım, sonra kaşlarımı çattım. “Peki, seni o yatağa nasıl çağıracağım? Kolyemi bir türlü geri vermedin.”

“Beni yatağımıza çağırmak zorunda kalmayacaksın,” diye söz verdi gizemli bir ifadeyle. “Gecelerim artık sana ait.”

Yutkundum, sözleri içime kor gibi düştü. “Sanırım banyo yapabilirim. O küveti özledim.”

Alev alev yanmadan önce tercihen çok soğuk bir banyo yapabilirdim.

“Benimkini kullan.” Gözleri aşağıya doğru kaydı. “İki kişi için yeterince büyük.”

“Ama senin gidip büyük, kötü patronu oynaman gerekiyor,” diye hatırlattım.

Bakışları gittikçe aşağıya kayıyor, dişleri alt dudağına gömülüyordu. “Eminim işleri hızlandırabilirim.”

Geri çekilip gözlerini yukarı kaldırmaya zorladım. “Vurulmadan, lütfen.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Bu çok rahatlatıcı.” İçimi çekerek etrafımıza bakındım. “Senin odan ne taraftaydı? Burası için bir haritaya ihtiyacım olacak.”

Kıkırdadı. “Wraithler sana gösterecektir. Sadece onlara sor.”

Koridorlarda beni takip eden o bedensiz uğultular aklıma gelince ürperdim. “Sormak zorunda mıyım?”

“Onlar sana cevap verir, prenses.” Kolunu belime doladı. “Onlardan korkmana gerek yok.”

“Orası tartışılır,” diye mırıldandım. Lach’in kız arkadaşı olmanın bana kraliyet statüsü kazandırdığından emin değildim, özellikle de wraithler söz konusu olduğunda.

Gözleri uzaklara dalarken gürültülü kahkahası kısa kesilerek soldu. Bir saniye sonra kaşlarını çattı. “Roark savaşın başladığını

söylüyor.” Beni çabucak öptü. “Kızlarını tekmeleyip onları New Orleans’tan kovduktan sonra geri döneceğim.”

Beni bıraktı ve ben de ona yapışma dürtüsüne karşı koydum. “Ciddiyim, sakın vurulma.”

Bu işi sonsuza dek bitirmek için Avalon’a doğru ilerlerken yüzündeki tebessüm beni rahatlatmaya yetmedi.

O gittikten sonra Yeraltı Sarayı’nda yolumu hatırlamaya çalışarak beş dakika harcadım ve sonra pes ettim. “Bana Lach’in odasını gösterebilir misiniz?”

Boş bir koridorla konuştuğum için kendimi beklediğimden de aptal hissettim, ta ki boğuk bir inilti bana cevap verene kadar. Bu his buz gibi bir korkuyla yer değiştirdi ama yine de durup bekledim. Birkaç adım ötede bir inilti daha duyuldu, sanki wraithler hareket ediyormuş gibiydi. Sese doğru döndüm ve bir gölge hareket edince donakaldım. Koridorda ilerlemeye devam ederken inilti yer değiştiriyordu.

Bana yol gösteriyordu.

Derin bir nefes aldım ve inilti karşılarında tüylerimin diken diken oluşunu görmezden gelmeye çalışarak onu takip ettim. Gölge nihayet tanıdık bir kapının önünde durakladığında “Teşekkür ederim,” dedim.

Hafif bir inilti duyuldu ve wraith parçalanarak koridorun siyah duvarlarında eriyen kıvrımlı gölgelere dönüştü.

Lach’in odası hatırladığımdan daha dağınıktı, tıka basa dolu kitap rafları altüst olmuştu. Acele etmezse, döndüğünde onları alfabetik sıraya göre dizilmiş bulacaktı. Odayı taradım, yatağının çağrısına aldırmamaya çalışarak bir kenara atılmış birkaç gömlek ve ceket topladım. Bildiğim kadarıyla her zaman Avalon’daki odasında uyuyordu ama burası, son gelişimde olduğu gibi yine dağınıktı. Ama siyah ipek çarşafların onun kokusunu taşıdığından şüphe ediyordum. Bunu öğrenmek için kıyafetlerimi çıkarıp yatağa atlamadan önce kendimi başka bir yöne dönmeye zorladım. Yatak aklıma tehlikeli düşünceler getiriyorsa,

küvete bakma riskini almamam gerektiğinden emindim. Ta ki o da gelip bana katılana kadar. Bu düşünce içimin derinliklerinde zaten yanmakta olan ateşi körükledi.

Banyo çözüm olmayabilirdi ama bir kitap işe yarayabilirdi. Artık Cadı Alfabetesi olduğunu bildiğim dilde yazılmış kitapları atlayarak en yakın rafa doğru ilerledim. Kapı gıcırdayarak açıldı ve gülümsemek için kendimi zor tuttum. Gerçekten de onu çağırmak zorunda kalmayacaktım. Sadece soyunmayı düşünmüştüm ve hemen gelmişti. “Bu hızlı *oldu*.”

Elimdeki kitabı yerine geri koyup döndüm ama gelen Lach değildi.

“Rahatına mı bakıyorsun, *prenses*?”

BÖLÜM OTUZ ALTI

Odaya sinsice giren MacAlister'in yüzündeki pis gülümsemeye bakarken, beynim hızla atan kalbimin zaten bildiklerini kavramaya çalışıyordu. Tek çıkışı engellemek için kapının önünde durdu. Kolyeme uzandım, parmaklarım çıplak tenime değdiğinde nefesimin altından küfrettim. Lach'ı çağırmamın hiçbir yolu yoktu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum, hafiften titreyen bir sesle.

Odaya göz gezdirirken kısık bir ıslık çaldı. "Burası onun özel odası, değil mi? Pençelerini ona geçirmişsin," dedi MacAlister tırnaklarını oynatarak. "Etkilendim. Lachlan'ın bir kadının *dikkatini dağıtmasına* izin verecek kadar aptal olduğumu göreceğimi hiç düşünmezdim. Onun kalpsiz olduğunu sanıyordum ama birden üzerine senin pis kokun sindi. Fazla ileri gitti. Kalbini açık etti."

Buna tepki olarak benim kalbim de çarpmaya başladı, göğsüm bir mengene gibi daraldı ama ayaklarımı yere sağlam bastım.

"Git buradan," diye emrettim.

"Belki de az önceki küçük gösterisi sana yanlış bir izlenim vermiştir." Tiksintiyle dudaklarını kıvırdı ve kuduz bir köpek gibi

dişlerini birbirine vurdu. “Kontrol sende değil. Burada hiçbir gücün yok. Ama bir işe yarayabilirsin.”

Zihnimde yoğun bir telaş başlarken alnımda ince bir ter tabakası oluştu. Ama gücüm vardı. Kontrollüydüm. Ve MacAlister gibi bir pislğin bunu elimden almasına izin vermeyecektim. “Ne istiyorsun? Hadi, bir anlaşma yapalım.”

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım. Cehennem Sarayı’nın penumbrası görüldüğü kadar zeki değildi. Hayır, o zalimdi ve zalimlik kolay kırılabilen bir şeydi. Onu alt edebilirdim.

Ama başını iki yana salladı. “Benim zaten uymam gereken bir anlaşmam var,” diye açıkladı. “Penumbrası olabileceğimi kanıtlamak için Lach’ı dize getirmeye söz verdim.”

Birkaç adım daha yaklaştığında bacaklarım olduğu yerde kilitlendi ve midem bulanmaya başladı. Kafamı boşaltmak için hafifçe iki yana salladım. Onu konuşturmak için söyleyecek bir şeyler aradım. “Lach’ın penumbrası mı olmak istiyorsun?”

MacAlister gözlerini devirdi. “Bunun bana ne faydası olacak ki?” Bilmece gibi konuşuyordu ama attığı her sinsi adım niyetini ele veriyordu. Bana doğru ilerlerken kendimi geri çekilmeye zorladım. “Gölgelerin içinde yeterince uzun zaman geçirdim. Sadece özgür olmak istiyorum. Hepimiz istiyoruz, arkadaşın Roark bile.”

“Roark özgür.” Odayı tararken ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, bir çıkış yolu, onun dikkatini dağıtacak bir şey arıyordum. Pencereden asla sığamazdım. Onu geçip kapıdan çıkmalı, wraithleri bulmalı, *herhangi birini* bulmalıydım.

“Bu bölük pörçük saraylarda kimse özgür değil.” Sesindeki acı kanımı dondurdu. “Hepimiz işe yaramayan bir sihir tarafından hapsedildik. Senin değerli Yeraltı Prens’in bile. Şu an ona gerçekten bir iyilik yapıyorum.”

“Ona iyilik mi yapıyorsun?” Kahkahamdan âdeta zehir damlıyordu. Çenemi kaldırdım ve gözlerimi onun o zehirli bakışlarına

diktim. Onu geçmemin mümkün olmadığını bildiğim için kapı yerine duvar boyunca, büyük pencereye doğru ilerledim. Topuklu ayakkabılarımı çok dikkatli bir şekilde çıkardım. Onlarla asla başaramazdım. “Bana nasıl eziyet ettiğini ona anlattığımda yaptığın şeyi iyilik olarak göreceğinden şüpheliyim. Kendini ne sanıyorsun?”

“Ben, onu mahvedecek olanım,” diye tısladı. “Kalbini göğsünden söküp çıkaracak kişiyim.”

Sözleri üzerine gözlerimin önünden kaybedilmiş bir gelecek geçti. Beni öldüreceğini anladığımda başparmağımı yüzüğümün üzerinde gezdirdim.

Ben güçlülere rağmen *hayatta kalmayı başaran* biriydim.

Üzerime atladı ama ben daha hızlıydım. Kendimi kadife bir sandalyenin arkasına attığımda dizlerim *çatırdayarak* ahşap zemine çarptı ve eteğimin kumaşı birkaç santim kadar yırtıldı. Acı bacaklarıma vurdu ama vücuduma pompalanan adrenalin yüzünden acıyı görmezden geldim. MacAlister gibi bir solucanın elinde ölmeyecektim. Aşağı doğru eğilerek eteğimi üst bacağıma kadar yırttım. Ayağa fırlayarak kapıya doğru yöneldim. Yarı yola kadar gelmiştim ki beni saçlarımdan yakalayıp geriye doğru çekti ve bir rafa çarptım. Raf, çarpmanın etkisiyle sallanırken, kitaplar etrafıma saçıldı. Raf yere düşerken kendimi olabildiğince uzağa savurdum.

MacAlister bana doğru sinsice yaklaşarak, “Ortalığı dağıtıyorsun,” diye yakındı. “Sadece insanların en iyi yaptığı şeyi yap ve öl.”

“Cehenneme kadar yolun var!” diye tısladım.

“Önce sen.” Ayağımı yakalamak için üzerime atıldı.

Ona tekme attım ama keskin tırnaklarını bileğime geçirdi. Başka bir kitaba uzandım ama yetişemedim. MacAlister gülerek beni bacağımdan tutup kendine çekti. “Lach seni becerdiğinde de bu kadar mücadele ediyor musun? Yoksa sadece ben mi şanslıyım?” Boştaki eliyle ceketinin içine uzandı ve bir tabanca

çıkardı. “Seni kendi ellerimle boğarak öldürmek mi, yoksa vurup bu işi bitirmek mi istediğime karar veremiyorum.”

Bir fey olmamam önemli değildi; yakın mesafeden atılan mermiler, bir insan için de aynı derecede ölümcüldü.

“Eminim o kızılbaşlar sana bayılmıştır,” diye alay etti. “Senin bir baş belası olacağını biliyordu ama ben ona penumbraların sorunları çözdüğünü söyleyip durdum. Ve dürüst olmak gerekirse, bugünden sonra bana hak vermemesi imkânsız.”

Shakespeare’in oyunlarının derlendiği bir cilde doğru uzanırken onun gevezeliklerini duymazdan geldim. Parmaklarım kitabın kenarına sürtündü. “Evet, lanet olası bir zammı hak ediyorsun.” Sonunda kitabın bir köşesinden tutup ona doğru fırlattım ve omuzuna isabet ettirdim.

MacAlister hırlayarak silahını kaldırdı. “Karar verildi.” Bi-leğimi bıraktı. “Sana bir fırsat sunacağım. *Onun* yatağında ölmenin ne kadar şiirsel olacağını söylememe gerek var mı? Yıkıcı olurdu.” Tetiği çektiği anda aklıma bir şey geldi. “Beşe kadar sayıyorum.” Boştaki eliyle bir parmağını kaldırdı. “*Bir.*”

Çoktan ayağa kalkmıştım. Düşünmek için kendime izin vermedim. Sadece harekete geçtim.

“*İki.*”

İki adım atarak yatağın kenarına ulaştım.

“*Üç,*” diye mırıldandığında ayaktaydı. “Ve gerçekten, romantik bir tercih.”

Atladım ve kollarımı yandıklarını hissedene kadar yatak başlığına doğru uzattım.

“*Dört.*”

Parmaklarım yastığın altına kaydı ve dokuz milimetrelik silahın soğuk namlusunu okşadı.

“*Beş.*” Gölgesi yatağın üzerine düşmüştü. “Dönebilir misin? Bence yüzünü görürse daha etkili olur.”

Emniyet kapalı. Kollarımı başımın üzerinden geçirerek ters dönerken başparmağımla emniyeti kapattım. MacAlister başını eğdi, ben nişan alırken hızla gözlerini kırıştırdı.

Sadece tetiği çek.

Ve çektim.

Geri tepmesiyle kollarım sarsıldı ama iki el daha ateş ettim. MacAlister bir adım geriye tökezledi, beyaz Oxford gömleği kıpkırmızı olurken silahı yere düştü. Başını öne eğdi, kısa bir an sersemlemiş gibi durdu ve bacakları tutmadı. Yere yığıldığında gözlerini kaldırıp bana baktı. Ağzı açıldı, dudaklarından kelimeler yerine kanlı bir fokurtu yükseldi.

İçime bir korku yayıldığını hissettiğimde ellerim öylesine titriyordu ki neredeyse silahı düşürecektim. Zihnimin az önce yaptığım şeyi kavramasına izin vermeyerek korkumu bastırdım. Tıpkı hastanedeki gibiydi. Yaşam ya da ölüm. Adrenalini kullan. Yataktan kaydım, silahı önümde tutarak yavaşça ona yaklaştım. MacAlister bana bakarken ağzında titrek bir gülümseme belirdi.

Dizlerimin üzerine çökmeden önce silahını tekmeleyerek odanın diğer ucuna fırlattım, ona doğru tuttuğum Lach'ın silahı ise aramızda duruyordu.

MacAlister yüzümü okuyarak hırıltılı bir kahkaha attı. "Sen... Yine de... Öleceksin."

Haklıydı. Bu mermilerin neler yapabileceğini biliyordum ve akan kanın miktarına bakılırsa *hayati* bir noktayı vurduğum kesindi. Bir penumbra öldürmüştüm. Şimdi Lach bile beni kurtaramazdı.

"Kimse ölmeyecek," diye mırıldandım. Silahı arkama, onun ulaşamayacağı bir yere bırakıp sürünerek ona yaklaştığımda MacAlister'ın gözleri kocaman açıldı. Gömleğini yırtarak açtığımda karnının üst kısmında bir mermi yarası olduğunu gördüm. Mermi muhtemelen bir organa ve kan miktarına bakılırsa birden fazla atardamara isabet etmişti. Avuçlarımı yaraya bastırırken korku dolu bir hıçkırığı bastırdım.

“Telefonun nerede?” diye sordum sıkıttığım dişlerimin arasından.

Yine kanlı bir kahkahayla karşılık verdi. “Çok geç. İkimiz için de.”

Terli alnımı koluma silmek için başımı eğdim. MacAlister ellerimin altında kasıldı, vücudu şoka girerken uzuvları titremeye başladı. Dakikalar. Sadece dakikalarım vardı.

“Yardım edin,” diye fısıldadım ama beni duyacak kimse yoktu. Ölecekti ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Odadan bir inilti yükseldi, sanki wraithler Vahşi Av’a sesleniyormuş gibi ağlamaklı ve boğuktu. Ayağa kalkmaya çalışmadan önce kanlı ellerimi yırtık eteğime silerek geri çekildim. Lach ortaya çıktığında ayağa kalkmayı güçlükle başarmıştım.

“Nasıl?” diyebildim boğulurcasına.

Ama Lach cevap vermedi. Karşılık veren başka bir inilti oldu. *Wraithler*. Söz verdiği gibi bana göz kulak oluyorlardı.

Bakışları MacAlister’a kayarken Lach’ın gözlerinde gölgeler oynaşıyordu, o da benimle aynı sonuca vardığında ise yüzünün gerildiğini gördüm. Bir an sonra yaptığım şeyin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. Bir adım tökezledim ve Lach beni yakaladı. Omuzlarımdan tutarak beni sabitlemeden önce alnıma tek bir öpücük kondurdu.

Gözleri benimkileri buldu ve beni kendisine odaklanmaya zorladı. “O ölüyor. Bunun için çok üzgünüm.”

Bu hatırlatma karşısında neredeyse yıkılacaktım ama o beni dik tuttu.

Gözlerini kapatarak titrek bir nefes aldı. Gözlerini açtığında soğuk ve kararlı bir ifadeyle bakıyordu. Yeraltı Sarayı’nın Prensi bana bakıyordu. Lachlan Gage. Bir zamanlar nefret ettiğim o canavar.

“Fazla zamanımız yok.” Yine düşünceli bir ifadeyle baktı. “O öldüğünde, mührü katilini işaretleyecek ve Vahşi Avı çağırarak. Bunu artık durduramam. Bain bilmiyor; MacAlister senin

peşinden gelmeden önce onu bir şekilde durdurmuş olmalı, yoksa çoktan burada olurdu.” Titreyerek sarsılıyordum ama Lach’ın elleri omuzlarımda sabit kaldı. Gözlerine bakarken onu göremiyordum. Onu Bain’in gönderdiğini söylemek istedim. MacAlister da aynı şeyi söylemişti. Ama sesim çıkmıyordu.

Şok. Şok geçiriyordum. Ve bu ikimize de yardımcı olmayacaktı. Güçlkle başımı salladım.

“Bain ne olduğunu anladığında peşine düşecektir. Onu oyalayabildiğim kadar oyalayacağım ama New Orleans’tan gitmen gerek.” Ben başımı sallayana kadar gözlerimin içine baktı. Elini cebine atıp bir anahtarlık çıkardı. Ona baktım. Başka seçeneği yoktu. Sarayı tehlikeye atmıştım. Eğer kalırsam, hepsini riske atacaktım ve o da bunu biliyordu. MacAlister arkamızda hırıldadı. “Kahretsin. Fazla zamanımız yok. Torpido gözünde bir telefon ve biraz para var.”

Bunun için o da cezalandırılacak mıydı? Saraya ne olacaktı? Ailesine, benim arkadaşlarıma? *Ona?* Dudaklarım titredi ama onları hareket ettirebildim. “Lach, lütfen...”

“Torpido gözünde bir telefon var,” diye tekrarlayarak beni susturdu. “Telefonu bağla ve sürmeye başla. New Orleans’tan defolup git. Bugünden sonra fey bölgesine adımını atma. Şehirden çıkarken eski telefonundan kurtul. Onu orada bırak. Ve uzaklaşır uzaklaşmaz, yeni telefondaki tek numarayı ara. Onlar ne yapacaklarını bilirler. Şimdi seninle gelmeyi ya da seni daha uzağa götürmek için sihrimi kullanmayı göze alamam.” Omuzlarımı sıktı. “Anladın mı?”

Başımı sallayarak onaylamayı başardım ama bunun bir önemi olmadığını bilmesi gerekiyordu. Dünya etrafımda dönüyordu ama ben onun talimatlarına odaklanmıştım. Buradan gidecektim. Belayı Yeraltı Sarayı’ndan, ondan ve evimden uzak tutacaktım. Burası benim için hep bir ev olacaktı, o da öyle ve ne pahasına olursa olsun ikisini de koruyacaktım.

“O aramayı yapar yapmaz yeni telefonu imha et.” MacAlister yine nöbet geçiriyordu. Nefes alamıyordum. Henüz bırakmaya hazır değildim. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Daha fazla zaman kazanmak için şeytanın kendisiyle pazarlık yapacaktım. Yaptığım şeyin tüm ağırlığı üzerime çökerken nefes almak için savaştım. Lach çenemi kavradı. “En önemli şey bu. O yüzüğü sakın çıkarma, Cate.”

“Ne?” Soru ağzımdan bir anda çıkıverdi. Elimi tuttu ve başparmağını zümrüdün üzerinde gezdirdi. “Anlamıyorum.”

“Ben de anlamadım. Ama...” MacAlister sarsıldı ve hıçkırığını bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım. “Benim istediğim buydu.” Sesine karışan panikle devam etti. “Onu asla çıkarmayacağına ve bana asla vermeyeceğine yemin et.”

Ona bakakaldım. Dünya etrafımızda yok olurken nasıl olup da bu kadar önemsiz bir şeyi dert edebiliyordu? Sormak için ağzımı açtım. Beni kurtarmaya çalışmayı bırakmasını ve bu son, çalıntı anlarda sadece benimle olmasını istemek için.

Lach beni sarstı. “*Et şu lanet yemini.*”

“Bunu sana asla vermeyeceğim,” dedim boğuk bir sesle. Göz yaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü ve sonra ensemden bir şey karıncalandı; sanki bir kanca takılmış ve teminin altına girmişti ve sonra kayboldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bu hissi fark ettiğimde içime aniden bir soğukluk yayıldı. “*Hayır.*”

Parmaklarım sanki onu durdurabilecekmişim gibi enseme doğru gitti ama artık çok geçti. Bir şekilde, anlaşılmadan geriye hiçbir şey kalmadığını biliyordum. “Anlamıyorum. Nasıl...”

“Önemli değil. Özgürsün. Bunu daha önce yapmalıydım. Birçok şeyi daha önce yapmalıydım.” Eli hâlâ ensemi tutan elimin etrafına dolandı ve beni kendine doğru çekti. MacAlister ıslak, hırıltılı bir nefes daha verdi ve zamanın akıp gittiğini fark ettiğimde sorularım silinip gitti.

“Yeterince zamanımız olmadı,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım yüzünü bulanıklaştırıyordu. Yüzünü aklımda tutabilmek için çaresizce gözlerimi kırıştırdım.

Alnını alnıma bastırırken yeşil gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyordum. “Seninle geçireceğim hiçbir zaman bana asla yetmezdi.” Ağzı benimkini bulduğunda gözyaşlarımızın tuzu, özlem, pişmanlık, olabilecek ve asla olamayacak şeylerle karıştı. Öpücüğün tadı bir veda gibiydi. Lach sonunda dudaklarını çekerek gözlerimin içine son bir kez baktı. “Artık gitmen gerek.”

Beni serbest bıraktığında gülümsemesindeki hüznün kalbimden geriye kalan son kırıntıları da paramparça etti. Arkasını döndüğünde beni de sürükleyip götürmesini bekledim ama o tek bir adım attı ve MacAlister’ın son nefeslerini verişini izlemek için duraksadı.

Saniyeler. Saniyelerimiz kalmıştı.

Ona söylemem gereken öyle çok şey vardı ki.

“Gecelerim hâlâ sana ait,” dedim birden. Bu her zaman doğru olacaktı, anlaşma olsun ya da olmasın. Kaç gecem kalmış olursa olsun. Yutkundum. “Ben sana aitim.”

Gözlerini bir anlığına kapatarak ayaklarının dibinde can çekişen adamı görmezden geldi. Ceketine uzandı, diğer elinin parmakları beni göndermeyi içine sindiremiyormuş gibi seğiriyordu. Yüzünde beliren tebessüm gözlerine erişemedi. “Her zaman öyleydin. Daima da öyle kalacaksın, prenses.”

Sözleri içimi parçalarken kılıfından bir silah çıkardı. Silahı kaldırdığında gözlerimi kırıştırdım ve neler olduğunu fark etmekte bir an geç kaldım. Parmaklarını şıklattı ama tetiği çekerken üzerine atıldım. Lach, MacAlister’ı kafasından vurup öldürürken dünya ayaklarımın altından kayıp gitti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Beni önce karanlık karşıladı. İçinde eriyip yok olma, beni bütününüyle yutmasına izin verme dürtüsüyle savaştım. Lach'ın yaptığı şeyle yüzleşmenin verdiği ıstıraptan daha kötü olamazdı. Ama ben gölgelere teslim olmadan önce, yeşil neon şeritler belirerek bir garajın duvarlarını boydan boya kapladı ve kaputunda *Sentinel* yazan şık, siyah bir cipi aydınlattı. Etrafıma bakındım, ışıklarla birlikte beynim de çalışmaya başlamıştı.

Benim için kendini feda etmişti. Göğsümün çöktüğünü, onun benden koparıldığı yerde kalan boşluğun üzerine yığıldığını hissettim. Kapatamayacağım kanayan bir yaram daha olmuştu.

Acı çok fazla, dayanılamayacak kadar ağırdı. Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum.

“Odaklan.” Bu kelime kulaklarımda tekrar yankılanarak onun talimatlarını hatırlattı.

Bir adım. Sadece bir adım. Attım. Sonra cipe ulaşana kadar bir tane daha... El yordamıyla kapı kolunu buldum. Kilit otomatik olarak açıldı ve içeri girerek direksiyonu kavradım. Alnımı üzerine koydum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım. Ama gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey MacAlister'ı öldürürken Lach'ın yüzünde gördüğüm o acımasız kararlılıktı. Öldürücü mermiyi sıkarken, benim kaderimi üstlenmiş, beni

kurtarmak için her şeyden -ailesinden, sarayından, *hayatından*-vazgeçmişti.

O benim için ölürken ben burada oturmayacaktım. Öylece pes etmeyecektim.

Ayağa kalkarak gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve torpido gözünü açtım. İçinde siyah deri bir çanta gördüm. Fermuarını açtığımda rulo hâlinde paralar, bir deste kâğıt ve her biri farklı ülkeler için etiketlenmiş birkaç pasaport ve çantanın dibinde eski bir Nokia telefon buldum.

Bana talimatlar vermişti. Tek yapmam gereken onları takip etmekti. Sadece bana söylediği bir sonraki şeyi yapmam gerekiyordu. Ama yapamadım, duygular boğazımda düğümlenirken yapamadım. Bu yüzden çığlık attım.

İçimi parçalayan, pençeleyen, ilkel ve çığ bir çığlıktı. Ve sonunda boğazım harap olmuş bir hâlde, bembeyaz olan parmak eklemlerimi direksiyondan güçlkle ayırarak işe koyuldum. Güç kablolarını buldum ve telefonu taktım ama garaj kapısını açıp New Orleans'tan çıkana kadar şarj olmayacağını biliyordum.

Bu şehri, onu terk edene kadar...

Belki her zaman ona ait olacaktım ama onunla olmayı daha çok istiyordum.

Ama o son anda beni özgür bırakmıştı, böylece *benden* değil Vahşi Av'dan kaçarken aramızdaki anlaşma devam etmeyecekti. Bunu sanki her zaman böyle bir planı varmış gibi içgüdüsel ve dürtüsel bir şekilde yapmıştı. Etrafımdaki gizli, özel donanımlı garaja baktığımda, öyle olduğunu fark ettim. Bir gün kaçmak zorunda kalabileceğini biliyordu. Ama Vahşi Av onun izini sürmeden önce bu arabaya, parasına, pasaportlarına ve telefonun diğer ucunda yardım etmeyi bekleyen o tek numaraya koşmak yerine beni göndermişti. Belki de MacAlister'ın başarısız olduğunu öğrendiğinde Bain'in peşime düşeceğini bildiği için yapmıştı. Belki de yapacağına söz verdiği şey buydu.

Beni korumak.

Direksiyonu kavradığımda gözlerim yüzüğüme takıldı. Bir kez daha hayatta kaldığının kanıtıydı ama yalnızca o kurtulmamayı seçtiği için. Bu yüzük anlaşılmamızın temel taşıydı. Bu aptal yüzük. Bunu ona asla isteyerek vermeyeceğimi biliyordu, özellikle de ilk başta onu almayı reddettikten sonra. Bana onun değersiz olduğunu söyledikten sonra. Bir daha yüzüğü vermeyi teklif etmemem için tek değerinin benim için ifade ettiği şey olduğunu söylemişti. Ne kadar basit, zekice bir numaraydı. İçimde bir şey onu çıkarmam için feryat ediyordu çünkü onu görmeyi hazmedemiyordum. Çünkü artık hayatta kalmayı başardığım anlamına gelmiyordu.

Bu yüzük kaybettiklerimin ağırlığını taşıyordu. Her zaman öyleydi ama ben sindirmesi daha kolay olan hikâyeyi seçmiştim. Ailemi hatırlamıyordum, bu yüzden belki de bu kadar basit olduğuna inanmak daha kolaydı. Siyah ya da beyaz. Geçmiş ya da gelecek.

Ama şimdi ne kaybettiğimi çok iyi biliyordum. Sadece tadına bakabildiğim o hayatı, göz ucuyla görebildiğim ailemi, neye ihtiyacım olduğunu her zaman çok iyi bilen o adamı -çünkü onun da buna ihtiyacı vardı- kaybetmiştim.

Hepsi gitmişti ve ben bu yüzüğü hayatımın sonuna kadar bir yara izi gibi taşımaya yemin etmiştim.

Kederimle parçalanmak istedim ama bunun için zamanım yoktu. Bunun zamanı daha sonra gelecekti. Ve aniden, tüm o çift vardiyalar ve Gage Memorial'ın kaotik temposu için minnettar olduğumu hissettim. Her şeyi geride bıraktığım için hissettiğim üzüntüyü görmezden geldim. Ama işim bana odaklanmayı ve talimatları takip etmeyi öğretmişti, bu yüzden bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Karanlıkta, el yordamıyla, tavanın hemen üzerindeki küçük bir bölmede garaj kapısı kumandası buldum. Kapı açılıp New Orleans'ın yıpranmış bir sokağını gördüğümde nabzım hızlandı. Yakındaki binaların çatlak tuğlalarında büyüyen bitkilere bakılırsa, burası uzun süredir terk edilmiş bir sanayi bölgesiydi.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece şehirden çıkışı gösteren tabelaları takip etmem, o aramayı yapmam ve hattın diğer ucundaki kişiyi, beni doğru yöne, gitmek istediğim tek yöne yönlendirmesi için ikna etmem gerekiyordu.

Beni Lach'a geri götürecek olan yöne... Çünkü eğer onu kaçırmaya, ölmeye terk edeceğimi düşünüyorsa... Geleceğimizde yeni bir tartışma daha yaşayacağımızı hissediyordum.

Bizim geleceğimiz...

Vazgeçmek istemediğim bir gelecek.

Ama önce halletmem gereken bir şey vardı.

Garajdan çıktığımda öğleden sonra ışığında gözlerimi kısıtım. Güneş yüzüğümün zümrüt taşına vurmuş, bana bir mesaj vermesine parıldıyordu. Bundan sonra Lach'a yardım etme şansım varsa, vedalaşmadan ayrılmaktan başka çarem yoktu. Tek umudum Ciara ve Yeraltı Sarayı'nın geri kalanının beni anlaması ve Haley'nin endişelenmemesiydi ama yanından ayrılamayacağım tek bir kişi daha vardı ve eğer şehirden çıkarken telefonumu atmam gerekiyorsa, bu onu kullanmak için son şansım olabilirdi.

Telefonu çıkardım ve Channing'in faturasını ödemiş olması için dua ettim. Çünkü kardeşimi geride bırakamazdım. Başka birini daha kaybedemezdim.

"Ne?" Pek dostça bir karşılama değildi ama telefonu gerçekten açtığı için öylesine rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım.

"Cevap verdin." Kelimeler boğazım kadar acıydı ve kendimi bırakmamak için yutkunmak zorunda kaldım.

"Cate, sorun ne?" Kavgamızdan sonra artık bana kızgın değildi.

Sadece endişeliydi. Sadece *ailem gibi davranıyordu*.

Arabayı durdurdum ve navigasyon sistemine bir adres girmeye başladım. “Açıklayacak zamanım yok. Yirmi dakika içinde benimle dairemde buluşmanı istiyorum.”

“Yirmi dakika mı? Ne haltlar dönüyor?”

“Sadece dediğimi yap. Bana söz ver.”

Duraksadı ve sonunda iç çekti. “Orada olacağım.”

Arabayı âdeta Vahşi Av peşimdeymiş gibi sürdüm ve sessiz, boş evimin önüne geldiğimde Channing’in kapının eşiğinde oturduğunu gördüm. Lach’ın gizemli telefonunu ve deri çantasını kaptığım gibi arabadan dışarı fırladım. Ev anahtarlarımın yanımda olmadığını fark edince içimden küfrettim ve Channing yedek anahtarımı sürekli kaybediyordu.

Hemen ayağa kalkarak az önce indiğim pahalı arabaya baktı. “Bu bir Range Rover mı?”

Soruyu duymazdan geldim ve elini tuttum. “Evime zorla girmeni istiyorum.”

Gözleri büyüdü. “Cate, neler oluyor?”

“Açıklayacağım ama sadece birkaç dakikamız var.” Lach’ın bana nasıl zaman kazandırmayı planladığını ya da Bain peşime düşmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum ve o aramayı yapmadan önce geçirdiğim her saniye Lach’la kaybettiğim bir saniye daha demekti.

“Yapamam-”

“Eğer ben istiyorsam yasadışı sayılmaz,” diyerek sözünü kestim. Ev sahibim aynı fikirde olmayabilirdi ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Channing bir dakika boyunca beni inceledi, kaşları sanki ruh hâlimi değerlendiriyormuş gibi yukarı doğru kalktı. “Kilitleri açabilirim.”

Bu kadar rahatsız edici bir bilginin bu kadar rahatlatıcı olmasını hiç beklemezdim. Ben telefonumun el fenerini tutarken Channing işe koyuldu. Her kilit iki dakika sürdü ve sonra içe-rideydik.

“Sadece birkaç şey almak istiyorum.” Çantayı ve telefonu ona fırlattım ve sehpanın üzerinde duran teslim tarihi fazlasıyla gecikmiş olan kütüphane kitaplarını görmezden gelmeye çalıştım. “Şuna göz kulak ol.”

“Neden?” Nokia’ya baktı. “Bu şey antika. Çalışıyor mu ki?”

“Çalışması gerekiyor.” Açılabilir kadar uzun süre şarj olmuştu. “Bizi yardım edebilecek birine bağlayacak.”

“Yardım mı?” diye tekrarladı, yüzündeki renk uçup giderken. “Neden bize yardım edecek birine ihtiyacımız var?”

“Sonra açıklarım,” diye söz verdim. “Sadece kırma yeter.”

Avalon’a geçici olarak taşındığımda geride bıraktığım birkaç parça kıyafetimi almak için odama geçtim. O zamanlar buradan son kez ayrılıyor olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Kıyafetleri bir sırt çantasına tıktırdım ve yanımda götürmek istediğim başka bir şey var mı diye odaya göz attım. Ama tek gördüğüm ikinci el mobilyalar ve ufak tefek başka şeylerdi. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen şeyler. Sanki bu hayat ödünç alınmış kütüphane kitapları gibiydi; her zaman iade edilmeyi bekliyorlardı.

Oturma odasına döndüğümde Channing deri çantayı karıştırıyordu. Para ruloları kanepenin üzerine saçılmıştı. “Buna inanamayacaksınız.” Pasaportlardan birini bana fırlattı.

Pasaportu açınca boş bir sayfayla karşılaştım ama kaşlarımı çattığımda, bir yabancının adı ve bilgileriyle birlikte benim fotoğrafım belirdi. Bu sihirli bir kaçış biletiydi.

“Harika, değil mi?”

Zorla gülümsedim. Bunun başka bir sihir mi yoksa gerçekten sahte mi olduğunu bilmiyordum. Hiçbir yere gitmiyordum ama

Channing'i ülkeden dışarı çıkarabilirdim. Bu fikri aklımda tutacaktım.

"Sana yolda açıklayacağımı söylemiştim. Çantayı topla, ihtiyacımız olacak. Telefonu da unutma."

Başını sallayarak paraya uzandı. "Bak, gerçekten üzgünüm, Cate."

"Ne için üzgünsün?"

"Seni bu işe bulaştırdım." Deri çantayı, parayı ve sihirli pasaportları işaret etti. "Ama seni bu durumdan kurtaracağım."

"Harika." Ayağımı vurarak çantayı omuzuma aldım. Lach'ın izini sürmemin sebebinin Channing olduğunu, o anlaşılmayı onu korumak için yaptığımı hatırlatmama gerek yoktu. Beni kaybettiğim dünyayla tanıştırdığı için ondan nefret mi ediyordum, yoksa bana kısa bir süre de olsa bu dünyada yaşamayı bahsettiği için onu seviyor muydum, bilmiyordum. Ve şimdi bunu düşünmek zaman kaybıydı.

"Bunu düzelteceğim," diye yemin ederek ayağa kalktı.

"Channing, şu anda bunun için gerçekten endişelenmiyorum. Burası bizim için güvenli değil. Sana arabada anlatırım."

Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve özür dilemeye devam etti. "Seni güvende tutamadığım için üzgünüm."

"Ben senin ablanım. Seni korumak benim görevim, unuttun mu?" Başparmağımı arkamdaki açık kapıya doğru uzattım.

Ama o kımıldamadı. "Artık değil. Artık seni o koruyacak."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye yavaşça sorarken, ifadesiz yüzündeki kararlılık karşısında korkuyla irkildim. "Anlayacaksın."

Cevap istemek için ağzımı açtım ama daha konuşmadan kaba bir el ağzıma bir bez parçası sıkıştırdı. Burun deliklerime tatlı bir koku yayılırken irkildim, görüş alanımın kenarlarında beliren karanlıkla birlikte çılgınca çırpınmaya başladım.

Gördüğüm son şey kardeşimin kederli yüzü oldu.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Lach

B ataklığa bir ceset atmayalı onlarca yıl olmuştu. Arabayı kuzey bölgesine doğru sürdüm, Goemon'un bizi uyardığı akbalık-çılıardan uzaktaydım ama Cate'i götürdüğüm yerin yakınında değildim. O günden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Belki de artık kendi hayatımın ödünç alınmış bir zamana ait olduğunu hissettiğim içindi. Belki de yaşananlar yüzündendi çünkü her şey değişmişti.

O. Ben. Biz.

Her şey.

Batan güneş, yavaşça akan nehrin cam gibi yüzeyine turuncu bir parıltı saçarken arabayı park edip bagajı açtım. Bazıları cesetlerin canlı insanlardan daha ağır olduğunu söylerdi ama bana her zaman daha hafif gelirlerdi.

Döşemeleri temiz tutmak için MacAlister'ı birkaç taşla birlikte yatak odamdaki bir Türk halısına sarmıştım. Bu muhtemelen Mercedes'i bir daha göremeyeceğim için yaptığım duygusal bir jestti ama bugün başka bir şey daha kaybetme fikrini midem kaldırmıyordu. Onu gönderirken Cate'in yüzündeki ifadeyi görmüştüm, özellikle tetiği çektikten sonra. Ne yaptığımı anlamasını istiyordum ama beni durdurmasına izin veremezdim,

eğer kalmasına izin verirsem şu an benim boynumda olan izi onun da taşıması riskini göze alamazdım.

Botlarım çamurlu kıyıda vıcık vıcık sesler çıkarıyor, cesedi omuzumda biraz daha kaldırıp yerleştirirken tuzlu su ve çürük kokusu havada asılı kalıyordu. Cesetten kurtulmak, kimsenin Cate'in olaya karıştığını doğrulamamasını sağlayacaktı. Wraithlere sessizlik emri vermiştim; Yeraltı Sarayı'nın lideri olarak verdiğim son resmî emirlerden biriydi ama buna uyacaklardı. Onu öldüren o olmasa da Bain'in bunu umursayacağından şüpheliydim. Ona suikast düzenlemek için penumbrasını gönderen kişinin kendisi olması önemli değildi. Dökülen kan, borçlu olunan kandı. Ve eğer bu Cate'in kanı olsaydı, Cehennem Sarayı'nda nefes alan her ruhun kanını son damlasına kadar akıtır ve yine de tatmin olmazdım.

Ama o yaşıyordu. Şanslıysam, çoktan New York'a varmıştı bile. Bunu düşünmemeye çalıştım, onu takip etmek, kontrol etmek, güvende olup olmadığını öğrenmek için içimde yanan amansız dürtüyü görmezden gelmeye çalıştım.

Çünkü ben onun yakınında olursam güvende olmayacaktı.

Bu yüzden, ona zaman kazandırma sözümü tuttum ve bunun, ona olan ihtiyacımı kafamı toparlayabileceğim kadar uzun süre durdurması için dua ettim. Onu Avalon'un önünde gördüğüm ilk andan beri doğru dürüst tek bir düşünce bile aklımdan geçmemişti, dolayısıyla bunun işe yarayacağından şüpheliydim. Ama denemek zorundaydım. Kalbinin atmaya devam etmesi için elimden gelen her şeyi yapmalıydım çünkü onsuz bir dünyanın düşüncesi...

MacAlister'ı nehre attığımda bedeni uğursuz bir sesle bataklığın dinginliğini bozdu. Kanlı halı bir dakika boyunca yüzeyde dalgalandı, ta ki su halının liflerine işleyip kalbim kadar ağırlaşmasına neden oluncaya kadar ve sonra yavaşça batmaya başladı. Suyun üzerinde bir dalga, kana bulanmış ödülü ele geçirmek istercesine ilerledi. Eğer ceset dibe çökmezse, timsahların geriye pek bir şey bırakmayacağını biliyordum.

Bir yandan kıyıya kadar beni takip etmelerini, bir yandan da kendi göğsümdeki acıdan sudaki ceset gibi kan sızmasını bekliyordum. Kirli görevimden uzaklaştıkça ağrı derinleşti, ona gitme ihtiyacı o kadar şiddetlendi ki tökezledim, neredeyse bataklık otlarına takılıp düşüyordum.

O kadar dalmıştım ki, arkamdan bir tüfek sesi gelene kadar hiçbir şey fark etmedim. Yavaşça döndüğümde Goemon'un bana nişan aldığını gördüm.

"Çoğu insan bizden kaçır." Yere tükürdü ve tüfeğini bana doğrultmaya devam etti.

Ellerimi önümde tutarak yutkundum. Kendi silahıma uzanmanın bir anlamı yoktu. Topraklarına adımımı attığım anda beni hissetmişti. Muhtemelen MacAlister'in mührü utanç rozetini etime işlediği anda Vahşi Av'ın diğer üyeleri de bunu hissetmişti. Çok geçmeden hepsi peşime düşecekti. En azından çabuk olacaktı.

"Kimdi o?" Başıyla bataklığa doğru işaret etti.

"Bain'in penumbrası." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı ya da Cate'in sıkıldığı iki kurşunu dikkatlice atlayarak, kendi anlatacağım versiyonu.

Goemon yüzünü buruşturdu. Namlunun üzerinden beni incelerken gözleri, parlak güneş ışığında sadece bir çift yarık gibi görünüyordu. Sonra tüfeğini omuzladı. "O pislik Bain'in aksine seni her zaman sevmişimdir, Gage." Başını iki yana salladığında siyah saçları arkasında dalgalandı. "Ama kural kuraldır. Onları ben koymuyorum."

"Biliyorum," dedim temkinli bir şekilde. Boynumdaki damgayı kaşıdım. Şaşırtıcı derecede kaşınıyordu ama ölüm yüzünden işaretlenmiş olmak çok da rahat hissettirmemeliydi herhâlde.

İç çekmeden önce ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Eğer bir soruya cevap verirsen, sana bir şans vereceğim ve seni gördüğümünden diğerlerine bahsetmeyeceğim bile."

“Vur beni.” Burnumun direğini sıkarak iç çektim. “Bir daha düşündüm de. Sor gitsin.”

Goemon kısa bir kahkaha attı ama bana çevirdiği kısık gözlerinde ilkel bir şeyler parlıyordu. “Buna değdi mi?”

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve parmaklarım şimdiden şıklatmam için seğiriyordu. “Evet, *o buna* değdi,” diye cevap verdim.

Kız kardeşimin oturma odasında belirlediğimde kediler tıslayarak ve sırtlarını kamburlaştırarak kaçıştılar. Hisler tamamen karşılıklıydı, hatta belki bugün biraz daha fazlaydı. Kanepede oturan cadı kaşlarını çatarak bana baktı ve örgü şişlerini kucağına bırakarak, “Fi, şerefsiz kardeşin az önce oturma odamıza süzüldü,” diye bağırdı. Romy çamurlu botlarıma baktı, kara gözlerini kirlenen zemine dikti. “Ve ortalığı bok ediyor.”

Botlarımla bataklığın yarısını onun ahşap zeminine taşımadığım günlerde bile, kız kardeşimin kız arkadaşıyla birbirimizi pek sevmezdik. Ama bugün onu görmezden gelip dairede Cate’i aradım. Gelmemeliydim. Bunu biliyordum ama henüz kaçamazdım. Güvende olduğunu bildiğim zaman gitmesine izin verebilirdim. Ama önce ona her şeyi anlatmalıyım. Ona nasıl hissettiğimi söylemeden bırakamazdım.

Hiçbir yerde bulamayınca omurgamdan yükselen panik dalgasını görmezden gelerek Romy’ye doğru döndüm. “Nerede o?”

“Bazılarımız gibi kalp krizi geçirmiyor.” Romy iğnelerini tekrar eline alırken ters ters baktı ve bu sıradan öfkesi kanımı dondurdu. Aniden ortaya çıkmamdan bu kadar rahatsız olmuş gibi davranmaması gerekirdi. Hele o telefon çaldıktan sonra.

“Nerede o?” dedim gelecek cevaptan korkarak. Bir hışımla bitişikteki mutfığa girdim ve dağınık tezgâhların yanından geçerek salona ilerledim.

Romy şimdi ayağa kalkmış, arkamdan geliyordu. “Fiona! Ailenin korumalarımı geçmesine neden izin verdiğimi bana tekrar hatırlat.”

Kız kardeşim sonunda her zamanki alaycı tavrıyla ortaya çıktı ama göz göze geldiğimizde yüzündeki alaycı ifade kayboldu.

“Nerede o?” Sözlerim, kız kardeşime, tanrılara, her kim dinliyorsa onlara yalvarırcasına yumuşadı. “Aradı, değil mi?”

Bakışları Romy’ye kaydı, o da başını belli belirsiz başını salladı. Fiona dudaklarını büzerek eliyle işaret etti. “Benimle gel.”

Onu mutfağa kadar takip ederken her adım bir öncekinden daha ağır geliyor, midemde âdeta bir boşluk oluşuyordu. Şimdiye kadar şehrin dışına çıkmış olmalıydı. Belki de kaybolmuştu.

Fiona saçlarını toplayarak dağınık bir biçimde bağladı. Kriz anlarında her zaman iyiydi; bu yüzden acil durum hattında sadece onun numarası kayıtlıydı. Birkaç paket servis menüsünü karıştırarak yığının içinden telefonu buldu ve şarj cihazından çıkardı. “Çalmadı.” Telefonu bana uzatırken başını eğdi. “Cevapsız arama da yok.”

Gözlerim ekrana sabitlendi ve o an aramasını diledim.

“Neler oluyor, Lach?” Fiona bakışlarıyla beni yoklarken nefesi düzensizdi. “Ciara mı? Shaw mu?”

“Onlar iyi.” Başımı iki yana salladım. “Roark az önce onu kontrol etti.” Fiona, kız kardeşimizin Bain’le nişanlanması konusunu konuşmak için onu aradığımdan beri benimle konuşmamıştı. Şimdi onunla ilgili konuşmaya vaktim yoktu. Cate buraya geldiğinde Fiona’ya kaçırıldığı her şeyi açıklayacaktım. İşler çok hızlı ilerlemiş, genelde kavga çıkarmak ya da dokunmamanız gereken bir kadına âşık olmak gibi aptalca fikirler için harcayabilecek nefes kesici bir hızla, ihtimalden kesinliğe doğru gitmişti.

Ama yumruğunu tezgâha vurduğunda, ayaklarının dibindeki kedi güvenli bir yere kaçtı. “Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Neden biri o telefonu arasın ki?”

Bir hava akımı oldu ve Roark masanın yanında belirdi. Romy, “Tanrı aşkına,” diyerek göğsünü tuttu.

Fiona Romy’nin yanına giderek onu rahatlatmak için elini sırtında gezdirdi. Romy’yi yatak odalarına doğru sürüklerken Roark’a bir bakış attı. “Bir telefon bekliyor. İyi şanslar.”

Ama Roark zaten biliyordu. Cate’in paniğini kendi göğsümde hissettiğim anda onu engellemiştim, o odaya vardığımda ne bulduğumu ve ne yapmam gerektiğini anladığımda onu gördüklerimden korumuştum ama buna rağmen hep biliyordu. Bataklıktan ayrılırken bir anlığına ona ulaşmış, ailemi kontrol etmesini istemiş ve nereye gittiğimi söylemiştim.

Şimdi oturma odasında volta atarak telefonun çalmasını beklerken, o umutsuz dakikaları, ona verdiğim talimatları, o son, amansız seçimi tekrar düşünürken Roark’u görmezden gelme zahmetine girmedim. İşler nerede yanlış gitmişti? Cate kriz anlarında iyiydi, bunun için eğitilmişti. MacAlister’ı vurduktan sonra bile kanamayı durdurmaya çalışmıştı. Yaşadığı şoka rağmen mantıklı düşünüyordu. Söylediklerimi dinlemişti. Bu anıları düşündükçe adımlarım hızlanıyor, içgüdülerim beni New Orleans’a dönmeye çağırıyordu. O hâlâ oradaydı. Nasıl bildiğimden emin değildim ama bunu hissediyordum.

Roark önüme geçti. “New Orleans’ta her şey güvende.”

Ama değildi, o değildi. Kollarım başımın üzerinde kıvrıldı, avuçlarım Vahşi Av’ın izini örttü. Kaçması için her şeyin hazır olduğunu bilerek onu o garaja göndermiştim. Onu onlardan korumak için hareket etmiştim ama bir şeyleri yanlış hesaplamıştım. İçimi yeni dövmem kadar derin bir panik kapladı.

Gözleri dövmenin üzerinde gezindi ve bizi birbirimize bağlayan mühür yüzüğünün içinde yaşadıklarımızı gördüğünde yüzü taş kesildi. “Onu korudun. Elindeki kısa sürede yapabileceğin her şeyi yaptın. O iyi olacak. Ona zaman ver.” Artık sahip olmadığım bir kontrolü çağrıştıran mantıklı, akılcı sözlerdi bunlar.

Ne düşündüğü umurumda bile değildi. Her şey çok hızlı olmuştu ve bilmesi gereken, anlamasını istediğim daha çok şey vardı. Bu talimatlara neden uyması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Dinlerse, fey bölgelerinden uzak durursa ve o yüzüğün işini yapmasına izin verirse güvende olacağını bilmesi gerekiyordu. Onu öpmek yerine daha önce göndermeliydim. Onu doğrudan buraya yollamalıydim.

Roark başını iki yana salladı. “Çok kısa bir anın oldu.”

Çünkü tereddüt etmişim, onu bırakmak istemiyordum ve New York’a gitmek için gerekli zaman da yoktu. Kendime onu çok daha yakın olan garaja göndermekten başka seçenek bırakmamıştım. Eğer hâlâ oradaysa, hâlâ fey bölgesindeyse, hatta Yeraltı Sarayı’ndaysa güvende değildi. Geri dönmek zorundaydım.

“Hayır!” Roark sanki beni fiziksel olarak durdurabilecekmiş gibi yakaladı. Ama dönebilirdim, *dönecektim*. Başka ne seçeneğim vardı ki? Roark omuzlarımı sıkıca kavradı. “Onu *bula-çağız* ama oraya geri dönemezsin. Vahşi Av devam ediyor ve New Orleans’a geri adım atarsan hiç şansın olmaz.”

Şehrimi korumasız bırakmıştım. Tahtımı terk etmişim. Yürüyen bir ölüydüm.

Ve Cate’in hâlâ nefes alması anlamına gelecekse hiçbir şeyi değiştirmezdim ama o güvende olana kadar da rahat etmeyecektim.

Kesinlik kanımı, göğsümde sızlayan o boşluktan derime doğru yılan gibi kıvrılıp karıncalanana ve zonklayana kadar ısıttı. Roark konuşuyor, beni ikna etmeye çalışıyor, *pazarlık* yapıyordu. Üzerime yeni bir ağırlık çöktüğü için onu duyamıyordum; beni çağıran, talepkâr bir fırtına onun için haykırıyordu.

“Yapamazsın...” Elimdeki telefonun tiz sesi onun sözünü kesti.

Fiona bu sesi duyunca içeride belirdi ama balkonun kapısını sertçe açarak telefonu açtım.

“Neredesin?” Balkon korkuluğunu kavradım, içimde yanan o garip, yeni sihre rağmen bir rahatlama hissettim.

“Ona güvenebileceğimi söyledi.” Channing’in sesi soluk soluğaydı. Sihir kanımı tutuşturdu.

“Ne yaptın sen?” diye kükredim.

“Bir anlaşma.”

Sesindeki titreme bir başka hırıltılı nefesin anısını canlandırdı. Kana bulanmış bir göğüs. Son atışı yaparken MacAlister’in zafer dolu bakışları. İkimizi de lanetleyerek ölürken bile zafer kazanmıştı. Ölümün yakın olduğunu sesinden anlıyordum.

“Onu uzaklara götüreceğine yemin etti, o yüzden Cate beni aradığında, yapmam gerektiği gibi onu aradım, ama...” Channing öksürdü, boğuluyor ve öğürüyordu. “O... O beni vurdu.”

“Şaşırmadım.” Onu öldürmek pazarlıktan kurtulmanın çok daha kolay bir yoluydu.

Veda etme zahmetine girmeden telefonu elimde ezerek toz hâline getirdim, Cate’in Channing’in az önce kullandığı telefona yapması gerektiği gibi elimdekini de yok ettim. Telefonun parçalarına bakarken aklımda yeni bir plan şekillenmeye başladı. Sihir tenimde parıldıyor, yerine yerleşmeye, beni ölüm yerine hayata bağlamaya çalışıyordu. Onu savuşturdum, telefonun tozlarını balkondan dışarı üfledim ve içeri girip diğerlerinin bir araya geldiğini gördüm. Fiona’nın yüzündeki kederli ifade bana Roark’un boşlukları doldurduğunu söylüyordu. Romy onun elini tuttu ve kalbim bu dokunuştaki sevgiyle gerildi. İçeri girdiğimde kız kardeşim beni süzdü, muhtemelen avın işaretini arıyordu ama gözleri sol elime takılıp kocaman oldu. Elimi cebime soktum ve dikkatimi penumbraa yönelttim.

“Garcia’yı ara,” diye emrettim. “Ve geri zekâlı kardeşi ölmeden önce Cate’in evine bir ambulans gönderilmesini söyle.” Ölürse Cate beni asla affetmezdi ve Channing bir aptal olsa da bana Cate’i getirmişti. İstedğim tek kişiyi bana getirmişti. Bunca zamandır burnumun dibindeydi, *benim* kentimdeydi.

Aramaktan çok uzun zaman önce vazgeçmiştim ve sonra içeri girip benden bir şey istemişti. Bana canavar demiş ve o *zümrüt* yüzüğü parmağından, sihrini etkisiz hâle getirmeye yetecek kadar uzaklaştırarak, *bana* vermeyi teklif etmişti.

“Ciara’yı aramalıyız.” Fiona beni anılarımdan kopardı. “Hayır,” dedim kararlılıkla. “Artık birilerinin işleri yürütmesi gerekiyor. Ciara’ya New Orleans’ta ihtiyacımız var ama Shaw buraya gelmeli.” Shaw buna sinirlenebilirdi ama ikisinden sadece birini koruyabilirdim ve hoşuna gitse de gitmese de o benim küçük kardeşimdi.

Fiona telefon etmeye giderken Roark, “Ciara güvende olmaz,” diye karşı çıktı.

Ama Roark yanında olacak ve ona yol gösterecekti. Roark beni hayatta tutmuştu ve bu mucizevi bir başarıydı.

“Onu sen güvende *tutacaksın*.” Bu bir emir değil, bir gerçektir.

Onunkinin eşi olan mühür yüzüğümü parmağımdan çıkardım ve eski hayatımın son parçasını da kaderime teslim ederken tenimdeki sihir alevlenerek elimi ve bileğimi yaktı. Sihir etrafımı sardı, bedenimi, hayatımı, ruhumu, kalıcı ve geri dönülmez bir şeye bağladı ve bu bağın diğer tarafında Cate’in kalbinin cılız ve güzel atışını hissettim. Onu koruyan diğer sihri aşan başka hiçbir şey yoktu. Zaten bildiklerimi dünyadan gizleyen, gerçeği ondan bile saklayan o sihri hiçbir şey geçemezdi. Bu gizli bağ kendimi acımasız hissettiriyordu, sanki özverili davranışımın bile cezalandırılması gerekiyordu. Ama tıpkı anlaşılmamızı bozduğum gibi, onu güvende tutmanın bedeli buysa, bunu ödeyecektim. Çünkü o yaşıyordu, Bain’in elinde olsa bile, her an tehlikede olsa bile... Kalbim sadece onunki attığı için atmaya devam ediyordu.

Mührü ona uzattım ve son bir emir verdim. “Prensesinizi koruyun.”

Ama bakışları avucuma düştüğünde yüzüğü almadı. Yüzüğe değil, onu saran, bileğime ve elimin arkasına geçen altın ışıltılı dövmeyle takıldı. “Nedir bu?”

İmkânsız bir şey. Kaçınılmaz bir şey. Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Ben uzanıp mührü eline tutuşturana kadar bakmaya devam etti. “Senin *tahta* karşı sorumluluğun var. Asla bana karşı olmadı. Ciara’ya git.”

Roark sonunda gözlerini benimkilere dikti, beni duymaya çalışırken kaşlarını çattı... Ve başaramadı. Sersemlemiş bir hâlde başını iki yana salladı. “Biliyor muydun?”

Evet. Ve hayır.

Nasıl bilebilirdim ki? Ve nasıl bilemezdim?

Belki de paylaştığımız hayattan kaynaklanıyordu ama Roark bizi birbirimize bağlayan mühür olmadan da başını sallayarak söylediklerimi onayladı çünkü söyleyemediklerimi, benim de tam olarak anlayamadığım şeyleri anlıyordu.

“Eğer Bain ikinizin...” Omuzlarını dikleştirmeden önce uzun bir nefes aldı. “Cate için de Vahşi Av’ı çağırarak.” Yeni görevini kabul ederken parmakları mührün üzerine kapandı.

“O zaman umalım da Cate *zümrütü* parmağından çıkar-masın.” Ciddi bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

Roark dudağındaki piercingi çekiştirirken bir dövme şakağına doğru yılan gibi kıvrıldı. “Londra’ya adımını attığın anda peşine düşecek kişiler yalnızca Vahşi Av olmayacak. Mesafenizi korumanızı önermemin bir anlamı olduğunu sanmıyorum.”

Yoktu. Beni Cate’e bağlayan bu kutsal ve kırılmaz yeni sihir varken buna gerek yoktu. Onsuz aldığım her nefes beni boğuyordu. O düşmanımın elindeyken, o benimken Roark’un beni uyarmasına gerek yoktu.

Ve onu geri almak için cehenneme girmem gerekiyorsa, yanmaya hazırdım.

EPİLOG

“**A**nlayacaksın.”

Rüyama sızan ışıkla gözlerimi kırıştırdığımda açık pencereden içeri süzülen yumuşacık güneş ışığını fark ettim. Hızla doğrulup odanın içinde esen ılık meltemin dalgalandırdığı beyaz perdelere baktım. Yumuşak çarşafı üzerime çekerek çevreyi taradım. Komodinin üzerindeki belli belirsiz tik tak eden altın saatin yanında bir bardak su duruyordu. Parmaklarım kurumuş ağzıma gitti. Kavrulmuş dudaklarımda tiksindirici tatlı bir tat vardı. Kloroformla ıslatılmış bezi ağzıma bastıran eli hatırlayınca suyu görmezden geldim.

Çarşafı üzerimden atarak ağırlaşmış bacaklarımı bu tanımadığım yatağın kenarına doğru uzattım. Üzerimdeki beyaz pamuklu geceliği gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Kıyafetlerim neredeydi? Yatak odasının panelli duvarlarını taradım, dingin beyaz renk mobilyalara doğru devam ediyordu. Her şey parlak, sakın ve güzeldi.

Her şey bir yalandı.

Güçsüz ayaklarımın üzerinde doğruldum ve yavaşça kapıya doğru yürüdüm. Kristal tokmağına uzanırken sessizce dua ettim ve bakışlarım parmağımdaki zümrüde takılınca kalp atışlarım hızlandı.

“*Sakın çıkarma.*”

Lach'ın sesi kafamın içinde yankılanırken irkildim, göğsüme yayılan bir ağrı dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyordu. Kapı kolunu çevirmek için kendimi zorladım ve kilidin açık olduğunu görünce rahatladım. Kendimi cesaretlendirerek ferah bir salona adım attım. Yüksek tavan sütunlarla desteklenmiş, duvarlar kemerli kapılarla süslenmişti. Açık alanda parmak uçlarımda ilerlerken parlak mermer zemin ayaklarımı serinletiyordu. Hiç muhafız yoktu. Personel de yoktu.

Tutsak değildim.

Bir kemerin içine doğru süzülen esintiyi takip ettim. Sarayın dışına ve bir avluya doğru ilerliyordu. Eşikte durup taş sarayı çevreleyen yemyeşil, bakımlı çalılıkları izledim. Tertemiz bahçelerin ortasından bir kan elması ağacı yükseliyordu. Öte Dünya'daydım ama neredeydim? Gözlerim uzaktaki inişli çıkışlı tepeleri inceledi, parlak yeşillikleri altın çiçeklerle bezeliydi.

Metalin porselene çarpmasıyla çıkan şingirtı dikkatimi uzaklardan çekti ve arkamı döndüğümde tertemiz örtüler ve pahalı porselenlerle döşenmiş bir masa buldum. Meyve ve hamur işlerinden oluşan küçük bir ikram, tanıdık bir yüzle birlikte beni bekliyordu. Neyse ki bu kişi Bain değil, bir arkadaşımdı. Rahatlamayı bekledim ama bir şey beni olduğum yere çiviledi. Omurgamın alt kısmına doğru ilerleyen ürpertiye görmezden gelerek kendimi ilerlemeye zorladım. Ben yaklaşırken okuduğu gazeteden başını kaldırmadı. Masanın kenarında durdum.

Gazetesini düzeltti ve sayfayı çevirdi. "Umarım iyi uyumuşsundur."

Lach'ın bana bıraktığı telefonun diğer ucundaki kişi o muydu? Aramayı Channing mi yapmıştı? Sanki kardeşim sarayın içinde bir yerden çıkagelecekmiş gibi etrafımda bir tur döndüm.

Ama ev sahibim karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen otur."

Hâlâ bizi çevreleyen, huzurlu ve sevimli, alabildiğine uzanan inişli çıkışlı kırları düşünmeye devam ederek oturdum. Manzara

neredeyse acı verecek, içimi kemirecek kadar kusursuzdu. Sanki o pastoral güzelliğin altında bir şeyler çürümüş gibiydi.

“Lütfen bir şeyler ye.” Bir tepsi hamur işini bana doğru itti ama ben önümdeki altın çerçeveli porselene baktım.

“Buraya nasıl geldim?” diye sordum.

Kaşlarını çattı ve bir çörek aldı. “O tatsız mesele için özür dilerim.” Üzerine kaymak sürüp tabağıma koydu. Çöreğe dokunmadım ve kaşları daha da çatıldı. “Zehirli değil. Burada güvende olacağına söz vermişim. Ben her zaman sözümü tutarım, Cate.”

Titreyen parmaklarımı saklamak için ellerimi kavuşturdum. “Beni buraya Lach mı gönderdi?”

“Bir şeyler ye,” diye ısrar etti, sorumu duymazdan gelerek.

Belki Lach beni bir ışık sarayına göndererek Bain’den koruyacağını düşünmüştü ama ben buraya ait değildim. Ben onun yanına aittim. Vahşi Av ya da tehlike umurumda değildi. Lach hayatı için savaşıırken ben oturup çörek yemeyecektim. Ayağa kalkmak için avuçlarımı masaya dayayarak yerimden kalktım. “Eve gitmek istiyorum.”

Gazetesini tekrar eline aldı. “Yeraltı Sarayı senin evin değil.”

Ve bu adam benim arkadaşım *değildi*.

İçime bir hissizlik yayıldı, sandalyeye çökerken ellerim masadan kaydı. “O nerede?”

Gözleri gazete kâğıdının üzerinde gezinirken omuz silkti. “Bir yere saklandı ama yakında ortaya çıkar.”

“O kadar da aptal değil. Av onun peşinde.”

Ama burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Aşkın insanı ne kadar aptallaştırdığını hafife alma. Bak seni kurtarmak için ne yaptı.”

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Lach beni kurtarmış, kendi sarayı yerine beni seçmiş, Av’ın beni işaretlemesini engellemek için son mermiyi sıkmıştı. Gerçek içimi parçaladı. Kalbim göğüs kemiğime

çılgınca çarpıyor, onu aramak için göğsümün sınırlarından kaçmaya çalışıyordu.

Bir an için dünya yok oldu ve sanki beni duyabilecekmiş gibi varlığımın her zerresi ona haykırdı. Parçalanmamak için masanın kenarına tutundum. Işık, parmağımdaki yüzüğe vurarak tenimin üzerinde altın şeritler oluşturdu. Girdap gibi dönüyor ve yer değiştiriyorlardı. Gözlerimi kırptığımda gitmişlerdi ama yumuşacık bir şey bu şiddetli ihtiyacı yatıştırmıştı. Belki de sarayın sihri bana oyun oynuyordu.

Her kelimeyi daha acımasız kılan sakın ve dostane bir şekilde devam etti. “Şansımız yaver giderse, Av onu yakalamadan önce Cehennem Sarayı’nı yok edecek.”

Bu adama güvenmiştim. Ona *güvenmiştik*. “Bana ne yapacaksın?”

“Henüz tam olarak karar vermedim,” diye itiraf etti. “Bir şeyler ye.”

Ama Lach biliyordu. Yutkundum ve çenemi kaldırdım. “Hayır.” O dost canlısı yüz ifadesi birden değişti ve altındaki canavar ortaya çıktı.

“Lanet olsun, bir şeyler ye!”

Bu ani ve şiddetli öfkesinden korkup irkildim. Çörekten bir parça kopardım ama ağzıma atmadım. Fey yemekleri konusunda dersimi almıştım. Ama o benim sahte itaatimle yatışarak tekrar sakinleşti.

“Gerçekten, sana ne istersem yapabilirim.” Orada duran ve altında tabağı olan bir fincana çay doldurdu. “Kardeşin çok zeki değil ve felaket bir pazarlıkçı. Bana uğraşacak çok şey bıraktı.”

Gerildim, parmaklarım tabağımın yanındaki tereyağı bıçağına doğru gitti. Hareketimi gözleriyle takip etti.

“Ben medeniyetsiz değilim, Cate.” Onaylamayan bir tavırla cıkladı ve bıçak masanın üzerinden ona doğru kaydı. “Gölge saraylarındaki o canavarlara benzemem.”

Hayır, o daha kötü bir şeydi. Melek yüzlü bir şeytandı.

Kararlı sessizliğim karşısında omuz silkti. “Ve sen sadece benim amacıma hizmet etmek için burada bulunuyorsun.”

Yutkundum. “Peki, senin amacın ne?”

Kız kardeşi gelince sözümüz kesildi. Kendi sarayında daha da güzeldi, teni sanki içten aydınlatılmış gibi parlıyordu. Sıcacık kehribar rengi gözleri bana çevrildiğinde soğudu, aramızdaki boş sandalyeye çökerken üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. “Bizimle yemek zorunda mı?”

Ona sadece bakabildim.

“Cate, şimdilik misafirimiz,” diye ekledi, çay fincanını uğursuz bir tıngırtıyla tabağına yerleştirirken. Oberon bana döndü. “Soruna gelince, her kralın amacı nedir? Savaş.”

TEŞEKKÜR

Bu kitap uzun bir yolculuktu; birçok durak, uykusuz geceler ve sürprizlerle dolu bir yolculuk. Bütün enerjimi ve dikkatimi aldı ve arkamda harika bir ekibin desteği olmadan bu kitabı asla yazamazdım.

Beni durup dururken arayıp sadece üç kelime söyleyen Liz Pelletier'e sonsuza dek minnettar kalacağım: *Ruhum Onda kaldı*. Ruhum Onda Kaldı dünyasını ne yöne götüreceğimi düşünüyordum ve senin telefonun karanlığın içindeki bir ışık gibiydi. Bu projeye sonsuz destek verdiğin, sıkıştığımda veya kafam karıştığında her zaman yanımda olduğun ve ikimiz için de inancını asla kaybetmediğin için teşekkür ederim. Bu kitap senin sayende ortaya çıktı ve birlikte daha birçok kitap yazmak için sabırsızlanıyorum.

Louise Fury'ye her zaman kahramanım olduğu, karanlık anlarda benimle konuştuğu ve hayatın beklenmedik dönemeçlerinde dostum olduğu için teşekkür ederim. The Fury Ajansı tarafından temsil edilmekten büyük onur duyuyorum.

Becca Syme'a beni ayakta tuttuğu ve büyük resmi görmeme yardımcı olduğu için sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Hayallerimi özgün bir şekilde kucaklamama yardımcı olduğun, bilinmeyenleri daha az korkutucu hâle getirdiğin ve güvensizliğimi haykırırken bile beni dinlediğin için teşekkür ederim. Sen bir numarasın.

Bu kitabı raflara taşıyan Entangled Team'e çok şey borçluyum. Jessica, Heather, Lizzy, Rae, Nicole, Lydia, Bree, Meredith, Brittany, Ashley, Brittany, Lauren, Curtis, Mary, Britt ve Entangled ailesinin geri kalan tüm üyelerine, yaptığınız her şey için çok teşekkürler.

Sizler olmadan nasıl yaşadığımı bilmiyorum. Tüm sıkı çalışmalarınız için Macmillan ekibine teşekkür ederim! Hannah Lindsey'e kopya düzenlemeleri sırasında beni güldürdüğü için -ki bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim- ve genel olarak mükemmel bir insan olduğu için özel olarak teşekkür ederim. Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurlarla buluşturan yabancı temsilcilerime teşekkür ederim. Tantor'daki ekibe de hikâyeyi sesli olarak hayata geçirdikleri için teşekkürler.

On yılı aşkın bir süre önce yazmaya başladığımda, izleyeceğim yolu asla hayal edemezdim. Elise ve Shelby Lynn'e bu yolun büyük bir kısmında yanımda oldukları için çok minnettarım. Geneva Lee'nin Aşkları'na da tüm bu süreç boyunca internetteki güvenli alanım olduğu için teşekkür ederim.

Hayatımda bu kadar çok yetenekli yazar olduğu için çok şanslıyım. Rebecca Yarros ve Tamara Mataya'ya her zaman bir telefon kadar yakın oldukları için teşekkür ederim. Cora, Robyn, Kim, Audrey, Angel ve Ruby'ye her zaman güvenebileceğim insanlar oldukları için özel teşekkürler. Bana her gün ilham veriyorsunuz.

Ve aileme: Bunu yapmamın nedeni sizsiniz. Siz benim hem nedenim hem de nasılımsınız. Anneniz ağır bir ilham eksikliği yaşadığında akşam yemekleri boyunca yanımda oturduğunuz için teşekkür ederim. James ve Sydney'e kahkahaları ve şakaları için teşekkür ederim. Keşke bu kadar hızlı büyümeseydiniz ama siz hayata atılırken yanınızda olmaktan onur duyuyorum. Sophie'ye, bana yavaşlamayı hatırlattığın için, öğleden sonraları parkta sallandığın için, en bulutlu günlerde güneş ışığım olduğun için teşekkür ederim. Hayatımın geri kalanında bu günlerin değerini bileceğim. Ve Josh'a -ilkim, sonum ve her şeyim- birlikte

ne kadar harika bir hikâye yazıyoruz. Geri kalanını seninle anlatmak için sabırsızlanıyorum.

